PROVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) 2022/433

od 15. ožujka 2022.

o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije i o izmjeni Provedbene uredbe (EU) 2021/2012 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije

EUROPSKA KOMISIJA,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije,

uzimajući u obzir Uredbu (EU) 2016/1037 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije ([1]) („osnovna uredba"), a posebno njezin članak 15. i članak 24. stavak 1.,

budući da:

1. POSTUPAK

1.1. Pokretanje postupka

(1) Europska komisija („Komisija") pokrenula je 17. veljače 2021. antisubvencijski ispitni postupak u vezi s uvozom hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika („hladnovaljani plosnati proizvodi od nehrđajućeg čelika" ili „proizvod iz ispitnog postupka") podrijetlom iz Indije i Indonezije (zajedno „predmetne zemlje"). Komisija je objavila Obavijest o pokretanju postupka u *Službenom listu Europske unije* ([2]) („Obavijest o pokretanju postupka").

(2) Komisija je pokrenula ispitni postupak nakon što je 4. siječnja 2021. Europska federacija proizvođača željeza i čelika („EUROFER" ili „podnositelj pritužbe") podnijela pritužbu u ime industrije hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika u Uniji u smislu članka 10. stavka 6. osnovne uredbe. Pritužba je sadržavala dokaze o subvencioniranju i posljedičnoj šteti dostatne za opravdanje pokretanja ispitnog postupka.

(3) Komisija je prije pokretanja antisubvencijskog ispitnog postupka obavijestila indijsku vladu („indijska vlada") ([3]) i indonezijsku vladu („indonezijska vlada") ([4]) da je zaprimila propisno dokumentiranu pritužbu te ih je pozvala na savjetovanje u skladu s člankom 10. stavkom 7. osnovne uredbe. Savjetovanja su održana 10. veljače 2021. s indijskom vladom i 15. veljače 2021. s indonezijskom vladom. Međutim, ni s jednom vladom nije bilo moguće postići sporazumno rješenje.

(4) Komisija je 18. studenoga 2021. uvela konačne antidampinške pristojbe i konačno naplatila privremene pristojbe uvedene na uvoz istog proizvoda podrijetlom iz Indije i Indonezije ([5]) („antidampinška uredba") u ispitnom postupku koji je pokrenut Obaviješću o pokretanju postupka objavljenom 30. rujna 2020. („zaseban antidampinški ispitni postupak") ([6]).

(5) Analize štete, uzročnosti i interesa Unije koje su provedene u ovom antisubvencijskom i zasebnom antidampinškom ispitnom postupku istovjetne su *mutatis mutandis* jer su definicija industrije Unije, proizvođači iz Unije u uzorku, razmatrano razdoblje i razdoblje ispitnog postupka isti u oba ispitna postupka.

([1]) SL L 176, 30.6.2016., str. 55.

([2]) Obavijest o pokretanju antisubvencijskog postupka u vezi s uvozom hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije (SL C 57, 17.2.2021., str. 16.).

([3]) Izraz „indijska vlada" u ovoj se Uredbi upotrebljava u širem smislu te uključuje sva ministarstva, odjele, agencije i uprave na središnjoj, regionalnoj ili lokalnoj razini.

([4]) Izraz „indonezijska vlada" u ovoj se Uredbi upotrebljava u širem smislu te uključuje sva ministarstva, odjele, agencije i uprave na središnjoj, regionalnoj ili lokalnoj razini.

([5]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/2012 od 17. studenoga 2021. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije (SL L 410, 18.11.2021., str. 153.).

([6]) Obavijest o pokretanju antidampinškog postupka u vezi s uvozom hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije (SL C 322, 30.9.2020., str. 17.).

1.2. **Evidentiranje**

(6) Podnositelj pritužbe podnio je 7. travnja 2021. zahtjev za evidentiranje uvoza. Komisija je analizirala taj zahtjev, no nije utvrdila da je u relativno kratkom razdoblju došlo do masovnog uvoza proizvoda za koji se u predmetnim zemljama primaju subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere. Uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Indije i Indonezije smanjio se za 46 % u sedam mjeseci od pokretanja postupka u odnosu na uvoz tijekom razdoblja ispitnog postupka. Stoga nisu bili ispunjeni uvjeti za evidentiranje uvoza iz članka 24. stavka 5. osnovne uredbe, pa Komisija nije uvela obvezu evidentiranja predmetnog proizvoda.

1.3. **Razdoblje ispitnog postupka i razmatrano razdoblje**

(7) Ispitnim postupkom o subvencijama i šteti obuhvaćeno je razdoblje od 1. srpnja 2019. do 30. lipnja 2020. („razdoblje ispitnog postupka”). Ispitivanjem kretanja relevantnih za procjenu štete obuhvaćeno je razdoblje od 1. siječnja 2017. do kraja razdoblja ispitnog postupka („razmatrano razdoblje”). Oba su razdoblja jednaka razdobljima iz zasebnog antidampinškog ispitnog postupka.

1.4. **Zainteresirane strane**

(8) Komisija je u Obavijesti o pokretanju postupka pozvala zainteresirane strane da joj se obrate radi sudjelovanja u ispitnom postupku. Osim toga, Komisija je o pokretanju ispitnog postupka posebno obavijestila podnositelja pritužbe, indijsku vladu, indonezijsku vladu, poznate proizvođače izvoznike u predmetnim zemljama i poznate uvoznike i korisnike u Uniji te ih pozvala na sudjelovanje u tom postupku.

(9) Zainteresirane strane imale su priliku dostaviti primjedbe na pokretanje ispitnog postupka i zatražiti saslušanje pred Komisijom i/ili službenikom za saslušanje u trgovinskim postupcima. Održana su saslušanja s EUROFER-om i još jednim društvom.

(10) Komisija je u Obavijesti o pokretanju postupka pozvala i tijela Narodne Republike Kine („kineska vlada”) da sudjeluju u ispitnom postupku kao zainteresirana strana. Osim toga, Komisija je obavijestila kinesku vladu o pokretanju ispitnog postupka i posebno navela poziv na sudjelovanje u ispitnom postupku u svojstvu zainteresirane strane upućen u Obavijesti o pokretanju postupka. Potom je kineska vlada obavijestila Komisiju da se prijavila kao zainteresirana strana u ovom ispitnom postupku.

(11) Komisija je 11. listopada 2021. kineskoj vladi uputila zahtjev za informacije.

(12) Kineska vlada nije odgovorila na taj Komisijin zahtjev za informacije, već je umjesto toga 21. listopada 2021. dostavila svoje primjedbe na sam zahtjev za informacije.

(13) U tom je podnesku kineska vlada, s jedne strane, navela da bi postupci Komisije mogli kršiti pravila WTO-a i pravo EU-a.

(14) Prvo, kineska vlada navela je da je Komisija nije obavijestila o podnošenju pritužbe, da nije s njom provela savjetovanje prije pokretanja postupka, da je nije obavijestila o pokretanju postupka te da je nije izravno pozvala na sudjelovanje u ispitnom postupku u svojstvu zainteresirane strane. Budući da kineska vlada nije vlada zemlje izvoznice, ona nije zainteresirana članica ni strana u smislu pravila WTO-a, pa taj poziv nema pravnu osnovu niti ispunjava osnovne postupovne zahtjeve.

(15) Komisija je napomenula da su te tvrdnje činjenično netočne. Naime, nakon što je poziv na sudjelovanje u postupku u svojstvu zainteresirane strane uključen u Obavijest o pokretanju postupka, koja je objavljena 17. veljače 2021. u *Službenom listu Europske unije*, Komisija je tu Obavijest o pokretanju postupka istog dana poslala kineskoj vladi i pritom joj izričito skrenula pozornost na taj poziv. Kineska vlada na početku je u e-poruci od 19. veljače 2021. zatražila pristup otvorenoj dokumentaciji. Komisija je istog dana u odgovoru na tu e-poruku izričito ponovno pitala kinesku vladu podrazumijeva li njezin zahtjev za pristup otvorenoj dokumentaciji namjeru da se prijavi kao zainteresirana strana. Kineska vlada istog je dana potvrdila da se prijavila kao zainteresirana strana. Sve te razmijenjene e-poruke dostupne su u otvorenoj dokumentaciji. Stoga je Komisija kinesku vladu izravno obavijestila o Obavijesti o pokretanju postupka te ju je čak dvaput pozvala na sudjelovanje u postupku u svojstvu zainteresirane strane. Nadalje, Komisija kinesku vladu nije pozvala na savjetovanje prije pokretanja postupka jer je očekivala da će

indonezijska vlada pojasniti uključenost kineske vlade u pružanje neizravne financijske potpore proizvođačima izvoznicima u Indoneziji. Stoga, s obzirom na to da Komisija nije namjeravala ispitivati potencijalne subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere, a koje je dodijelio NRK, već samo subvencije koje je pružala indonezijska vlada putem financijske potpore kineske vlade, nije postojala pravna obveza savjetovanja s kineskom vladom prije pokretanja postupka.

(16) Drugo, kineska vlada navela je da je zatražila da sudjeluje u praćenju tijeka predmeta zbog zabrinutosti da bi Komisija mogla prekršiti pravila WTO-a i pravo EU-a, ali da pritom nije bila predmet ovog ispitnog postupka i nije bila obvezna dostavljati nikakve informacije u okviru njega. Naime, prema tvrdnjama kineske vlade, Komisija je u antisubvencijskom ispitnom postupku u vezi s uvozom određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine („NRK" ili „Kina") i Egipta, koji je pokrenut 16. svibnja 2019. ([7]) i koji je doveo do uvođenja konačnih kompenzacijskih pristojbi objavljenih u Uredbi od 15. lipnja 2020. ([8]) („antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana"), već prekršila Sporazum WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i osnovnu uredbu time što je u opseg takozvanih subvencija među zemljama uključila i redovnu bilateralnu gospodarsku i trgovinsku suradnju između Kine i Egipta.

(17) Komisija je podsjetila na to da sudjelovanje u praćenju tijeka predmeta nije zatražila kineska vlada već sama Komisija, koja je u Obavijesti o pokretanju postupka pozvala kinesku vladu da se prijavi kao zainteresirana strana. Kad je riječ o tvrdnjama koje se odnose na antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana, Komisija je smatrala da su te tvrdnje općenite i nepotkrijepljene te da ionako nisu predmet ovog ispitnog postupka. U svakom slučaju, Komisija je istaknula da je financijska potpora koju je dodijelila kineska vlada, u mjeri u kojoj se ta potpora može pripisati indonezijskoj vladi, obuhvaćena područjem primjene ovog ispitnog postupka. Stoga su u tom kontekstu potrebne informacije o financijskoj potpori koju je dodijelila kineska vlada.

(18) Treće, kineska vlada napomenula je da joj Komisija u prvih osam mjeseci od pokretanja postupka nije poslala nikakav zahtjev za informacije, što je protivno zahtjevu iz pravila WTO-a prema kojem bi tijela koja provode ispitni postupak trebala što prije navesti informacije koje traže od zainteresiranih strana, te je napomenula da je rok za odgovor bio deset dana, a ne 37 dana kako je predviđeno člankom 12.1.1. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i člankom 11. stavkom 2. osnovne uredbe.

(19) Komisija je napomenula da je trenutak za upućivanje zahtjeva za informacije kineskoj vladi odabran u skladu s tijekom ispitnog postupka. Na početku ispitnog postupka nije bilo potpuno jasno koje će elemente trebati zatražiti od kineske vlade, pa su se zatražene informacije temeljile na aspektima koje je trebalo dodatno ispitati nakon prvog kruga provjera na daljinu s indonezijskim strankama. Osim toga, Komisija je odgovorila da je kineskoj vladi uputila „zahtjev za informacije", a ne „upitnik". Obvezni rokovi na koje upućuje kineska vlada odnose se samo na upitnike. Rok predviđen u zahtjevu za informacije bio je dovoljan za dostavljanje zatraženih informacija. U svakom slučaju, ako je kineska vlada smatrala da je taj rok prekratak, mogla je zatražiti njegovo produljenje, što nije učinila.

1.5. **Primjedbe na pokretanje postupka**

1.5.1. *Primjedbe indijske vlade o pokretanju postupka*

(20) Indijska vlada nije dostavila pisane primjedbe ni prije ni nakon savjetovanja prije pokretanja postupka. Međutim, tijekom savjetovanja indijska vlada tvrdila je da pritužba općenito ne sadržava dostatne dokaze o postojanju navodnih programa subvencija.

([7]) Obavijest o pokretanju antisubvencijskog postupka u vezi s uvozom određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta (SL C 167, 16.5.2019., str. 11.).

([8]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 od 12. lipnja 2020. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta i o izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta (SL L 189, 15.6.2020., str. 1.).

(21) Komisija je uzela u obzir te primjedbe indijske vlade. Međutim, kako je detaljno navedeno u izvješću o dostatnosti dokaza („izvješće") ([9]), Komisija je nakon ispitivanja tvrdnji o subvencijama zaključila da je pritužba, zajedno s dokazima kojima je Komisija raspolagala i koji su navedeni u izvješću, sadržavala dostatne dokaze koji upućuju na postojanje subvencioniranja za predmetni proizvod podrijetlom iz Indije.

1.5.2. *Primjedbe indonezijske vlade o pokretanju postupka*

(22) Indonezijska vlada dostavila je 15. veljače 2021. pisanu verziju svojih izjava iznesenih u okviru savjetovanja prije pokretanja postupka koje je održano istog dana. U tom se podnesku tvrdilo da pritužba općenito ne sadržava dostatne dokaze o postojanju navodnih programa subvencija.

(23) Komisija je taj podnesak uzela u obzir u fazi sastavljanja izvješća o dostatnosti dokaza i izrazila svoje neslaganje s primjedbama indonezijske vlade. Naime, Komisija je zaključila da je pritužba, zajedno s dokazima kojima je Komisija raspolagala i koji su navedeni u izvješću o dostatnosti dokaza, sadržavala dostatne dokaze koji upućuju na postojanje subvencioniranja. U svakom slučaju, posebna je pozornost posvećena elementima koje je istaknula indonezijska vlada tijekom ispitnog postupka.

1.6. **Odabir uzorka**

(24) U Obavijesti o pokretanju postupka Komisija je navela da bi mogla provesti odabir uzorka zainteresiranih strana u skladu s člankom 27. osnovne uredbe.

1.6.1. *Odabir uzorka proizvođača iz Unije*

(25) Komisija je u Obavijesti o pokretanju postupka navela da je odlučila ograničiti ispitni postupak odabirom razumno velikog uzorka proizvođača iz Unije i da je odabrala privremeni uzorak proizvođača iz Unije. Komisija je privremeni uzorak odabrala na temelju obujma proizvodnje i obujma prodaje u Uniji koji su prijavili proizvođači iz Unije u okviru analize reprezentativnosti prije pokretanja postupka, uzimajući u obzir i njihov zemljopisni položaj. Tako utvrđeni privremeni uzorak sastojao se od triju proizvođača iz Unije koji su činili više od 60 % proizvodnje i približno 70 % prodaje istovjetnog proizvoda u Uniji, a nalazili su se u četirima državama članicama. Pojedinosti o tom privremenom uzorku bile su dostupne u dokumentaciji koja se daje na uvid zainteresiranim stranama, a one su dobile mogućnost da iznesu primjedbe na njih. Nisu dostavljene nikakve primjedbe.

(26) Budući da unutar zadanog roka nisu primljene nikakve primjedbe, potvrđen je privremeni uzorak proizvođača iz Unije. Sastojao se od društava Acciai Speciali Terni S.p.A., Aperam Stainless Europe i Outokumpu Stainless OY. Konačni je uzorak reprezentativan za industriju Unije. Taj uzorak bio je jednak uzorku proizvođača iz Unije iz zasebnog antidampinškog ispitnog postupka.

1.6.2. *Odabir uzorka uvoznika*

(27) Kako bi odlučila je li odabir uzorka potreban i, ako jest, kako bi odabrala uzorak, Komisija je od svih poznatih nepovezanih uvoznika zatražila da dostave informacije navedene u Obavijesti o pokretanju postupka.

(28) Jedan nepovezani uvoznik javio se kao zainteresirana strana i dostavio tražene podatke. S obzirom na mali broj primljenih odgovora, odabir uzorka nije bio potreban. Nije bilo primjedbi na tu odluku. Taj je uvoznik pozvan da ispuni upitnik.

([9]) Dokument Sherlock br. t21.001429 od 17. veljače 2021..

1.6.3. *Odabir uzorka proizvođača izvoznika u predmetnim zemljama*

(29) S obzirom na potencijalno velik broj proizvođača izvoznika u predmetnim zemljama, u Obavijesti o pokretanju postupka predviđen je odabir uzorka u Indiji i Indoneziji. Stoga je Komisija, kako bi odlučila je li odabir uzorka potreban i, ako jest, kako bi odabrala uzorak, zatražila od svih poznatih proizvođača izvoznika u Indiji i Indoneziji da dostave informacije navedene u Obavijesti o pokretanju postupka.

(30) Usto, Komisija je zatražila od Misije Indije pri Europskoj uniji i veleposlanstva Republike Indonezije u Bruxellesu da utvrde ostale proizvođače izvoznike, ako takvi postoje, koji bi mogli biti zainteresirani za sudjelovanje u ispitnom postupku i/ili da im se obrati.

1.6.3.1. Indija

(31) Dva indijska društva (odnosno dvije grupe indijskih društava) dostavila su odgovor na upitnik za odabir uzorka u predviđenom roku. Na ta dva proizvođača izvoznika (Chromeni Steels Private Limited („Chromeni") i grupu Jindal) odnosilo se 100 % obujma indijskog izvoza hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Indije u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka. Komisija je stoga odustala od odabira uzorka za Indiju.

(32) Dio grupe Jindal (Indija) koji se bavi proizvodnjom i prodajom hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika sastoji se od dvaju proizvođača izvoznika, dvaju trgovaca, jednog pružatelja usluga i jednog dobavljača sirovina.

(33) Grupa Jindal vertikalno je integrirana u rasponu od proizvodnje koksa, plina i ferokroma, preko proizvodnje tekućeg nehrđajućeg čelika, ploča i toplovaljanih koluta, do proizvodnje hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika.

(34) Društvo Chromeni nije vertikalno integrirano. Ono proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika počinje od toplovaljanih koluta od nehrđajućeg čelika.

1.6.3.2. Indonezija

(35) Tri proizvođača izvoznika ili grupe proizvođača izvoznika iz Indonezije dostavili su zatražene informacije i pristali da ih se uključi u uzorak. U skladu s člankom 27. stavkom 1. osnovne uredbe Komisija je odabrala uzorak od dvije grupe proizvođača izvoznika na temelju najvećeg reprezentativnog obujma izvoza iz Indonezije u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka, koji bi se razumno mogao ispitati u raspoloživom vremenu: PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy („IRNC") i PT. Jindal Stainless Indonesia („Jindal Indonesia"). Na te grupe proizvođača izvoznika u uzorku odnosilo se 71 % procijenjenog ukupnog obujma izvoza hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Indonezije u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(36) IRNC je vertikalno integrirano društvo. To društvo počinje proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika od niklove rude i stoga ima vlastite talionice. Nadalje, IRNC je dio grupe društava koja proizvode različite vrste proizvoda od čelika, koja su isto tako vertikalno integrirana (počinju proizvodnju od niklove rude i stoga imaju vlastite talionice) i koja osiguravaju IRNC-u proizvode na početku proizvodnog lanca potrebne za proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Tu grupu (koja se zajedno s IRNC-om zajednički naziva „grupa IRNC") čine sljedeća društva: PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry („GCNS"), PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel („ITSS"), PT. Sulawesi Mining Investment („SMI") i PT. Tsingshan Steel Indonesia („TSI"). Sva ta društva nalaze se u industrijskom parku Morowali u Indoneziji.

(37) Društvo Jindal Indonesia nije vertikalno integrirano. Ono proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika počinje od koluta od nehrđajućeg čelika.

(38) U skladu s člankom 27. stavkom 2. osnovne uredbe Komisija se o odabiru uzorka savjetovala sa svim poznatim proizvođačima izvoznicima na koje se postupak odnosi te s indonezijskom vladom. Nijedna primjedba nije zaprimljena te je uzorak stoga potvrđen.

1.7. **Pojedinačno ispitivanje**

(39) Treći indonezijski proizvođač izvoznik koji je dostavio obrazac za odabir uzorka obavijestio je Komisiju da ne namjerava zatražiti pojedinačno ispitivanje na temelju članka 27. stavka 3. osnovne uredbe. Komisija je svejedno obavijestila tog proizvođača izvoznika koji nije uključen u uzorak da mora dostaviti odgovor na upitnik ako želi da ga se pojedinačno ispita. Međutim, taj proizvođač izvoznik nije dostavio odgovor na upitnik. Stoga pojedinačno ispitivanje nije bilo moguće.

1.8. **Odgovori na upitnik**

(40) Komisija je upitnike poslala trima proizvođačima iz Unije u uzorku, podnositelju pritužbe, jednom nepovezanom uvozniku koji se javio i četirima proizvođačima izvoznicima u predmetnim zemljama. Ti su upitnici bili objavljeni i na internetu ([10]) na dan pokretanja postupka.

(41) Odgovori na upitnik primljeni su od triju proizvođača iz Unije u uzorku, podnositelja pritužbe, jednog nepovezanog uvoznika, dvaju proizvođača izvoznika iz Indije i dvaju proizvođača izvoznika iz Indonezije u uzorku.

(42) Komisija je upitnik dostavila i indijskoj i indonezijskoj vladi.

(43) Upitnik za indijsku vladu uključivao je posebne upitnike za: i. sve financijske institucije koje su davale zajmove ili izvozne kredite društvima obuhvaćenima ispitnim postupkom ili njihovim kupcima (u kontekstu izvoznih kredita za kupce) i ii. deset najvećih proizvođača i distributera koji su uz manju naknadu od primjerene opskrbljivali dva indijska proizvođača izvoznika ulaznim materijalima (kromovom rudom i željeznom rudom) za proizvodnju proizvoda iz ispitnog postupka.

(44) Upitnik za indonezijsku vladu uključivao je posebni upitnik za banku Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia („Indonesia Eximbank”). Ta je financijska institucija izričito navedena u pritužbi kao javno tijelo ili tijelo kojemu je indonezijska vlada povjerila zadaću dodjeljivanja subvencija ili ga usmjeravala na to. Usto, zbog praktičnih administrativnih razloga, od indonezijske vlade zatraženo je da proslijedi posebne upitnike i. svim drugim financijskim institucijama koje su davale zajmove ili izvozne kredite društvima u uzorku ili njihovim kupcima (u kontekstu izvoznih kredita za kupce) ([11]); ii. desetorici najvećih proizvođača i distributera glavnih ulaznih materijala za proizvod iz ispitnog postupka, kao i svim ostalim proizvođačima i distributerima tih materijala koji su ta dva društva u uzroku opskrbljivali ulaznim elementima, i iii. društvu PT. Asuransi Asei Indonesia („ASEI”), u pritužbi izričito navedenom kao pružatelj osiguranja izvoznih kredita po povlaštenim uvjetima, koje je možda pruženo i proizvođačima proizvoda iz ispitnog postupka.

(45) Nadalje, upitnik za indonezijsku vladu uključivao je posebni upitnik za društvo PT. Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”), koje upravlja industrijskim parkom u kojem se nalazi društvo IRNC, jedan od proizvođača izvoznika u uzorku. Budući da je IMIP povezan s IRNC-om, od IRNC-a je također zatraženo da taj upitnik proslijedi IMIP-u.

(46) Od indonezijske vlade zatraženo je da prikupi sve odgovore koje ti subjekti dostave te da ih izravno pošalje Komisiji.

(47) Komisija je primila odgovore na upitnik od indijske vlade koji, međutim, nisu uključivali odgovore na posebne upitnike iz uvodne izjave 43., te odgovore na upitnik od indonezijske vlade koji su uključivali odgovore banke Indonesia Eximbank, triju drugih financijskih institucija i jedanaest dobavljača ulaznih elemenata: četiriju rudarskih društava za ugljen (PT. Sungai Danau Jaya, PT. Tanah Bumbu Resources, PT. Wahana Baratama Mining i PT. Bukit Asam Tbk), triju rudarskih društava za niklovu rudu (PT. GAG Nikel, PT. Ceria Nugraha Indotama i PT. Tiran Indonesia), četiriju trgovaca niklovom rudom i ugljenom (PT. Ekasa Yad Resouces, PT. Batu Bara Global Energy, PT. Rwood Resources Indonesia i PT. Bumi Nusantara Jaya) te društava ASEI i IMIP. Komisija je iste odgovore na upitnik društva IMIP primila i od društva IRNC.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

([11]) Popis financijskih institucija koje daju zajmove ili izvozne kredite društvima u uzorku bio je priložen upitniku.

1.9. **Posjeti radi provjere**

(48) Zbog izbijanja bolesti COVID-19 i mjera ograničenja kretanja koje su uvele razne države članice, kao i razne treće zemlje, Komisija u privremenoj fazi nije mogla provesti posjete radi provjere u skladu s člankom 16. osnovne uredbe. Komisija je umjesto toga na daljinu unakrsno provjerila sve informacije koje je smatrala nužnima za svoja privremena utvrđivanja u skladu s Obavijesti o posljedicama izbijanja covida-19 za antidampinške i antisubvencijske ispitne postupke ([12]).

(49) Ne dovodeći u pitanje primjenu članka 28. osnovne uredbe, Komisija je putem videokonferencije na daljinu unakrsno provjerila odgovore na upitnike koje su dostavile indijska i indonezijska vlada. U tim provjerama na daljinu sudjelovali su službenici relevantnih ministarstava. Provjere na daljinu odgovora indonezijske vlade uključivale su i provjeru informacija koje su dostavili banka Indonesia Eximbank i dva dobavljača ulaznih elemenata (PT. Gag Nikel i PT. Sungai Danau Jaya).

(50) Nadalje, Komisija je na daljinu provjerila i društva/stranke u nastavku:

(a) udruženje iz Unije koje predstavlja tri proizvođača iz Unije u uzorku:

— Europska federacija proizvođača željeza i čelika („EUROFER”), Bruxelles, Belgija;

(b) Proizvođači izvoznici iz Indije:

— Chromeni Steels Private Limited („Chromeni”), Ahmedabad,

— Jindal Stainless Limited („JSL”), New Delhi i Jindal Stainless Hisar Limited („JSHL”), New Delhi te njihova povezana društva, to jest povezani trgovci: Jindal Stainless Steelway Limited („JSS”), Gurugram i Jindal Steelitalia Limited („JSI”) i Gurgaon, pružatelj usluga: Jindal United Steel Limited („JUSL”), New Delhi i dobavljač sirovina: Jindal Coke Limited („JCL”), New Delhi (zajednički se nazivaju „grupa Jindal”);

(c) Proizvođači izvoznici iz Indonezije:

— PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy („IRNC”), Jakarta i njegova povezana društva, to jest njegova četiri glavna povezana indonezijska dobavljača ulaznih elemenata PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry („GCNS”), Jakarta, PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel („ITSS”), Jakarta, PT. Sulawesi Mining Investment („SMI”), Jakarta i PT. Tsingshan Steel Indonesia („TSI”), Jakarta (ta se društva zajedno s društvom IRNC zajednički nazivaju „grupa IRNC”) i povezani industrijski park u kojem se nalazi grupa IRNC, PT. Indonesia Morowali Industrial Park („IMIP”), Jakarta,

— PT. Jindal Stainless Indonesia („Jindal Indonesia”), Gresik.

1.10. **Neuvođenje privremenih mjera i daljnji postupak**

(51) Komisija je 20. listopada 2021., u skladu s člankom 29.a stavkom 2. osnovne uredbe, obavijestila zainteresirane strane da ne namjerava uvesti privremene mjere i da će nastaviti ispitni postupak.

(52) Komisija je nastavila prikupljati i provjeravati sve informacije koje je smatrala potrebnima za svoje konačne nalaze.

1.11. **Konačna objava**

(53) Komisija je 17. prosinca 2021. obavijestila sve strane o osnovnim činjenicama i razmatranjima na temelju kojih namjerava uvesti konačnu antisubvencijsku pristojbu na uvoz predmetnog proizvoda („konačna objava”). Svim je stranama dano razdoblje unutar kojeg su mogle podnijeti primjedbe o tome. Zainteresirane strane imale su priliku dostaviti primjedbe na pokretanje ispitnog postupka i zatražiti saslušanje pred Komisijom i/ili službenikom za saslušanje u trgovinskim postupcima.

(54) Nakon toga zainteresirane strane primile su 21. siječnja 2022. dodatnu konačnu objavu („dodatna konačna objava”) i dano im je razdoblje unutar kojeg su mogle iznijeti primjedbe na nju. Zainteresirane strane imale su priliku zatražiti saslušanje pred Komisijom i/ili službenikom za saslušanje u trgovinskim postupcima.

([12]) Obavijest o posljedicama izbijanja covida-19 za antidampinške i antisubvencijske ispitne postupke (2020/C 86/06) (SL C 86, 16.3.2020., str. 6.).

(55) Primjedbe su dostavili podnositelj pritužbe, indijska vlada, indonezijska vlada, kineska vlada, proizvođači izvoznici u uzorku, nepovezani uvoznik LSI i konzorcij uvoznika i distributera Euranimi.

(56) Stranama koje su to zatražile omogućeno je i da budu saslušane. Održana su saslušanja s grupom IRNC i konzorcijem Euranimi.

(57) Primjedbe koje su dostavile zainteresirane strane razmotrene su i, prema potrebi, uzete u obzir u ovoj Uredbi.

(58) Grupa IRNC tvrdila je da su prekršena njezina prava na obranu jer joj nije dano dovoljno vremena za pripremu primjedbi na konačnu objavu. Komisija je u odgovoru istaknula da je grupi IRNC prvotno dan rok od 18 dana za iznošenje primjedbi, što je znatno dulje od zakonskog roka od 10 dana koji Komisija mora osigurati zainteresiranim stranama nakon konačne objave. Osim toga, Komisija je tom društvu na njegov zahtjev odobrila produljenje od tri dana. Stoga je Komisija smatrala da je grupi IRNC dano dovoljno vremena za podnošenje primjedbi na konačnu objavu te je ta tvrdnja odbačena.

(59) Grupa Jindal i društvo Jindal Indonesia zatražili su od Komisije da osigura da se predložene kompenzacijske pristojbe i zaštitne mjere za čelik ne zbrajaju kako je propisano u antidampinškoj uredbi.

(60) To je pitanje razmotreno u uvodnim izjavama 1083. i 1084.

(61) Radi pravne sigurnosti, grupa Jindal i društvo Jindal Indonesia zatražili su od Komisije i da u Uredbu (EU) 2019/1382 ([13]) uključi predloženu uredbu o uvođenju antisubvencijskih pristojbi.

(62) Komisija je napomenula da se članak 3. već bavi pitanjem interakcije između pristojbi koje se naplaćuju u skladu s ovom Uredbom i pristojbi koje se naplaćuju u skladu s Uredbom (EU) 2019/159 ([14]). Komisija je u posljednjoj izmjeni Uredbe (EU) 2019/1382 već najavila da će u budućnosti svaka uredba o uvođenju antidampinške i/ili antisubvencijske mjere za proizvode od čelika koji podliježu i zaštitnoj mjeri sadržavati posebne odredbe kojima se sprečava njihova istodobna primjena sa zaštitnom carinskom pristojbom iznad kvote ([15]).

(63) Nakon konačne objave Euranimi i LSI smatrali su da bi Komisija trebala suspendirati mjere na temelju članka 24. stavka 4. osnovne uredbe.

(64) Komisija je potvrdila primitak informacija koje su dostavile te strane i podsjetila ih da, ako to bude smatrala primjerenim, može odlučiti obustaviti mjere ako se tržišni uvjeti privremeno promijene u mjeri u kojoj ne bi bilo vjerojatno da će se šteta nastaviti kao posljedica suspenzije te ako bi to bilo u interesu Unije.

2. **PREDMETNI PROIZVOD I ISTOVJETNI PROIZVOD**

2.1. **Predmetni proizvod**

(65) Proizvod koji je predmet ovog ispitnog postupka jesu plosnati valjani proizvodi od nehrđajućeg čelika, samo hladnovaljani (hladnoreducirani) i dalje neobrađeni, trenutačno razvrstani u oznake KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 i 7220 90 80, podrijetlom iz Indije i Indonezije. Oznake KN navedene su samo u informativne svrhe.

([13]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2019/1382 od 2. rujna 2019. o izmjeni određenih uredbi o uvođenju antidampinških i antisubvencijskih mjera za određene proizvode od čelika koji podliježu zaštitnim mjerama (SL L 227, 3.9.2019., str. 1.).

([14]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2019/159 od 31. siječnja 2019. o uvođenju konačnih zaštitnih mjera protiv uvoza određenih proizvoda od čelika (SL L 31, 1.2.2019., str. 27.).

([15]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/1754 od 4. listopada 2021. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) 2019/1382 o izmjeni određenih uredbi o uvođenju antidampinških i antisubvencijskih mjera za određene proizvode od čelika koji podliježu zaštitnoj mjeri (SL L 352, 5.10.2021., str. 1.), uvodna izjava 6.

2.2. **Istovjetni proizvod**

(66) Ispitni je postupak pokazao da sljedeći proizvodi imaju ista osnovna fizička, kemijska i tehnička svojstva te iste osnovne namjene:

— predmetni proizvod,

— proizvod koji se proizvodi i prodaje na domaćim tržištima predmetnih zemalja, i

— proizvod koji u Uniji proizvodi i prodaje industrija Unije.

(67) Komisija je stoga zaključila da su ti proizvodi istovjetni proizvodi u smislu članka 2. točke (c) osnovne uredbe.

2.3. **Tvrdnje u pogledu opsega proizvoda**

(68) Jedan proizvođač iz Unije, koji je ujedno djelovao i kao uvoznik i krajnji korisnik, zatražio je da se iz opsega proizvoda isključe hladnovaljani proizvodi od nehrđajućeg čelika sa stupnjem kvalitete čelika 200 i 201. Ispitnim postupkom utvrđeno je da su takvi proizvodi zamjenjivi kad je riječ o svojstvima. Komisija je zaključila i da bi se prihvaćanjem tog zahtjeva za isključenje carinskim tijelima zaista nametnulo neopravdano opterećenje jer bi za svaku pošiljku trebala provoditi laboratorijska testiranja i provjeravati krajnju namjenu. Nadalje, podaci koje je društvo dostavilo o kupnji proizvoda razreda čelika 200 i 201 te drugih proizvoda iz predmetnih zemalja pokazali su da je iz tih zemalja kupilo i druge proizvode koji su obuhvaćeni opsegom proizvoda iz trenutačnog ispitnog postupka, što nužno podrazumijeva rizik međusobne kompenzacije. Nadalje, iako društvo tvrdi da ti razredi čelika imaju samo jednu krajnju namjenu, ne može se isključiti mogućnost da ti razredi čelika imaju druge namjene.

(69) Komisija je stoga zaključila da zahtjev za isključenje tog proizvoda nije primjereno prihvatiti, te ga je odbila.

3. **SUBVENCIONIRANJE: INDIJA**

3.1. **Subvencije i programi subvencioniranja u okviru ispitnih postupaka**

(70) Na temelju informacija sadržanih u pritužbi, Obavijesti o pokretanju postupka i odgovora na upitnike Komisije ispitano je navodno subvencioniranje putem sljedećih subvencija indijske vlade:

i. izravni i potencijalni izravni prijenosi sredstava:

— financiranje kredita prije i poslije otpremanja,

— program izjednačavanja kamata za financiranje izvoza,

— poticaji koje pružaju agencije za kreditiranje izvoza,

— povlašteni zajmovi Državne banke Indije („SBI”) i Fonda za razvoj čelika („SDF”),

— bespovratna sredstva za istraživanje i razvoj koja pružaju SDF i Ministarstvo čelika;

ii. otpis ili nenaplata, u uobičajenim okolnostima, dospjelih prihoda vlade:

— programi izuzeća od carina i otpusta carina

(a) program po prethodnom odobrenju („AAS”);

(b) program odobrenja bescarinskog uvoza („DFIA”);

(c) program povrata carine („DDS”);

(d) program za poticanje izvoza s povlaštenom carinom na uvoz kapitalnih dobara („EPCGS”);

(e) program za izvoz robe iz Indije („MEIS”);

(f) poticanje izvoza izuzećima od carina i poreza – procijenjeni izvoz;

— poticaji za izvozno orijentirane jedinice i posebne gospodarske zone,

— olakšice poreza na dobit;

iii. roba ili usluge koje se pružaju uz manju naknadu od primjerene:

— opskrba kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene,

— opskrba željeznom rudom uz manju naknadu od primjerene,

iv. kupnje robe u okviru politika javne nabave;

v. poticaji koje pruža banka Exim u obliku kredita za kupce;

vi. poticaji koji se pružaju u okviru lokalnih programa subvencija savezne države Gudžarat.

3.2. **Programi za koje nisu nađeni dokazi o subvencioniranju**

– Financiranje kredita prije i poslije otpremanja

(71) Podnositelj pritužbe tvrdio je da indijske banke pružaju financiranje izvoza prije otpremanja izvoznicima koji zahtijevaju da im se prodana roba plati prije otpremanja te robe. Slično tomu, financiranje izvoza poslije otpremanja zajam je koji financijske institucije pružaju izvoznicima. Tim programom upravlja Središnja banka Indije (engl. *Reserve Bank of India* – RBI). Nadalje, tvrdilo se da indijska vlada, preko svoje središnje banke, povjerava privatnim indijskim bankama zadaću davanja financijskog doprinosa u obliku izravnog prijenosa sredstava (članak 3. stavak 1. točka (a) podtočke i. i iv. osnovne uredbe) ili ih usmjerava na to. Da bi ostvario korist od tih programa, korisnik mora samo predočiti dokaz o izvozu, pri čemu se ne zahtijeva nikakva procjena rizika. Stoga je korist za izvoznika razlika između tako dobivene povlaštene stope i tržišne stope za slične zajmove u Indiji.

(72) Jedan od indijskih proizvođača izvoznika koristio je u razdoblju ispitnog postupka (RIP) kredite prije otpremanja u ograničenoj mjeri.

(73) To je društvo koristilo kredite prije otpremanja u okviru (kreditnih) linija za obrtni kapital koje su mu otvorile javne i privatne banke. Primijenjena kamatna stopa utvrđena je u skladu s tržišnim uvjetima i na razini koju zaračunavaju druge javne i privatne banke (uključujući međunarodne banke) kod kojih je to društvo imalo otvorene kreditne linije. Ta kamatna stopa temeljila se na referentnoj osnovnoj kamatnoj stopi na zajam („BPLR”) (u slučaju izvoznih kredita u INR) ili na LIBOR-u (u slučaju izvoznih kredita u USD). U oba je slučaja dodana razlika, koja se temeljila na procjeni kreditnog rejtinga tog društva. Iste kreditne linije koristile su se i za domaće kratkoročno financiranje.

(74) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu tijekom RIP-a koristila izvozne kredite poslije otpremanja.

(75) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati te programe.

– Program izjednačavanja kamata za financiranje izvoza

(76) Podnositelj pritužbe tvrdio je da se programom izjednačavanja kamata („IES”) izvoznicima daje financijski doprinos u obliku izravnog prijenosa sredstava tako što se zajmodavcima tih izvoznika daje naknada u iznosu od 3 % do 5 % vrijednosti kamata koje bi se u uobičajenim okolnostima zaračunavale na određene zajmove.

(77) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu tijekom RIP-a koristila program izjednačavanja kamata.

(78) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Poticaji koje pružaju agencije za kreditiranje izvoza

(79) Indijska vlada stopostotni je vlasnik dviju agencija za kreditiranje izvoza, Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) i Exim Bank of India. Glavni je cilj obiju agencija poticanje indijskog izvoza. Podnositelj pritužbe tvrdio je da se poticajima koje pružaju te agencije dodjeljuje korist izvoznicima zbog toga što one pružaju osiguranja, kreditna jamstva, kreditne linije i izvozne kredite pod uvjetima koji su blaži od tržišnih.

(80) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu koristila kreditna jamstva, izvozne kredite ni kreditne linije koje pružaju ECGC ili banka Exim.

(81) Dva proizvođača iz grupe Jindal bila su, međutim, pokrivena policama osiguranja ECGC-a. Međutim, Komisija nije utvrdila da su ti ugovori o osiguranju odstupali od uobičajenih tržišnih uvjeta. Premijske naknade ovisile su o maksimalnom pokriću gubitaka, zemljama i kupcima pokrivenima policom osiguranja i prethodnim „postavljenim odštetnim zahtjevima", tj. profilu rizičnosti društava. Komisija je potvrdila da su sve premijske i druge naknade plaćene.

(82) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Povlašteni zajmovi Državne banke Indije („SBI") i Fonda za razvoj čelika („SDF")

(83) Podnositelj pritužbe tvrdio je da indijska vlada preko Državne banke Indije (SBI) i Fonda za razvoj čelika (SDF) pruža proizvođačima nehrđajućeg čelika povlaštene zajmove namijenjene pojedinim sektorima.

(84) SBI je bio jedna od banaka koje su grupi Jindal davale dugoročne zajmove, no Komisija nije utvrdila da su ti zajmovi bili namijenjeni pojedinim sektorima ni da su bili povlašteni. Kamatna stopa utvrđena je na temelju BLPR-a uvećanog za razliku. Zapravo je kamatna stopa koju je zaračunavao SBI bila nešto viša od kamatnih stopa koje zaračunavaju privatne banke koje grupi Jindal daju dugoročne zajmove sa sličnim trajanjem.

(85) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu dobila zajmove od Fonda za razvoj čelika tijekom RIP-a.

(86) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Bespovratna sredstva za istraživanje i razvoj koja pružaju SDF i Ministarstvo čelika

(87) Podnositelj pritužbe tvrdio je da indijska vlada proizvođačima čelika daje bespovratna sredstva za istraživanje i razvoj preko SDF-a. Bespovratna sredstva za istraživanje i razvoj mogu se dobiti i izravno od Ministarstva čelika.

(88) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu u RIP-u dobila bespovratna sredstva za istraživanje i razvoj kao ni bespovratna sredstva koja bi se mogla smjestiti u RIP.

(89) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Programi izuzeća od carina i otpusta carina

(90) Podnositelj pritužbe tvrdio je da proizvođači proizvoda iz ispitnog postupka ostvaruju korist od nekoliko programa povrata carine prije i poslije izvoza u okviru kojih se uvezene sirovine ili kapitalna dobra mogu izuzeti od carina i uvoznih poreza. Tim programima dodjeljuje se korist u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe, koja je jednaka iznosu otpisanih prihoda države, a time i iznosu nenaplaćenih carina i poreza.

(91) Kako je objašnjeno u uvodnim izjavama od 117. do 205., jedan ili oba indijska proizvođača izvoznika ostvarili su korist od nekih od programa izuzeća od carina i otpusta carina, to jest od sljedećih programa: AAS, DDS, EPCGS i MEIS.

(92) Međutim, nijedan od tih dvaju proizvođača izvoznika nije u RIP-u ostvario korist od programa DFIA niti je imao domaće prodajne transakcije koje su klasificirane kao procijenjeni izvoz. Stoga Komisija nije trebala dodatno analizirati ta dva potonja programa.

– Poticaji za izvozno orijentirane jedinice i posebne gospodarske zone

(93) Podnositelj pritužbe tvrdio je da proizvođači proizvoda iz ispitnog postupka ostvaruju korist od nekoliko poreznih poticaja na temelju toga što su registrirani kao izvozno orijentirane jedinice ili se nalaze u posebnoj gospodarskoj zoni.

(94) Međutim, nijedan od dvaju indijskih proizvođača izvoznika nije tijekom RIP-a bio registriran kao izvozno orijentirana jedinica niti je ranije u svojstvu izvozno orijentirane jedinice ostvario korist od bilo kakvih subvencija za kapitalna dobra koje bi se mogle smjestiti u RIP. Isto tako, nijedan od tih dvaju indijskih proizvođača izvoznika ne nalazi se u posebnoj gospodarskoj zoni.

(95) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati te programe.

– Olakšice poreza na dobit

(96) Podnositelj pritužbe tvrdio je da proizvođači proizvoda iz ispitnog postupka ostvaruju korist od odbitaka poreza na dobit i izuzeća od tog poreza koja proizlaze iz nekoliko programa, uključujući:

— sniženu stopu poreza na dobit za novoosnovana društva,

— odbitke poreza na dobit za troškove istraživanja i razvoja,

— odbitke poreza na dobit za dobit koja proizlazi iz velikih industrijskih projekata (ITES),

— odbitke poreza na dobit za dobit koju su ostvarila poduzeća iz posebnih kategorija,

— odbitke poreza na dobit za ulaganja u nova postrojenja i strojeve.

(97) Dva indijska proizvođača izvoznika nisu tijekom RIP-a ostvarivala pravo ni na kakva izuzeća, odbitke ili snižene porezne stope u pogledu poreza na dobit.

(98) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Opskrba željeznom rudom uz manju naknadu od primjerene

(99) Podnositelj pritužbe tvrdio je da je indijska vlada provodila politiku koja je uključivala uvođenje visokih izvoznih carina na željeznu rudu. Time je vlada osigurala povećanje domaće ponude tih proizvoda i jamčila da će cijene željeza ostati na razinama znatno nižima od međunarodnih. Te izvozne carine, zajedno s drugim elementima, značile su da je indijska vlada proizvođačima sirovina povjerila zadaću opskrbe indijskih proizvođača ulaznim elementima uz manju naknadu od primjerene ili ih je usmjeravala na to.

(100) Međutim, nijedan od dvaju indijskih proizvođača izvoznika ne koristi željeznu rudu u svojem proizvodnom postupku. Stoga Komisija nije trebala dodatno analizirati taj program.

– Kupnje robe u okviru politika javne nabave

(101) Podnositelj pritužbe tvrdio je da je indijska vlada putem javnih nabava podupirala indijsku industriju hladnovaljanih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Tvrdilo se da su državne agencije obvezne u svojoj nabavi koristiti određeni minimalni postotak indijskog čelika i željeza (od 15 % do 50 %). Nadalje, ako inozemni ponuditelj ponudi najnižu cijenu, te agencije mogu od njega kupiti najviše polovinu količine određene narudžbe. Ostatak se mora kupiti od lokalnog dobavljača, koji može odrediti cijenu koja je do 20 % viša od cijene inozemnog ponuditelja. Učinkovitiji inozemni ponuditelj može dobiti ostatak ugovora samo ako nijedan lokalni dobavljač ne može ponuditi cijenu koja je do 20 % viša u odnosu na najnižu cijenu (što je malo vjerojatno ako se uzme u obzir širok manevarski prostor koji postoji pri određivanju cijena).

(102) Jedan od indijskih proizvođača izvoznika imao je u RIP-u uspješne ponude u postupcima javne nabave.

(103) Komisija je provjerila sve postupke i natječaje za javnu nabavu u RIP-u koji su bili povezani s tim indijskim društvom. Međutim, nisu utvrđeni nikakvi elementi konkretnog subvencioniranja.

(104) Natječaji se objavljuju na internetu, na internetskim stranicama odgovarajućih indijskih administrativnih jedinica, institucija ili javnih društava (na primjer, Indijskih željeznica), a društva mogu slobodno slati svoje ponude. Standardna je praksa da se obujam nabave podijeli između dvaju društava. Društvu koje je ponudilo najnižu cijenu dodjeljuje se 60 % ugovora o nabavi, a društvu koje je ponudilo drugu najnižu cijenu dodjeljuje se preostalih 40 % ugovora, pod uvjetom da prilagodi cijenu razini koju je ponudio pobjednik natječaja. To se pravilo primjenjuje i u slučaju kad su jedno ili oba predmetna društva inozemni ponuditelji.

(105) Točno je da su neke javne nabave otvorene samo za domaća društva. Međutim, ako je postupak otvoren za inozemne ponuditelje, nema diskriminacije na temelju cijena kako je to tvrdio podnositelj pritužbe. Cjenovna povlastica (20 %) za domaće dobavljače postoji samo u slučaju javnih nabava koje se odnose na kapitalna dobra ([16]).

([16]) *POLICY FOR PROVIDING PREFERENCE TO DOMESTICALLY MANUFACTURED IRON & STEEL PRODUCTS IN GOVERNMENT PROCUREMENT– REVISED* (Revidirana politika davanja prednosti domaćim proizvodima od željeza i čelika u okviru javne nabave), 2019., članak 2.11. i Prilog B (Službeni list Indije, br. 324 od 29. svibnja 2019.).

(106) Komisija je potvrdila da je u svim postupcima javne nabave u kojima je ugovor dodijeljen indijskom proizvođaču hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, bez obzira na to jesu li oni bili otvoreni inozemnim ponuditeljima, odabrano društvo ponudilo najnižu cijenu ili je, kao društvo s drugom najboljom ponudom, moralo prilagoditi svoju cijenu najnižoj ponuđenoj cijeni.

(107) Nakon konačne objave podnositelj pritužbe tvrdio je da je isključivanje inozemnih ponuditelja iz nekih postupaka javne nabave dovelo do smanjenja tržišnog natjecanja i stoga i do viših ukupnih cijena, što je bilo jednako financijskom doprinosu u obliku kupnje robe uz višu naknadu od primjerene.

(108) Nadalje, podnositelj pritužbe primijetio je da se isključivanjem uvoza iz određenih natječaja indijskim pravilima o javnoj nabavi jamče određene količine kupnje za indijske proizvođače, što im samo po sebi donosi korist.

(109) Komisija se slaže da isključivanje inozemnih ponuditelja potencijalno smanjuje tržišno natjecanje i može dovesti do stvaranja tržišta samo za domaće ponuditelje. Međutim, količine koje je grupa Jindal prodala u okviru dodjele javnih natječaja bile su zanemarive u kontekstu ukupne domaće prodaje društva tijekom RIP-a. Osim toga, u analizi postupaka javne nabave u kojima su ugovori dodijeljeni indijskom proizvođaču hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika tijekom RIP-a Komisija nije primijetila znatne razlike u razinama cijena između pobjedničkih ponuda u natječajima otvorenima za strana društva i ponuda u kojima ona nisu sudjelovala. Stoga u ovom konkretnom slučaju Komisija nije utvrdila nikakvu materijalnu korist u smislu članka 3. stavka 1. točke (b) osnovne uredbe.

– Poticaji koje pruža banka Exim u obliku kredita za kupce

(110) Podnositelj pritužbe tvrdio je da banka Exim nudi linije kredita i linije kredita za kupce. Ti se poticaji ne daju izvoznicima već stranim vladama, inozemnim razvojnim bankama i inozemnim financijskim institucijama, poslovnim bankama u inozemstvu ili drugim subjektima. Tim financiranjem omogućuje im se da kupuju proizvode od indijskih izvoznika pod uvjetima kredita s odgodom plaćanja.

(111) Tijekom RIP-a nijedna izvozna prodaja proizvođača izvoznika koji su predmet ispitnog postupka nije bila obuhvaćena linijama kredita ili linijama kredita za kupce koje nudi banka Exim.

(112) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati te programe.

– Poticaji koji se pružaju u okviru lokalnih programa subvencija savezne države Gudžarat

(113) Podnositelj pritužbe tvrdio je da je moguće da neki proizvođači hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, uz subvencije koje dodjeljuje indijska vlada, ostvaruju korist i od programa subvencija na razini savezne države koje daje vlada savezne države Gudžarat. U pritužbi se navode četiri lokalna programa:

— program poticaja za industrije za razdoblje 2016.–2021., kojim se daju porezni poticaji novim društvima osnovanima u saveznoj državi Gudžarat,

— program oslobođenja od PDV-a savezne države Gudžarat: poduzeće iz Gudžarata može dobiti odbitak PDV-a plaćenog na kupljene ulazne elemente u obliku odbitka pretporeza,

— Zakon o posebnim gospodarskim zonama: izuzeća od poreza za pristojbe i naknade za registraciju,

— izuzeća od poreza koja se odnose na porez na promet i druge poreze na razini savezne države za kupnje ulaznih elemenata za posebnu gospodarsku zonu ili jedinicu unutar te zone.

(114) Samo jedan od indijskih proizvođača izvoznika koji su predmet ispitnog postupka nalazi se u saveznoj državi Gudžarat i potencijalno je mogao koristiti navedene lokalne programe subvencija. Međutim, nije utvrđeno da je to društvo u RIP-u ostvarilo korist od nekog od tih programa.

(115) Zbog toga Komisija nije trebala dodatno analizirati te programe.

– Odbitak pristojbe za električnu energiju (vlada savezne države Gudžarat)

(116) Komisija je utvrdila da je tu mjeru tijekom RIP-a koristio jedan proizvođač izvoznik. Međutim, s obzirom na to da se činilo da je korist koju je to društvo time ostvarilo bila zanemariva (0,02 %), Komisija je odlučila da neće dodatno analizirati tu mjeru.

3.3. **Programi za koje su nađeni dokazi o subvencioniranju**

3.3.1. *Programi izuzeća od carina i otpusta carina*

(117) Programi AAS, EPCGS i MEIS temelje se na Zakonu o vanjskoj trgovini (razvoj i reguliranje) iz 1992. (br. 22 iz 1992.) koji je stupio na snagu 7. kolovoza 1992. („Zakon o vanjskoj trgovini"). Na temelju Zakona o vanjskoj trgovini indijska vlada nadležna je za izdavanje obavijesti o izvoznoj i uvoznoj politici. Te su obavijesti sažete u dokumentima o vanjskotrgovinskoj politici koje Ministarstvo trgovine uobičajeno izdaje svakih pet godina i redovito ažurira.

(118) Dokument vanjskotrgovinske politike relevantan za RIP jest *Foreign Trade Policy 2015-20* (Vanjskotrgovinska politika u razdoblju 2015.–2020., „FTP 2015-20"). Osim toga, indijska vlada utvrđuje i postupke kojima se uređuje FTP 2015-20 u „Priručniku o postupcima za razdoblje 2015.–2020." („HOP 2015-20").

(119) Program DDS temelji se na odjeljku 75. Zakona o carini iz 1962., odjeljku 37. Središnjeg zakona o trošarinama iz 1944., odjeljcima 93.A i 94. Zakona o financijama iz 1994. te Pravilima za povrat carina, središnjih trošarina i poreza na usluge iz 1995. Stope povrata redovito se objavljuju.

(120) Općenito se napominje da Komisija nije mogla u razumnom roku dovršiti provjeru na daljinu određenih dokumenata povezanih s izvoznim/uvoznim transakcijama u okviru programa povrata carina opisanih u ovom pododjeljku, kako je to zatraženo i dogovoreno tijekom provjere na daljinu. S obzirom na to, Komisija je, na temelju članka 28. stavka 3. osnovne uredbe, koristila najbolje raspoložive podatke u slučaju neusklađenosti utvrđenih između brojčanih podataka koje su dostavila društva i onih koje je dostavila indijska vlada.

(121) Nakon konačne objave jedan od indijskih proizvođača izvoznika tvrdio je da je svrha programa AAS, DDS i MEIS neutralizirati carine koje društvo plaća na uvoz sirovina koje se upotrebljavaju u proizvodima koji se izvoze te stoga ta tri programa ne donose korist društvu.

(122) Međutim, suprotno toj tvrdnji, koristi koje su društva primila u okviru programa DDS i MEIS nisu izravno povezane s pristojbama koje se plaćaju na uvoz sirovina koje društvo upotrebljava za proizvode koji se izvoze.

(123) U slučaju programa DDS izvozno društvo prima gotovinska plaćanja koja su povezana samo s vrijednošću FOB njegova izvoza. Predmetno društvo uopće ne mora uvoziti sirovine.

(124) U slučaju programa MEIS proizvođač izvoznik dobiva bonove koji se mogu prodati na tržištu ili upotrijebiti za prebijanje budućih dospjelih uvoznih carina, ali to prebijanje nije ograničeno na sirovine koje se upotrebljavaju u proizvodnji proizvoda koji se izvoze, a za koje su primljeni bonovi u okviru MEIS-a. Stoga se bonovi u okviru MEIS-a mogu upotrijebiti za prebijanje svih dospjelih uvoznih carina, uključujući uvozne carine na kapitalna dobra. Mogu se unovčiti čak i ako društvo uopće ništa ne uvozi.

(125) Samo u slučaju programa AAS postoji izravna veza između oslobođenja od uvoznih carina na sirovine koje društvo uvozi i proizvoda koji se izvoze. Stoga Komisija ne smatra da oslobođenje od pristojbe donosi korist za društvo, pod uvjetom da društvo može dokazati stvarnu potrošnju sirovina uvezenih u okviru AAS-a u proizvodnji izvezenih gotovih proizvoda.

– Program po prethodnom odobrenju („AAS")

(126) Komisija je utvrdila da je jedan indijski proizvođač izvoznik tijekom RIP-a koristio program AAS.

(a) Pravna osnova

(127) Podroban opis programa sadržavaju stavci od 4.03 do 4.24 dokumenta FTP 2015-20 te poglavlja od 4.04 do 4.52 dokumenta HOP 2015-20 i ažuriranog dokumenta HOP 2015-20.

(b) Ispunjavanje uvjeta za sudjelovanje

(128) Program AAS sastoji se od šest potprograma podrobnije opisanih u odjeljku u nastavku. Ti se potprogrami među ostalim razlikuju prema opsegu uvjeta koje treba ispuniti za sudjelovanje. Uvjete za fizički izvoz u okviru AAS-a i za potprograme AAS-a za godišnje potrebe ispunjavaju proizvođači izvoznici i trgovci izvoznici „povezani s" pomoćnim proizvođačima. Uvjete za AAS za intermedijarnu opskrbu ispunjavaju proizvođači izvoznici koji opskrbljuju krajnjeg izvoznika. Glavni dobavljači koji opskrbljuju kategorije „procijenjenog izvoza" navedene u stavku 7.02. dokumenta FTP 2015-20, kao što su dobavljači izvozno orijentirane jedinice, ispunjuju uvjete za potprogram AAS-a za procijenjeni izvoz. Naposljetku, uvjete za ostvarivanje koristi „procijenjenog izvoza" u okviru potprogramâ Nalog za prethodno propuštanje i Preneseni akreditiv za potrebe domaće trgovine ispunjavaju intermedijarni dobavljači proizvođača izvoznika.

(c) Praktična provedba

(129) AAS se može primijeniti u situacijama opisanima u nastavku.

(130) Fizički izvoz: ovo je glavni potprogram. Njime se omogućuje bescarinski uvoz ulaznih materijala za proizvodnju određenog konačnog proizvoda koji se izvozi. „Fizički" u ovom kontekstu znači da proizvod koji se izvozi mora napustiti državno područje Indije. Uvozna olakšica i izvozna obveza, uključujući vrstu izvezenog proizvoda, navedene su u dozvoli;

(131) Godišnji zahtjev: takvo odobrenje nije povezano s određenim izvezenim proizvodom, već sa širom skupinom proizvoda (npr. kemijski i srodni proizvodi). Vlasnik dozvole može – do određenog vrijednosnog praga koji se određuje prema njegovu ranijem izvozu – uvoziti bez carine svaki ulazni element za proizvodnju bilo kojeg artikla iz te skupine proizvoda. Može izvoziti svaki proizvod iz te skupine za koji je upotrijebljen takav materijal izuzet od carine.

(132) Intermedijarna opskrba: taj potprogram obuhvaća slučajeve u kojima dva proizvođača namjeravaju proizvoditi jedinstveni izvozni proizvod i podijeliti postupak proizvodnje. Proizvođač izvoznik koji proizvodi međuproizvod može uvoziti ulazne materijale bez carine i u tu mu se svrhu može odobriti AAS za intermedijarnu opskrbu. Krajnji izvoznik završava proizvodnju i obvezan je izvoziti gotovi proizvod.

(133) Procijenjeni izvoz: taj potprogram omogućuje glavnom dobavljaču da bez carine uvozi ulazne elemente potrebne za proizvodnju robe koja će se prodavati kao „procijenjeni izvoz". Indijska vlada procijenjenim izvozom smatra one transakcije u kojima dobavljena roba ne napušta zemlju. Nekoliko se kategorija opskrbe smatra procijenjenim izvozom pod uvjetom da je roba proizvedena u Indiji, npr. opskrba robom neke izvozno orijentirane jedinice ili društva smještenog u posebnoj gospodarskoj zoni.

(134) Nalog za prethodno propuštanje: nositelj AAS-a koji namjerava nabaviti ulazne elemente iz domaćih izvora umjesto izravnim uvozom ima mogućnost nabaviti ih na temelju naloga za prethodno propuštanje. U takvim se slučajevima prethodna odobrenja smatraju valjanima kao nalozi za prethodno propuštanje i priznaju se domaćem dobavljaču po isporuci artikala koji su u njima navedeni. Priznavanje naloga za prethodno propuštanje domaćem dobavljaču daje pravo na koristi od procijenjenog izvoza kako je utvrđeno u stavku 7.03. dokumenta FTP 2015-20 (tj. AAS za intermedijarnu opskrbu/procijenjeni izvoz, povrat procijenjenog izvoza i povrat konačne trošarine). Mehanizmom naloga za prethodno propuštanje porezi i carine vraćaju se dobavljaču umjesto da se vraćaju krajnjem izvozniku u obliku povrata/povrata carina. Povrat poreza/carina dostupan je za domaće i uvozne ulazne elemente.

(135) Preneseni akreditiv za potrebe domaće trgovine: ovim potprogramom ponovno se obuhvaća domaća opskrba nositelja prethodnog odobrenja. Nositelj prethodnog odobrenja može u banci zatražiti otvaranje prenesenog akreditiva za potrebe domaće trgovine u korist domaćeg dobavljača. Banka će potvrditi odobrenje za izravni uvoz samo za dio koji se odnosi na vrijednost i obujam artikala koji su nabavljeni iz domaćih izvora umjesto iz uvoza. Domaći dobavljač imat će pravo na koristi od procijenjenog izvoza kako se navodi u stavku 7.03. dokumenta FTP 2015-20 (tj. AAS za intermedijarnu opskrbu/procijenjeni izvoz, povrat procijenjenog izvoza i povrat konačne trošarine).

(136) Komisija je utvrdila da je tijekom RIP-a jedan proizvođač izvoznik koji je koristio taj program dobio povlastice na temelju prvog potprograma, tj. AAS-a za fizički izvoz. Stoga nije potrebno utvrditi mogu li se protiv preostalih nekorištenih potprograma uvesti kompenzacijske mjere.

(137) U svrhu provjere koju obavljaju indijska tijela nositelj prethodnog odobrenja zakonski je obvezan voditi „točnu i primjerenu evidenciju o potrošnji i upotrebi robe uvezene uz oslobođenje od carine/robe nabavljene lokalno” u određenom formatu (poglavlje 4.51 i Dodatak 4H dokumentu HOP I 2015-20), tj. registar stvarne potrošnje. Taj registar mora provjeriti vanjski ovlašteni računovođa/računovođa nadležan za troškove i radove, koji izdaje potvrdu o izvršenoj provjeri propisanih registara i odgovarajućih evidencija kojom se potvrđuje da su podaci dostavljeni na temelju Dodatka 4H točni i istiniti u svakom pogledu.

(138) U pogledu potprograma kojim se predmetno trgovačko društvo koristilo tijekom RIP-a, tj. fizički izvozi, indijska vlada određuje opseg i vrijednost uvozne olakšice i izvozne obveze te su oni upisani u odobrenju. Usto, u vrijeme uvoza i izvoza vladini službenici trebaju upisati odgovarajuće transakcije u odobrenje. Indijska vlada određuje obujam uvoza dopuštenog u okviru AAS-a na temelju standardnih ulazno-izlaznih normi koje postoje za većinu proizvoda, uključujući proizvod iz ispitnog postupka.

(139) Uvezeni ulazni materijali ne mogu se prenositi i moraju se iskoristiti za proizvodnju izvoznog proizvoda. Izvozna obveza mora se ispuniti unutar utvrđenog roka nakon izdavanja dozvole (18 mjeseci uz dva moguća produljenja od po 6 mjeseci).

(140) Uvezeni ulazni elementi i izvezeni gotovi proizvodi nisu usko povezani. Ulazni materijali koji ispunjavaju uvjete mogu se uvoziti i upotrebljavati i za proizvode koji nisu proizvod iz ispitnog postupka. Nadalje, dozvole za različite proizvode mogu se objediniti. To znači da se izvozom jednog proizvoda na temelju dozvole AAS može dobiti pravo na uvoz ulaznih elemenata bez carine na temelju dozvole AAS za drugi proizvod.

(141) Ispitni je postupak pokazao da nijedna dozvola AAS kojom se koristi proizvođač izvoznik nije bila iskorištena. Stoga proizvođač izvoznik nije mogao predočiti dodatke 4H uz svoje dozvole AAS. Nadalje, proizvođač izvoznik priznao je da na temelju njegova registra potrošnje nije moguće utvrditi stvarnu potrošnju uvezenih sirovina i povezati je s proizvedenim i izvezenim gotovim proizvodima. Treba napomenuti da je taj proizvođač vertikalno integriran na više razina:

1. faza: proizvodnja koksa i ferokroma,

2. faza: proizvodnja tekućeg nehrđajućeg čelika,

3. faza: proizvodnja ploča,

4. faza: proizvodnja toplovaljanih koluta,

5. faza: proizvodnja hladnovaljanih plosnatih proizvoda (predmetni proizvod),

a pritom se uvezene sirovine koriste u 2. fazi, u kojoj se miješaju sa sirovinama proizvedenima u 1. fazi ili kupljenima na domaćem tržištu.

(d) Zaključak o AAS-u

(142) Izuzeće od uvoznih carina subvencija je u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe, odnosno čini financijski doprinos indijske vlade jer se ona odriče prihoda od carina koji bi u suprotnom dospio na naplatu, a ispitani izvoznik ostvaruje korist jer mu to povećava likvidnost.

(143) Usto, fizički izvoz u okviru AAS-a *de iure* ovisi o realizaciji izvoza pa se smatra da je to specifična subvencija protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere na temelju članka 4. stavka 4. prvog podstavka točke (a) osnovne uredbe. Bez preuzimanja izvozne obveze trgovačko društvo ne može ostvariti koristi na temelju tog programa.

(144) Potprogram korišten u ovom slučaju ne može se smatrati dopuštenim sustavom povrata carine ili sustavom povrata u slučaju zamjene u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. osnovne uredbe. On nije u skladu s pravilima utvrđenima u točki i. Priloga I., Prilogu II. (definicija i pravila za povrat) i Prilogu III. (definicija i pravila za povrat u slučaju zamjene) osnovnoj uredbi. Indijska vlada nije djelotvorno primjenjivala sustav provjere ili postupak za potvrdu jesu li i u kojem iznosu ulazni elementi potrošeni u proizvodnji izvezenog proizvoda (točka 4. Priloga II. osnovnoj uredbi i, u slučaju programa povrata u slučaju zamjene, točka 2. dio II. Priloga III. osnovnoj uredbi). Smatra se i da standardne ulazno-izlazne norme za proizvod iz ispitnog postupka nisu bile dostatno precizne i da se same ne mogu smatrati sustavom provjere stvarne potrošnje jer oblik tih standardnih normi ne omogućuje indijskoj vladi da dovoljno precizno provjeri kolika je količina ulaznih elemenata potrošena u proizvodnji za izvoz. Usto,

indijska vlada nije provela daljnje ispitivanje na temelju obuhvaćene stvarne količine ulaznih elemenata, iako bi se ono trebalo provesti ako nema djelotvorno provedenog sustava provjere (točka 5. Priloga II. i točka 3. dio II. Priloga III. osnovnoj uredbi).

(145) Stoga se protiv tog potprograma mogu uvesti kompenzacijske mjere.

(e) Izračun iznosa subvencije

(146) S obzirom na nepostojanje dopuštenog sustava povrata carina i nemogućnost provjere stvarne stope potrošnje relevantnih ulaznih elemenata, ukupan iznos otpisanih carina (osnovne carine i dodatne carine) smatra se prekomjernim otpustom carina koji bi činio subvenciju protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii. osnovne uredbe.

(147) Dopisom od 22. studenoga 2021. proizvođač izvoznik obaviješten je o tome da će Komisija u tom pogledu primijeniti članak 28. osnovne uredbe i najbolje raspoložive podatke.

(148) Suprotno daljnjim tvrdnjama tog društva da Komisija primjenom takve metodologije izračuna koristi u okviru AAS-a odstupa od svoje ranije prakse i da se ta metodologija temelji na pukim pretpostavkama i indicijama, ponovno se ističe da to društvo nije dostavilo nikakve podatke na temelju kojih bi se mogao izračunati stvarni iznos prekomjernog otpusta carina.

(149) U skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom (a) osnovne uredbe naknade koje je to društvo moralo platiti radi dobivanja subvencije oduzete su od ukupnog iznosa subvencije ako je subvencija zatražena.

(150) U skladu s člankom 7. stavkom 2. osnovne uredbe iznos prekomjernog otpusta carina trebao bi se raspodijeliti na ukupni izvozni promet kao primjereni nazivnik jer subvencija ovisi o ostvarenom izvozu.

(151) Utvrđena stopa subvencije za taj program tijekom RIP-a iznosila je 0,05 %.

(152) Nakon konačne objave predmetni indijski proizvođač izvoznik ponovno je iznio svoje tvrdnje u pogledu neopravdane primjene članka 28. osnovne uredbe i metodologije izračuna koristi za društvo u okviru tog programa koju je upotrijebila Komisija.

(153) Međutim, nije iznesen nijedan novi argument. Podsjetilo se na to da Komisija nije imala drugog izbora nego pozvati se na najbolje raspoložive podatke jer društvo nije dostavilo nikakve podatke koji bi omogućili standardni izračun prekomjernog otpusta u okviru tog programa. U svakom slučaju, uzimajući u obzir utvrđenu stopu subvencije, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 151., Komisija je odlučila da neće uvesti kompenzacijske mjere za zanemarivu korist dodijeljenu grupi Jindal u okviru programa AAS.

– Program povrata carine („DDS”)

(154) Komisija je utvrdila da se jedan indijski proizvođač izvoznik koristio programom DDS tijekom RIP-a.

(a) Pravna osnova

(155) Pravna osnova koja se primjenjivala tijekom ispitnog postupka revizije bila su Pravila za povrat carina i središnjih trošarina iz 1995. („Pravila o DDS-u iz 1995.”), kako su izmijenjena 2006. ([17]) i zatim zamijenjena Pravilima za povrat carina i središnjih trošarina iz 2017. ([18]) („Pravila iz 2017.”) koja su stupila na snagu 1. listopada 2017. Pravilom 3. stavkom 2. Pravila o DDS-u iz 1995. uređena je metoda izračuna navedenog programa povrata carine. Pravilom 12. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii. Pravila o DDS-u uređena je izjava koju proizvođači izvoznici moraju podnijeti da bi ostvarili korist od programa. Navedena pravila ostala su ista u Pravilima o DDS-u iz 2017. i odgovaraju pravilu 3. stavku 2. odnosno pravilu 13. stavku 1. točki (a) podtočki ii.

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee

([18]) Obavijest br. 88/ 2017-CUSTOMS (N.T.), New Delhi, 21. rujna 2017. http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf

(156) Usto, Okružnica br. 24/2001 ([19]) sadržava posebne upute o načinu primjene pravila 3. stavka 2. i izjavu koju izvoznici trebaju dostaviti u skladu s pravilom 12. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii.

(157) U pravilu 4. Pravila o DDS-u iz 1995. propisano je da središnja vlada može revidirati iznos ili stope utvrđene u skladu s pravilom 3. Vlada je uvela niz izmjena, pri čemu su posljednje izmjene, kojima se revidiraju stope, Obavijest br. 95/2018 – CUSTOMS i Obavijest br. 07/2020 – CUSTOMS. Kao posljedica toga, stope DDS-a za proizvod iz ispitnog postupka iznosile su 1,8 % odnosno 1,6 % vrijednosti FOB izvezenih proizvoda za prvi odnosno drugi dio ([20]) RIP-a. Iste stope DDS-a primjenjuju se na toplovaljane proizvode od nehrđajućeg čelika koje izvoze predmetna indijska društva.

(b) Ispunjavanje uvjeta za sudjelovanje

(158) Uvjete za taj program ispunjava svaki proizvođač izvoznik ili trgovac izvoznik.

(c) Praktična provedba

(159) U okviru programa svako društvo koje izvozi proizvode koji ispunjavaju uvjete ostvaruje pravo na iznos koji odgovara postotku deklarirane vrijednosti FOB izvezenog proizvoda. U pravilu 3. stavku 2. Pravila za povrat carina i središnjih trošarina navodi se kako se izračunava iznos subvencije:

„2. Pri utvrđivanju iznosa stope povrata na temelju ovog pravila središnja vlada uzima u obzir sljedeće:

(a) prosječnu količinu ili vrijednost svakog razreda ili opisa materijala od kojih se određeni razred proizvoda obično proizvodi ili izrađuje u Indiji;

(b) prosječnu količinu ili vrijednost uvezenih materijala ili trošarinskih materijala upotrijebljenih za proizvodnju ili izradu određenog razreda proizvoda u Indiji;

(c) prosječni iznos davanja plaćenih na uvezene materijale ili trošarinske materijale upotrijebljene za proizvodnju poluproizvoda, sastavnih dijelova i međuproizvoda koji se upotrebljavaju za proizvodnju robe;

(d) prosječan iznos pristojbi plaćenih za otpadne materijale nastale u postupku proizvodnje i za katalizatore, pod uvjetom da se, ako se takvi otpadni materijali ili katalizatori ponovno upotrebljavaju u bilo kojem postupku proizvodnje ili se prodaju, prosječan iznos pristojbi za otpad ili katalizator koji se ponovno upotrebljavaju ili prodaju isto tako odbije;

(e) prosječni iznos pristojbi plaćenih na uvezene materijale ili trošarinske materijale upotrijebljene za skladištenje ili pakiranje izvoznih proizvoda;

(f) sve druge informacije koje središnja vlada može smatrati relevantnima ili korisnima za tu svrhu.”

(160) Drugim riječima, indijska vlada temeljila je iznos za povrat na prosječnim vrijednostima relevantnih carina plaćenih na uvoz sirovina na razini industrije i prosječnom omjeru potrošnje u industriji prikupljenima od proizvođača koje indijska vlada smatra reprezentativnim proizvođačima izvoznih proizvoda koji ispunjavaju uvjete. Indijska vlada zatim je utvrdila iznos koji će se vratiti kao postotak prosječne izvozne vrijednosti izvezenih proizvoda koji ispunjavaju uvjete.

(161) Indijska vlada taj postotak upotrebljava za izračun iznosa povrata carine na koji svi izvoznici koji ispunjavaju uvjete imaju pravo. Stopu za taj program određuje indijska vlada za svaki proizvod posebno.

([19]) Cus. 20. travnja, 2001F.NO.605/47/2001-DBK, indijska vlada, Ministarstvo financija, Porezna uprava, Izjava u skladu s pravilom 12. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii. Pravila o povratu za iskorištavanje stope povrata primjenjive na svu industriju. Vidjeti posebno odjeljke 2. i 3. Izjave u skladu s pravilom 12. stavkom 1. točkom (a) podtočkom ii. Pravila o povratu za iskorištavanje stope povrata primjenjive na svu industriju; dostupno na: http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus.

([20]) Razina stope DDS-a promijenila se 28. siječnja 2020.

(162) Da bi moglo ostvarivati koristi od tog programa, društvo mora izvoziti. U trenutku kad se podaci o pošiljci unesu u carinski poslužitelj utvrđuje se da se izvoz odvija u skladu s programom DDS te se neopozivo određuje iznos DDS-a. Nakon što društvo za otpremu dostavi opći izvozni manifest, a carinski ured uspješno usporedi taj dokument s podacima iz otpremnice, ispunjeni su svi uvjeti za odobrenje plaćanja iznosa povrata izravnom uplatom na bankovni račun izvoznika ili mjenicom.

(163) Izvoznik je dužan dostaviti i dokaz realizacije izvoznih prihoda potvrdom banke o realizaciji. Taj se dokument može dostaviti nakon što je iznos povrata plaćen, ali indijska vlada osigurat će povrat plaćenog iznosa ako izvoznik ne dostavi potvrdu banke o realizaciji u zadanom roku.

(164) Iznos povrata može se iskoristiti u bilo koju svrhu i, u skladu s indijskim računovodstvenim standardima, može se uknjižiti na obračunskoj osnovi kao prihod u komercijalnim računima nakon ispunjenja izvozne obveze.

(165) Relevantno zakonodavstvo i administrativne upute nalažu da indijska carinska uprava ne bi trebala tražiti dokaze da je izvoznik koji je zatražio povrat carine obvezno postao ili će postati obveznik plaćanja carine za uvoz sirovina potrebnih za proizvodnju izvezenog proizvoda. Osim toga, tijekom provjere na daljinu indijska vlada potvrdila je da bi društva koja bi sve sirovine nabavljala na domaćem tržištu i dalje ostvarivala korist od pune stope izračunane u skladu s prethodno navedenim pravilom 3. stavkom 2.

(d) Zaključak o DDS-u

(166) DDS-om su predviđene subvencije u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke i. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe. Takozvani iznos povrata carine financijski je doprinos indijske vlade jer se radi o izravnom prijenosu sredstava indijske vlade. Nema ograničenja za upotrebu tih sredstava. Nadalje, iznosom povrata carine dodjeljuje se korist izvozniku jer se tako poboljšava njegova likvidnost.

(167) Stopu povrata carine za izvoz određuje indijska vlada za svaki proizvod posebno. Međutim, iako se na subvenciju upućuje kao na povrat carine, program nema sve značajke dozvoljenog sustava povrata carine ili sustava povrata u slučaju zamjene u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. osnovne uredbe niti je program usklađen s pravilima utvrđenima u Prilogu I. točki I., Prilogu II. (definicija i pravila za povrat) i Prilogu III. (definicija i pravila za povrat u slučaju zamjene) osnovnoj uredbi. Gotovinsko plaćanje izvozniku nije nužno povezano sa stvarnim plaćanjima uvoznih carina na sirovine i nije kredit za carinu namijenjen za nadoknađivanje uvoznih carina za prošli ili budući uvoz sirovina. Osim toga, nema sustava ni postupka na snazi kojima bi se potvrdilo koji se ulazni elementi upotrebljavaju u proizvodnji izvezenih proizvoda i u kojim količinama. Usto, indijska vlada nije provela daljnje ispitivanje na temelju obuhvaćene stvarne količine ulaznih elemenata, iako bi se ono trebalo provesti ako nema djelotvorno provedenog sustava provjere (točka 5. Priloga II. i točka 3. dio II. Priloga III. osnovnoj uredbi).

(168) Uplata indijske vlade nakon što izvoznici obave izvoz ovisi o realizaciji izvoza pa se smatra da je to specifična subvencija protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere na temelju članka 4. stavka 4. točke (a) osnovne uredbe.

(169) S obzirom na navedeno, zaključuje se da se protiv programa DDS mogu uvesti kompenzacijske mjere.

(e) Izračun iznosa subvencije

(170) Komisija je u skladu s člankom 3. stavkom 2. i člankom 5. osnovne uredbe izračunala iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere prema koristi koja je dodijeljena primatelju, a čije je postojanje utvrđeno tijekom RIP-a. U tom je smislu Komisija utvrdila da primatelj ostvaruje korist u vrijeme izvršavanja izvozne transakcije u okviru navedenog programa. U tom trenutku indijska vlada obvezna je platiti iznos povrata, što čini financijski doprinos u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke i. osnovne uredbe. Nakon što carinska tijela izdaju izvoznu otpremnicu u kojoj je, među ostalim, naveden iznos povrata koji se treba dodijeliti za tu izvoznu transakciju, indijska vlada više ne može odlučivati o dodjeljivanju subvencije.

(171) S obzirom na navedeno, Komisija je smatrala primjerenim procijeniti korist u okviru programa DDS kao zbroj iznosa povrata zarađenih u izvoznim transakcijama izvršenima u okviru tog programa tijekom RIP-a. Komisija je uzela u obzir iznose povrata carina zarađene u svim izvoznim transakcijama indijskog proizvođača izvoznika jer to društvo izvozi samo proizvod iz ispitnog postupka i toplovaljane proizvode od nehrđajućeg čelika, koji su poluproizvodi za proizvodnju proizvoda iz ispitnog postupka obuhvaćenog istim stopama u okviru DDS-a.

(172) U skladu s člankom 7. stavkom 2. osnovne uredbe Komisija je te iznose subvencije raspodijelila na ukupni izvozni promet društva tijekom RIP-a kao primjereni nazivnik jer subvencija ovisi o ostvarenom izvozu i nije odobrena upućivanjem na proizvedene, prerađene, izvezene ili transportirane količine.

(173) Utvrđena stopa subvencije za taj program tijekom RIP-a za grupu Jindal iznosila je 1,65 %.

– Program za poticanje izvoza s povlaštenom carinom na uvoz kapitalnih dobara

(174) Komisija je utvrdila da su dva indijska proizvođača izvoznika dobila povlastice u okviru EPCGS-a, koje bi se mogle pripisati predmetnom proizvodu tijekom RIP-a.

(a) Pravna osnova

(175) Detaljni opis EPCGS-a nalazi se u poglavlju 5. dokumenta FTP 2015–20 i u poglavlju 5. dokumenta HOP 2015–20.

(b) Ispunjavanje uvjeta za sudjelovanje

(176) Uvjete za tu mjeru ispunjavaju proizvođači izvoznici i trgovci izvoznici „povezani s” pomoćnim proizvođačima i pružateljima usluga.

(c) Praktična provedba

(177) Pod uvjetom da ima izvoznu obvezu, društvo smije uvoziti kapitalna dobra (nova i rabljena kapitalna dobra do 10 godina starosti) po sniženoj stopi carine. Indijska vlada u tu svrhu izdaje, nakon podnošenja zahtjeva i plaćanja pristojbe, dozvolu programa EPCGS. Programom je predviđena snižena stopa uvozne carine, koja se primjenjuje na sva kapitalna dobra koja se uvoze u okviru tog programa. Kako bi se ispunila izvozna obveza, uvezena kapitalna dobra moraju se koristiti za proizvodnju određene količine proizvoda predviđenih za izvoz tijekom određenog razdoblja. Prema dokumentu FTP 2015–20 i ažuriranom dokumentu FTP 2015–20, u okviru EPCGS-a kapitalna se dobra mogu uvoziti po stopi carine od 0 %. Međutim, u slučaju kapitalnih dobara uvezenih prije 2015. kao alternativa je postojala i stopa carine od 3 % – u tom je slučaju rok za ispunjenje obveze izvoza bio dulji. Obveza izvoza, koja odgovara šesterostrukom iznosu uštеđene pristojbe, mora se ispuniti u roku od najviše šest godina.

(178) Nositelj dozvole u okviru EPCGS-a može nabavljati kapitalna dobra i na domaćem tržištu. U tom slučaju domaći proizvođač kapitalnih dobara može iskoristiti mogućnost bescarinskog uvoza komponenata potrebnih za proizvodnju takvih kapitalnih dobara. Druga je mogućnost da domaći proizvođač zatraži olakšicu u obliku procijenjenog izvoza u pogledu kapitalnih dobara isporučenih nositelju dozvole u okviru EPCGS-a.

(d) Zaključak o EPCGS-u

(179) Programom EPCGS pružaju se subvencije u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe. Smanjenje carine financijski je doprinos indijske vlade jer se tom povlasticom smanjuje njezin prihod od carina koji bi inače dospio na naplatu. Osim toga, smanjenjem carine izvoznik ostvaruje korist jer uštеđene carine pri uvozu poboljšavaju likvidnost društva.

(180) Nadalje, EPCGS *de iure* ovisi o realizaciji izvoza s obzirom na to da se takve dozvole ne mogu dobiti bez preuzimanja obveze izvoza. Stoga se smatra da je to specifična subvencija protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere na temelju članka 4. stavka 4. prvog podstavka točke (a) osnovne uredbe.

(181) EPCGS se ne može smatrati dopuštenim sustavom povrata carine ili sustavom povrata u slučaju zamjene u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. osnovne uredbe. Kapitalna dobra nisu uključena u područje primjene tih dopuštenih sustava, kao što se navodi u točki i. Priloga I. osnovnoj uredbi, jer se ne upotrebljavaju u proizvodnji izvezenih proizvoda.

(e) Izračun iznosa subvencije

(182) Iznos subvencije protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere izračunan je u skladu s člankom 7. stavkom 3. osnovne uredbe na temelju neplaćenih carina na uvezena kapitalna dobra tijekom razdoblja koje odražava uobičajeno amortizacijsko razdoblje takvih kapitalnih dobara u predmetnoj industriji. Tako izračunan iznos, koji se može pripisati RIP-u, prilagođen je tako da su mu tijekom tog razdoblja dodane kamate kako bi odražavao punu vremensku vrijednost novca. Komercijalna kamatna stopa tijekom razdoblja ispitnog postupka u Indiji smatrala se prikladnom za tu svrhu.

(183) U skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom (a) osnovne uredbe naknade koje su ta društva morala platiti radi dobivanja subvencije oduzete su od ukupnog iznosa subvencije ako je subvencija zatražena.

(184) U skladu s člankom 7. stavcima 2. i 3. osnovne uredbe taj se iznos subvencije raspodijelio na odgovarajući izvozni promet tijekom RIP-a kao primjereni nazivnik jer subvencija ovisi o ostvarenom izvozu i nije odobrena upućivanjem na proizvedene, prerađene, izvezene ili transportirane količine. U slučaju jednog indijskog društva kao nazivnik je upotrijebljen izvozni promet proizvoda iz ispitnog postupka jer to društvo strojeve kupljene u okviru programa EPCGS upotrebljava samo za proizvodnju predmetnog proizvoda.

(185) Jedan od indijskih proizvođača izvoznika zatražio je prilagodbu za izvozni promet koji je korišten kao nazivnik u izračunima. To je društvo tvrdilo da je tek započelo s proizvodnjom u RIP-u i da je doseglo tek 15 % kapaciteta. Stoga je to društvo zatražilo da se njegov izvozni promet ekstrapolira kako bi se uzela u obzir puna iskorištenost kapaciteta.

(186) Međutim, izračun stopa subvencije uvijek se temelji na stvarnom prometu. Ne može se pretpostaviti da će društvo nakon faze pokretanja proizvodnje u potpunosti koristiti svoj kapacitet. Osim toga, utvrđivanje omjera budućeg domaćeg i izvoznog prometa bilo bi puko nagađanje. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(187) Nakon konačne objave društvo je ponovno iznijelo tu tvrdnju, pri čemu je naglasilo činjenicu da je EPCGS jednokratna subvencija i da stoga izračun bez prilagodbe nazivnika ne odražava ispravno korist dodijeljenu društvu, koje je u početnoj fazi poslovanja.

(188) EPCGS doista je jednokratna subvencija i Komisija ju je smatrala takvom: iznos koristi u okviru programa smješten je u RIP, uzimajući u obzir razdoblje amortizacije predmetnih kapitalnih dobara. Međutim, Komisija ne može prilagoditi nazivnik na temelju pretpostavki u pogledu potencijalnog izvoznog prometa društva, kako je već istaknuto u prethodnoj uvodnoj izjavi 186. Stoga je metoda izračuna prihvaćena.

(189) Utvrđena stopa subvencije za taj program, kako je raspodijeljena za RIP, iznosila je 5,69 % za društvo Chromeni i 0,36 % za grupu Jindal.

– program za izvoz robe iz Indije („MEIS”);

(190) Komisija je utvrdila da su se dva indijska proizvođača izvoznika koristila MEIS-om tijekom RIP-a.

(a) Pravna osnova

(191) Podroban opis MEIS-a sadržavaju poglavlje 3. dokumenta FTP 2015–20 i ažuriranog dokumenta FTP 2015–20 te poglavlje 3. dokumenta HOP 2015–20 i ažuriranog dokumenta HOP 2015–20.

(b) Ispunjavanje uvjeta za sudjelovanje

(192) Uvjete za taj program ispunjava svaki proizvođač izvoznik ili trgovac izvoznik.

(c) Praktična provedba

(193) Društva koja ispunjavaju uvjete mogu ostvariti koristi iz MEIS-a tako da određene proizvode izvoze u određene zemlje razvrstane u skupinu A („tradicionalna tržišta" koja uključuju sve države članice EU-a), skupinu B („tržišta u nastajanju i ciljna tržišta") i skupinu C („ostala tržišta"). Zemlje razvrstane u pojedine skupine i popis proizvoda s odgovarajućim stopama naknade navedeni su u Dodatku 3B ažuriranom HOP-u.

(194) Korist se ostvaruje u obliku kredita za carine koji je jednak postotku vrijednosti FOB izvoza. Stopa u okviru programa MEIS u RIP-u iznosila je 2 % ([21]).

(195) Na temelju točke 3.06 dokumenta FTP 2015–20 određene vrste izvoza isključene su iz programa, na primjer izvoz uvezene ili pretovarene robe, procijenjeni izvoz, izvoz usluga i izvozni promet jedinica koje posluju u posebnim gospodarskim zonama/jedinicama koje posluju za izvoz.

(196) Krediti za carine u okviru MEIS-a mogu se slobodno prenositi i vrijede 18 mjeseci od dana izdavanja, a kreditni bonovi za carine izdani 1. siječnja 2016. ili nakon tog datuma vrijede 24 mjeseca od dana izdavanja u skladu s točkom 3.13. ažuriranog dokumenta HOP 2015–20.

(197) Mogu se upotrijebiti za: i. plaćanje carina na uvoz ulaznih elementa ili robe, uključujući kapitalna dobra; ii. plaćanje trošarina na nabavu ulaznih elemenata ili robe na domaćem tržištu, uključujući kapitalna dobra i njihovo plaćanje; iii. plaćanje poreza na usluge na nabavu usluga.

(198) Zahtjev za ostvarivanje koristi u okviru MEIS-a mora se podnijeti na internetskim stranicama Glavne uprave za vanjsku trgovinu. Zahtjevu na internetu moraju se priložiti odgovarajući dokumenti (otpremnice, potvrde banke o realizaciji i dokaz o istovaru). Mjerodavno regionalno tijelo indijske vlade nakon temeljite provjere dokumenata izdaje kredit za carine. Sve dok izvoznik dostavlja odgovarajuće dokumente regionalno tijelo ne može odlučivati o dodjeljivanju kredita za carine.

(d) Zaključak o MEIS-u

(199) Programom MEIS pružaju se subvencije u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe. Kredit za carine u okviru MEIS-a financijski je doprinos indijske vlade jer će se kredit na kraju upotrijebiti za nadoknađivanje uvoznih carina plaćenih za kapitalna dobra, smanjujući na taj način prihod indijske vlade od pristojbi koje bi u suprotnom trebalo platiti. Osim toga, izvoznik koji ne podliježe plaćanju tih uvoznih carina ostvaruje korist od kredita za carine u okviru MEIS-a.

(200) Nadalje, MEIS *de iure* ovisi o realizaciji izvoza te se stoga smatra specifičnim i programom protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere na temelju članka 4. stavka 4. prvog podstavka točke (a) osnovne uredbe.

(201) Napominje se da je MEIS istekao nakon RIP-a, to jest 1. siječnja 2021. Međutim, do kraja 2021. društva još mogu podnijeti zahtjev za dodjelu bonova u okviru MEIS-a za izvozne transakcije izvršene 2020. Nadalje, društva do 15. rujna 2023. još mogu koristiti bonove u okviru MEIS-a dobivene 2021. za podmirivanje dospjelih uvoznih carina. Stoga su pogodnosti u okviru tog programa dobivene tijekom RIP-a i nastavit će se ostvarivati i nakon uvođenja mjera.

(e) Izračun iznosa subvencije

(202) Komisija je u skladu s člankom 3. stavkom 2. i člankom 5. osnovne uredbe izračunala iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere prema koristi koja je dodijeljena primatelju, a čije je postojanje utvrđeno tijekom RIP-a. U tom je smislu Komisija utvrdila da primatelj ostvaruje korist u vrijeme izvršavanja izvozne transakcije u okviru navedenog programa. Indijska vlada trenutačno izdaje kredit za carine koji proizvođač izvoznik knjiži kao potraživanje koje proizvođač izvoznik može nadoknaditi u svakom trenutku. To je financijski doprinos u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. osnovne uredbe. Nakon što carinska tijela izdaju izvoznu otpremnicu indijska vlada više ne može odlučivati o dodjeljivanju subvencije. S obzirom na navedeno, Komisija je smatrala primjerenim procijeniti korist u okviru MEIS-a kao zbroj iznosa zarađenih u izvoznim transakcijama izvršenima u okviru tog programa tijekom RIP-a. Komisija je uzela u obzir iznose u okviru MEIS-a zarađene u svim izvoznim transakcijama indijskih proizvođača izvoznika jer ta društva izvoze samo proizvod iz ispitnog postupka i toplovaljane proizvode od nehrđajućeg čelika, koji su poluproizvodi za proizvodnju proizvoda iz ispitnog postupka obuhvaćenog istim stopama u okviru MEIS-a.

(203) U skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom (a) osnovne uredbe naknade koje su ta društva morala platiti radi dobivanja subvencije oduzete su od ukupnog iznosa subvencije ako je subvencija zatražena.

([21]) Javna obavijest indijske vlade br. 32/2015-2020 od 22. rujna 2016., dostupna na https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

(204) U skladu s člankom 7. stavcima 2. i 3. osnovne uredbe Komisija je taj iznos subvencije raspodijelila na izvozni promet društava tijekom RIP-a kao primjereni nazivnik jer subvencija ovisi o ostvarenom izvozu i nije odobrena upućivanjem na proizvedene, prerađene, izvezene ili transportirane količine.

(205) Utvrđena stopa subvencije za taj program iznosila je u RIP-u 1,87 % za Chromeni i 1,92 % za grupu Jindal.

3.3.2. *Opskrba kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene*

3.3.2.1. Pritužba i program subvencija

(206) Podnositelj pritužbe tvrdio je da indijska vlada osigurava umjetno smanjenje troškova ključnih ulaznih elemenata za lokalnu industriju tako što nizom regulatornih mjera, koje uključuju ograničenja izvoza (kao što su izvozne carine, izvozne dozvole i sudjelovanje državnih trgovinskih poduzeća u izvozu), potiče rudarska društva koja vade kromovu rudu u Indiji na to da indijsku industriju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca opskrbljuju kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene.

(207) Podnositelj pritužbe nadalje je tvrdio da indijska vlada ima potpunu kontrolu nad rudarskim sektorom za kromovu rudu u Indiji. Svojim zakonima i ostalim propisima indijska vlada određuje tko može vaditi krom (rudarska društva koja imaju dozvolu za to). Osim toga, postoje rudarska društva u državnom vlasništvu i/ili prisutnost države među njima. Stoga indijska vlada rudarskim društvima povjerava ovlast ostvarivanja ciljeva njezinih politika.

(208) Budući da se kromova ruda uglavnom koristi za proizvodnju ferokroma, koji se u biti koristi u proizvodnji nehrđajućeg čelika, ta je korist dodijeljena indijskim proizvođačima hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika koji proizvode i ferokrom i nehrđajući čelik.

3.3.2.2. Pravna osnova

(209) Rudarskom politikom koja obuhvaća kromovu rudu upravlja se preko Ministarstva rudnika. Izvozom minerala upravlja i Ministarstvo trgovine i industrije.

(210) I središnja vlada i regionalne vlade imaju ključne uloge u rudarskoj industriji, što uključuje vađenje kromove rude, koje ostvaruju utvrđivanjem nacionalnih rudarskih politika, standarda, smjernica i kriterija te odlučivanjem o postupcima izdavanja odobrenja za vađenje ruda.

(211) Pravne osnove za relevantna pravila i propise su sljedeće:

— Zakon o rudnicima i mineralima (razvoj i uređenje) iz 1957. ([22]),

— Pravila o mineralima (dokazi o mineralnom sadržaju) iz 2015. ([23]),

— Pravila o mineralima (dražbe) iz 2015. ([24]),

— Pravila o mineralima (neisključive dozvole za istraživanje) iz 2015. ([25]),

— Pravila o Nacionalnoj zakladi za istraživanje minerala iz 2015. ([26]),

([22]) Dostupno na https://indiankanoon.org/doc/25127/, posljednji pristup 27. siječnja 2022.
([23]) Obavijest br. 246 od 17. travnja 2015.
([24]) Obavijest br. 322 od 20. svibnja 2015.
([25]) Obavijest br. 516 od 29. lipnja 2015.
([26]) Obavijest br. 632 od 14. kolovoza 2015.

— Pravila o mineralima (vađenje ruda koje obavljaju državna društva) iz 2015. ([27]),

— Pravila o rudnicima i mineralima (doprinos okružnim zakladama za minerale) iz 2015. ([28]),

— Pravila o koncesijama za minerale za nuklearnu energiju iz 2016. ([29]),

— Pravila o koncesijama za minerale (koje se ne odnose na minerale za nuklearnu energiju ni za energiju iz ugljikovodika) iz 2016. ([30]),

— Pravila o očuvanju i razvoju mineralnih dobara iz 2017. ([31]),

— Nacionalna politika o mineralima iz 2019. ([32])

3.3.2.3. Nalazi ispitnog postupka

(212) Komisija je utvrdila da je jedan vertikalno integrirani indijski proizvođač izvoznik hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika na domaćem tržištu kupovao kromovu rudu za proizvodnju ferokroma, koji je taj proizvođač koristio za proizvodnju ploča, zatim za proizvodnju toplovaljanih koluta i konačno za proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda.

(213) Većina kromove rude koju je to društvo kupovalo u RIP-u potjecala je od društva Odisha Mining Corporation („OMC"), koje je poduzeće u državnom vlasništvu. Prijavljene su i manje kupnje od dvaju navodno privatnih rudarskih društava i jednog društva koje se bavi trgovinom.

(a) Primjena odredbi članka 28. stavka 1. osnovne uredbe

(214) Komisija je indijsku vladu obavijestila da će za ispitivanje postojanja i opsega navodnih subvencija dodijeljenih industriji hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, uključujući dobavom kromove rude uz manju naknadu od primjerene, možda morati upotrijebiti raspoložive podatke u skladu s člankom 28. stavkom 1. osnovne uredbe.

(215) Komisija je od indijske vlade u svojem upitniku i pismu za dopunu podataka te tijekom provjere na daljinu zatražila da dostavi određene informacije o dobavljačima i funkcioniranju domaćeg tržišta kromove rude u Indiji. Ti zahtjevi za informacije uključivali su, među ostalim, pitanja o pravnom i institucionalnom okviru, organizaciji tržišta kromove rude, proizvođačima kromove rude u Indiji, mehanizmima određivanja cijena i cijenama te dioničarima društava.

(216) U trenutku pokretanja postupka Komisija je od indijske vlade zatražila da proslijedi Dodatak B, koji je priložen antisubvencijskom upitniku (upitnik za dobavljače kromove rude) desetorici najvećih proizvođača i distributera kromove rude te svim ostalim proizvođačima i distributerima kromove rude koji su proizvođače izvoznike opskrbljivali kromovom rudom. Dodatak B sastojao se od dokumenta programa Word („Appendix B_Input supplier") i datoteke programa Excel („Appendix B - Input suppliers tables"). Nisu primljeni odgovori na Dodatak B.

(217) Komisija je u svojem pismu za dopunu podataka upućenom indijskoj vladi 25. kolovoza 2021. napomenula da nije primila nikakav odgovor na Dodatak B upitniku.

(218) Tijekom i nakon provjere na daljinu Komisija je obavijestila indijsku vladu da joj i dalje nedostaju informacije o cjelokupnoj proizvodnji i potrošnji kromove rude na indijskom tržištu. Indijska vlada navela je i da nije mogla dostaviti statističke podatke o domaćim indijskim cijenama predmetne sirovine. Nadalje, još uvijek su postojala otvorena pitanja o strukturi tržišta i sudionicima na njemu te o tome jesu li ti sudionici u državnom ili privatnom vlasništvu. Konačno, Komisiji je i dalje nedostajala ispravna pravna osnova za izvozne carine na kromovu rudu.

([27]) Obavijest br. 749 od 3. prosinca 2015.
([28]) Obavijest br. 645 od 20. listopada 2015.
([29]) Obavijest br. 471 od 11. srpnja 2016.
([30]) Obavijest (broj nije naveden) od 4. ožujka 2016.
([31]) Obavijest br. 137 od 27. veljače 2017.
([32]) Dostupno na https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, posljednji pristup 27. siječnja 2022.

(219) Stoga je Komisija 8. prosinca 2021. obavijestila indijsku vladu da namjerava upotrijebiti raspoložive podatke na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe. Nakon tog dopisa indijska vlada prvo je dostavila vrlo mali dio informacija koje su nedostajale, uglavnom o strukturi tržišta, vlasništvu nad određenim rudarskim društvima i pravnoj osnovi za izvozne carine. Podnesak s tim informacijama sastojao se od svega nekoliko stranica, bez popratnih dokaza. Zatim je indijska vlada poslala dodatni dopis u kojem je općenito prigovorila primjeni članka 28. stavka 1. osnovne uredbe te tvrdila da bi Komisija trebala uzeti u obzir dodatne dostavljene informacije i stoga se suzdržati od upotrebe raspoloživih podataka.

(220) Komisija je u svojem odgovoru prvo napomenula da indijska vlada više puta nije dostavila navedene informacije kad je to od nje zatraženo tijekom ispitnog postupka te da su dodatne informacije primljene u vrlo kasnoj fazi ispitnog postupka, pa se nisu mogle uzeti u obzir. Komisija je u međuvremenu iz javnih izvora pribavila relevantne informacije koje su nedostajale o vlasništvu nad rudarskim društvima i izvoznim carinama na kromovu rudu. Stoga je Komisija utvrdila da indijska vlada nije dostavila potrebne informacije kako je predviđeno člankom 28. stavkom 1. prvom rečenicom osnovne uredbe te da se informacije koje je indijska vlada dostavila toliko kasno u ispitnom postupku ne mogu upotrijebiti u skladu s uvjetima iz članka 28. stavka 3. osnovne uredbe. U svakom slučaju, Komisija je tu vrlo malu količinu informacija koju je dostavila indijska vlada ipak morala dopuniti drugim raspoloživim podacima za dijelove koji su nedostajali, ponajprije u pogledu određivanja cijena te uloge indijske vlade i njezina utjecaja na dobavljače (uključujući privatne sudionike) na tržištu kromove rude. Stoga je Komisija i dalje smatrala da se mora osloniti na članak 28. stavak 1. i upotrijebiti raspoložive podatke.

(221) Nakon konačne objave indijska vlada ponovno je iznijela svoje stajalište da je primjena članka 28. osnovne uredbe neopravdana jer su dostavljene sve informacije koje je Komisija zatražila.

(222) Međutim, kako je detaljno objašnjeno u uvodnoj izjavi 220., te su informacije Komisiji dostavljene u vrlo kasnoj fazi ispitnog postupka ili su bile nepotpune. To se posebno odnosilo na ključne elemente kao što su struktura tržišta kromove rude, metodologija za određivanje cijena ili ograničena potrošnja kromove rude. Stoga, iako je Komisija u mjeri u kojoj je to bilo moguće upotrijebila informacije koje je dostavila indijska vlada, morala se poslužiti i dodatnim izvorima i najboljim raspoloživim podacima.

(b) Analiza

(223) Kako bi se utvrdilo postojanje subvencije protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere, u skladu s člancima 3. i 4. osnovne uredbe moraju biti prisutna tri elementa: i. financijski doprinos, ii. korist i iii. specifičnost (članak 3. osnovne uredbe).

i. Financijski doprinos

Rudarska društva koja djeluju kao javno tijelo

(224) U ispitnom postupku prvo je ocijenjeno je li indijska vlada opskrbljivala proizvođače nehrđajućeg čelika kromovom rudom preko rudarskih društava koja djeluju kao „javno tijelo”. Relevantni pravni standard i tumačenje za tu ocjenu na temelju članka 3. stavka 1. točke (a) i članka 2. točke (b) osnovne uredbe proizlaze iz sudske prakse WTO-a o pojmu „javno tijelo”.

(225) U skladu s relevantnom sudskom praksom WTO-a ([33]), javno tijelo je subjekt koji „posjeduje, izvršava ili su mu povjerene javne ovlasti”. Ispitivanje radi utvrđivanja je li neki subjekt javno tijelo mora se provoditi na pojedinačnoj osnovi, pri čemu se moraju primjereno uzeti u obzir „osnovna obilježja i funkcije relevantnog subjekta”, njegov „odnos s vladom” i „pravno i gospodarsko okruženje koje prevladava u zemlji u kojoj subjekt koji je predmet ispitnog postupka posluje”. Ovisno o konkretnim okolnostima u svakom pojedinom slučaju, relevantni dokazi mogu uključivati: i. dokaze o tome da „subjekt *de facto* izvršava javne funkcije”, osobito ako ti dokazi „upućuju na stalnu i sustavnu praksu”; ii. dokaze o „opsegu i sadržaju vladinih politika koje se odnose na sektor u kojem subjekt koji je predmet ispitnog postupka posluje”; i iii. dokaze o tome da vlada provodi „znatnu kontrolu nad subjektom i

([33]) WT/DS379/AB/R (*SAD – antidampinške i kompenzacijske pristojbe na određene proizvode iz Kine*), Izvješće Žalbenog tijela od 11. ožujka 2011., DS 379, točka 318. Vidjeti i WT/DS436/AB/R (*SAD – ugljični čelik (Indija)*), Izvješće Žalbenog tijela od 8. prosinca 2014., točke 4.9.–4.10., 4.17.–4.20. i WT/DS437/AB/R (*SAD – kompenzacijske pristojbe na određene proizvode iz Kine*), Izvješće Žalbenog tijela od 18. prosinca 2014., točka 4.92.

njegovim postupanjem". Pri ispitivanju radi utvrđivanja je li neki subjekt javno tijelo, tijelo koje ispituje mora „ocijeniti i primjereno uzeti u obzir sva relevantna obilježja tog subjekta" i ispitati sve vrste dokaza koji mogu biti bitni za tu ocjenu; pritom bi to tijelo trebalo izbjegavati da se „isključivo ili neopravdano usredotoči na bilo koje pojedinačno obilježje, a da pritom ne uzme primjereno u obzir i ostala obilježja koja mogu biti relevantna".

(226) Kako bi se ispravno utvrdilo da neki subjekt ima obilježja javnog tijela u konkretnom slučaju, moglo bi biti relevantno uzeti u obzir „jesu li funkcije ili postupanje [tog subjekta] po svojoj vrsti takvi da bi se obično smatrali javnima u pravnom poretku relevantne članice" te općenito klasifikaciju i funkcije subjekata u članicama WTO-a. Stoga pitanje jesu li funkcije ili postupanje subjekta po svojoj vrsti takvi da bi se obično smatrali javnima u pravnom poretku relevantne članice može biti relevantan aspekt koji treba razmotriti pri utvrđivanju je li određeni subjekt javno tijelo.

(227) Postoje brojni različiti načini na koje bi vlada u užem smislu mogla subjektima dati ovlast. U skladu s tim, različite vrste dokaza mogu biti relevantne kako bi se pokazalo da je ta ovlast dodijeljena konkretnom subjektu. Dokaz da subjekt *de facto* izvršava javne funkcije može služiti kao dokaz da posjeduje ili da su mu povjerene javne ovlasti, posebno ako se tim dokazom upućuje na stalnu i sustavnu praksu.

(228) Dokaz da vlada provodi znatnu kontrolu nad subjektom i njegovim postupanjem može, u određenim okolnostima, poslužiti kao dokaz da odgovarajući subjekt ima javne ovlasti i te ovlasti izvršava pri obavljanju javnih funkcija. Naime, državno vlasništvo nad subjektom, iako nije odlučujući kriterij, može poslužiti kao dokaz, zajedno s drugim elementima. Međutim, postojanje pukih formalnih veza između subjekta i vlade u užem smislu vjerojatno nije dovoljno za utvrđivanje javnih ovlasti. Stoga se, na primjer, samom činjenicom da je vlada većinski dioničar subjekta po sebi ne dokazuje da vlada izvršava znatnu kontrolu nad postupanjem tog subjekta, a još manje da mu je vlada dodijelila javne ovlasti. Međutim, u nekim se slučajevima, kad dokazi upućuju na to da su formalni pokazatelji vladine kontrole višestruki te pritom postoje dokazi da se takva kontrola provodi u znatnoj mjeri, na temelju tih dokaza može zaključiti da predmetni subjekt izvršava javne ovlasti.

(229) U središtu pozornosti ispitivanja radi utvrđivanja je li neki subjekt javno tijelo nije pitanje je li postupanje koje navodno dovodi do financijskog doprinosa logički povezano s utvrđenom „vladinom funkcijom". S obzirom na to, pravnim standardom za utvrđivanje je li neki subjekt javno tijelo u skladu s člankom 1.1. točkom (a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama ne propisuje se veza određenog stupnja ili prirode koja se nužno mora utvrditi između utvrđene vladine funkcije i određenog predmetnog financijskog doprinosa. Umjesto toga, relevantno ispitivanje ovisi o tome postupa li predmetni subjekt na taj način, koja su njegova osnovna obilježja i koji odnos ima s vladom. To usredotočenje na subjekt, a ne na postupanje koje navodno dovodi do financijskog doprinosa, u skladu je s činjenicom da „vlada" (u užem smislu) i „javno tijelo" imaju „određena zajednička bitna obilježja ili određen stupanj preklapanja bitnih obilježja" – to jest, oboje su „javni" po prirodi.

(230) Priroda postupanja ili prakse određenog subjekta sigurno može biti dokaz koji je relevantan za ispitivanje radi utvrđivanja je li neki subjekt javno tijelo. Naime, postupanje određenog subjekta – osobito ako upućuje na „stalnu i sustavnu praksu" – jedna je od raznih vrsta dokaza koji, ovisno o okolnostima u svakom pojedinom ispitnom postupku, mogu pojasniti osnovna obilježja određenog subjekta i njegov odnos s vladom u užem smislu. Međutim, ocjena tih dokaza usmjerena je na dobivanje odgovora na središnje pitanje o tome posjeduje li sam taj subjekt osnovna obilježja i funkcije koji su potrebni da bi ga se smatralo javnim tijelom. Na primjer, među elementima relevantnima za ocjenu toga je li određeni subjekt javno tijelo u kontekstu kineskih poslovnih banaka u državnom vlasništvu predmet DS379 sadržavao je informacije koje su pokazivale: i. da je „[g]lavne rukovoditelje središnjih ureda poslovnih banaka u državnom vlasništvu imenovala vlada i da [KPK] zadržava znatan utjecaj u odabiru tih rukovoditelja"; i ii. da poslovne banke u državnom vlasništvu „i dalje nemaju odgovarajuće upravljanje rizicima i analitičke vještine". Ti dokazi nisu bili ograničeni na aktivnost davanja zajmova poslovnih banaka u državnom vlasništvu samu po sebi, već su potvrđivali njihove organizacijske značajke, lance ovlasti za donošenje odluka i njihov cjelokupni odnos s kineskom vladom. Stoga je Žalbeno tijelo u predmetu DS379 napomenulo da je Ministarstvo trgovine SAD-a, iako je uzelo u obzir dokaze koji su se odnosili na postupanje poslovnih banaka u državnom vlasništvu („davanje zajmova"), učinilo to u okviru svojeg ispitivanja osnovnih obilježja tih subjekata i njihova odnosa s kineskom vladom. Te poslovne banke u državnom vlasništvu izvršavale su javne funkcije u ime kineske vlade.

(231) Nadalje, Žalbeno tijelo smatralo je važnim i činjenicu da predmetna vlada nije sudjelovala tijekom ispitnog postupka. Naime, u predmetu DS379 Žalbeno tijelo potvrdilo je zaključak Ministarstva trgovine SAD-a o tome da su poslovne banke u državnom vlasništvu u ispitnom postupku o premazanom papiru s malim udjelom drvnih vlakana bile „javna tijela", a taj zaključak temeljio se na sljedećim elementima: i. činjenici da je bankarski sektor u Kini gotovo potpuno u državnom vlasništvu; ii. članku 34. Zakona o poslovnom bankarstvu, u kojem se navodi da se od banaka zahtijeva da „svoje poslovanje sa zajmovima provode u skladu s potrebama nacionalnog gospodarstva i društvenog razvoja te u skladu sa smjernicama u okviru državnih industrijskih politika"; iii. dokazima iz evidencije koji upućuju na to da poslovne banke u državnom vlasništvu i dalje nemaju odgovarajuće upravljanje rizicima i analitičke vještine; i iv. činjenici da „tijekom [tog] ispitnog postupka [Ministarstvo trgovine SAD-a] nije primilo dokaze potrebne kako bi se dokumentima sveobuhvatno potkrijepio postupak podnošenja zahtjeva za zajmove industriji papira te odobravanja i evaluacije tih zajmova" ([34]).

(232) Naposljetku, da bi se predmetna poduzeća u državnom vlasništvu smatralo javnim tijelima, nije nužno da su pod kontrolom kineske vlade pri svakoj prodaji ulaznih elemenata proizvođačima na kraju proizvodnog lanca.

(233) Ukratko, pitanje jesu li rudarska društva u Indiji koja se bave dobavljanjem kromove rude „javna tijela" trebalo bi ispitati razmatranjem osnovnih obilježja i funkcija tih društava te njihova odnosa s indijskom vladom. Dokazi o državnom vlasništvu, izravnoj kontroli države nad subjektima i intervencijama indijske vlade na tržištu radi ostvarivanja određenih ciljeva politike mogu pokazati (što vrijedi i u kontekstu u kojem predmetna vlada ne surađuje) da rudarska društva izvršavaju javne funkcije u ime indijske vlade.

Osnovna obilježja rudarskih društava i njihov odnos s indijskom vladom

(234) Komisija je prvo tražila informacije o državnom vlasništvu te druge formalne pokazatelje vladine kontrole u rudarskim poduzećima u državnom vlasništvu koja vade kromovu rudu. Komisija se u tu svrhu mogla osloniti samo na informacije koje je dostavio OMC, jedino rudarsko društvo koje je surađivalo u ispitnom postupku barem u fazi provjere na daljinu te koje je bilo gotovo isključivi dobavljač za indijskog proizvođača izvoznika hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika koji je kupovao kromovu rudu na domaćem tržištu tijekom RIP-a, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 212.

(235) Indijska vlada navela je da su u RIP-u postojala dva aktivna proizvođača kromove rude u državnom vlasništvu, društva OMC i Industrial Development Corporation of Orissa Ltd., na koja se odnosilo 21 % ukupne proizvodnje. Drugo javno rudarsko društvo koje vadi kromovu rudu imalo je u RIP-u samo minimalnu proizvodnju.

(236) Podaci indijske vlade odnosili su se i na šest privatnih rudarskih društava, to jest na društva Misrilal Mines Ltd., B.C. Mohanty & Sons Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd, Indian Metals and Ferro Alloys Ltd., Balasore Alloys Ltd. i Tata Steel Mining. Međutim, prema javno dostupnim informacijama, četiri od tih poduzeća proizvode kromovu rudu za vlastitu upotrebu ferokroma, pa nisu aktivna na slobodnom tržištu. Nadalje, ugovori o zakupu za rudarenje koje su imala dva preostala rudarska društva istekli su tijekom RIP-a. Njihov zakup kupilo je društvo Tata Steel Mining radi dopune proširenja svoje proizvodnje ferokroma. Prvo od tih društava još je imalo ograničenu proizvodnju u RIP-u (9 % ukupne proizvodnje).

(237) Kao posljedica toga, slobodno tržište kromove rude u Indiji ograničeno je na dva rudarska poduzeća u državnom vlasništvu, od kojih jedno ima zanemariv udio na tržištu (0,1 % ukupne proizvodnje), što OMC zapravo čini jedinim dobavljačem kromove rude na slobodnom tržištu.

(238) U ispitnom postupku otkriveno je da je OMC u stopostotnom državnom vlasništvu. Nadalje, prema statutu tog društva predsjednik Upravnog odbora, glavni direktor i jedan od direktora članovi su Indijske službe za javnu upravu (iz Odjela Vlade za javna poduzeća), a jedan direktor predstavlja Odjel Vlade za financije. Nadalje, prema statutu tog društva sve direktore imenuje i plaća guverner savezne države Odishe.

(239) Konačno, prema članku 54.A Statuta društva OMC „guverner može povremeno izdavati smjernice i upute, kako smatra da je to primjereno, koje se odnose na financije i vođenje poslovanja i poslovnih pitanja društva, a direktori su dužni propisno poštovati i izvršavati te smjernice ili upute".

([34]) WT/DS379/AB/R (*SAD – antidampinške i kompenzacijske pristojbe na određene proizvode iz Kine*), Izvješće Žalbenog tijela od 11. ožujka 2011., DS 379, točka 349.

(240) Na temelju navedenog Komisija je zaključila da je na slobodnom tržištu kromove rude dominantno jedno društvo (OMC), koje je potpuno u državnom vlasništvu te kojim država ujedno upravlja i kontrolira ga. Naime, indijska vlada svojim vlasništvom, prisutnošću u upravi društva OMC te usmjeravanjem njegovih poslovnih odluka provodi znatnu kontrolu nad tim društvom i njegovim postupanjem.

Funkcije rudarskih društava u Indiji

(241) Komisija je ocijenila posjeduju li rudarska društva, a osobito društvo OMC, javne ovlasti i izvršavaju li te ovlasti pri obavljanju javnih funkcija.

(242) Velik utjecaj indijske vlade i njezina znatna kontrola nad društvom OMC odražava se i u visokoreguliranom okruženju u području kromove rude koje je indijska vlada stvorila posljednjih godina, što je uključivalo ograničenja izvoza, zajedno sa zahtjevima u pogledu izdavanja dozvola za rudarenje, u okviru kojih se daje prednost rudarenju za vlastite potrebe, te izvršavanje kontrole nad opskrbom i prodajnim cijenama na domaćem tržištu preko subjekata u državnom vlasništvu. Dokazi su pokazali da se rudarska društva, uključujući društvo OMC kad je riječ o kromovoj rudi, pridržavaju ciljeva politike indijske vlade i stoga izvršavaju javne funkcije.

(243) Stručna skupina koju je osnovalo Ministarstvo čelika radi oblikovanja smjernica za dodjelu ugovora o zakupu za rudarenje po povlaštenim uvjetima objavila je već 2005. izvješće („Izvješće Dang") ([35]) s više relevantnih nalaza i preporuka.

(244) Tada je navedeno sljedeće:

„Željezna ruda, manganova ruda i **kromova ruda** kritične su ulazne sirovine za industriju čelika. Njihova pravodobna i sigurna dostupnost u odgovarajućoj količini i odgovarajuće kvalitete na dugoročnoj osnovi neophodan je uvjet za brz i uredan rast industrije čelika i željeza, koja je osnovni sektor nacionalnog gospodarstva" ([36]).

„Usporedba troškova vađenja ruda i neto realizacija izvoza po tim cijenama pokazuje da svega nekoliko indijskih izvoznika kroma ostvaruje neočekivanu dobit nauštrb očuvanja tog rijetkog neobnovljivog mineralnog resursa. Iako Indija ima manje od 1 % poznatih svjetskih rezervi kromove rude, njezin udio u svjetskoj trgovini kromovom rudom iznosi izrazito nerazmjernih 35 %. U Indiji se na pet glavnih proizvođača (društva M/s. TISCO, M/s. Orissa Mining Corporation Ltd., Balasore Alloys Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd. i Jindal Strips Ltd.) odnosi više od 90 % proizvodnje. (…) S obzirom na vrlo ograničene rezerve kromove rude visokog stupnja kvalitete, čini se da je od ključne važnosti ograničiti izvoz te prirodne rude za kojom postoji velika potražnja među domaćim proizvođačima čelika i legura (…)" ([37]).

(naknadno istaknuto).

„Sa svega 1 % od 122 svjetske rezerve, indijski izvoz kromove rude trenutačno čini izrazito nerazmjernih 35 % svjetske trgovine. Jasno je da je to poremećaj uzrokovan velikim profitnim maržama između troška vađenja rude i neto realizacije izvoza. Potrebno je u potpunosti prekinuti izvoz prirodne kromove rude" ([38]).

(naknadno istaknuto).

„S obzirom na veliku razliku između troškova vađenja ruda i izvoznih cijena Vlada bi trebala razmotriti uvođenje stupnjevanih izvoznih carina na sav izvoz kroma, uključujući koncentrate, ako bi se taj izvoz uopće i dopuštao" ([39]).

„U skladu s ciljevima Zakona o uređenju i razvoju rudnika i minerala, a kao i u slučaju željezne rude, domaćim postrojenjima koja trebaju kromovu rudu za proizvodnju ferolegura/kromiranih čelika s dodanom vrijednošću mora se dati apsolutna prednost pri dodjeljivanju zakupa za rudarenje kroma" ([40]).

([35]) Dostupno na https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, posljednji pristup 27. siječnja 2022.
([36]) Stranica 4. Izvješća Dang.
([37]) Stranice 119.–120. Izvješća Dang.
([38]) Stranice 121.–122. Izvješća Dang.
([39]) Stranica 157. Izvješća Dang.
([40]) Stranica 121. Izvješća Dang.

„Nakon davanja prve prednosti proizvođačima čelika, u obliku vezanih/poluvezanih rudnika, od ključne je važnosti provoditi mjere politike za poticanje globalno konkurentne rudarske industrije same po sebi, koja radi u skladu sa svjetskim referentnim mjerilima znanstvenog rudarstva, optimalnog iskorištavanja sveg materijala izvađenog rudarenjem, obogaćivanja ruda, sustavnog i vremenski ograničenog traženja ruda te očuvanja bioraznolikosti. Ta profesionalna rudarska poduzeća, bez obzira na to jesu li iz javnog ili privatnog sektora, moraju prvo raspodijeliti određeni minimalni udio proizvodnje (na primjer 70 %) kako bi zadovoljila potrebe domaćih korisnika.” ([41])

(naknadno istaknuto).

(245) Izvješće Dang stoga pokazuje da se kromovu rudu smatralo ključnim resursom za domaću industriju čelika, da se smatralo da su izvozne cijene previsoke u odnosu na domaće cijene te da se, radi očuvanja primjerene razine domaćih cijena, smatralo opravdanim uvesti kombinaciju izvoznih ograničenja i povlaštenih zakupa za rudarenje za vezanu proizvodnju. Izvješće Dang nadalje pokazuje namjeru indijske vlade da strogo regulira sektor kromove rude kao „osnovni sektor nacionalnog gospodarstva”.

(246) Nadalje, u izvješću radne skupine za industriju čelika za dvanaesti petogodišnji plan objavljenom u studenome 2011. ([42]) izričito se navodi:

„Kromit se uglavnom koristi u metalurškoj industriji u proizvodnji ferolegura, npr. ferokroma, niskougljičnog ferokroma i silikokroma, koje se koriste kao aditivi u izradi nehrđajućeg čelika i posebnog legiranog čelika” ([43]).

„Industrija čelika tražila je uvođenje ograničenja na izvoz kromitnih ruda. Vlada je uvela fiskalni okvir radi destimuliranja prekomjernog izvoza kromitnih ruda” ([44]).

(naknadno istaknuto).

„U nastavku se navode glavne preporuke za razvoj sektora kromita u Indiji: (…) v. ležišta kromita u zemlji nisu obilna. Zemlja posjeduje svega 1,8 % ukupnih svjetskih rezervi kromitne rude, ali njezin izvoz te rude čini 30–35 % svjetske trgovine. Stoga je hitno potrebno očuvati taj kritični ulazni element za upotrebu u domaćoj industriji i uvesti fiskalne mjere protiv izvoza” ([45]).

(247) Konačno, u nacionalnoj politici indijske vlade o mineralima iz 2019. navodi se da se mora nastojati poticati domaću industriju i da je potrebno poraditi na pitanju zakupa za rudarenje kako bi se osigurala neprekinuta opskrba rudom za industriju na kraju proizvodnog lanca.

(248) Komisija je zatim ocijenila kako je ta namjera politike provedena u zakonodavnom i regulatornom smislu. Prvo, kad je riječ o izvoznim ograničenjima, indijska vlada poduzela je nekoliko mjera radi destimuliranja izvoza kromove rude, što se može provjeriti na internetskim stranicama Ministarstva čelika ([46]) i u bazi podataka OECD-a o ograničenjima izvoza industrijskih sirovina („baza podataka OECD-a”) ([47]).

(249) Glavna je mjera izvozna carina koja je izvorno uvedena 2008. u obliku posebne pristojbe od 2 000 INR po toni ([48]). Oblik te carine promijenjen je 2012. (na početku 12. petogodišnjeg plana) u pristojbu *ad valorem* od 30 % po toni te je ona još i danas na toj razini ([49]). Prema podacima iz baze podataka OECD-a, kao svrha te mjere navedena je „zaštita domaće opskrbe, poticanje daljnje prerade/proizvodnje s dodanom vrijednošću”.

([41]) Stranica 144. Izvješća Dang.
([42]) Dostupno na http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, posljednji pristup 27. siječnja 2022.
([43]) Stranica 77. Izvješća radne skupine.
([44]) Stranica 79. Izvješća radne skupine.
([45]) Stranice 81.–82. Izvješća radne skupine.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (druga tablica odnosi se na kromovu rudu).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials posljednji pristup 27. siječnja 2022.
([48]) Stopa je 2009. povećana na 3 000 INR po toni.
([49]) Najnovija pravna osnova – Obavijest br. 35/2016-Customs od 26. svibnja 2016.

(250) Ostala izvozna ograničenja uključuju zahtjeve u pogledu izdavanja dozvola i popis kvalificiranih izvoznika (koji je u praksi ograničen na državno trgovinsko poduzeće Metal and Mineral Trading Corporation) za kromovu rudu određenih stupnjeva kvalitete te dodatnu naknadu za zagušenje koja se naplaćuje na osnovne vozarine Indijskih željeznica u željezničkom prijevozu kromove rude u Bangladeš i Pakistan (koje su jedine zemlje s kojima je Indija povezana željezničkom prugom).

(251) Najuočljiviji učinak te politike bio je znatno smanjenje obujma izvoza kromove rude nakon uvođenja ciljnih izvoznih ograničenja 2008. i zatim ponovno nakon njihova proširenja 2012. Kretanje izvoza kromove rude prikazano je na grafikonu u nastavku:

IND, izvoz kroma (oznaka Harmoniziranog sustava 261000)

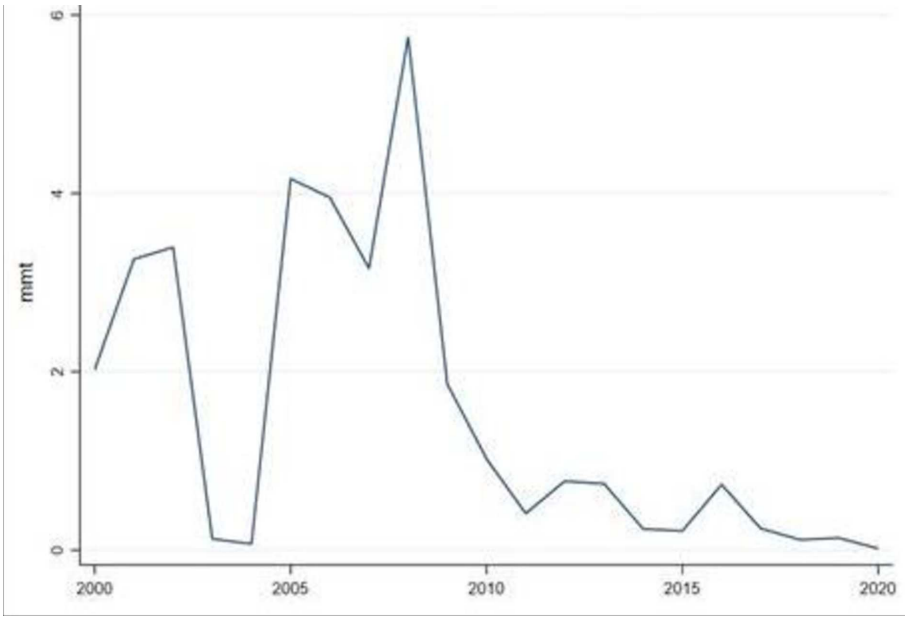

(252) Stoga je ciljnim izvoznim ograničenjima postignut cilj koji je indijska vlada nastojala ostvariti, a to je destimuliranje izvoza kromove rude i osiguranje njezine dostupnosti za domaću industriju na kraju proizvodnog lanca.

(253) Taj obujam izvoza mora se promatrati u kontekstu domaće potrošnje kromove rude. Indijska vlada dostavila je u svojem odgovoru samo ograničene podatke o izvozu kromove rude (za financijske godine („FY") od 2018./2019. ([50]) do 2020./2021.), dok su brojčani podaci o domaćoj proizvodnji i potrošnji dostavljeni za financijske godine od 2016./2017. do 2019./2020. Oba skupa tih podataka dostavljeni su kao povjerljivi podaci. Unatoč tome, na toj je osnovi moguće usporediti obujam izvoza i domaću potrošnju za financijsku godinu 2019./2020. (koja obuhvaća devet mjeseci RIP-a) i prethodnu financijsku godinu 2018./2019. U obje financijske godine obujam izvoza nije premašio 1,5 % domaće potrošnje. Treba napomenuti da je udio uvoza na domaćem tržištu isto tako bio neznatan.

(254) Osim toga, na indijskom tržištu postojao je stalan i neracionalan prekomjerni proizvodni kapacitet u odnosu na zbroj domaće potrošnje i izvoza umanjen za uvoz. Indijska vlada nije mogla objasniti taj prekomjerni kapacitet. Taj prekomjerni kapacitet stoga se može objasniti jedino činjenicom da su rudarska društva, uključujući društvo OMC u sektoru kromove rude, izvršavala javne funkcije (ponajprije osiguravanje odgovarajuće opskrbe kromovom rudom u skladu s ciljevima politike indijske vlade radi podupiranja industrije na kraju proizvodnog lanca i dodavanja vrijednosti u lancu opskrbe).

(255) Drugo, Komisija je utvrdila da prema Pravilima indijske vlade o koncesijama za minerale iz 2016. vezani rudnici imaju pravo prvokupa kad im istekne zakup za rudarenje. Člankom 8.a Zakona o razvoju rudnika i minerala iz 1957. (kako je izmijenjen 2015.) predviđaju se i produljeni rokovi zakupa za rudarenje za vezane korisnike te se ponovno predviđa pravo prvokupa na dražbama za zakup za rudarenje za vezane korisnike. Time se omogućuje da zakupe za rudarenje pretežito nastave držati vezani proizvođači ferokroma na kraju proizvodnog lanca, u skladu s izjavom iz uvodne izjave 244. Komisija je *de facto* utvrdila i da su, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 236., svi privatni vlasnici rudarskih poduzeća koja vade kromovu rudu zapravo koristili tu rudu za proizvodnju za vlastite

([50]) „FYx/x+1" obuhvaća razdoblje od 1. travnja godine x do 31. ožujka godine x+1.

potrebe. Stoga, kao posljedica zatvaranja vanjskih granica i povlaštene dodjele zakupa za rudarenje za vezanu upotrebu, na tržištu postoji samo jedan sudionik u državnom vlasništvu s dominantnim položajem (društvo OMC), koji stoga ima kontrolu nad količinama i cijenama kromove rude dostupne na slobodnom domaćem tržištu. Kao dominantan dobavljač kromove rude na indijskom tržištu, društvo OMC mora djelovati u skladu s ciljevima politike indijske vlade koji se odnose na podupiranje industrije na kraju proizvodnog lanca niskim cijenama, kako je dodatno objašnjeno u sljedećem odjeljku, i stoga izvršava javne funkcije.

Opskrba kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene od strane rudarskih društava

(256) U sljedećem koraku Komisija je provjerila je li se opskrba kromovom rudom u praksi pružala uz manju naknadu od primjerene, ponajprije od strane društva OMC.

(257) Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 213., indijska vlada nije mogla dostaviti informacije o određivanju cijena ni statističke podatke o indijskim domaćim cijenama kromove rude. Većinu kromove rude na indijskom slobodnom tržištu prodaje društvo OMC, a to se odnosi i na većinu kupnji grupe Jindal. Stoga se tu prodaju smatralo reprezentativnom za cijelo indijsko slobodno tržište.

(258) Tu kromovu rudu društvo OMC prodaje na e-dražbama. Međutim, u ispitnom postupku utvrđeno je da je društvo OMC ograničavalo pristup tim e-dražbama: 70 % mjesečne proizvodnje jamči se takozvanim „dugoročnim kupcima" iz savezne države Odishe. Jedino proizvođači ferokroma na kraju proizvodnog lanca ispunjavaju uvjete za dugoročne kupce, a zajamčene kvote ne mogu premašiti konkretni kapacitet određenog društva za proizvodnju ferokroma. To pokazuje da društvo OMC, u okviru izvršavanja javnih funkcija, u praksi primjenjuje, u drugom obliku, povlaštenu raspodjelu kromove rude proizvođačima ferokroma na kraju proizvodnog lanca, kao što se to već čini i na razini dodjele zakupa za rudarenje. Preostalih 30 % isto je tako rezervirano za domaće proizvođače na kraju proizvodnog lanca izvan savezne države Odishe (čime se isključuju trgovci).

(259) Stoga je opskrba kromovom rudom na slobodnom tržištu pod kontrolom društva OMC, koje ju pretežito usmjerava industriji na kraju proizvodnog lanca u skladu s općom namjerom i zakonodavnim okvirom indijske vlade, kako je istaknuto u uvodnim izjavama od 242. do 255.

(260) Međutim, postojali su dokazi koji pokazuju da se određivanje cijena za male količine koje se nude putem e-dražbe ne temelji na slobodnim ponudama društava. Dražba započinje osnovnom cijenom, koju proizvoljno određuje Upravni odbor društva OMC. Indijska vlada objasnila je da se ta osnovna cijena u razdoblju nakon RIP-a određivala kao određeni dio (koji odgovara iznosu od 13,5 %) međunarodne cijene proizvoda na kraju proizvodnog lanca, tj. ferokroma. Međutim, indijska vlada nije mogla objasniti kako se taj dio/korekcijski faktor određivao. Nakon dodatne analize Komisija je utvrdila da se taj korekcijski faktor za cijene nakon RIP-a zapravo temeljio na povijesnom prosjeku cijena za kromovu rudu koje su određivane odlukama Upravnog odbora društva OMC. Komisija nije dobila pristup prijašnjim odlukama Upravnog odbora, a indijska vlada nije mogla objasniti načela na kojima su se te odluke temeljile. Komisija isto tako nije mogla utvrditi nikakvu objektivnu vezu između tog korekcijskog faktora i troška prerade kromove rude u ferokrom. Stoga je Komisija morala upotrijebiti raspoložive podatke za cijenu kromove rude na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe.

(261) Komisija je u tom pogledu napomenula, što je priznala i indijska vlada, da je osnovna cijena proizvoljno niska u odnosu na međunarodne cijene, i to bez ikakvog opravdanja. Čini se da su takve umjetno niske cijene u skladu s politikom indijske vlade kojoj je cilj osigurati jeftinu domaću kromovu rudu za industriju na kraju proizvodnog lanca. Osim toga, Komisija je proučila i empirijske dokaze. Proučavanjem kupovnih cijena predmetne sirovine koju je društvo OMC isporučivalo grupi Jindal Komisija je utvrdila da su te cijene, ovisno o vrsti kromove rude, bile 15–40 % niže od odgovarajućih izvoznih cijena za kromovu rudu turskog podrijetla (koja je najsličnija indijskog kromovoj rudi) koja se prodaje na njezinu glavnom izvoznom tržištu – u Kini. Na osnovi toga Komisija je zaključila da je osnovna cijena kromove rude prodavane na e-dražbi utvrđena na umjetno niskoj razini u odnosu na tržišne cijene za kromovu rudu. Cijene kromove rude bile su preniske i u odnosu na proizvod na kraju proizvodnog lanca (ferokrom). Stoga su tvrdnje indijske vlade i društva OMC da su cijene ferokroma bile relevantne za cijene kromove rude odbačene.

(262) Stoga su dokazi upućivali na to da se društvo OMC, koje je dobavljač kromove rude s dominantnim položajem na slobodnom tržištu i od kojeg je indijski proizvođač izvoznik kupovao tu sirovinu radi njezine daljnje upotrebe u postupku proizvodnje hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, nije ponašalo kao sudionik na tržištu, već je umjesto toga društvo OMC pri vršenju opskrbe kromovom rudom izvršavalo javne funkcije u ime indijske vlade i u skladu s njezinim ciljevima politike usmjerenima na davanje prednosti industriji na kraju proizvodnog lanca.

Zaključak

(263) Pravno i gospodarsko okruženje u Indiji pokazuje da rudarska društva koja vrše opskrbu kromovom rudom, a ponajprije društvo OMC, koje je poduzeće u državnom vlasništvu, posjeduju, izvršavaju ili su im povjerene javne ovlasti. Kromova ruda, kao i drugi minerali u Indiji, prirodni je resurs kojim indijska vlada upravlja kao osnovnim sektorom nacionalnog gospodarstva. Konkretno, indijska vlada uvela je niz mjera (što se odnosi na uvođenje izvoznih ograničenja koja su dovela do prekomjerne ponude i niskih domaćih cijena i određivanje osnovnih cijena za dražbe ruda na umjetno niskim razinama za te proizvođače) koje pokazuju da su dobavljači kromove rude, a ponajprije društvo OMC, pod znatnom kontrolom indijske vlade u okviru izvršavanja javnih funkcija. Stoga je Komisija na temelju raspoloživih dokaza zaključila da je indijska vlada opskrbljivala industriju nehrđajućeg čelika kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. osnovne uredbe, kako se on tumači i primjenjuje u skladu s relevantnim standardom WTO-a na temelju članka 1.1. točke (a) podtočke iii. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama.

(264) Nakon konačne objave grupa Jindal primijetila je da cilj sustava dražbi nije osigurati kromovu rudu po niskoj cijeni, nego maksimizirati prihode vlade prodajom kromove rude po najvišoj mogućoj cijeni. Nadalje, društvo je navelo da indijska vlada ne određuje cijenu kromove rude, nego da određuje samo minimalnu dražbovnu cijenu.

(265) Naposljetku, društvo je ukazalo na činjenicu da su indijske izvozne cijene ferokroma bile više od izvoznih cijena ferokroma iz Južne Afrike, Kazahstana i Turske što, prema mišljenju tog društva, znači da grupa Jindal ne ostvaruje korist od subvencionirane kromove rude koja se upotrebljava za proizvodnju ferokroma.

(266) Međutim, prva dva argumenta koje je društvo istaknulo ne pobijaju glavni zaključak Komisije u pogledu dražbi kromove rude, kako je opisano u uvodnim izjavama od 258. do 261., odnosno da su pristup dražbama i obujam prodaje ograničeni, da Odbor društva OMC proizvoljno odlučuje o najnižoj cijeni i da je razina cijene umjetno niska. Sve prethodno navedeno utječe na konačnu dražbovnu cijenu, koja je doista viša od minimalne cijene, ali još uvijek nije utemeljena na tržištu, što je vidljivo iz usporedbe s turskim cijenama (uvodna izjava 261.).

(267) Napominje se i da opskrbljivanje grupe Jindal kromovom rudom uz naknadu manju od primjerene utječe na trošak proizvodnje ferokroma, koji društvo poslije vezano upotrebljava za vlastitu potrošnju u proizvodnji nehrđajućeg čelika. U svakom slučaju, financijski doprinos indijske vlade pruža se na razini kromove rude, a ne na razini proizvoda na kraju proizvodnog lanca, ferokroma. Stoga usporedba izvoznih cijena indijskog ferokroma s izvoznim cijenama ferokroma podrijetlom iz drugih zemalja nije relevantna.

(268) Uzimajući u obzir prethodno navedeno, zaključak iz uvodne izjave 263. prihvaća se.

ii. Korist i izračun iznosa subvencije

(269) U skladu s člankom 3. stavkom 2. i člankom 5. osnovne uredbe Komisija je utvrdila postojanje koristi i izračunala iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere s obzirom na korist za primatelja utvrđenu tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(270) Samo je jedan od indijskih proizvođača izvoznika koji su predmet ispitnog postupka (grupa Jindal) kupovao kromovu rudu za proizvodnju ferokroma i konačno hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika.

(271) Kao prvi korak, Komisija je utvrdila obujam i ponderirane prosječne cijene svih kupnji kromove rude koje je grupa Jindal izvršila u RIP-u, podijeljene prema vrsti rude koju je to društvo definiralo prema obliku (na primjer, lomljiva ruda ili koncentrat) i udjelu kromova oksida. Ta dva parametra utječu na razlike u cijeni različitih vrsta kromove rude.

(272) Kao drugi korak, Komisija je stvarne cijene svake vrste kupljene kromove rude zamijenila odgovarajućom referentnom cijenom.

(273) Komisija je napomenula da struktura tržišta utječe na odredbe i uvjete koji prevladavaju na tržištu u Indiji. Osim toga, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 257., jedan sudionik s dominantnim položajem na tržištu, koji u biti ima 100 % tržišnog udjela na slobodnom tržištu i djeluje kao javno tijelo, nameće svoju cijenu na tržištu. Stoga je bilo nemoguće utvrditi nenarušenu cijenu kromove rude za indijskog proizvođača hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika ili drugdje na indijskom tržištu. Slijedom toga u Indiji nije bilo domaćih cijena koje su se mogle upotrijebiti kao odgovarajuća referentna vrijednost.

(274) Stoga je Komisija, u skladu s člankom 6. drugim podstavkom točkom (d) osnovne uredbe, upotrijebila drugu zemlju kao vanjsku referentnu vrijednost, propisno prilagođenu prevladavajućim tržišnim uvjetima u Indiji.

(275) Komisija je pokušala odrediti nenarušenu cijenu kromove rude proizvedene u rudniku reprezentativne druge zemlje i simulirati da se taj rudnik zapravo nalazi u Indiji. Većina kromove rude u svijetu izvozi se iz Južne Afrike u Kinu. Stoga je Komisija razmatrala mogućnost da kao referentnu cijenu upotrijebi cijenu izvoza iz Južne Afrike u Kinu. Međutim, utvrđeno je da se kromova ruda podrijetlom iz Južne Afrike znatno razlikuje u odnosu na kromovu rudu podrijetlom iz Indije s obzirom na dva najvažnija parametra: udio kromova oksida i omjer kroma i željeza („omjer Cr:Fe”) ([51]).

(276) Alternativna referentna vrijednost koju je predložio podnositelj pritužbe bila je izvozna cijena kromove rude iz Turske (koja je isto tako jedan od najvećih svjetskih proizvođača) u Kinu. Komisija je napomenula da su dva parametra navedena u uvodnoj izjavi 275. mnogo bliže u usporedbi turske i indijske kromove rude, nego južnoafričke i indijske kromove rude ([52]).

(277) Nakon konačne objave grupa Jindal osporavala je nalaze Komisije da je, zbog takvih parametara kao što su udio kromova oksida i omjer Cr:Fe, indijska kromova ruda mnogo sličnija turskoj nego južnoafričkoj kromovoj rudi. Navela je da je važno usporediti omjer Cr:Fe kromove rude sa sličnim udjelima kromova oksida. Prema navodima tog društva, turska kromova ruda s udjelom 40–42 % ima omjer Cr:Fe od 2,6 do 2,8, koji je mnogo veći nego kod indijske ili južnoafričke rude istog udjela.

(278) Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 281., Komisija za utvrđivanje osnovne referentne vrijednosti nije upotrijebila kromovu rudu s udjelom 40–42 % na koju se pozvala grupa Jindal. Osnovna referentna vrijednost koju je odabrala Komisija ima 46–48 % udjela kromove rude s omjerom Cr:Fe od 2,5 ([53]). Stoga je vrlo slična indijskoj rudi usporedivog udjela kromova oksida, kako je potvrdila sama grupa Jindal u svojem podnesku:

„Indijska kromova ruda ima omjer Cr:Fe od 2,4 samo na razini Cr2O3 od 46 %.” ([54])

„Da bi indijska kromova ruda imala omjer Cr:Fe u rasponu od 2,6 do 2,8, trebala bi imati znatno viši Cr2O3 48–50 %.” ([55])

Prethodno navedeno potvrđuje da je indijska ruda mnogo sličnija turskoj nego južnoafričkoj rudi jer ima omjer Cr:Fe u rasponu od 1,3 do 1,5 ([56]).

([51]) Analiza društva Heinz H. Pariser, dokument Sherlock br. t21.007982 od 25. studenoga 2021.
([52]) Isto.
([53]) DDC Mining Export Limited, Izmir, Turska, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html
([54]) Jindal, Primjedbe o podnošenju referentne vrijednosti Eurofera, 29. srpnja 2021., točka 13., stranica 5.
([55]) Jindal, Primjedbe o podnošenju referentne vrijednosti Eurofera, 29. srpnja 2021., točka 8., stranica 4.
([56]) Isto.

(279) Nadalje, prema specifikaciji kromita za metalurške industrije IS:10818-1984 Ureda za indijske norme ([57]), normalni omjer Cr:Fe za proizvodnju ferokroma s visokim udjelom ugljika koji se upotrebljava u proizvodnji nehrđajućeg čelika iznosi oko 2,8. To znači da je i referentna vrijednost koju je odabrala Komisija reprezentativnija od južnoafričke alternative iz perspektive krajnje upotrebe kromove rude od strane grupe Jindal, to jest, pretvorbe u ferokrom s visokim udjelom ugljika za proizvodnju nehrđajućeg čelika.

(280) Nadalje, Komisija je uzela u obzir tvrdnje indijskog proizvođača izvoznika o drugim razlikama koje postoje između turske i indijske kromove rude s obzirom na njihov fizički oblik i udio kromova oksida. Međutim, problem s tim razlikama riješen je prilagodbama opisanima u uvodnoj izjavi 289.

(281) Komisija je nakon toga kao osnovnu referentnu vrijednost upotrijebila ponderiranu prosječnu cijenu turskog izvoza u Kinu u RIP-u ([58]). Osnovna referentna vrijednost od 209 USD po toni odnosila se na kromovu rudu s udjelom kromova oksida 46–48 % u obliku koncentrata, isporučenu po cijenama CIF.

(282) Komisija je vodila računa i o presudi žalbenog tijela prema kojoj prilagodbe troškova isporuke moraju odražavati općeprimjenjive troškove isporuke za predmetnu robu u zemlji opskrbe ([59]). Kupovne cijene kromove rude koje je prijavila grupa Jindal bile su u 99,96 % slučajeva po uvjetima isporuke iz rudnika na razini franko tvornica.

(283) Komisija je stoga osnovnu referentnu cijenu prilagodila na razinu franko tvornica. Cijena CIF umanjena je za troškove prekomorskog prijevoza i osiguranja ([60]) i trošak domaćeg prijevoza u Turskoj ([61]).

(284) Nakon konačne objave indijska vlada navela je da su podaci OECD-a koje je Komisija upotrijebila za prilagodbu izvozne cijene CIF između Turske i Kine na razinu franko tvornica bili dostupni samo do 2016. Indijska vlada nadalje je tvrdila da se ekstrapolacija relevantnog pokazatelja na RIP ne može smatrati objektivnim ispitivanjem cijena.

(285) Međutim, Komisija nije samo ekstrapolirala omjer CIF-FOB koji je naveo OECD za 2016. Prilagodba za RIP temeljila se na stvarnim razlikama u troškovima vozarine i osiguranja 2016. i troškovima vozarine i osiguranja u RIP-u na temelju indeksa Baltic Exchange Dry („BDI") za dvadeset glavnih morskih ruta. U posebnoj objavi grupi Jindal iznesen je detaljan izračun osnovne referentne cijene franko tvornica.

(286) Grupa Jindal osporavala je izračun Komisijinih prilagodbi za vozarinu i osiguranje i u podnesku nakon objave. To je društvo predložilo alternativni izvor podataka kako bi se izvozna cijena CIF između Turske i Kine prilagodila FOB-u ([62]). Prema mišljenju grupe Jindal, taj je izvor podataka bolje prikazivao stvarni trošak vozarine između Turske i Kine tijekom RIP-a nego podaci OECD-a i BDI-ja koji su „ponderirani prosjek svih plovnih putova".

(287) Međutim, kotacija grupe Jindal odnosi se samo na jedan mjesec RIP-a, općenito na prijevoz između Turske i „sjeveroistočne Azije" te na prijevoz kalcinirane sode, a ne kromove rude. U osnovnom omjeru CIF-FOB koji je utvrdio OECD, a kojim se koristi Komisija, u obzir su uzeti cijela godina, konkretna morska ruta (Turska-Kina) i konkretan proizvod (kromova ruda i koncentrati kroma). Samo se prilagodba troškova na temelju BDI-ja između 2016. i RIP-a odnosi na prosjek nekoliko morskih ruta.

(288) Uzimajući u obzir prethodno navedeno, prihvaćena je metoda upotrijebljena za prilagodbu osnovne referentne cijene na cijenu franko tvornica.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up str 4.

([58]) Izvor: CRU International Ltd. ©, 2020.

([59]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – kompenzacijske mjere za određene toplovaljane plosnate proizvode od ugljičnog čelika iz Indije*, WT/DS436/AB/R, doneseno 19. prosinca 2014., točka 4.317.

([60]) Na temelju skupa podataka OECD-a: Međunarodni troškovi prijevoza i osiguranja u trgovini robom (ITIC), Turska – Kina, https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC, prilagođeno RIP-u na temelju indeksa BDI (*Baltic Dry Index*) organizacije Baltic Exchange, https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index.

([61]) Na temelju kotacije za isporuke između luka Istanbul i Derince, prema podacima Svjetske banke: https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, str. 51.

([62]) IHS Markit.

(289) Komisija je izvršila daljnju prilagodbu osnovne referentne cijene na razini franko tvornica za fizički oblik rude i udio kromova oksida kako bi utvrdila posebne referentne cijene za svaku vrstu rude koju je u RIP-u kupovala grupa Jindal. Prilagodba za fizički oblik temeljila se na troškovima briketiranja (za lomljivu rudu) te na troškovima peletiranja i sinteriranja (za rudu u obliku koncentrata) kako ih je navela grupa Jindal. Prilagodba udjela kromova oksida temeljila se na pokazatelju za trošak taljenja kroma kako ga je naveo podnositelj pritužbe ([63]). Nikakva prilagodba nije izvršena za razlike u omjeru Cr:Fe jer je taj parametar vrlo sličan u usporedbi turske i indijske rude. To je bio konzervativan pristup jer je omjer Cr:Fe za indijsku rudu zapravo neznatno viši, zbog čega bi obično cijena te rude u istom obliku i s istim udjelom kromova oksida bila viša.

(290) Budući da na tursku kromovu rudu ne utječu vladine mjere koje dovode do narušavanja indijskog tržišta i da su prevladavajući tržišni uvjeti u tim dvjema zemljama, uključujući kvalitetu, raspoloživost, utrživost, prijevoz i druge kupoprodajne uvjete, usporedivi, Komisija je smatrala da je cijena kromove rude u Turskoj usporediva s cijenom koja bi prevladavala u Indiji kad ne bi postojale mjere indijske vlade kojima se narušava tržište.

(291) Naposljetku, Komisija je usporedila stvarni trošak koji je u RIP-u grupa Jindal platila za kupnju domaće kromove rude s troškom koji bi se platio da su cijene po vrsti rude zamijenjene odgovarajućim referentnim cijenama.

(292) Ukupni iznos razlike jest „ušteda” koju je ostvario indijski proizvođač koji je kupio kromovu rudu na narušenom indijskom tržištu u odnosu na cijenu koju bi platio da te narušenosti nije bilo. U konačnici, taj je ukupni iznos korist koju je indijska vlada tijekom RIP-a dodijelila indijskom proizvođaču.

(293) Detaljni izračuni referentnih vrijednosti i dodijeljene koristi dostavljeni su predmetnom indijskom proizvođaču izvozniku u posebnoj objavi.

(294) U skladu s člankom 7. stavkom 2. osnovne uredbe, Komisija je taj iznos subvencije raspodijelila na ukupni promet tog društva tijekom RIP-a kao primjereni nazivnik jer je subvencijom dodijeljena korist za cjelokupnu proizvodnju predmetnog proizvoda i povezanog proizvoda na početku proizvodnog lanca (toplovaljani koluti), a ne samo za proizvodnju namijenjenu izvozu.

iii. Specifičnost

(295) Intervencija indijske vlade u pogledu opskrbe kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene usmjerena je tako da se njome pogoduje određenim industrijama, ponajprije industriji nehrđajućeg čelika, što uključuje proizvođače hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Subvencija je stoga specifična u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) osnovne uredbe. Zbog inherentnih svojstava kromove rude mogućnost upotrebe subvencije ograničena je na određenu industriju, no to ne znači da subvencija, da bi bila specifična, mora biti dodatno ograničena na određenu podskupinu te industrije ([64]).

(296) U svjetlu prethodno navedenoga, Komisija je smatrala da su intervencije indijske vlade specifične za proizvođače hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika u smislu članka 4. stavka 2. točke (a) osnovne uredbe.

(c) Zaključci o opskrbi kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene

(297) U svjetlu svih prethodno navedenih elemenata Komisija je utvrdila da bi se pružanje kromove rude od strane indijske vlade trebalo smatrati specifičnom subvencijom u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe u obliku osiguravanja robe na temelju kojeg društva primatelji ostvaruju korist.

(298) Iznos subvencije utvrđen za grupu Jindal iznosio je 0,45 %.

([63]) Dokument Sherlock br. t21.007982 od 25. studenoga 2021.

([64]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – kompenzacijske mjere za određene toplovaljane plosnate proizvode od ugljičnog čelika iz Indije*, WT/DS436/AB/R, doneseno 19. prosinca 2014., točka 4.398.

3.3.3. *Prijenos subvencija na početku proizvodnog lanca*

(299) Nakon konačne objave podnositelj pritužbe primijetio je da su nalazi Komisije pokazali da većina subvencija utvrđenih za integrirane proizvođače izvoznike utječe na faze postupka proizvodnje hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika na početku proizvodnog lanca. Prema mišljenju podnositelja pritužbe, to znači da je i neintegrirani indijski proizvođač hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, društvo Chromeni, mogao ostvariti korist od subvencija dodijeljenih indijskim i/ili indonezijskim proizvođačima na početku proizvodnog lanca. To bi se moglo dogoditi u slučaju domaće prodaje proizvoda na početku proizvodnog lanca grupe Jindal (Indija) društvu Chromeni ili u slučaju kupnje subvencioniranih proizvoda indonezijskog podrijetla na početku proizvodnog lanca od strane društva Chromeni.

(300) Na temelju analize proizvodnog postupka društva Chromeni i kupnje sirovina tog društva tijekom RIP-a, Komisija je zaključila da to društvo nije moglo ostvariti korist od kupnje subvencioniranih proizvoda indijskog podrijetla na početku proizvodnog lanca.

(301) Međutim, društvo Chromeni kupovalo je proizvode na početku proizvodnog lanca, odnosno toplovaljane kolute, od povezanog društva u Indoneziji, koje je možda ostvarilo korist od niklove rude koju je uz manju naknadu od primjerene pružala indonezijska vlada (vidjeti odjeljak 4.3.). U tom pogledu Komisija nije mogla donijeti nikakve zaključke jer u dokumentaciji nije bilo elemenata na temelju kojih bi se mogla provesti ocjena tog pitanja.

3.4. **Iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere**

(302) Utvrđeni su sljedeći iznosi subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere:

Društvo	DDS	EPCGS	MEIS	Ukupne izvozne subvencije	Opskrba kromovom rudom uz manju naknadu od primjerene	UKUPNO
Chromeni	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
Grupa Jindal	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) Uzimajući u obzir visoku razinu (100 %) suradnje indijskih proizvođača, Komisija je smatrala primjerenim utvrditi iznos preostale subvencije za Indiju na razini najvišeg pojedinačnog iznosa subvencije, to jest 7,56 %.

4. **SUBVENCIONIRANJE: INDONEZIJA**

4.1. **Subvencije i programi subvencioniranja u okviru ispitnih postupaka**

(304) Na temelju informacija sadržanih u pritužbi, Obavijesti o pokretanju postupka i odgovora na upitnike Komisije ispitano je navodno subvencioniranje putem sljedećih subvencija indonezijske vlade:

i. izravni prijenos sredstava:

— davanje povlaštenih zajmova;

ii. roba i usluge koje vlada osigurava uz manju naknadu od primjerene:

— opskrba niklovom rudom i otpadom od nehrđajućeg čelika uz manju naknadu od primjerene,

— opskrba ugljenom uz manju naknadu od primjerene,

— ustupanje zemljišta uz manju naknadu od primjerene,

— opskrba prirodnim plinom uz manju naknadu od primjerene,

— opskrba električnom energijom uz manju naknadu od primjerene,

iii. otpis ili nenaplata, u uobičajenim okolnostima, dospjelih prihoda vlade:

— olakšice poreza na dobit,

— izuzeće od uvoznih carina,

— oslobođenje od PDV-a na ulazne elemente i strojeve,

— porez na zemljište i zgrade („PBB”) za rudarsku industriju,

— izuzeće od poreza na dobit (od uvoza);

iv. subvencije povezane s razvojem indonezijske industrije s pomoću kineskih ulaganja.

4.2. **Omjeri prijenosa**

(305) U svojim primjedbama nakon konačne objave grupa IRNC tvrdila je da su za izračun omjera prijenosa za dva povezana društva upotrijebljeni netočni podaci o prodaji.

(306) Utvrđeno je da je ta tvrdnja opravdana i stoga je Komisija u skladu s tim revidirala odgovarajuće omjere prijenosa.

4.3. **Osnovne informacije o povlaštenim politikama za domaću industriju nehrđajućeg čelika**

(307) Indonezija ima znatne rezerve nikla. Prema stanju iz 2020., procjenjuje se da Indonezija ima 21 milijun tona nikla ([65]) (1,1 milijardu tona niklove rude), što čini približno 20 % poznatih svjetskih rezervi niklove rude.

(308) Povijesno je Indonezija bila jedan od najvećih proizvođača niklove rude. Međutim, s obzirom na to da Indonezija ima ograničen domaći kapacitet za preradu niklove rude (samo dvije talionice, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 315.), tradicionalno je izvozila većinu svoje niklove rude, uglavnom u Kinu.

(309) Količina izvađene niklove rude u Indoneziji znatno se povećala, s približno 5 milijuna tona 1996. na približno 10 milijuna tona 2007. te zatim na 70 milijuna tona 2013. To ubrzanje potaknuto je potražnjom iz kineskih tvornica/talionica koje proizvode niklovo sirovo željezo. Niklovo sirovo željezo legura je željeza i nikla s niskim udjelom nikla. Indonezijska niklova ruda naročito je prikladna za kinesku tehnologiju proizvodnje niklova sirovog željeza.

Tablica 1.

Indonezijski izvoz niklove rude (u tonama)

	2005.	2006.	2007.	2008.	2009.
Kina	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Ukupni izvoz	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Izvor: Global Trade Atlas („GTA”)

(310) Stoga je indonezijska vlada postupno shvatila da se izvozom goleme većine svojih rezervi niklove rude ograničavaju potencijalne koristi za zemlju od te rijetke sirovine. Te bi koristi mogle biti znatno veće za zemlju kad bi indonezijska vlada uspjela povećati domaću dodanu vrijednost koja nastaje iskorištavanjem rezervi niklove rude. Kako bi ostvarila taj cilj, indonezijska vlada usredotočila se na domaći razvoj cijelog industrijskog lanca vrijednosti u kojem se koristi niklova ruda, sve do industrija na kraju proizvodnog lanca, to jest talionica i industrije nehrđajućeg čelika kao krajnjih korisnika te sirovine. To bi Indoneziji omogućilo da ostvari mnogo veće koristi na domaćem planu, umjesto da samo izvozi niklovu rudu.

(311) Međutim, Indonezija sama nije mogla lako ostvariti taj cilj. Glavni problemi s kojima se suočavala indonezijska vlada bili su znatni zahtjevi u pogledu financiranja potrebnog za izgradnju talionica i industrija na kraju proizvodnog lanca (tj. nekoliko milijardi EUR početnih ulaganja) i relativan nedostatak znanja, iskustva i tehnologije potrebnih za proizvodnju nehrđajućeg čelika od niklova sirovog željeza koje odgovara kvaliteti niklove rude koja se vadi u Indoneziji. Stoga se indonezijska vlada obratila potencijalnim partnerskim zemljama koje bi joj mogle pomoći u

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/

ostvarenju tog cilja ([66]). Kao prirodan izbor pokazala se Kina zbog povijesnih veza i zemljopisne blizine te, što je važnije, činjenice da su kineski proizvođači nehrđajućeg čelika već koristili indonezijsku niklovu rudu. Nadalje, indonezijskoj vladi Kina je bila savršen kandidat kojeg je mogla potaknuti na ulazak u povlašteni bilateralni okvir radi maksimalnog povećanja domaće dodane vrijednosti koja proizlazi iz indonezijskih rezervi niklove rude jer je Kina imala znatna raspoloživa financijska sredstva i posebne povlaštene politike za poticanje industrije nehrđajućeg čelika, među ostalim i za ulaganja u inozemstvu u okviru dugogodišnje politike ulaganja u inozemstvu, te tehnologiju, znanje i iskustvo potrebne za učinkovito iskorištavanje indonezijske niklove rude. To je dovelo do uspostave dugogodišnjeg okvira za suradnju koji se provodi sve do danas. Glavne ključne etape i relevantni službeni dokumenti sažeto su prikazani u uvodnim izjavama u nastavku.

(312) Pokušaji indonezijske vlade da privuče kineska ulaganja u indonezijsku industriju nikla počeli su još 2005., kad je Indonezija započela sa stvaranjem „povoljnog okruženja za ulaganja" ([67]) za ulagače iz Kine. U lipnju 2005., tijekom posjeta Pekingu, indonezijski koordinirajući ministar gospodarstva predložio je potpredsjedniku kineske vlade mogućnosti ulaganja u četiri sektora indonezijskog gospodarstva, uključujući prirodne resurse, te je naveo da se „nada i da bi više kineskih poduzeća moglo ulagati u Indoneziju te pritom izjavio da će indonezijska vlada stvoriti povoljno okruženje kako bi se olakšalo poslovanje kineskim ulagačima" ([68]). U odgovoru na tu ponudu potpredsjednik kineske vlade zatražio je od Indonezije da zajamči da će kineska ulaganja u Indoneziju biti profitabilna ([69]). Osim toga, indonezijski dužnosnici izrazili su i zahvalnost Kini za davanje „beskamatnih i povlaštenih zajmova Indoneziji" ([70]).

(313) Kao posljedica toga, indonezijska i kineska vlada potpisale su 2005. Zajedničku izjavu kojom su započele suradnju u sektorima rudarstva i metalurgije. Na temelju te zajedničke izjave indonezijska i kineska vlada potpisale su 2010. Akcijski plan, koji sadržava plan za poticanje kineskih ulaganja u Indoneziji u industrije koje se temelje na resursima, uključujući rudarstvo, kako je dodatno objašnjeno u uvodnim izjavama 563. i 584. U tim ranim dogovorima već se vide glavni uvjeti posebnog okvira za suradnju između te dvije vlade i način na koji te vlade planiraju provesti svoju strategiju oslanjanjem na privatne ulagače koji će ostvarivati koristi od niza povlaštenih politika i potpora, pri čemu će ih te vlade pomno nadzirati.

(314) Indonezijska vlada donijela je 2007. Zakon br. 27 o dugoročnom nacionalnom planu razvoja („RPJPN") za razdoblje 2005.–2025. U RPJPN-u industrijski sektor određen je kao pokretač rasta radi jačanja gospodarske strukture. Potporu tomu trebao je, među ostalim, pružati i rudarski sektor. Povećanje dodane vrijednosti u primarnom sektoru, uključujući rudarstvo, istaknuto je kao glavni cilj radi poticanja lokalne i međunarodne konkurentnosti te jačanja nacionalne industrijske baze.

(315) Povećanje dodane vrijednosti u sektoru nikla podrazumijevalo je izgradnju talionica u Indoneziji. U tom trenutku (i sve do 2016.) u Indoneziji su postojale svega dvije talionice: talionica nikalnog kamena koja pripada društvu PT Vale, s kapacitetom od približno 80 000 tona nikla, i talionica feronikla koja pripada društvu PT. Aneka Tambang („Antam") u državnom vlasništvu, s proizvodnim kapacitetom od 26 000 tona nikla.

(316) Samo trošak izgradnje talionice može dosegnuti 1 milijardu EUR, ovisno o tehnologiji i proizvodnom kapacitetu. Kako je prethodno navedeno, Indonezija nije imala ni financijskih sredstava ni pravu tehnologiju za izgradnju talionica, dok je Kina imala oboje, a ujedno je trebala indonezijsku niklovu rudu za proizvodnju proizvoda od nehrđajućeg čelika.

(317) Jedna od glavnih mjera kojom je uspostavljen taj okvir za suradnju između indonezijske i kineske vlade te koja je indonezijskoj vladi omogućila da ostvari svoj cilj bilo je donošenje Zakona br. 4 iz 2009. o vađenju minerala i ugljena („Zakon o rudarstvu iz 2009.") koji je zamijenio Zakon br. 11 iz 1967. o rudarstvu ([71]). Indonezijska vlada tradicionalno je strogo kontrolirala rudarski sektor. Indonezijskoj su vladi člankom 1. Zakona br. 11 iz 1967. o rudarstvu već dodijeljene dominantna uloga i ovlasti za reguliranje tog sektora, navodeći pritom sljedeće: „[s]vi minerali pronađeni unutar područja na kojem je Indonezija nadležna za rudarstvo u obliku prirodnih resursa kao blagoslov Svemogućeg Boga nacionalno su bogatstvo indonezijskog naroda i stoga se nalaze pod kontrolom države,

([66]) Vidjeti primjerice nastojanja indonezijske vlade da privuče Japan: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor

([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html

([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor

([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor

([71]) Indonezijskoj su vladi člankom 1. Zakona br. 11 iz 1967. o rudarstvu već dodijeljene dominantna uloga i ovlasti za reguliranje tog sektora, navodeći pritom sljedeće: „[s]vi minerali pronađeni unutar područja na kojem je Indonezija nadležna za rudarstvo u obliku prirodnih resursa kao blagoslov Svemogućeg Boga nacionalno su bogatstvo indonezijskog naroda i stoga se nalaze pod kontrolom države, koja ih iskorištava radi ostvarivanja najveće dobrobiti za narod".

koja ih iskorištava radi ostvarivanja najveće dobrobiti za narod". U preambuli Zakona o rudarstvu iz 2009. dodatno se navodi sljedeće: „minerali i ugljen koji se nalaze u zemlji na području na kojem je Indonezija nadležna za rudarstvo predstavljaju neobnovljivo prirodno bogatstvo koje je dar Svemogućeg Boga i koje ima važnu ulogu u zadovoljavanju životnih potreba velikog broja ljudi, pa upravljanje tim resursima mora biti pod kontrolom države kako bi se osigurala realna dodana vrijednost za nacionalno gospodarstvo u nastojanju da se na pravedan način ostvari blagostanje i bogatstvo za zajednicu". Konkretno, u članku 4. Zakona o rudarstvu iz 2009. propisuje se sljedeće: „1. Minerali i ugljen, kao neobnovljivi prirodni resursi, čine nacionalno bogatstvo koje kontrolira država radi ostvarivanja najveće koristi za dobrobit naroda" i „2. Kontrolu nad mineralima i ugljenom koju ima država, kako je navedeno u stavku 1., ostvaruju Vlada i/ili regionalne vlade". Važno je istaknuti da se člankom 103. Zakona o rudarstvu iz 2009. propisivalo da se prerada minerala kao postupak stvaranja dodane vrijednosti morala obavljati u Indoneziji. U objašnjenju tog članka 103. stavka 1. navodi se da se obvezom obavljanja domaće prerade i rafiniranja nastoji, među ostalim, „(a) povećati vrijednost rudarenja putem robe koja se njime proizvodi, (b) osigurati sirovine za industriju, (c) osigurati radna mjesta i (d) povećati prihod države". Drugim riječima, tim je odredbama uvedena obveza za sva rudarska društva koja vade niklovu rudu da izgrade vlastito postrojenje za preradu/pročišćavanje nikla ili da prodaju svoju niklovu rudu takvom domaćem postrojenju kako bi se ostvario opći cilj povećanja domaće dodane vrijednosti niklove rude putem povlaštenih politika usmjerenih na industriju nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca. Nadalje, člankom 170. Zakona o rudarstvu iz 2009. predviđeno je „razdoblje odgode" od pet godina. Cilj tog „razdoblja odgode" bio je pripremiti rudarsku industriju na primjenu obveze domaće prerade i omogućiti društvima da izgrade postrojenja za pročišćavanje potrebna za apsorpciju ponude niklove rude.

(318) U kontekstu Zakona o rudarstvu iz 2009., a naročito zahtjeva iz tog zakona u pogledu domaće prerade, indonezijski izvoz niklove rude naglo je porastao, a taj izvoz gotovo je u potpunosti apsorbirala Kina, kako je prikazano u tablici u nastavku.

Tablica 2

Indonezijski izvoz niklove rude (u tonama)

	2010.	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.
Kina	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Ukupni izvoz	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Izvor: GTA

(319) Budući da nije ostvaren njezin cilj izgradnje kapaciteta za preradu u Indoneziji, indonezijska je vlada 11. siječnja 2014. putem nekoliko propisa zabranila izvoz niklove rude iz Indonezije (za više pojedinosti o ograničenjima izvoza i zabrani izvoza niklove rude vidjeti uvodne izjave od 405. do 413.).

(320) Indonezijska je vlada 2017. neznatno ublažila zabranu izvoza tako što je dopustila izvoz određenih količina niklove rude s udjelom nikla manjim od 1,7 %. Na taj se izvoz primjenjivala izvozna carina od 10 %, a izvoznici su pritom morali dokazati i da se izgradnja njihovih postrojenja za preradu odvija prema planu. Razlog za to bio je taj što Indonezija u tom trenutku nije imala tehnologiju za preradu niklove rude s udjelom nikla manjim od 1,7 % u proizvode s dodanom vrijednošću, a ta je ruda bila prikladnija za baterije za električna vozila nego za čelik (vidjeti više o tome u odjeljku 4.4.). Međutim, indonezijska je vlada 2020. potpuno zabranila izvoz sve niklove rude. Razlog za ponovno uvođenje zabrane izvoza rude s niskim udjelom nikla bio je taj što su kineska društva planirala izgradnju talionica za tu vrstu niklove rude, koja bi se mogla koristiti za proizvodnju baterija za električna vozila.

(321) Tijekom godina, a zahvaljujući zahtjevu u pogledu domaće prerade i izvoznim ograničenjima koje je indonezijska vlada uvela na izvoz niklove rude, izgrađeno je nekoliko talionica za niklovu rudu. Povećala se i domaća potražnja za niklovom rudom zahvaljujući mjerama indonezijske vlade usmjerenima na poticanje premještanja u Indoneziju kapaciteta za taljenje prethodno uspostavljenih u Kini. Naime, putem obveznih godišnjih planova rada i proračuna (RKAB-i), kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 414., indonezijska vlada kontrolira proizvodnju niklove rude. Osim toga, indonezijska vlada drži domaću cijenu na znatno nižoj razini od međunarodnih cijena kako bi pogodovala talionicama i proizvođačima nehrđajućeg čelika.

Tablica 3.

Indonezijska niklova ruda (u milijunima tona)

	2014.	2015.	2016.	2017.	2018.	2019.	2020.
Proizvodnja	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Izvoz	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Izvor: odgovor indonezijske vlade na upitnik i https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/.

(322) Bilateralna suradnja s kineskom vladom koju je potaknula indonezijska vlada, a koja se odnosi na povlašteno postupanje radi uspostave i poticanja stvaranja i razvoja indonezijske domaće industrije nehrđajućeg čelika započela je ranih 2000-ih. Obuhvaća niz bilateralnih dokumenata kojima je uspostavljen pravni okvir i okvir politika za donošenje nekoliko posebnih politika potpore i povlaštenih programa koji čine subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere koje su obuhvaćene ovim ispitnim postupkom (vidjeti glavne bilateralne dokumente u uvodnoj izjavi 548.).

(323) Bilateralna suradnja konkretno se odvijala u indonezijskom industrijskom parku Morowali („park Morowali”). To je industrijski park na području Sulawesija, gdje su Indonezija i Kina odlučile razvijati industriju nehrđajućeg čelika.

(324) Upravljačko društvo zaduženo za provedbu bilateralne suradnje u parku Morowali je kinesko-indonezijsko društvo IMIP. To je društvo formalno započelo s radom u listopadu 2013.

4.4. **Opskrba niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene**

4.4.1. *Pritužba i program subvencija*

(325) Podnositelj pritužbe tvrdio je da indonezijska vlada kontrolira sektor niklove rude i da su cijene niklove rude u Indoneziji narušene zbog intervencije indonezijske vlade. Nikal koji se nalazi u niklovoj rudi ključan je sastojak nehrđajućeg čelika i glavni element koji utječe na njegovu cijenu. Prema tvrdnjama podnositelja pritužbe, indonezijska je vlada intervencijama na tržištu niklove rude osigurala da cijena sirovina za proizvodnju nehrđajućeg čelika ostane znatno niža od međunarodnih cijena u korist proizvođača izvoznika hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Indonezije.

4.4.2. *Pravna osnova*

(326) Rudarskom politikom koja obuhvaća niklovu rudu upravlja se preko Ministarstva energetike i mineralnih resursa („MEMR”), koje zastupa glavni direktor za minerale i ugljen. Izvozom minerala upravlja i Ministarstvo trgovine, koje zastupa glavni direktor za vanjsku trgovinu.

(327) I središnja vlada i regionalne vlade imaju ključne uloge u rudarskoj industriji, koje ostvaruju utvrđivanjem nacionalnih rudarskih politika, standarda, smjernica i kriterija te odlučivanjem o postupcima izdavanja odobrenja za vađenje ruda. Nadalje, indonezijska vlada aktivno je uključena u razvoj, kontrolu, evaluaciju i rješavanje sukoba u tom sektoru.

(328) Rudarska industrija u Indoneziji strogo je regulirana. Kako je prikazano u nastavku, svaki aspekt rudarskog sektora prati se i nadzire na temelju mnogobrojnih propisa, koji se stalno mijenjaju i koje izdaju različita vladina tijela. Pravne osnove za relevantna pravila i propise su sljedeće:

— Zakon br. 27 o dugoročnom nacionalnom planu razvoja („RPJPN”) za razdoblje 2005.–2025.,

— Zakon br. 4 iz 2009. o vađenju minerala i ugljena („Zakon o rudarstvu iz 2009.”), kako je izmijenjen Zakonom br. 3 iz 2020. („Zakon o rudarstvu iz 2020.”),

— Uredba Vlade br. 55 iz 2010. („Uredba Vlade 55/2010”) o usmjeravanju i nadzoru u provedbi upravljanja u poslovanju u području vađenja minerala i ugljena,

— Uredba Vlade br. 23 iz 2010. („Uredba Vlade 23/2010”), kako je izmijenjena Uredbom Vlade br. 24 iz 2012. („Uredba Vlade 24/2012”) o provedbi aktivnosti poslovanja u području vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 27 iz 2013. o postupcima i utvrđivanjima u okviru određivanja cijene dionica u slučaju prodaje i promjena u kapitalnim ulaganjima u sektorima ugljena i rudarstva („Uredba MEMR-a 27/2013”),

— Uredba Vlade br. 1 iz 2014. („Uredba Vlade 1/2014”) o drugoj izmjeni Uredbe Vlade 23/2010 kako je dalje izmijenjena Uredbom Vlade 24/2012 o provedbi poslovnih aktivnosti u području vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 1 iz 2014. („Uredba MEMR-a 1/2014”) o povećanju dodane vrijednosti minerala preradom i rafiniranjem u tuzemstvu,

— Uredba Vlade br. 77 iz 2014. („Uredba Vlade 77/2014”) o trećoj izmjeni Uredbe Vlade 23/2010,

— Uredba Vlade br. 1 iz 2017. („Uredba Vlade 1/2017”) o četvrtoj izmjeni Uredbe Vlade 23/2010 o poslovanju u području vađenja minerala i ugljena,

— Uredba Ministarstva trgovine (MOT) br. 01/M-DAG/PER/1/2017 o izvoznim odredbama za prerađene i pročišćene rudarske proizvode,

— Uredba MEMR-a br. 5 iz 2017. („Uredba MEMR-a 5/2017”) o povećanju dodane vrijednosti aktivnostima prerade i rafiniranja minerala u tuzemstvu,

— Uredba MEMR-a br. 7 iz 2017. („Uredba MEMR-a 7/2017”) o postupku određivanja referentne cijene za prodaju minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 9 iz 2017. o postupcima prodaje i mehanizmu određivanja cijene dionica u slučaju prodaje za poslovanje u području vađenja minerala i ugljena („Uredba MEMR-a 9/2017”), kako je izmijenjena Uredbom MEMR-a 43/2018,

— Uredba Vlade br. 48 iz 2017. („Uredba Vlade 48/2017”),

— Uredba ministra financija PMK br. 13/PMK.010/2017 i Uredba ministra financija PMK br. 164/PMK.010/2018 o određivanju stopa izvozne carine za razne oblike prerađenih metalnih minerala,

— Uredba MEMR-a 2946 K/30/MEM/2017 o formuli za izračun za određivanje referentne cijene za metale i minerale,

— Uredba MEMR-a br. 25 iz 2018. („Uredba MEMR-a 25/2018”) o poslovanju u području vađenja minerala i ugljena (kojom je stavljena izvan snage Uredba MEMR-a 5/2017),

— Uredba MEMR-a br. 26 iz 2018. („Uredba MEMR-a 26/2018”) o provedbi dobre rudarske prakse i o nadzoru vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 11 iz 2018. („Uredba MEMR-a 11/2018”) o postupku za dodjeljivanje područja, izdavanje dozvola i izvješćivanje u poslovnoj djelatnosti vađenja minerala i ugljena, koja je zamijenjena Uredbom MEMR-a br. 7 iz 2020. („Uredba MEMR-a 7/2020”) o postupku za dodjeljivanje područja (dodjeljivanje rudarskih područja), izdavanje dozvola i izvješćivanje u poslovnim djelatnostima vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 22 iz 2018. („Uredba MEMR-a 22/2018”) o izmjeni Uredbe MEMR-a 11/2018 o postupku za dodjeljivanje područja, izdavanje dozvola i izvješćivanje u poslovnoj djelatnosti vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 11 iz 2019. („Uredba MEMR-a 11/2019”) o drugoj izmjeni Uredbe MEMR-a 25/2018 o poslovanju u području vađenja minerala i ugljena,

— Uredba MEMR-a br. 7 iz 2020. o postupcima za dodjeljivanje područja (dodjeljivanje rudarskih područja), izdavanje dozvola i izvješćivanje u poslovnim djelatnostima vađenja minerala i ugljena („Uredba MEMR-a 7/2020”),

— Uredba MEMR-a br. 11 iz 2020. („Uredba MEMR-a 11/2020”) o trećoj izmjeni Uredbe MEMR-a 7/2017 o postupku određivanja referentnih cijena za prodaju metalnih minerala i ugljena, i

— Odluka MEMR-a br. 84 K/32/MEM/2020 o smjernicama za provođenje ponude, evaluacije i izračuna cijena dionica u slučaju prodaje poslovanja u području vađenja minerala i ugljena.

4.4.3. *Nalazi ispitnog postupka*

(329) Komisija je na početku primijetila da je jedan proizvođač izvoznik hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika kupovao niklovu rudu na domaćem tržištu od povezanih ili nepovezanih društava radi taljenja i korištenja te rude za proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika.

(330) Opskrba niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene jedna je od ključnih mjera koje je indonezijska vlada provela u kontekstu suradnje s kineskom vladom kako bi osigurala razvoj cijelog industrijskog lanca vrijednosti u industriji nehrđajućeg čelika u Indoneziji.

(331) Indonezijska vlada donijela je 2007. Zakon br. 27 o dugoročnom nacionalnom planu razvoja („RPJPN") ([72]) za razdoblje 2005.–2025. U RPJPN-u industrijski sektor određen je kao pokretač rasta radi jačanja gospodarske strukture. To se trebalo podupirati, među ostalim, rudarskim sektorom, uključujući sektor niklove rude. Povećanje dodane vrijednosti u primarnom sektoru, uključujući rudarstvo, istaknuto je kao glavni cilj radi poticanja lokalne i međunarodne konkurentnosti i jačanja nacionalne industrijske baze. U RPJPN-u izričito je naveden razvoj lanca vrijednosti preradom i diversifikacijom proizvoda (razvoj industrije na kraju proizvodnog lanca), strukturnim produbljivanjem (razvoj industrije na početku proizvodnog lanca) i vertikalnom integracijom (razvoj industrije na početku i na kraju proizvodnog lanca). Razvoj proizvodne industrije bio bi usmjeren na podsektore koji ispunjavaju nekoliko kriterija, među ostalim, to da prerađuju domaće prirodne resurse i imaju izvozni razvojni potencijal.

(332) Kako je opisano u uvodnoj izjavi 317. i narednim uvodnim izjavama, indonezijska vlada je, u skladu sa svojim ciljem povećanja dodane vrijednosti minerala u Indoneziji, 2009. donijela Zakon o rudarstvu iz 2009. U okviru nastojanja da ostvari ciljeve iz Zakona o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada donijela je više provedbenih uredaba, uključujući niz izmjena. Zakonom o rudarstvu iz 2009. uveden je niz važnih regulatornih izmjena u području sustava izdavanja dozvola, naknada za dozvolu, stranog vlasništva i izvoza sirovina. Zakon o rudarstvu iz 2009. izmijenjen je 2020. Zakonom o rudarstvu iz 2020., koji je donesen 10. lipnja 2020. Tim novim zakonom, koji nema veliku važnost za ovaj ispitni postupak jer je bio na snazi tek na samom kraju RIP-a, potvrđeni su ili dodatno produljeni određeni zahtjevi za rudarska društva.

(333) Zakonom o rudarstvu iz 2009. ovlasti za izdavanje dozvola dodijeljene su i središnjoj vladi i regionalnim vladama, ovisno o lokaciji rudarskog područja, podrijetlu dozvole i prirodi ulaganja koje je izvršilo rudarsko društvo.

(334) Zakonom o rudarstvu iz 2009. uveden je novi sustav izdavanja dozvola kojim je zamijenjen stari sustav ugovorâ o obavljanju djelatnosti i lokalni sustav Kuasa Pertambangan („KP") ili sustav prava na rudarenje. Prema tom novom sustavu postoje dvije vrste komercijalno važnih rudarskih dozvola:

(a) dozvola za rudarsko poslovanje („IUP") je dozvola za rudarsko poslovanje koja je potrebna za obavljanje rudarskih djelatnosti na određenom području važenja IUP-a, a dijeli se na: i. dozvolu IUP za istraživanje, koja vrijedi u razdoblju od najdulje osam godina za rudnike metalnih minerala, i ii. dozvolu IUP za djelatnost proizvodnje (IUP-OP), koja vrijedi u razdoblju od najdulje dvadeset godina za rudnike metalnih minerala, određene rudnike nemetalnih minerala i rudnike ugljena te se može produljiti na dva dodatna razdoblja od deset godina. Stoga se Zakonom o rudarstvu iz 2009. daje jamstvo da će nositelji dozvola za istraživanje dobiti dozvole za proizvodnju;

(b) posebna dozvola za rudarsko poslovanje („IUPK") je dozvola za rudarsko poslovanje koju izdaje MEMR za područja koja su određena kao područja državnih rezervi, a dijeli se na: i. dozvolu IUPK za istraživanje, koja vrijedi u razdoblju od najdulje osam godina za rudnike metalnih minerala, i ii. dozvolu IUPK za djelatnost proizvodnje (IUPK-OP), koja vrijedi u razdoblju od najdulje dvadeset godina za rudnike metalnih minerala. Prema Zakonu o rudarstvu iz 2009. dozvola IUPK mora se prvo natječajem ponuditi društvima u vlasništvu države ili regije. Ako među tim stranama ne postoji interes, dozvola IUPK može se natječajem ponuditi privatnom sektoru. Dozvole IUPK izdaju se samo za jednu određenu vrstu minerala, a za vađenje drugih vrsta minerala na istom području važenja dozvole potrebno je dobiti zasebne dozvole IUP.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

(335) U Zakonu o rudarstvu iz 2009. nije postojala razlika između dozvola IUP/IUPK za djelatnost proizvodnje koje su povezane s postrojenjima za taljenje/preradu i dozvola IUP za djelatnost proizvodnje koje nisu povezane s tim postrojenjima. Sve dozvole IUP za djelatnost proizvodnje odobrene su na razdoblje od najdulje dvadeset godina koje se može produljiti na dva dodatna razdoblja od deset godina.

(336) U skladu s industrijskim propisima, dozvola za industrijsko poslovanje („IUI") bila je općenito prihvaćena kao glavna dozvola za industrijsko poslovanje koje uključuje proizvodnju bilo koje vrste proizvoda. Dozvole IUI izdaje Ministarstvo industrije, koje njima i upravlja. Središnja vlada uvela je 2013. novu vrstu dozvole – dozvolu IUP za djelatnost proizvodnje za preradu i rafiniranje (u talionicama) – putem ministarskih uredaba (među kojima je najnovija Uredba MEMR-a 7/2020). Tom se dozvolom dopušta izgradnja i rad talionica, a izdaje ju MEMR. Stoga društva koja se bave preradom posluju na temelju dviju dozvola.

(337) Zakonom o rudarstvu iz 2009. predviđaju se i upravne sankcije za nositelje dozvola IUP, IPR ili IUPK za kršenja odredaba kako je navedeno, među ostalim, u člancima 102. i 103. Te upravne sankcije izriču se u obliku: „pisanih upozorenja; b. privremene suspenzije, djelomično ili u potpunosti, aktivnosti istraživanja ili proizvodnih operacija; i/ili c. ukidanja dozvola IUP, IPR ili IUPK" (članak 151. Zakona o rudarstvu iz 2009.). Naposljetku, Zakonom o rudarstvu uvode se kaznene sankcije za društva koja ne poštuju razne odredbe iz tog zakona, pri čemu se predviđa zatvorska kazna u trajanju do 10 (deset) godina ili novčana kazna u iznosu do najviše 10 000 000 000 IDR (deset milijardi indonezijskih rupija) za lažno izvješćivanje o rudarskim i prodajnim aktivnostima (vidjeti članak 159.) i prodaji ili preradi minerala dobivenih od subjekata koji nemaju valjanu dozvolu (vidjeti članak 161.).

4.4.3.1. Primjena odredbi članka 28. stavka 1. osnovne uredbe

(338) Komisija je indonezijsku vladu obavijestila da će za ispitivanje postojanja i opsega navodne potpore dodijeljene industriji čelika, uključujući dobavom niklove rude uz manju naknadu od primjerene, možda morati upotrijebiti raspoložive podatke u skladu s člankom 28. stavkom 1. osnovne uredbe.

(339) Komisija je od indonezijske vlade u svojem upitniku i pismu za dopunu podataka te tijekom unakrsne provjere na daljinu zatražila da dostavi određene informacije o dobavljačima (to jest, rudarskim društvima) i funkcioniranju domaćeg tržišta niklove rude u Indoneziji. Ti zahtjevi za informacije uključivali su, među ostalim, pitanja o pravnom i institucionalnom okviru, organizaciji tržišta niklove rude, proizvođačima niklove rude u Indoneziji, domaćim i izvoznim cijenama i mehanizmima određivanja tih cijena te dioničarima društava.

(340) U trenutku pokretanja postupka Komisija je od indonezijske vlade zatražila da proslijedi Dodatak B, koji je priložen antisubvencijskom upitniku (upitnik za dobavljače niklove rude) desetorici najvećih proizvođača i distributera niklove rude te svim ostalim proizvođačima i distributerima niklove rude koji su proizvođače izvoznike opskrbljivali niklovom rudom. Dodatak B sastojao se od dokumenta programa Word („Appendix B_Input supplier") i datoteke programa Excel („Appendix B - Input suppliers tables"). Indonezijska vlada proslijedila je posebni upitnik za dobavljače ulaznih materijala poznatim dobavljačima u Indoneziji.

(341) Komisija je u svojem pismu za dopunu podataka upućenom indonezijskoj vladi 4. listopada 2021. napomenula da nije primila nikakav odgovor na Dodatak B upitniku ni od jednog najvećeg indonezijskog dobavljača niklove rude. Odgovor nisu dostavili ni povezani dobavljači niklove rude.

(342) Stoga je Komisija, unatoč činjenici da u Indoneziji postoji više od 290 rudarskih društava koja vade niklovu rudu, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 378., primila odgovor samo od jednog povezanog trgovca niklovom rudom (PT. Ekasa Yad Resources), koji je ionako dostavio svoj odgovor kao povezano društvo grupe IRNC, i samo od jednog nepovezanog proizvođača niklove rude (PT GAG Nikel). U odgovoru na pismo za dopunu podataka indonezijska vlada dostavila je samo dva dodatna odgovora proizvođača niklove rude (PT Tiran Indonesia i PT Ceria Nugraha Indotama).

(343) Odgovori tih triju rudarskih poduzeća koja vade niklovu rudu imali su znatnih nedostataka. Društvo PT GAG Nikel odbilo je dostaviti primjerak svoje dozvole i zapisnika sa sastanaka skupštine dioničara i Upravnog odbora održanih tijekom RIP-a tvrdeći da je riječ o povjerljivim dokumentima.

(344) Društvo PT Ceria Hugraha dostavilo je statut i potvrdu o registraciji poduzeća samo na indonezijskom jeziku. Iako je dostavljeno nekoliko verzija statuta, sve su bile na indonezijskom jeziku, i to u obliku slike, zbog čega ih nije bilo moguće prevesti računalom, pa ih Komisija nije mogla pročitati.

(345) Društvo PT Tiran Indonesia nije čak dostavilo ni odgovor na dokument programa Word „Appendix B_Input supplier". Dostavilo je jedino prezentaciju društva na indonezijskom jeziku, nacrt financijskog izvještaja za 2019. i 2020. i datoteku programa Excel „Appendix B - Input suppliers tables". To društvo nije dostavilo ni svoj statut ni dozvolu.

(346) Kad je riječ o društvu koje je unakrsno provjereno (PT. GAG Nikel), indonezijska vlada nije dostavila njegove obvezne godišnje planove rada i proračune (RKAB-i) za 2019. i 2020. ni tromjesečna, polugodišnja i godišnja izvješća o proizvodnji i prodaji koji su podneseni MEMR-u za 2019. i 2020. Nakon provjere na daljinu društva GAG Nikel indonezijska vlada dostavila je osnivački akt tog društva, ali samo na indonezijskom jeziku, i to u obliku koji se nije mogao prevesti računalom, pa ga Komisija nije mogla koristiti.

(347) Konačno, indonezijska vlada tvrdila je da je obujam proizvodnje naveden u RKAB-u, kako je objašnjeno u uvodnim izjavama od 414. do 424., utvrđen u skladu s obujmom navedenim u studijama izvedivosti. Međutim, dostavila je svega nekoliko stranica iz studija izvedivosti i analize učinka na okoliš društava za koje je dostavila RKAB-e na kojima su se nalazili određeni brojčani podaci, ali je pritom tekst koji se odnosio na te brojčane podatke bio zacrnjen bez ikakvih objašnjenja, što upućuje na to da je indonezijska vlada namjerno otežavala Komisiji ocjenjivanje načina na koji su rudarska društva određivala svoj godišnji obujam proizvodnje.

(348) Nadalje, Komisija je uočila neusklađenosti u odnosu na cjelokupnu potrošnju niklove rude na indonezijskom tržištu. Komisija nije mogla uskladiti te podatke s podacima o kupnjama niklove rude od strane proizvođača izvoznika hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Osim toga, indonezijska vlada nije dostavila statističke podatke o indonezijskim domaćim cijenama niklove rude iako, u skladu s važećim zakonodavstvom, prikuplja takve informacije.

(349) Nakon što je primila dopis o mogućoj primjeni članka 28. osnovne uredbe („dopis u skladu s člankom 28."), indonezijska vlada protumačila je taj dopis u skladu s člankom 28. kao pismo za dopunu podataka te je dostavila dodatne dokumente društva GAG Nikel, primjerice RKAB-e društva GAG Nikel za 2019. i 2020., zahtjev/izvješće za dobivanje RKAB-a za 2019. i 2020. te tromjesečna izvješća o proizvodnji i prodaji nikla za cijelu 2019. i 2020. Svi ti dokumenti bili su samo na indonezijskom jeziku. Indonezijska vlada dostavila je i odgovor na Dodatak B za društvo Antam.

(350) Uzimajući u obzir to da su ti dokumenti dostavljeni vrlo kasno i činjenicu da nisu dostavljeni na engleskom jeziku te činjenicu da je pravni kontekst bio postupak u skladu s člankom 28., a ne postupak za dopunu podataka, kao i činjenicu da Komisija ionako ne bi mogla provjeriti te informacije i zatražiti pojašnjenja o tim dokumentima, ti se dokumenti nisu mogli upotrijebiti u ispitnom postupku. Stoga je Komisija odlučila zanemariti te informacije, kako je predviđeno člankom 28. stavkom 3. osnovne uredbe, i umjesto njih upotrijebiti raspoložive podatke.

(351) Kad je riječ o neusklađenim podacima o potrošnji niklove rude u Indoneziji, indonezijska vlada ustrajala je u tome da su ti podaci točni i tvrdila da se oslanjala na količinu niklove rude koju je potrošila grupa IRNC jer je ona bila jedini proizvođač nehrđajućeg čelika koji je koristio niklovu rudu kao ulazni materijal. Treba napomenuti da je od indonezijske vlade zatraženo da dostavi podatke o ukupnoj potrošnji niklove rude u Indoneziji, a ne samo o potrošnji niklove rude među proizvođačima nehrđajućeg čelika. Unatoč tomu, kako je istaknuto u dopisu u skladu s člankom 28. upućenom indonezijskoj vladi, ti podaci nisu u skladu s unakrsno provjerenim podacima o kupnjama niklove rude od strane grupe IRNC.

(352) Nadalje, suprotno izjavi indonezijske vlade da nije imala evidencije o cijenama niklove rude u Indoneziji, tromjesečna izvješća koja je dostavilo društvo GAG Nikel i zahtjev za RKAB upućuju na suprotno. Društvo GAG Nikel u tim je dokumentima prijavilo indonezijskoj vladi svu prodaju niklove rude za svaku pojedinu transakciju i time joj dostavilo podatke o obujmu prodaje, prodajnim cijenama niklove rude te imenima svojih kupaca.

(353) Zbog nedostatne suradnje Komisija nije mogla prikupiti sve informacije koje je smatrala relevantnima za svoje nalaze u ovom ispitnom postupku. Osim toga, zbog nesuradnje rudarskih poduzeća koja vade nikal, Komisija nije mogla prikupiti dodatne dokumente ni zatražiti dodatne informacije, to jest informacije o sporazumima o izdavanju dozvola između rudarskih poduzeća i indonezijske vlade, uključujući njihove temeljne uvjete, naknade i upućivanja na zakonodavni okvir kojim su uređeni. Stoga, u pogledu navodne vladine dobave niklove rude uz manju naknadu od primjerene, indonezijska vlada nije dostavila potrebne informacije i dokaze koje je Komisija zatražila u upitniku i tijekom provjere na daljinu.

(354) Stoga, s obzirom na to da indonezijska vlada nije dostavila informacije kojima bi se to opovrglo, Komisija se za svoje nalaze o tim aspektima ispitnog postupka djelomično oslanjala na raspoložive podatke u skladu s člankom 28. osnovne uredbe.

(355) U primjedbama na konačnu objavu indonezijska vlada objasnila je da je dostavila statut društva GAG Nikel u okviru osnivačkog akta, koji je dostavljen u dopisu od 19. studenoga 2021. Komisija je potvrdila da je statut dio osnivačkog akta. Međutim, Komisija je napomenula da je podnesak dostavljen vrlo kasno u ispitnom postupku i, što je još važnije, da je statut dostavljen samo na indonezijskom jeziku. Stoga ga Komisija nije mogla upotrijebiti.

(356) Nadalje, indonezijska vlada navela je da je prijevod statuta društva PT. Ceria Nugraha zahtijevao dosta vremena. U svakom slučaju, indonezijska vlada tvrdila je da Komisija nije zatražila prijevod svih dokumenata na engleski jezik te da stoga nepostojanje prijevoda ne bi trebalo ometati ispitni postupak. Kad je riječ o formatu dokumenata, indonezijska vlada tvrdila je da to nije bilo određeno.

(357) Komisija je napomenula da je u uputama za antisubvencijski upitnik, kojima je priložen prilog za dobavljača ulaznih elemenata, jasno navedeno: „Dostavite prijevod na engleski jezik za sve dokumente i izvorne materijale koje podnosite kao odgovor na ovaj upitnik”. Nadalje, antisubvencijski upitnik poslan je indonezijskoj vladi 18. svibnja 2021. pa je indonezijska vlada imala više nego dovoljno vremena za prijevod statuta društva PT. Ceria Hugraha. Kad je riječ o formatu dokumenata, Komisija je iznijela primjedbu na format dokumenta u uvodnoj izjavi 344. jer ga nije bilo moguće prevesti s pomoću računala te se stoga dokument nije mogao upotrijebiti. Ta je tvrdnja stoga odbačena.

(358) Kad je riječ o RKAB-ima, indonezijska vlada podsjetila je na to da ih je dostavila kao priloge dopisu od 8. prosinca 2021. Komisija je podsjetila na to da je indonezijska vlada u dopisu od 19. studenoga 2021. (što je bio datum koji je bio rok do kojeg je indonezijska vlada trebala dostaviti nalaze provjere na daljinu) obavijestila Komisiju da je društvo GAG Nickel na temelju interne odluke odlučilo da neće dostaviti RKAB-e. Dopis od 8. prosinca 2021. poslan je kao odgovor na dopis u skladu s člankom 28. Komisija je napomenula da je to bilo prekasno u ispitnom postupku da bi Komisija uzela u obzir nove dokumente. Što je još važnije, postupak iz članka 28. i primjedbe koje zainteresirane strane mogu podnijeti odnose se na nedostavljanje informacija i stranke ih ne mogu iskoristiti kao priliku za dostavljanje novih informacija koje su trebale biti dostavljene u ranijoj fazi ispitnog postupka ili u okviru postupka utvrđivanja nedostataka. Komisija je stoga odbacila taj argument.

(359) Indonezijska vlada objasnila je i da je zacrnila tekst koji nije povezan s podacima o proizvodnji kako bi se pojednostavnilo čitanje teksta.

(360) Komisija je napomenula da je od indonezijske vlade zatraženo da dostavi potpune dokumente i da ne zacrni nijedan dio teksta. Komisija bi za svoje nalaze trebala imati pristup cjelokupnom tekstu kako bi odgovarajuće ocijenila sve informacije sadržane u RKAB-ima. Stoga je taj argument odbačen.

(361) Kad je riječ o statističkim podacima o potrošnji, indonezijska vlada tvrdila je da, s obzirom na to da je Komisija primijenila uzorkovanje, nije mogla uskladiti nacionalne podatke o potrošnji s podacima o niklovoj rudi koju je kupio IRNC. Komisija je istaknula i pojasnila da je količina niklove rude koju je kupio IRNC bila znatno veća u odnosu na količinu navedenu u nacionalnim podacima o potrošnji koje je dostavila indonezijska vlada. Stoga se čini da podaci koje je dostavila indonezijska vlada ukazuju na znatno manju nacionalnu proizvodnju niklove rude. Indonezijska vlada nije dostavila nikakve činjenice kojima bi se osporili ti nalazi. Ta je tvrdnja stoga odbačena.

(362) Indonezijska vlada nadalje je objasnila da je u vrijeme isteka roka i dalje pokušavala dostaviti informacije i podatke jer je Komisija u dopisu na temelju članka 28. navela da će razmotriti primjenu članka 28. Indonezijska vlada tvrdila je da ni ona ni društvo GAG Nikel nisu imali dovoljno vremena za prijevod dokumenata i da tijekom provjere na daljinu Komisija nije navela da je dokumente potrebno prevesti na engleski jezik. Kad je riječ o prijevodu, Komisija je uputila na upute u upitniku te je podsjetila na to da ne mora pri svakom slanju zahtjeva za dostavljanje dokumenta ponavljati da se taj dokument mora prevesti. Nepružanje informacija na engleskom jeziku može dovesti do primjene raspoloživih podataka zbog nemogućnosti upotrebe podnesenih dokumenata. Komisija podsjeća na to da indonezijska vlada nije podnijela nikakav zahtjev za produljenje roka niti naznačila da je rad na dokumentima koji su poslije dostavljeni u odgovoru na dopis na temelju članka 28. u tijeku. Nadalje, Komisija je podsjetila na to da je indonezijska vlada bila uključena u niz ispitnih postupaka u vezi s kompenzacijskim pristojbama i da je stoga bila upoznata s time da se dokumenti u takvim ispitnim postupcima moraju dostaviti na engleskom jeziku. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(363) Indonezijska vlada ponovno je iznijela sadržaj svojeg dopisa od 8. prosinca 2021. u vezi s pitanjem podataka o potrošnji niklove rude u Indoneziji, navodeći da je dostavila podatke o potrošnji niklove rude za sektor nehrđajućeg čelika. Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 361., Komisija je ponovno podsjetila na to da je od indonezijske vlade zatraženo da dostavi podatke o ukupnoj potrošnji niklove rude u Indoneziji, a ne samo o potrošnji niklove rude za sektor nehrđajućeg čelika.

(364) Indonezijska vlada isto je tako tvrdila da ni ona ni rudarska društva nikada nisu odbili dostaviti dokaze o državnim udjelima te o postupcima kontrole i donošenja odluka. Indonezijska vlada priznala je da je Antam stekao dioničara društva GAG Nikel, ali je podsjetila na to da je društvo GAG Nikel i dalje uvršteno na popis stranih subjekata, kako je objašnjeno tijekom provjere na daljinu.

(365) Komisija je smatrala da u odgovoru na upitnik nije bilo dokaza o državnom vlasništvu nad većinskim vlasnikom društva GAG Nikel, što je samo spomenuto tijekom provjere na daljinu. Nadalje, činjenica da je društvo GAG Nikel uvršteno na popis stranih subjekata nije relevantna u pogledu toga je li u državnom vlasništvu. Ta je tvrdnja stoga odbačena.

(366) Indonezijska vlada nadalje je objasnila da društvo PT. Vale nije bilo na popisu deset najvećih proizvođača ulaznih elemenata jer je upitnik za dobavljače ulaznih elemenata proslijedila samo dobavljačima ulaznih elemenata za proizvođače izvoznike koji surađuju. Stoga dostavljeni popis deset najvećih proizvođača ulaznih elemenata nije uključivao društvo PT. Vale.

(367) Komisija podsjeća na to da je u uputama u upitniku o popisu deset najvećih proizvođača ulaznih elemenata od indonezijske vlade jasno zatraženo da „dostavi popis koji sadržava sljedeće informacije o deset najvećih proizvođača svakog od tih ulaznih materijala”. U uputama se nije upućivalo na opskrbu proizvođača izvoznika ulaznim materijalima i stoga je popis trebao uključivati deset najvećih proizvođača ulaznih elemenata u cijeloj Indoneziji.

(368) Zaključno, sve su te tvrdnje odbačene. U svakom slučaju, Komisija je napomenula da nijedna od tih primjedbi, pojedinačno ili zajedno, ne bi mogla opovrgnuti nalaze o nesuradnji ili bilo kojem drugom aspektu ispitnog postupka, koji su stoga potvrđeni.

4.4.3.2. Analiza

(369) Kako bi se utvrdilo postojanje subvencije protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere, u skladu s člancima 3. i 4. osnovne uredbe moraju biti prisutna tri elementa: (a) financijski doprinos indonezijske vlade koji se pruža preko javnog tijela i/ili povjeravanjem privatnim tijelima zadaće opskrbe niklovom rudom na domaćem tržištu ili usmjeravanjem tih privatnih tijela na to, (b) korist za primatelja i (c) specifičnost.

4.4.3.2.1. Financijski doprinos

(370) Kad je riječ o prvom elementu, Komisija je analizirala je li skup mjera koje je donijela indonezijska vlada doveo do financijskog doprinosa u obliku vladine opskrbe indonezijskih proizvođača izvoznika hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene preko javnog tijela ili povjeravanjem te zadaće privatnim tijelima ili njihovim usmjeravanjem na to u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe.

i. Rudarska društva koja djeluju kao javno tijelo

(371) U ispitnom postupku prvo je ocijenjeno je li indonezijska vlada opskrbljivala proizvođače nehrđajućeg čelika niklovom rudom preko rudarskih društava koja djeluju kao „javno tijelo”. Relevantni pravni standard i tumačenje za tu ocjenu na temelju članka 3. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe proizlaze iz sudske prakse WTO-a o pojmu „javno tijelo”, koja je objašnjena u uvodnim izjavama od 225. do 232.

(372) Ukratko, pitanje jesu li rudarska društva u Indoneziji „javna tijela” trebalo bi ispitati razmatranjem osnovnih obilježja i funkcija tih društava te njihova odnosa s indonezijskom vladom.

Osnovna obilježja i funkcije rudarskih društava u Indiji

(373) Indonezijska vlada uspostavila je regulatorni mehanizam kojim se rudarskim društvima koja vade niklovu rudu dodjeljuje ovlast izvršavanja javnih funkcija.

(374) Vađenje minerala i upravljanje njima u Indoneziji po prirodi su takvi da su klasificirani kao javne djelatnosti u Indoneziji. U tom se smislu u članku 33. stavku 3. Ustava iz 1945. potvrđuje da zemlja, voda i bogatstvo prirodnih resursa koji se nalaze u zemlji moraju biti pod kontrolom države i iskorištavati se radi ostvarivanja najvećeg blagostanja zajednice. Kako je navedeno u preambuli Zakona o rudarstvu iz 2009., „upravljanje tim resursima mora biti pod kontrolom države kako bi se osigurala realna dodana vrijednost za nacionalno gospodarstvo u nastojanju da se na pravedan način ostvari blagostanje i bogatstvo za zajednicu”. Stoga su svi minerali u Indoneziji javni prirodni resursi, koje kontrolira i iskorištava država.

(375) Indonezijska vlada na temelju nekoliko zakona i drugih propisa odlučuje kojem će se društvu dopustiti da vadi niklovu rudu i odakle (to jest, na kojim rudarskim područjima). Kako bi mogla vaditi niklovu rudu, rudarska društva moraju imati dozvolu za to. Indonezijska vlada određuje i količinu niklove rude koju rudarska društva mogu izvaditi. U skladu s člankom 5. stavkom 3. Zakona o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada „ima ovlast određivati godišnju količinu proizvodnje svake robe u svakoj pokrajini”. Slično tomu, u skladu s člankom 5. stavcima 1. i 5. Zakona o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada može kontrolirati proizvodnju i izvoz minerala u domaćem interesu. Indonezijska vlada zahtijeva i da rudarska društva povećavaju dodanu vrijednost minerala tako što zahtijeva daljnju preradu i pročišćavanje niklove rude te određuje kome rudarska društva mogu prodavati niklovu rudu za takvu daljnju preradu (članci od 102. do 104. Zakona o rudarstvu iz 2009.). U članku 119. Zakona o rudarstvu iz 2009. nadalje se propisuje da dozvolu „može ukinuti ministar, guverner, regent ili gradonačelnik u skladu sa svojim ovlastima, ako: a. nositelj [dozvole] ne ispunjava svoje obveze koje su već utvrđene u [dozvoli] te zakonima i drugim propisima”.

(376) Stoga pravno i gospodarsko okruženje koje općenito postoji u Indoneziji, kako je i dodatno objašnjeno u uvodnim izjavama od 396. do 400., pokazuje da su rudarska društva koja vade niklovu rudu usko povezana s vladom u izvršavanju javnih funkcija. Konkretno, svrha je rudarskih društava, koja su često u državnom vlasništvu, provoditi indonezijske politike u pogledu upravljanja prirodnim resursima na način koji najbolje služi i pridonosi nacionalnom razvoju.

Odnos s indonezijskom vladom: vlasništvo i formalni pokazatelji kontrole indonezijske vlade

(377) Komisija je prvo tražila informacije o državnom vlasništvu te druge formalne pokazatelje vladine kontrole u rudarskim poduzećima u državnom vlasništvu koja vade niklovu rudu. Komisija se u tu svrhu morala gotovo u potpunosti osloniti na raspoložive podatke u skladu s člankom 28. osnovne uredbe zbog odbijanja indonezijske vlade i rudarskih poduzeća koja vade nikal da dostave dokaze o vlasništvu, kontroli i postupku donošenja odluka koji su doveli do opskrbe niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene, kako je navedeno u uvodnim izjavama od 338. do 354.

(378) Indonezijska vlada navela je da je tijekom razdoblja ispitnog postupka u Indoneziji bilo više od 290 proizvođača niklove rude. Indonezijska vlada dostavila je popis deset najvećih proizvođača niklove rude i navela da je samo jedan od njih u državnom vlasništvu (Antam). Indonezijska vlada tvrdila je i da nema vlasništvo ni kontrolu nad društvima koja su klasificirana kao privatna kao ni vezu s njima. Nadalje, indonezijska vlada tvrdila je da nijedan vladin dužnosnik nije član Upravnog odbora društva PT Aneka Tambang. Treba napomenuti da društvo Antam nije u roku dostavilo odgovor na Dodatak B naveden u uvodnoj izjavi 340. Indonezijska vlada dostavila je odgovor na Dodatak B za društvo Antam nakon što je obaviještena o primjeni članka 28., kako je navedeno u uvodnoj izjavi 349., pa se taj odgovor više nije moglo unakrsno provjeriti.

(379) Nadalje, indonezijska vlada navela je da su 2019. i 2020. društva u državnom vlasništvu ostvarila 6 % odnosno 4 % domaće proizvodnje nikla.

(380) U pismu za dopunu podataka Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi podatke o tržišnom udjelu za svakog od deset najvećih proizvođača niklove rude ili, ako ti podaci nisu dostupni, odgovarajuće podatke o prometu tih proizvođača. U odgovoru na taj zahtjev indonezijska vlada zapravo je dostavila drugi popis deset najvećih društava koja proizvode niklovu rudu na temelju njihova obujma proizvodnje niklove rude 2019. i 2020. Ukupno su ta društva činila 37 % odnosno 42 % ukupne domaće proizvodnje. Samo su se dva proizvođača nalazila na oba popisa deset najvećih proizvođača niklove rude.

(381) U pismu za dopunu podataka Komisija je od indonezijske vlade zatražila i da dostavi podatke o strukturi dioničara za deset najvećih proizvođača niklove rude navedenih u odgovoru na upitnik. Komisija je od indonezijske vlade zatražila i da dostavi podatke o strukturi dioničara za deset proizvođača niklove rude za koje je utvrdila da su veliki dobavljači društva IRNC.

(382) Indonezijska vlada odgovorila je da, osim društva Antam koje je uvršteno na burzu, ostala društva nisu uvrštena na indonezijsku burzu, pa nije mogla dobiti informacije o njihovoj strukturi dioničara. Osim toga, indonezijska vlada dostavila je podatke o strukturi dioničara za dva društva s drugog popisa deset najvećih proizvođača niklove rude, iz kojih se vidjelo da su ta dva društva u privatnom vlasništvu. Isto tako, kad je riječ o popisu društava koji je dostavila Komisija, indonezijska vlada dostavila je podatke o strukturi dioničara za šest društava, za koja je navedeno da su privatna društva. Konačno, indonezijska vlada navela je da je jedini proizvođač izvoznik koji je kupovao niklovu rudu u Indoneziji nabavljao niklovu rudu isključivo od privatnih dobavljača.

(383) U ispitnom postupku pokazalo se da je izjava indonezijske vlade o tome da nema informacija o strukturi dioničara za rudarska društva koja vade nikal činjenično netočna. Suprotno tomu, Komisija je utvrdila da indonezijska vlada pomno prati vlasničku strukturu rudarskih društava. Prvo, kad određeno društvo podnese zahtjev za dobivanje dozvole za rudarenje (kao što su dozvole IUP ili IUPK), mora dostaviti podatke o strukturi dioničara mjerodavnim indonezijskim tijelima jer postoje određena ograničenja stranog vlasništva. Prema Uredbi Vlade 77/2014 ([73]), dozvole IUP i IUPK za istraživanje mogu se izdavati društvima koja su do 75 % u stranom vlasništvu. Postoci stranog vlasništva u društvima s dozvolama IUP/IUPK kreću se od 49 % i zatim se postupno povećavaju na 60 % ako operacija uključuje aktivnosti prerade ili rafiniranja, odnosno na 70 % ako se operacija provodi ispod zemlje. Drugo, podaci o strukturi dioničara potrebni su indonezijskoj vladi i kako bi mogla provesti zahtjev u pogledu prodaje dionica u skladu sa Zakonom o rudarstvu iz 2009. kako se primjenjuje na temelju Uredbe Vlade 1/2017 i Uredbe MEMR-a 9/2017 (kako je izmijenjena Uredbom MEMR-a 43/2018) kako je objašnjeno u uvodnim izjavama od 425. do 433. Konačno, od donošenja Zakona o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada donijela je nekoliko uredaba u kojima se zahtijeva odobrenje središnje ili regionalne vlade za promjenu dioničara i članova upravnih odbora u rudarskim društvima. Uredba MEMR-a 27/2013 bila je prva uredba kojom su uvedeni zahtjevi o odobrenju za promjenu dioničara i članova upravnih odbora u društvima koja su nositelji dozvola IUP. U osnovi se tom uredbom zahtijevalo odobrenje MEMR-a ili čelnika regionalnih vlada (ovisno o njihovoj odgovarajućoj nadležnosti) za promjenu dioničara i članova upravnih odbora u rudarskim društvima koja su nositelji dozvola IUP. Najnovija uredba u tom pogledu je Uredba Vlade 48/2017 ([74]). Nadalje, podaci o strukturi dioničara društva GAG Nikel navedeni su u zahtjevu/izvješću za dobivanje RKAB-a za društvo GAG Nikel koje je indonezijska vlada dostavila kao odgovor na primjenu članka 28. kako je navedeno u uvodnoj izjavi 349. Stoga, svake godine kad određeno rudarsko društvo podnosi zahtjev za obvezni RKAB, ono mora, u okviru paketa informacija koji dostavlja u tu svrhu, dostaviti MEMR-u podatke o svojoj strukturi dioničara. Stoga je Komisija morala upotrijebiti raspoložive podatke na temelju članka 28. osnovne uredbe kako bi prikupila informacije o vlasništvu i kontroli nad rudarskim društvima koje nedostaju zbog nesuradnje indonezijske vlade.

(384) Komisija je prvo ispitala vrlo ograničene informacije o vlasništvu i kontroli nad rudarskim društvima koje su dostavljene u ispitnom postupku. U odgovoru društva PT GAG Nikel na Prilog B navedeno je da je društvo Antam manjinski dioničar i da je većina dionica u vlasništvu drugog društva. Indonezijska vlada u svojem odgovoru na upitnik nije dostavila nikakve konkretne informacije o javnoj prirodi dioničara tog društva. Međutim, prema javnim izvorima koje je pronašla Komisija ([75]), pokazalo se da je stvarni dioničar tog društva zapravo indonezijska vlada, koja je imala stopostotno vlasništvo. To je naknadno potvrđeno tijekom provjere na daljinu društva PT GAG Nikel. Stoga je bilo jasno da indonezijska vlada nije dostavila potpune i točne informacije o stvarnom krajnjem vlasništvu nad tim društvom.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf

([75]) Godišnje izvješće društva Antam za 2020., str. 296., dostupno na: https://www.antam.com/en/reports/annual-reports.

(385) Nadalje, napominje se da indonezijska vlada nije navela društvo PT Vale na popisu najvećih rudarskih poduzeća koja vade nikal u Indoneziji. Međutim, na temelju javno dostupnih informacija, društvo PT Vale 2019. je izvadilo 4,2 milijuna ([76]) tona niklove rude, što je više od količine koju je 2019. izvadilo najveće rudarsko poduzeće za niklovu rudu, kako je izvijestila indonezijska vlada. Nadalje, preko društva PT Indonesia Asahan Aluminium (Inalum) ([77]) država je vlasnik i udjela od 20 % u društvu PT Vale Indonesia ([78]). Indonezijska vlada postala je dioničar u društvu PT Vale 2020. u okviru njezina zahtjeva u pogledu prodaje udjela društava u stranom vlasništvu. Nadalje, u odgovoru na dopis u skladu s člankom 28. indonezijska vlada navela je da društvo PT Vale nije društvo u državnom vlasništvu (ali je prešutjela udio od 20 % koji indonezijska država ima u tom društvu) te da ne proizvodi niti prodaje niklovu rudu, već nikalni kamen. Iako je društvo PT Vale zaista proizvođač nikalnog kamena, ono u Indoneziji ima i rudnik niklove rude ([79]) te vadi niklovu rudu za vlastite potrebe.

(386) To pokazuje da je indonezijska vlada dostavila netočne informacije o najvećim dobavljačima niklove rude te da je iznijela i proturječne tvrdnje s obzirom na ono što je izjavila u odgovoru na upitnik i odgovoru na pismo za dopunu podataka u odnosu na objašnjenja koja je dala u okviru provjere na daljinu. Nadalje, ne samo da je indonezijska vlada dostavila nepouzdane podatke o potrošnji niklove rude, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 351., nego su i podaci o obujmu proizvodnje niklove rude nepouzdani jer indonezijska vlada nije u njih uključila proizvodnju niklove rude za vlastitu potrošnju. Te očite neusklađenosti dovode u sumnju točnost i pouzdanost informacija indonezijske vlade u tim aspektima ispitnog postupka.

(387) Kako bi prikupila znatnu količinu informacija koje nedostaju o državnom vlasništvu i izvršavanju kontrole nad rudarskim društvima koja vade niklovu rudu, a uzimajući u obzir ograničene i neusklađene informacije koje je dostavila indonezijska vlada, Komisija je provela istraživanje na temelju javno dostupnih izvora. Nažalost, nije bilo mnogo javno dostupnih informacija o vlasništvu i kontroli nad rudarskim društvima, uključujući velika društva. Unatoč tomu, tim istraživanjem otkrilo se da država, osim u društvu Antam ([80]), posjeduje i dionice u društvima PT GAG Nikel i PT WEDA Bay Nickel ([81]) preko društva Antam, iako je indonezijska vlada tvrdila da nema informacija o strukturi dioničara društva PT WEDA Bay Nickel.

(388) Osim toga, istraživanje Komisije pokazalo je da jedno drugo društvo u državnom vlasništvu, to jest društvo PT Timah TbK, obavlja svoje poslovanje povezano s vađenjem nikla preko svojeg društva kćeri PT Tim Nikel Sejahtera u Jugoistočnom Sulawesiju ([82]). Dioničar društva PT Tonia Mitra Sejahtera, jednog od društava koje je navela indonezijska vlada, indonezijsko je Ministarstvo trgovine.

(389) Komisija je zatim izračunala udio društava u državnom vlasništvu na temelju postotaka domaće proizvodnje koje je dostavila indonezijska vlada u ispitnom postupku. Čak i kad se uzmu u obzir javno dostupne informacije za taj vrlo ograničen broj društva (pet) u odnosu na ukupan broj rudarskih društava koje je navela indonezijska vlada (više od 290), moglo se zaključiti da je udio društava u državnom vlasništvu u ukupnoj proizvodnji 2020. bio veći od 27 % ([83]) (udjeli društava PT Vale i PT Tim Nikel Sejahtera nisu uključeni u informacije koje je dostavila indonezijska vlada). To je već sam po sebi znatan tržišni udio društava u državnom vlasništvu, a trebalo bi se smatrati da je i taj udio manji od stvarnog, jer je vrlo vjerojatno da je među brojnim drugim rudarskim društvima za koja nije bilo javno dostupnih informacija bilo još društava u državnom vlasništvu. Komisija je stoga, na temelju članka 28., mogla zaključiti da je veći dio rudarskih društava koja proizvode niklovu rudu zapravo bio u državnom vlasništvu. Taj se postotak može samo povećati ako se uzme u obzir obveza prodaje dionica objašnjena u uvodnim izjavama od 425. do 434.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf

([77]) Društvo u stopostotnom vlasništvu indonezijske države.

([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx

([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx

([80]) Indonezijska vlada ima kontrolni udio u društvu Antam preko društva Inalum, koje ima udio od 65 % u društvu Antam.

([81]) Društvo Antam posjeduje udio od 10 % u društvu PT Weda Bay Nickel. Društvo Antam ima opciju povećanja svojeg udjela u društvu PT WBN na 25 %. Preostalih 90 % u vlasništvu je društva Strand Minerals Pte. Ltd, u kojem trenutačno 57 % udjela posjeduje grupa Tsingshan, a 43 % društvo Eramet S.A (vidjeti godišnje izvješće društva Antam iz 2020., stranica 421.).

([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf (godišnje izvješće za 2020. društva PT Timah).

([83]) Društvo PT Vale uključeno je na temelju javno dostupnih informacija (godišnje izvješće društva PT Vale).

(390) Komisija se zbog nesuradnje indonezijske vlade morala osloniti na svoje istraživanje i kad je riječ o upravljanju rudarskim društvima i kontroli nad njima. Ponovno se ističe da su samo ograničene informacije bile javno dostupne. Kad je riječ o društvu Antam, Komisija je, prema godišnjim izvješćima tog društva, utvrdila da se njegov Nadzorni odbor sastoji od pet, a Upravni odbor od četiriju članova. Čini se da indonezijska vlada u društvu Antam izravno posjeduje samo dionice serije A koje podrazumijevaju „*dwiwarna* vlasništvo". Svi ostali dioničari posjeduju dionice serije B. Dioničari/opunomoćenici s *dwiwarna* dionicama imaju isključiva prava imenovanja članova Upravnog i Nadzornog odbora. Dva od pet članova Nadzornog odbora i tri od četiriju članova Upravnog odbora razriješeni su dužnosti i zamijenjeni 2018., na prijedlog indonezijske vlade i njezina „opunomoćenika". Slično tomu, predsjednik Nadzornog odbora, predsjednik Upravnog odbora i još dva direktora razriješeni su dužnosti i zamijenjeni 2019., na prijedlog indonezijske vlade i njezina „opunomoćenika". Nadalje, trenutačni predsjednik Nadzornog odbora bivši je član Oružanih snaga, jedan član Nadzornog odbora član je Državne obavještajne agencije, a jedan je službenik MEMR-a. Samo dva od pet članova Nadzornog odbora smatraju se „neovisnim članovima Nadzornog odbora". Konačno, u Nadzornom odboru jedan direktor bivši je zaposlenik društva GAG Nikel, jedan je bivši zaposlenik društva Inalum, a još jedan je isto tako bivši zaposlenik jednog drugog društva u državnom vlasništvu. Samo jedan direktor dolazi iz privatnog sektora.

(391) Nadalje, Nadzorni odbor društva GAG Nikel sastoji se od dvaju članova, dok se Upravni odbor, prema odgovoru društva GAG Nikel na upitnik, sastoji od dvaju članova odnosno, prema godišnjem izvješću društva Antam za 2020., od triju članova. Jedan trenutačni član Nadzornog odbora društva GAG Nikel bivši je direktor za prihode od minerala i ugljena u MEMR-u, dok je bivši predsjednik Nadzornog odbora (koji je prestao obnašati tu dužnost 20. lipnja 2020.) bio zaposlenik društva Antam. Trenutačni predsjednik Upravnog odbora društva GAG Nikel i još jedan direktor zaposlenici su društva Antam, a treći direktor zaposlenik je društva Inalum.

(392) Upravni odbor društva PT Vale sastoji se od pet članova, a Nadzorni odbor od deset članova. Trenutačni potpredsjednik Nadzornog odbora trenutačni je direktor za strateške usluge u društvu Inalum ([84]). Jedan drugi član Nadzornog odbora bivši je indonezijski ministar komunikacija i informiranja i zamjenik izvršnog direktora indonezijskog elektroenergetskog društva u državnom vlasništvu PT. PLN. Jedan drugi član Nadzornog odbora bivši je glavni direktor u MEMR-u i bivši predsjednik Nadzornog odbora društva Antam te trenutačni pomoćnik ministra industrije za pitanja metalnih resursa, prirodnog plina i prirodnih resursa.

(393) Komisija je na temelju informacija iz dokumentacije i vlastitog istraživanja provedenog zbog znatne nesuradnje indonezijske vlade zaključila da se rudarska društva koja čine znatan dio proizvodnje niklove rude nalaze u potpunosti ili djelomično u državnom vlasništvu te da njima upravlja i/ili ih kontrolira država u bliskom odnosu s indonezijskom vladom.

Vladine ovlasti i provođenje znatne kontrole od strane indonezijske vlade

(394) Komisija je osim državnog vlasništva i formalnih veza između države i rudarskih društava ocijenila i imaju li rudarska poduzeća javne ovlasti te provode li te ovlasti u okviru izvršavanja javnih funkcija.

(395) U ispitnom postupku potvrđeno je da sva rudarska društva, bez obzira na njihovu vlasničku strukturu, podliježu nizu mjera o opskrbi niklovom rudom koje je propisala vlada i da moraju provoditi te mjere, a one su sljedeće: 1. obveza domaće prerade, 2. ograničenja izvoza i/ili zabrana izvoza, 3. obvezni godišnji plan rada i proračun („RKAB"), 4. obveze prodaje dionica i 5. obvezni mehanizam određivanja cijena. Te obveze jasno pokazuju da rudarska društva izvršavaju javne funkcije.

(396) Kao relevantan kontekst svih tih mjera, Komisija podsjeća na to da su, prema članku 4. Zakona o rudarstvu iz 2009., svi minerali pod kontrolom države. Nadalje, ključni je cilj Zakona o rudarstvu iz 2009. maksimalno povećati dodanu vrijednost rezervi niklove rude za indonezijsko gospodarstvo. Kako bi se to ostvarilo, u tom se zakonodavstvu propisuje kontrola države nad aktivnostima vađenja minerala i ugljena. U članku 2. stavku 2. propisuje se sljedeće: „Kontrolu nad mineralima i ugljenom koju ima država, kako je navedeno u stavku 1., ostvaruju Vlada i/ili regionalne vlade". Nadalje, indonezijska vlada može utvrđivati politiku o mineralima kojom se daje prednost domaćim interesima, ponajprije kontrolom nad proizvodnjom i izvozom. U članku 5. stavku 2. propisuje se sljedeće: „Nacionalni interesi iz stavka 1. mogu se ostvarivati kontrolom nad proizvodnjom i izvozom". Indonezijska vlada ima ovlast određivati godišnju proizvodnju svake robe za svaku pokrajinu. U članku 5. stavku 3. propisuje se sljedeće: „U okviru provođenja kontrole iz stavka 2. Vlada ima ovlast određivati godišnju proizvodnju

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx

svake robe za svaku pokrajinu". U skladu s člankom 144. indonezijska vlada pomno nadzire upravljanje rudarskim poslovanjem. Za potrebe provedbe tog članka indonezijska vlada donijela je Uredbu Vlade 55/2010 o usmjeravanju i nadzoru u provedbi upravljanja rudarskim djelatnostima. U članku 22. propisuje se da se nadzor indonezijske vlade odnosi, među ostalim, na „realizaciju proizvodnje i prodaje, što uključuje kvalitetu i količinu te cijenu minerala i ugljena".

(397) Nadalje, za potrebe provedbe Zakona o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada donijela je Uredbu Vlade 23/2010 kako je izmijenjena Uredbom Vlade 24/2012. Prema članku 89. stavku 1. „ministar provodi kontrolu nad proizvodnjom minerala i ugljena koje proizvode nositelji rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje minerala i ugljena i nositelji posebne rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje minerala i ugljena", a prema članku 89. stavku 2. „kontrolom nad proizvodnjom minerala i ugljena, kako je predviđeno stavkom 1., nastoji se: a. ispuniti zahtjeve u pogledu zaštite okoliša; b. očuvati resurse minerala i ugljena; c. kontrolirati cijene minerala i ugljena". Osim toga, prema članku 90. stavku 1. „ministar određuje nacionalnu količinu proizvodnje minerala i ugljena na razini pokrajina", a prema članku 90. stavku 2. „ministar može guvernerima delegirati ovlast određivanja količine proizvodnje minerala i ugljena za odgovarajuće okruge/gradove". Nadalje, u članku 84. propisuje se sljedeće: „1. Nositelji rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje i nositelji posebne rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje moraju dati prednost domaćim potrebama za mineralima i/ili ugljenom. 2. Ministar određuje domaće potrebe za mineralima i ugljenom kako je predviđeno stavkom 1. koje uključuju potrebe prerađivačkih industrija i potrebe za domaću izravnu upotrebu".

(398) Uz kontrolu nad proizvodnjom primjenjuje se i kontrola nad domaćom prodajom i cijenama minerala. Člankom 92. stavkom 1. te uredbe ovlašćuje se ministra da „provodi kontrolu nad prodajom minerala i ugljena koju obavljaju nositelji rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje minerala i ugljena i nositelji posebne rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje minerala i ugljena". Nadalje, u članku 92. stavku 2. propisuje se sljedeće: „Kontrolom nad prodajom minerala i ugljena, kako je predviđeno stavkom 1., nastoji se: a. dati prednost zadovoljavanju domaćih potreba za mineralima i ugljenom; i b. stabilizirati cijene minerala i ugljena".

(399) Osim obujma proizvodnje, indonezijska vlada strogo nadzire i sve prodajne transakcije na domaćem tržištu. Članak 10. Uredbe MEMR-a 7/2017 glasi: „Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala, dozvole IUP za djelatnost proizvodnje ugljena, dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje ugljena moraju svaki ugovor o prodaji metalnih minerala ili ugljena dostaviti ministru preko glavnog direktora ili guvernera u skladu s njihovom nadležnošću". Nadalje, članak 11. glasi: „1. Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala, dozvole IUP za djelatnost proizvodnje ugljena, dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje ugljena moraju, najkasnije 5 (pet) kalendarskih dana od kraja svakog mjeseca, ministru, preko glavnog direktora ili guvernera u skladu s njihovom nadležnošću, podnositi izvješća o provedbi aktivnosti prodaje metalnih minerala ili ugljena. 2. Izvješće o prodaji metalnih minerala ili ugljena iz stavka 1. mora sadržavati barem podatke o prodajnoj cijeni, obujmu prodaje, kvaliteti prodanih metalnih minerala ili ugljena, mjestu prodaje i zemlji ili regiji prodaje".

(400) Već te mjere pokazuju znatno uplitanje i kontrolu središnje vlade u rudarskom sektoru, uključujući sektor niklove rude, među ostalim, u pogledu proizvodnih i prodajnih ciljeva, kontrola cijena i pristranosti u korist zadovoljavanja domaćih potreba za mineralima izvađenima u Indoneziji. To nije običan regulatorni okvir za rudarsku djelatnost, već okvir kojim se rudarskim društvima daju ovlasti koje im omogućuju obavljanje javnih funkcija koje se odnose na stavljanje rudarskih proizvoda na tržište i opskrbu tim proizvodima radi ostvarivanja relevantnih vladinih ciljeva. Sljedeće mjere koje su specifične za sektor niklove rude dodatno pokazuju kako indonezijska vlada izvršava svoje ovlasti i kontrolu nad rudarskim društvima.

Obveza domaće prerade

(401) U skladu s člankom 102. Zakona o rudarstvu iz 2009. „nositelji dozvola IUP i IUPK obvezni su povećati dodanu vrijednost resursa minerala i/ili ugljena u provedbi razvoja, prerade i pročišćavanja te u iskorištavanju minerala i ugljena". Nadalje, u skladu s člankom 103. stavkom 1. „nositelji dozvola IUP i IUPK za djelatnost proizvodnje obvezni su provoditi aktivnosti prerade i pročišćavanja domaćih rudarskih proizvoda", a u skladu s člankom 103. stavkom 2. „nositelji dozvola IUP i IUPK, kako je navedeno u stavku 1., mogu prerađivati i pročišćavati rudarske proizvode drugih nositelja dozvola IUP i IUPK".

(402) Obvezom obavljanja domaće prerade i rafiniranja nastoji se, među ostalim, (a) povećati vrijednost rudarenja putem robe koja se njime proizvodi, (b) osigurati sirovine za industriju, (c) osigurati radna mjesta i (d) povećati prihod države. Drugim riječima, tim je odredbama uvedena obveza za sva rudarska društva koja vade niklovu rudu da izgrade vlastito postrojenje za preradu/pročišćavanje nikla ili da prodaju svoj proizvod takvom domaćem postrojenju.

(403) Nadalje, člankom 170. Zakona o rudarstvu iz 2009. predviđeno je „razdoblje odgode" od pet godina: „Od nositelja ugovora o obavljanju djelatnosti […] koji je već započeo s proizvodnjom zahtijeva se da s pročišćavanjem, kako je navedeno u članku 103. stavku 1., započne najkasnije 5 (pet) godina od stupanja na snagu ovog Zakona". U članku 112. stavku 4. Uredbe Vlade 23/2010, kako je izmijenjena Uredbom Vlade 24/2012, potvrđeno je da nositelji dozvole za rudarsko poslovanje moraju početi obavljati domaću preradu i pročišćavanje najkasnije pet godina od stupanja na snagu Zakona o rudarstvu iz 2009.: „Odobrenja za rudarenje, regionalne dozvole za rudarenje i dozvole za rudarenje manjeg opsega, koji su izdani na temelju zakona i drugih propisa prije izdavanja ove Uredbe Vlade, ostaju važeći do njihova isteka, a [njihovi nositelji] moraju: […](c) započeti obavljati domaću preradu i/ili rafiniranje/taljenje najkasnije 5 (pet) godina od stupanja na snagu Zakona br. 4 iz 2009. o vađenju minerala i ugljena".

(404) Te obveze pokazuju da rudarska društva nisu slobodna organizirati svoje aktivnosti proizvodnje i prerade u skladu s vlastitim odlukama o poslovanju. Umjesto toga, moraju se pridržavati tih obveza o domaćoj proizvodnji i preradi rude radi povećanja dodane vrijednosti u Indoneziji. Stoga su rudarskim društvima povjerene vladine ovlasti i ona slijedom toga obavljaju aktivnosti koje nalaže vlada.

Ograničenja izvoza

(405) Indonezijska vlada izdala je 11. siječnja 2014. Uredbu Vlade 1/2014, kojom je izmijenjen članak 112. Uredbe Vlade 24/2012 i dodan novi članak 112.C. Ključna izmjena u članku 112. bilo je uklanjanje odredbe iz članka 112. stavka 4. točke (c) Uredbe Vlade 23/2010, kojom se od nositelja dozvole za rudarsko poslovanje (IUP) ili dozvole za rudarenje manjeg opsega (IPR) zahtijevalo da započne obavljati domaću preradu i rafiniranje minerala u roku od pet godina od stupanja na snagu Zakona o rudarstvu iz 2009. jer je taj rok istekao. Ključne odredbe iz tog dodatnog članka 112.C bile su sljedeće: 1. nositelji ugovorâ o obavljanju djelatnosti iz članka 170. Zakona o rudarstvu iz 2009. moraju svoje rudarske proizvode rafinirati u tuzemstvu; i 2. nositelji dozvola za operativno i proizvodno rudarsko poslovanje (IUPOP) iz članka 112. stavka 4. točke (a) te uredbe moraju svoje rudarske proizvode prerađivati i rafinirati u tuzemstvu" ([85]).

(406) Istog je dana izdana i Uredba MEMR-a 1/2014 ([86]) kao provedbena uredba za Uredbu Vlade 1/2014. U Uredbi MEMR-a 1/2014 daju se smjernice o razini prerade ili rafiniranja koja se mora ostvariti prije izvoza. U Uredbi MEMR-a 1/2014 utvrđeno je 11 metalnih minerala čiji je izvoz zabranjen od siječnja 2014. Šest metala, uključujući nikal, moglo se izvoziti samo u prerađenom obliku.

(407) Kao pokušaj da ublaži posljedice koje je zabrana izvoza neprerađenih ili nedovoljno prerađenih minerala imala na rudarska društva i izvozne prihode zemlje, indonezijska vlada izdala je Uredbu Vlade 1/2017 kojom je rudarskim društvima dopustila da nastave izvoziti poluprerađeni proizvod i određene vrste rude u razdoblju od pet godina od 11. siječnja 2017., podložno uvjetima utvrđenima u provedbenim uredbama. U članku 4. Uredbe Ministarstva trgovine (MOT) br. 01/M-DAG/PER/1/2017 propisano je sljedeće: „Rudarski proizvodi navedeni na popisu u Dodatku III. kako je predviđeno u članku 3. stavku 1. mogu se izvoziti samo pod sljedećim uvjetima: a. društvo koje posjeduje dozvolu IUP za djelatnost proizvodnje nikla ili dozvolu IUPK za djelatnost proizvodnje nikla: 1. koristilo je niklovu rudu s udjelom nikla < 1,7 % (manjim od jedan cijela sedam posto) za barem 30 % (trideset posto) ukupnog ulaznog kapaciteta postrojenja koje posjeduje za preradu i pročišćavanje nikla; i 2. izgradilo je ili gradi postrojenje za pročišćavanje, samostalno ili u suradnji s drugim stranama".

(408) Na temelju Uredbe MEMR-a 25/2018 uvedena su posebna pravila koja su se primjenjivala na metalne minerale s posebnim kriterijima (tj. udio nikla < 1,7 %). U članku 46. stavku 1. propisuje se sljedeće: „Nositelji dozvole za rudarsko poslovanje (IUP) za djelatnost proizvodnje ili posebne dozvole za rudarsko poslovanje (IUPK) za djelatnost proizvodnje mogu obavljati prodaju niklove rude s udjelom nikla < 1,7 % (manjim od jedan cijela sedam posto) ili opranog boksita s udjelom Al_2O_3 >= 42 % (višim od ili jednakim četrdeset i dva posto) u inozemstvo u određenim količinama primjenom tarifne oznake/oznake Harmoniziranog sustava (HS) u skladu s odredbama iz zakona i drugih propisa s najkasnijim datumom od 11. siječnja 2022.", a u članku 46. stavku 2. propisuje se sljedeće:

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf

„Prodaja niklove rude s udjelom nikla < 1,7 % (manjim od jedan cijela sedam posto) ili opranog boksita s udjelom Al_2O_3 >= 42 % (višim od ili jednakim četrdeset i dva posto), kako je navedeno u stavku 1., obavlja se pod sljedećim uvjetima: a. nositelj dozvole ima ili gradi postrojenje za pročišćavanje; i b. nositelj dozvole mora platiti izvoznu carinu u skladu s odredbama iz zakona i drugih propisa”. Bilo je dopušteno da se postrojenje za rafiniranje/taljenje gradi pojedinačno ili zajedno s drugim stranama.

(409) Izvoz tih proizvoda mogao se izvršiti tek nakon postupka ispitivanja koji obavlja inspektor i dobivanja odobrenja Glavne uprave za vanjsku trgovinu na temelju preporuke MEMR-a. Svrha tog ispitivanja bila je osigurati da rudarski proizvodi ispunjavaju minimalni zahtjev u pogledu prerade i/ili rafiniranja.

(410) Ministar financija („MoF”) izdao je u veljači 2017. Uredbu ministra financija PMK br. 13/PMK.010/2017 ([87]) (kako je poslije izmijenjena Uredbom ministra financija PMK br. 164/PMK.010/2018) o određivanju stopa izvozne carine za razne oblike prerađenih metalnih minerala. Za niklovu rudu s udjelom nikla < 1,7 % izvozna carina iznosila je 10 %.

(411) U skladu s Uredbom MEMR-a 11/2019 stupanje na snagu zabrane izvoza niklove rude s udjelom nikla manjim od 1,7 % pomaknuto je na raniji datum, tj. na 31. prosinca 2019. Sve preporuke MEMR-a za izvoz koje je MEMR izdao za izvoz niklove rude s udjelom nikla manjim od 1,7 % prije izdavanja Uredbe MEMR-a 11/2019 i dalje su bile valjane. Međutim, ta preporuka istekla je 31. prosinca 2019. Uredba MEMR-a 11/2019 stupila je na snagu 1. siječnja 2020. MEMR je i dalje mogao izdavati preporuke za izvoz niklove rude s udjelom nikla manjim od 1,7 % do 31. prosinca 2019.

(412) Prema tome, od 1. siječnja 2020. zabranjen je izvoz svih vrsta niklove rude.

(413) Tim ograničenjima izvoza i zabranom izvoza niklove rude znatno se ograničava sloboda rudarskih društava da prodaju niklovu rudu kupcima iz cijelog svijeta koji nude najvišu cijenu. Ta društva mogu prodavati samo na indonezijskom tržištu u korist industrije na kraju proizvodnog lanca, uglavnom industrije nehrđajućeg čelika, unatoč tome što su resursi niklove rude rijetki u cijelom svijetu, a Indonezija je vrlo velik proizvođač. Ta ograničenja dovode do toga da postoji vrlo ograničen broj domaćih kupaca kao korisničkih industrija i da su cijene niklove rude na domaćem tržištu vrlo niske. To ponovno pokazuje da rudarska društva ni u kojem slučaju nisu slobodni sudionici na tržištu, već su „javna tijela” koja u stvarnosti izvršavaju javne aktivnosti.

Godišnji planovi rada i proračun (RKAB)

(414) U skladu s člankom 101. Uredbe Vlade 23/2010, kako je izmijenjena Uredbom Vlade 24/2012, „nositelji rudarskih dozvola i nositelji posebnih rudarskih dozvola moraju nadležnom ministru odnosno nadležnim guvernerima ili regentima/gradonačelnicima predati sve podatke prikupljene u okviru istraživanja i obavljanja djelatnosti proizvodnje”. Nadalje, u skladu s člankom 103. „izvješća iz članka 101. izvješća su o radu koja nositelji rudarske dozvole za istraživanje i nositelji posebne rudarske dozvole za istraživanje te nositelji rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje i nositelji posebne rudarske dozvole za djelatnost proizvodnje postupno podnose u određenom vremenskom okviru i o određenim aktivnostima”. Nadalje, „godišnji planovi rada i proračun (RKAB) iz članka 101. podnose se nadležnom ministru odnosno nadležnim guvernerima ili regentima/gradonačelnicima najkasnije 45 (četrdeset i pet) radnih dana prije zaključenja svake kalendarske godine”.

(415) U Uredbi MEMR-a 11/2018 ([88]) (kako je izmijenjena Uredbom MEMR-a 22/2018 i Uredbom MEMR-a 51/2018) godišnji RKAB definira se kao „godišnji plan rada i proračuna u poslovanju u području vađenja minerala i ugljena, koji obuhvaća poslovne, tehničke i okolišne aspekte”. Uredbom MEMR-a 11/2018 uvodi se obveza prema kojoj su nositelji dozvole za rudarsko poslovanje dužni sastavljati godišnji RKAB i dostavljati ga ministru ili guverneru u skladu s njihovom nadležnošću radi dobivanja odobrenja (članak 61. stavak 1. točka (b)). Osim što se Uredbom MEMR-a 11/2018 predviđa ta obveza, njome se ujedno nositeljima dozvole za rudarsko poslovanje zabranjuje obavljanje aktivnosti izgradnje, rudarenja, prerade i/ili rafiniranja te aktivnosti prijevoza i prodaje prije nego što se odobri njihov godišnji RKAB.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf

(416) Nositelji dozvole za rudarsko poslovanje i nositelji posebne dozvole za rudarsko poslovanje moraju podnijeti godišnji RKAB barem 90 kalendarskih dana, a najkasnije 45 kalendarskih dana, prije kraja fiskalne godine, što uključuje i dobivanje suglasnosti za godišnji RKAB.

(417) Glavna uprava za minerale i ugljen provodi u ime MEMR-a ili guvernera evaluaciju godišnjeg RKAB-a i daje suglasnost za taj godišnji RKAB ili odgovor na njega najkasnije u roku od 14 radnih dana od datuma na koji je godišnji RKAB u cijelosti i propisno zaprimljen. Od nositelja dozvola IUP zahtijeva se da dostave revidiranu verziju godišnjeg RKAB-a, u kojoj se mora uzeti u obzir odgovor Glavne uprave za minerale i ugljen, i to najkasnije u roku od pet dana od datuma zaprimanja odgovora Glavne uprave za minerale i ugljen. Glavna uprava za minerale i ugljen daje suglasnost za revidiranu verziju godišnjeg RKAB-a najkasnije u roku od 14 radnih dana od datuma na koji je revidirani godišnji RKAB u cijelosti i propisno zaprimljen. Nositelji dozvola IUP i IUPK za istraživanje, dozvola IUP-OP i IUPK-OP ili dozvole IUP-OP posebno namijenjene za preradu i/ili rafiniranje mogu jednom u tekućoj godini podnijeti zahtjev za izmjenu godišnjeg RKAB-a ako bi došlo do promjene njihova proizvodnog kapaciteta. Zahtjev za izmjenu godišnjeg RKAB-a podnosi se nakon što nositelj dozvole IUP podnese svoje drugo tromjesečno izvješće, a mora se podnijeti najkasnije do 31. srpnja tekuće godine. Nositelji dozvola IUP-OP i IUPK-OP moraju dostaviti izmjene svojih izvješća o studiji izvedivosti ako bi došlo do bilo kakvih promjena u tehničkim, gospodarskim ili okolišnim varijablama, u skladu s odredbama iz primjenjivih pravila i propisa. Nositelji dozvola IUP i IUPK za istraživanje, dozvola IUP-OP i IUPK-OP ili dozvola IUP-OP posebno namijenjenih za preradu i/ili rafiniranje moraju prijaviti svaku izmjenu u korištenju njihova poslovanja u području rudarskih usluga u tekućoj godini.

(418) Uredba MEMR-a 11/2018 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom MEMR-a 7/2020 ([89]). Uredbom MEMR-a 7/2020 propisuju se slične odredbe kao i Uredbom MEMR-a 11/2018 o zahtjevu da nositelj dozvole ima godišnji RKAB.

(419) Tijekom ispitnog postupka indonezijska vlada dostavila je četiri RKAB-a za rudarska poduzeća koja vade niklovu rudu. Komisija je napomenula da RKAB uključuje detaljne kvantitativne, kvalitativne i financijske informacije o aktivnosti istraživanja, resursima i rezervama, rudarskim operacijama, obujmu prerade i rafiniranja, stavljanju na tržište i otpremanju pri izvozu te o domaćim tržištima, okolišu, sigurnosti, radnoj snazi, procijenjenim financijskim podacima (prodaja, naknade za dozvole, prihod, porez na dobit).

(420) Nažalost, indonezijska vlada nije dostavila konkretne studije izvedivosti te je izbjegavala sudjelovati u raspravama o tome kako se određuju proizvodni ciljevi za svako pojedino društvo, a zatim i o tome kako prati stvarno ostvarenu proizvodnju za razdoblje obuhvaćeno studijom izvedivosti i kako nakon toga postupa u vezi s tim. Zbog nesuradnje u pogledu tog važnog aspekta, Komisija se morala osloniti na zaključke donesene na temelju članka 28. osnovne uredbe.

(421) Indonezijska vlada dostavila je podatke o obujmu proizvodnje niklove rude tijekom razdoblja od 2017. do 2020. u Indoneziji te o domaćoj potrošnji niklove rude tijekom istog razdoblja. Ti su podaci pokazali da postoji znatna neusklađenost između obujma proizvodnje i obujma potrošnje niklove rude. Nadalje, podaci o obujmu domaće potrošnje niklove rude koje je dostavila indonezijska vlada nisu se mogli uskladiti s podacima o obujmu kupnji niklove rude od strane društva IRNC koji su unakrsno provjereni tijekom provjere na daljinu, što upućuje na to da je indonezijska vlada dostavila pogrešne informacije o potrošnji niklove rude.

(422) Nadalje, napominje se da se, osim zahtjeva o podnošenju godišnjeg RKAB-a, koji je objašnjen u uvodnim izjavama od 414. do 419., Uredbom MEMR-a 11/2018 od nositelja dozvole IUP zahtijeva i podnošenje triju dodatnih izvješća: (a) periodičnog izvješća, (b) završnog izvješća, i (c) posebnog izvješća, s raznim razinama zahtjeva, ovisno o vrsti nositelja dozvole IUP. Među vrstama informacija koje se zahtijevaju, nositelji dozvola IUP moraju dostavljati informacije o aktivnostima proizvodnje i prodaje.

(423) Tijekom provjere na daljinu, društvo GAG Nikel potvrdilo je da je podnosilo tromjesečna, polugodišnja i godišnja izvješća o obujmu proizvodnje te obujmu i vrijednosti prodaje niklove rude. Komisija je od tog društva zatražila da dostavi ta izvješća za razdoblje ispitnog postupka. Komisija je nakon završetka provjere na daljinu dala indonezijskoj vladi nekoliko dana da dostavi te informacije. Međutim, indonezijska vlada dostavila je te podatke tek nakon što ju je Komisija obavijestila o primjeni članka 28. osnovne uredbe kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 349.

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf

(424) Pravila o RKAB-u pokazuju još jedan aspekt znatne i stroge kontrole koju ima indonezijska vlada, ponajprije nad proizvodnim ciljevima svakog rudarskog društva za svaku godinu. Komisija je zaključila da su, kao posljedica tih pravila o RKAB-ima, osnovna obilježja i funkcije rudarskih društava osiguravanje opskrbe niklovom rudom u skladu s vladinim ciljem podupiranja industrije nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca. Određena zajednička bitna obilježja ili određen stupanj preklapanja bitnih obilježja rudarskih društava s ciljevima i funkcijama indonezijske vlade u sektoru minerala pokazuju da rudarska društva posjeduju, izvršavaju ili da su im povjerene javne ovlasti.

Obveza prodaje dionica

(425) Na temelju Zakona o rudarstvu iz 2009. od rudarskih društava u stranom vlasništvu zahtijeva se da prodaju svoje dionice indonezijskim strankama radi poticanja domaćih ulaganja u rudarski sektor. Zakon o rudarstvu iz 2009. nije sadržavao odredbe o veličini udjela koji se mora prodati, čime se prepustilo središnjoj vladi da dalje uređuje to pitanje odgovarajućim provedbenim uredbama.

(426) Od donošenja Zakona o rudarstvu iz 2009. središnja vlada postupno je mijenjala minimalni postotak u okviru zahtjeva u pogledu prodaje dionica. Trenutačno prevladavajući minimalni zahtjev u pogledu prodaje dionica iznosi 51 %, kako je primijenjen Uredbom Vlade 1/2017 iz 2017. ([90]) (o četvrtoj izmjeni Uredbe Vlade 23/2010) i Uredbom MEMR-a 9/2017 ([91]) (kako je izmijenjena Uredbom MEMR-a 43/2018 ([92])).

(427) U skladu s člankom 97., „nositelji rudarskih dozvola i nositelji posebnih rudarskih dozvola u okviru stranog ulaganja moraju nakon 5 (pet) godina proizvodnje prodati svoje dionice u fazama, i to tako da u desetoj godini barem 51 % (pedeset i jedan posto) njihovih dionica bude u vlasništvu indonezijskih sudionika". Nadalje, „dionice iz stavka 1. prodaju se indonezijskim sudionicima, što uključuje Vladu, pokrajinske vlade ili okružne/gradske vlade, subjekte u državnom vlasništvu, subjekte u regionalnom vlasništvu ili nacionalne privatne subjekte".

(428) Dionice u vlasništvu stranih ulagača mogu se prodavati indonezijskim privatnim društvima samo ako Vlada, pokrajinske vlade ili okružne/gradske vlade, subjekti u državnom vlasništvu ili subjekti u regionalnom vlasništvu prije toga odbiju kupiti te dionice. Prodaja dionica može se provoditi izdavanjem novih dionica i/ili prijenosom ili prodajom postojećih dionica, izravno ili neizravno. Treba imati na umu da talionice, za razliku od rudarskih društava, ne podliježu nikakvoj obvezi prodaje dionica.

(429) U Uredbi MEMR-a 9/2017 propisuje se da se cijena dionica u slučaju prodaje temelji na „poštenoj tržišnoj vrijednosti", pri čemu se ne uzima u obzir vrijednost rezervi minerala u trenutku provođenja prodaje dionica. Ta odredba o cijeni dionica u slučaju prodaje izmijenjena je Uredbom MEMR-a 43/2018, u kojoj se navodi da se pri utvrđivanju poštene tržišne vrijednosti ne uzimaju u obzir rezerve minerala ili ugljena, osim onih koje se mogu vaditi unutar razdoblja obuhvaćenog dozvolama IUP-OP ili IUPK-OP. Nadalje, izračun poštene tržišne vrijednosti provodi se primjenom metode diskontiranog novčanog toka, u okviru koje se upotrebljavaju ekonomske koristi unutar razdoblja provedbe prodaje do isteka dozvola IUP-OP ili IUPK-OP i/ili utvrđivanje referentnih vrijednosti na temelju tržišnih podataka.

(430) Na temelju Uredbe MEMR-a 9/2017 regulirana cijena dionica u slučaju prodaje postala bi: (a) maksimalna cijena koja će se ponuditi središnjoj vladi, pokrajinskoj vladi ili vladi regencije/općine; ili (b) minimalna cijena koja će se ponuditi društvu u državnom vlasništvu („BUMN"), društvu u regionalnom vlasništvu („BUMD") ili nacionalnom privatnom poslovnom subjektu.

(431) Uredbom MEMR-a 43/2018 izmijenjena je prethodno navedena odredba te je propisano da bi regulirana cijena dionica u slučaju prodaje postala: (a) maksimalna cijena koja će se ponuditi središnjoj vladi, pokrajinskoj vladi ili vladi regencije/općine, subjektu u državnom vlasništvu, subjektu u regionalnom vlasništvu ili subjektu posebne namjene koji je osnovala ili odredila vlada preko MEMR-a, zajedno s pokrajinskom vladom ili vladom regencije/općine, subjektom u državnom vlasništvu i/ili subjektom u regionalnom vlasništvu; ili (b) minimalna cijena koja će se na natječaju ponuditi nacionalnom privatnom poslovnom subjektu.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf
([91]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf
([92]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

(432) Vlada (preko MEMR-a) može angažirati neovisnog procjenitelja radi procjene cijene dionica u slučaju prodaje. Ako se ne može postići dogovor o cijeni dionica u slučaju prodaje, Uredbom MEMR-a 9/2017 propisano je da će se prodane dionice ponuditi na temelju cijene dionica u slučaju prodaje koja je izračunana na temelju procjene koju je izvršila Vlada. Ta je odredba uklonjena Uredbom MEMR-a 43/2018.

(433) U Zakonu o rudarstvu iz 2020. zadržan je zahtjev u pogledu prodaje dionica u stranom vlasništvu te je izričito predviđeno da strani ulagači moraju prodati određen broj dionica koji je potreban kako bi se osiguralo da barem 51 % ukupnog broja dionica društva drže indonezijski ulagači. Taj minimalni zahtjev u pogledu prodaje dionica u skladu je s važećim zahtjevima u pogledu prodaje dionica koji se primjenjuju na temelju Uredbe Vlade 23/2010. Kad je riječ o vremenskom okviru i postupcima za tu prodaju dionica, Zakonom o rudarstvu iz 2020. predviđa se da će se ta pitanja urediti odgovarajućim vladinim uredbama (trenutačno je to Uredba Vlade 23/2010, kojom se zahtijeva da postupak prodaje dionica počinje nakon pet godina od početka proizvodnje u rudniku).

(434) Te odredbe pokazuju da indonezijska vlada nastoji povećati svoju znatnu kontrolu nad rudarskim društvima povećanjem svoje prisutnosti i istiskivanjem rudarskih društava u stranom vlasništvu. Kako bi osigurala ostvarenje svojeg općeg cilja opskrbe domaće industrije na kraju proizvodnog lanca niklovom rudom, ti subjekti obvezni su nakon relativno kratkog razdoblja prepustiti svoje vlasništvo, pri čemu je pravo prvokupa dodijeljeno indonezijskoj vladi i drugim javnim društvima. Postoje i posebna pravila o vrednovanjima dionica za koja se čini da nisu u skladu s uobičajenim tržišnim pregovorima koji bi se odvijali između subjekata da nema tih odredaba. Komisija je na toj osnovi zaključila da su te obveze prodaje dionica pokazale kako indonezijska vlada zadržava znatnu kontrolu nad vlasništvom nad rudarskim društvima i njihovim upravljanjem radi osiguravanja da ta društva nastave izvršavati javne funkcije u skladu s ciljevima politike indonezijske vlade.

Obvezni mehanizam određivanja cijena

(435) U ispitnom postupku pokazalo se da je određivanje cijene niklove rude podlijegalo vladinom mehanizmu kojim se sprečavalo određivanje cijene djelovanjem uobičajene tržišne dinamike ponude i potražnje. Promjene relevantnog zakonodavstva povezane s određivanjem cijena pokazuju da indonezijska vlada aktivno prati cijene niklove rude posebnim mjerama čija je primjena počela još 2010. U tim ranim danima indonezijska vlada tvrdila je da se mehanizam određivanja cijena uglavnom primjenjivao u kontekstu naplate naknada za dozvole. Nakon toga su se intervencije indonezijske vlade u pogledu cijena pojačavale s godinama do formalnog uvođenja u zakonodavstvo posebnog obveznog mehanizma određivanja cijena koji je *de facto* već postojao. Tijekom tih godina, a u većoj mjeri od 2017., tim se mehanizmom uvijek nastojalo odrediti cijenu uz znatan popust u odnosu na prevladavajuću cijenu na međunarodnom tržištu kako bi se pogodovalo razvoju industrije nehrđajućeg čelika na temelju sporazuma i bilateralne suradnje s kineskom vladom.

(436) Glavni je cilj tog mehanizma određivanja cijena osigurati da se opskrba niklovom rudom odvija uz znatan popust u odnosu na međunarodne cijene u korist industrije nehrđajućeg čelika. Pritom se u okviru te regulirane cijene nastoje uzeti u obzir i interesi rudarskih poduzeća koji se odnose na osiguravanje kontinuiteta opskrbe po toj sniženoj cijeni i izbjegavanje stečajeva i društvenih nemira. Konačno, tom se cijenom osigurava minimalna razina prihoda za državu iako je ta razina mnogo niža od one koja bi postojala kad ne bi bilo nikakvog popusta u odnosu na međunarodnu cijenu. To je potvrdio vršitelj dužnosti glavnog direktora za minerale i ugljen, koji je izjavio, kako se navodi u nastavku, da se time nastojalo postići „pravedno rješenje za talionice koje žele što niže cijene. Međutim, s druge strane, [time] se mora osigurati da aktivnosti vađenja nikla pružaju dostatnu maržu za rudarski sektor” ([93]).

(437) Na temelju svih dostupnih dokaza Komisija je zaključila da je indonezijska vlada putem regulirane cijene konkretno nastojala osigurati da cijena niklove rude bude znatno snižena u odnosu na međunarodne tržišne cijene u korist industrije nehrđajućeg čelika. Primjenom tog mehanizma indonezijska vlada provodila je znatnu kontrolu nad sposobnošću rudarskih društava da na drugi način odrede cijene na drugoj razini na temelju uobičajenog tržišnog mehanizma ponude i potražnje.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

Razvrstavanje rudarskih društava u kategoriju „nacionalnih ključnih objekata”

(438) Dodatni dokaz koji pokazuje da su rudarskim društvima dodijeljene vladine ovlasti činjenica je da su ona formalno razvrstana u kategoriju „nacionalnih ključnih objekata”.

(439) U ispitnom postupku pokazalo se da su rudarska društva koja vade nikal PT. Antam TBK, UPBN Southeast Sulawesi, PT. Ceria Nugraha Indotama i PT Vale formalno priznata kao nacionalni ključni objekti u sektoru minerala i ugljena ([94]). Podsjeća se na to da je društvo Antam u državnom vlasništvu, a država posjeduje i dionice društva PT Vale, dok je društvo PT Ceria Nugraha Indotama privatno trgovačko društvo.

(440) Taj se status temelji na Uredbi MEMR-a br. 202.K/HK.02/MEM.S/2021 od 18. listopada 2021. o drugoj izmjeni Uredbe ministra energetike i mineralnih resursa br. 77 K/90/MEMILIKI/2019 o nacionalnim ključnim objektima u sektoru energetike i mineralnih resursa ([95]). Na popisu nacionalnih ključnih objekata nalaze se 34 društva iz sektora minerala i ugljena.

(441) Društva koja imaju pravo dobiti to priznanje su poduzeća koja su značajna za gospodarski razvoj zemlje ili čine izvor državnih prihoda strateške prirode za sektor minerala i ugljena. Nacionalni ključni objekti bit će glavni prioritet indonezijskih nacionalnih policijskih snaga u smislu pružanja sigurnosne potpore ako dođe do ometanja poslovanja ili prijetnji. Prema Uredbi br. 63 iz 2004. o sigurnosti nacionalnih ključnih objekata, „održavatelj nacionalnih ključnih objekata odgovoran je za zaštitu nacionalnih ključnih objekata na temelju načela unutarnje sigurnosti”. Nadalje, „Državna policija Republike Indonezije obvezna je pružati sigurnosnu potporu nacionalnom ključnom objektu” i „Državna policija Republike Indonezije raspoređuje snage za zaštitu nacionalnog ključnog objekta na temelju potreba i procjena o prijetnjama i/ili neredima koji mogu nastati”. Državna intervencija zajamčena je i u slučaju sindikalnih djelovanja ([96]).

(442) Na temelju navedenoga Komisija je zaključila da činjenica da društva koja posluju u sektoru niklove rude, bez obzira na to jesu li javna ili privatna, imaju pravo na to da ih se formalno prizna kao „nacionalne ključne objekte”, pokazuje još jednom da ta društva posjeduju, izvršavaju ili su im povjerene javne ovlasti.

Zaključak

(443) Prethodno navedeno opće pravno okruženje i ocjena pokazuju da su rudarska društva koja dobavljaju niklovu rudu „javna tijela”. Pravno i gospodarsko okruženje koje općenito postoji u Indoneziji pokazuje da rudarska društva izvršavaju javne funkcije dobavljanjem niklove rude u ime indonezijske vlade. Naime, niklova ruda, kao i drugi minerali u Indoneziji, prirodni su resursi koje u potpunosti kontrolira i njima upravlja indonezijska vlada. Unatoč znatnoj nesuradnji indonezijske vlade, u ispitnom postupku pokazalo se da se određen broj rudarskih društava koja čine znatan dio domaće proizvodnje niklove rude nalazi u potpunosti ili djelomično u državnom vlasništvu i/ili da njima upravlja i/ili da ih kontrolira indonezijska vlada.

(444) Osim formalnih pokazatelja kontrole, indonezijska vlada u potpunosti je uspostavila normativni okvir koji rudarska društva moraju poštovati. Stoga osnovna obilježja rudarskih društava pokazuju da rudarska društva koja vade nikal, umjesto da djeluju kao uobičajeni sudionici na tržištu, zapravo provode okvir koji je utvrdila indonezijska vlada u okviru izvršavanja javnih funkcija u pogledu industrije hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Stalna i sustavna priroda svih mjera koje je donijela indonezijska vlada obuhvaća sve aspekte proizvodnje i prerade, prodaje, ograničenja izvoza i određivanja tržišne cijene niklove rude te strogu kontrolu nad stranim društvima putem obveza prodaje dionica i formalnog razvrstavanja domaćih rudarskih poduzeća u kategoriju nacionalnih strateških objekata.

(445) Komisija je stoga zaključila da indonezijska vlada pruža financijski doprinos u obliku opskrbe niklovom rudom talionica povezanih s proizvođačima nehrđajućeg čelika preko domaćih rudarskih društava koja djeluju kao javna tijela u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. osnovne uredbe.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/

ii. Rudarska društva kojima je indonezijska vlada povjerila određenu zadaću ili ih usmjerava na izvršavanje te zadaće

(446) Osim što je utvrdila da su rudarska društva „javno tijelo" za potrebe članka 3. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe, Komisija je alternativno ispitala i je li indonezijska vlada pružala financijski doprinos povjeravanjem rudarskim društvima koja vade niklovu rudu (kao privatna tijela) zadaće prodaje niklove rude proizvođačima nehrđajućeg čelika uz manju naknadu od primjerene ili usmjeravanjem tih društava na izvršavanje te zadaće, kako je predviđeno člankom 3. stavkom 1. točkom (a) podtočkom iv. osnovne uredbe.

Pravni standard

(447) U članku 3. stavku 1. točki (a) podtočki iv. drugoj alineji osnovne uredbe navodi se da financijski doprinos postoji ako vlada: „povjerava ili usmjerava privatno tijelo na obavljanje jednog ili više vrsta poslova navedenih u točkama i., ii. i iii. koje bi uobičajeno bili u nadležnosti vlade pa se ta praksa ne razlikuje u pravom smislu od prakse koju vlade uobičajeno primjenjuju". Vrsta poslova opisanih u članku 3. stavku 1. točki (a) podtočki iii. osnovne uredbe nastaje kad „vlada daje robu ili pruža usluge, osim opće infrastrukture, ili kupuje robu…". U tim se odredbama odražava članak 1.1. točka (a)(1) podtočke iii. i iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i trebalo bi ih tumačiti i primjenjivati s obzirom na relevantnu sudsku praksu WTO-a.

(448) Povjerenstvo WTO-a u predmetu *SAD – Izvozna ograničenja* odlučio je da se uobičajenim značenjem dviju riječi „povjeriti" i „usmjeriti" iz članka 1.1. točke (a)(1) podtočke iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama zahtijeva da postupak vlade mora uključivati pojam ovlašćivanja (u slučaju povjeravanja zadaće) ili zapovjedi (u slučaju usmjeravanja). Odbio je argument SAD-a o „uzroku i posljedicama" te je zatražio poduzimanje izričite i afirmativne radnje prijenosa ovlasti ili zapovijedanja. Međutim, u kasnijem je predmetu (*SAD – kompenzacijske pristojbe za čipove DRAMS*) Žalbeno tijelo smatralo da je zamjenjivanje riječi „povjeriti" i „usmjeriti" riječima „ovlašćivanje" i „zapovijed" prestrogo kao standard. Žalbeno tijelo smatra da se riječ „povjeravanje" pojavljuje kad vlada privatnom tijelu prenosi odgovornost, dok se „usmjeravanje" odnosi na situacije u kojima vlada nad privatnim tijelom provodi svoje ovlasti. U oba se slučaja vlada privatnim tijelom koristi kao posrednikom za izvršenje financijskog doprinosa i „u većini bi se slučajeva očekivalo da povjeravanje zadaće privatnom tijelu ili usmjeravanje privatnog tijela uključuje i određeni oblik prijetnje ili navođenja".

(449) Istodobno se člankom 1.1. točkom (a)(1) podtočkom iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama članicama ne dopušta uvođenje kompenzacijskih mjera za proizvode „kad vlada samo provodi svoje opće regulatorne ovlasti" ili kad intervencija vlade „može ili ne mora dovesti do određene posljedice samo na temelju određenih činjeničnih okolnosti i na temelju prava sudionika na tom tržištu na slobodan izbor". Točnije, povjeravanje i usmjeravanje podrazumijeva „aktivniju ulogu vlade od pukog poticanja". Nadalje, WTO nije smatrao da je „ostavljanje diskrecijskog prava privatnom tijelu nužno u suprotnosti s povjeravanjem zadaće tom privatnom tijelu ili usmjeravanjem tog privatnog tijela […]. Iako mogu postojati slučajevi u kojima je diskrecijsko pravo toliko široko da se ne može valjano zaključiti da je privatnom tijelu povjerena zadaća ili da je ono usmjereno (na obavljanje određenog zadatka), to je činjenično/dokazno pitanje koje treba razmotriti u svakom pojedinačnom slučaju". U skladu s tim odlukama WTO-a sve vladine mjere kojima se može ostvariti korist ne smatraju se istovjetnima financijskom doprinosu na temelju članka 3. osnovne uredbe i članka 1.1. točke (a) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama.

(450) Ukratko, u relevantnim odlukama WTO-a navodi se sljedeće:

i. pri utvrđivanju postojanja „financijskog doprinosa" na temelju članka 1.1. točke (a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama trebalo bi se usmjeriti na prirodu vladine mjere, a ne na njezine učinke ili rezultate. Drugim riječima, dobro je poznato da vlade na tržištu interveniraju kao regulatori te pritom utječu na tržište i subjekte koji na njemu posluju. U tom smislu, vlada može legitimno uvesti izvozne poreze kako bi ostvarila prihode u slučaju vrlo konkurentne robe na međunarodnim tržištima. S druge strane, takvo legitimno uvođenje ograničenja izvoza ne postoji kad postane očito da je primjena tog instrumenta zajedno s drugim mehanizmima u cilju zadržavanja robe na domaćem tržištu i prisiljavanja dobavljača da je prodaju po cijenama nižima od tržišne dio šireg programa koji je vlada osmislila da pruži potporu određenoj industriji ili skupu industrija kako bi im povećala konkurentnost. Stoga je priroda vladine mjere, uključujući njezin kontekst, predmet i svrhu, relevantna za procjenu elementa „financijskog doprinosa";

ii. „povjeravanje” i „usmjeravanje” uključivali bi izričitu i afirmativnu mjeru prema određenoj strani u pogledu određene zadaće ili dužnosti, a to se uvelike razlikuje od situacije u kojoj vlada na neki način intervenira na tržištu, što može ili ne mora imati određeni rezultat s obzirom na činjenične okolnosti i slobodan izbor sudionika na tom tržištu. Naposljetku, ključno pitanje o konceptu povjeravanja ili usmjeravanja jest može li se ponašanje o kojem je riječ, tj. financijski doprinos u obliku dobave robe uz naknadu manju od primjerene, pripisati vladi ili je to i dalje slobodan izbor privatnih subjekata vođen situacijom na tržištu kao što su regulatorna ograničenja;

iii. članak 1.1. točka (a)(1) podtočka iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama u biti je odredba o sprečavanju izbjegavanja mjera pa je za nalaz o povjeravanju ili usmjeravanju nužno da vlada odgovornost prenese na privatno tijelo ili nad njim provede svoje ovlasti kako bi se izvršio financijski doprinos. U većini slučajeva očekivalo bi se da će povjeravanje zadaće privatnom tijelu ili usmjeravanje tog tijela uključivati neki oblik prijetnje ili navođenja, što bi pak moglo poslužiti kao dokaz povjeravanja ili usmjeravanja. Međutim, vlade će na raspolaganju vjerojatno imati druga sredstva za provođenje ovlasti nad privatnim tijelom, od kojih neka mogu biti „suptilnija” od naredbe ili možda neće uključivati jednak stupanj prisile;

iv. mora postojati „dokaziva veza” između postupanja vlade i ponašanja privatnog tijela. Ne postoji razlog zbog kojeg se slučaj vladina povjeravanja zadaće ili usmjeravanja ne bi trebao temeljiti na indicijama (kao što je prešutni ili neslužbeni prijenos ovlasti ili zapovijedanje), pod uvjetom da ti dokazi imaju dokaznu snagu i da su uvjerljivi. U tom pogledu dokazi o vladinoj namjeri da pruži potporu industriji na kraju proizvodnog lanca (na primjer, javnim politikama ili vladinim odlukama ili drugim vladinim mjerama) ili postojanju drugih vladinih mjera kojima se postiže određeni rezultat na tržištu (npr. izvozno ograničenje zajedno s vladinom mjerom kojom se subjekte koji podliježu tom ograničenju sprečava da stvaraju zalihe svojih proizvoda ili vladino reguliranje cijena u cilju održavanja domaćih cijena predmetnog proizvoda niskima), mogu biti relevantni za utvrđivanje postojanja „financijskog doprinosa” na temelju članka 1.1. točke (a)(1) podtočke iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama (konkretno kao neizravan način vladina osiguravanja robe, kako je predviđeno u podtočki iii.). U nekim okolnostima „smjernica” vlade može činiti usmjeravanje. Naposljetku, ovisno o okolnostima, privatno tijelo može odlučiti ne izvršiti zadaću koja mu je povjerena ili na koju je usmjereno, unatoč mogućim negativnim posljedicama. Međutim, to samo po sebi ne znači da privatnom tijelu nije povjerena zadaća ili da ono nije usmjereno.

(451) U skladu s tom sudskom praksom Komisija je ispitala prirodu intervencije indonezijske vlade, to jest uključuje li intervencija indonezijske vlade povjeravanje proizvođačima niklove rude zadaće dobavljanja niklove rude talionicama uz manju naknadu od primjerene ili usmjeravanje tih proizvođača na izvršavanje te zadaće, vrstu tijela kojima su zadaće povjerene ili koja su usmjeravana na izvršavanje zadaća, to jest jesu li proizvođači niklove rude privatna tijela u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iv. osnovne uredbe, i djelovanje tijela kojima su zadaće povjerene ili koja su usmjeravana na izvršavanje tih zadaća, to jest jesu li proizvođači niklove rude kojima su zadaće povjerene ili koji su usmjeravani na izvršavanje tih zadaća dobavljali niklovu rudu indonezijskim talionicama uz manju naknadu od primjerene i time djelovali kao posrednik za indonezijsku vladu. Nadalje, Komisija je procijenila bi li izvršena zadaća uobičajeno bila povjerena vladi, to jest je li dobava niklove rude talionicama u Indoneziji uobičajena aktivnost vlade, i razlikuje li se, u stvarnosti, ta zadaća od praksi koje vlade uobičajene provode, to jest razlikuje li se, u pravom smislu, stvarna dobava niklove rude koju obavljaju proizvođači/rudarska poduzeća od onoga što bi vlada sama učinila.

Ocjena

(452) S obzirom na sudsku praksu WTO-a iz prethodnog odjeljka Komisija je najprije analizirala je li potpora indonezijske vlade indonezijskoj industriji čelika u obliku dobave niklove rude uz manju naknadu od primjerene uistinu cilj raznih predmetnih vladinih mjera, a ne tek „nuspojava” izvršavanja općih regulatornih ovlasti. U ispitnom postupku konkretno se ispitalo jesu li niže cijene niklove rude bile dio vladinih ciljeva ili su pak te niže cijene bile „slučajni” nusproizvod opće regulatorne politike vlade. Komisija je zaključila da su razne intervencije indonezijske vlade imale za cilj pružanje potpore industriji nehrđajućeg čelika te da su niže cijene niklove rude bile cilj koji se nastojao ostvariti tim mjerama.

(453) Indonezijska vlada poduzela je niz mjera tijekom godina kako bi ostvarila taj svoj cilj politike. U odjeljku 4.4. detaljno su prikazani pozadina i kontekst koji su doveli do odluke indonezijske vlade o maksimalnom povećanju dodane vrijednosti iz velikih rezervi niklove rude razvojem domaćih talionica i industrije nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca. Dio te opće politike indonezijske vlade bilo je poticanje talionica na izgradnju i održavanje kapaciteta za taljenje u Indoneziji, među ostalim, osiguravanjem niskih cijena za niklovu rudu za te talionice, a naročito izvoznim ograničenjima u kombinaciji s dodatnim vladinim mjerama, to jest zahtjevima u pogledu domaće prerade i obveznim mehanizmom određivanja cijena kojim se cijene održavaju na umjetno niskoj razini.

(454) Točnije, Zakonom o rudarstvu iz 2009. uvedena je obveza za sva rudarska društva koja vade niklovu rudu da izgrade vlastito postrojenje za preradu/pročišćavanje nikla ili da prodaju svoj proizvod takvom domaćem postrojenju. To je bila *de facto* zabrana izvoza neprerađene niklove rude. Jedan od ključnih ciljeva navedenih u Zakonu o rudarstvu iz 2009. u tom pogledu bilo je: „podupirati i povećati širenje nacionalnih kapaciteta kako bi se ostvarila veća konkurentska sposobnost na nacionalnoj, regionalnoj i međunarodnoj razini” (članak 3. točka (d)). U Zakonu o

rudarstvu iz 2009. potvrđuje se cilj indonezijske vlade da se izgrade industrije za preradu minerala na kraju proizvodnog lanca i da im se osigura konkurentska prednost na međunarodnoj razini. Budući da se niklova ruda uglavnom koristi u proizvodnji nehrđajućeg čelika, jasno je da su proizvođači izvoznici ključni korisnici Zakona o rudarstvu iz 2009.

(455) Kako je detaljno objašnjeno u prethodnom odjeljku o djelovanju rudarskih poduzeća kao javnih tijela, indonezijska vlada provodila je ponajprije sljedeće mjere povezane s niklovom rudom koje se primjenjuju na sva rudarska društva bez obzira na to jesu li u državnom ili privatnom vlasništvu:

i. obveza domaće prerade (vidjeti uvodne izjave od 401. do 404.);

ii. ograničenja izvoza do 2019. i potpuna zabrana izvoza od 1. siječnja 2020. (vidjeti uvodne izjave od 405. do 413.);

iii. obvezni mehanizam određivanja cijena (vidjeti uvodne izjave od 435. do 437.).

(456) Ukratko, obvezom domaće prerade zahtijevalo se od talionica da niklovu rudu prerađuju u tuzemstvu, što pokazuje da je indonezijska vlada namjeravala osigurati da se niklova ruda proizvodi i prerađuje u tuzemstvu, umjesto da se izvozi. Kasnija *de facto* ili *de iure* ograničenja i zabrane izvoza niklove rude koji su stupili na snagu 2014., nakon prijelaznog razdoblja koje je počelo 2009., a naročito potpuna zabrana izvoza od 1. siječnja 2020., bili su posebno namijenjeni tomu da se osigura da niklova ruda, osim što se mora prerađivati u tuzemstvu, ne može izvoziti. Umjesto toga, morala se zadržati na domaćem tržištu u korist industrije nehrđajućeg čelika, što je dovelo do nižih domaćih cijena niklove rude.

(457) Te niske cijene niklove rude koje su bile posljedica ograničenja izvoza (i zahtjeva u pogledu domaće prerade) dodatno su podupirane obveznim mehanizmom određivanja cijena uvedenim 2020.

(458) Indonezijska vlada počela je regulirati određene aspekte cijena niklove rude još 2010. primjenom članka 85. Uredbe Vlade 23/2010. To zakonodavstvo uključivalo je referentnu cijenu namijenjenu uglavnom za potrebe izračuna razine naknada za dozvole koje se plaćaju indonezijskoj vladi. Tada se još nisu regulirale cijene transakcija između rudarskih društava i talionica. Isto tako, u tim ranim danima referentna cijena primjenjivala se samo na domaće transakcije niklove rude. Uzimajući u obzir potencijalno nisku razinu domaćih cijena za razliku od izvoznih cijena, indonezijska vlada željela je osigurati da će moći naplaćivati poštenu razinu naknada za dozvolu koje se naplaćuju na domaću prodaju. Taj mehanizam određivanja cijena kako je utvrđen člankom 85. izmijenjen je 2017. važnom izmjenom putem Uredbe Vlade 1/2017, čime je indonezijska vlada počela regulirati ne samo cijenu niklove rude u odnosu na naknade za dozvole, nego i stvarnu transakcijsku cijenu. Izmijenjena verzija članka 85. iz Uredbe Vlade 1/2017 glasi kako slijedi: „1. Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje minerala i ugljena koji prodaju minerale i ugljen moraju svoje cijene temeljiti na referentnoj cijeni. 2. Cijenu iz točke 1. propisuje: a. ministar za metale i ugljen; b. guverner ili regent/gradonačelnik, ovisno o njegovoj ulozi, za nemetalne minerale i stijene. 3. Cijena iz točke 1. utvrđuje se na temelju tržišnog mehanizma i/ili ovisno o prihvaćenoj cijeni na međunarodnom tržištu. 4. Pojedinosti o određivanju cijena metalnih minerala i ugljena uređuju se uredbom ministra” ([97]).

([97]) Indonezijska vlada izjavila je da je ta izmijenjena verzija članka 85. iz Uredbe Vlade 1/2017 bila namijenjena primjeni referentne cijene HPM u prodaji minerala i ugljena za potrebe izračuna državnih prihoda. Međutim, u toj se uredbi nigdje ne upućuje na činjenicu da bi se referentna cijena HPM trebala upotrebljavati isključivo za potrebe izračuna državnih prihoda.

(459) Indonezijska vlada posebnim je uredbama utvrdila stvarni mehanizam za određivanje referentnih cijena za transakcije između rudarskih društva i talionica kako bi se ostvario znatan popust na cijenu niklove rude na međunarodnim tržištima. Referentna cijena za nikal (HPM) propisana je formulom utvrđenom u Uredbi MEMR-a 2946K/30/MEM/2017, kako slijedi: HPM za niklovu rudu = % Ni x KF x HMA za nikal. „1. Referentna cijena HPM za niklovu rudu je cijena metalnog minerala u obliku niklove rude izražena u USD/DMT. 2. % Ni je udio nikla (Ni) u niklovoj rudi. 3. KF je korekcijski faktor, to jest iznos izražen postotkom koji služi za prilagođavanje popusta ili premijske vrijednosti u odnosu na kvalitetu robe koja se prodaje, na temelju sljedećih odredaba: a. KF za niklovu rudu s udjelom nikla od 1,9 % iznosi 20 %; i b. KF će fluktuirati za 1 % prema gore/dolje za svako povećanje udjela nikla za 0,1 %." U Uredbi MEMR-a 7/2017 HPM se definira kao „cijena metalnih minerala koja se određuje na mjestu prodaje, na razini cijene franko broda, za svaku rudarsku robu koja se odnosi na metalne minerale", a HMA se definira kao „cijena dobivena na temelju prosječnih objavljenih cijena za metalne minerale u prethodnom mjesecu ili cijena na isti datum kad je izvršena transakcija u skladu s kotacijom cijena na temelju objavljenih cijena za metalne minerale". Iznos referentne cijene HMA svaki mjesec određuje ministar, a odnosi se na međunarodne cijene, kao što je cijena nikla na Londonskoj burzi metala (LME).

(460) Iako je formula za izračun regulirane referentne cijene HPM za niklovu rudu zaista povezana s međunarodnom cijenom niklove rude, ta formula uključuje i znatan korekcijski faktor kojim se osigurava da indonezijska domaća cijena niklove rude bude znatno niža u odnosu na međunarodne cijene.

(461) Propisi o određivanju cijena konkretno pokazuju i namjeru indonezijske vlade da regulira cijene u korist domaće industrije nehrđajućeg čelika na nižoj razini u odnosu na uobičajene tržišne uvjete. Tim mehanizmom nastojala se postići cijena uz znatan popust u odnosu na međunarodnu tržišnu cijenu. To je potvrđeno raznim izjavama indonezijske vlade. Taj mehanizam određivanja cijena bio je od velike važnosti i za ostvarivanje ciljeva politike indonezijske vlade jer se njime osiguralo da će rudarska društva moći nastaviti s proizvodnjom i opskrbom industrije na kraju proizvodnog lanca, s obzirom na to da je zbog pristranosti politike indonezijske vlade u korist talionica bio ugrožen opstanak nekoliko rudarskih društava.

(462) U MEMR-ovu priopćenju za medije br. 253.Pers/04/SJI/2020 o novoj uredbi o referentnoj cijeni za mineralnu rudu ([98]) potvrđuje se činjenica da indonezijska vlada mehanizmom reguliranih cijena, kao svoj glavni cilj, namjerava držati cijenu niklove rude na niskoj razini u korist domaćih talionica, a da se pritom osigura da ta cijena omogućuje nastavak proizvodnje niklove rude. Vršitelj dužnosti glavnog direktora za minerale i ugljen otvoreno objašnjava da je „vlada odredila referentnu cijenu HPM na razini nižoj od međunarodne cijene kako bi povećala ekonomije razmjera u sektoru talionica" i da su „talionice tim ekonomičnije što je referentna cijena HPM niža. Referentnu cijenu HPM uvijek određujemo na razini nižoj od međunarodne tržišne cijene". Direktor za poticanje proizvodnje minerala i poduzetništvo u sektoru minerala Yunus Saefulhak dao je primjer određivanja referentne cijene HPM na razini nižoj od međunarodne cijene. „Na primjer, ako međunarodna cijena iznosi 60 USD (po mokroj metričkoj toni), naša (indonezijska) cijena iznosi 30 USD (po mokroj metričkoj toni)" ([99]).

(463) Druge osobe koje su iznosile primjedbe o tome navele su i da je indonezijska vlada pri određivanju cijene niklove rude oprezno vodila računa o interesu talionica. Vršitelj dužnosti glavnog direktora za minerale i ugljen potvrdio je da se time nastojalo postići „pravedno rješenje za talionice koje žele što niže cijene. Međutim, s druge strane, [time] se mora osigurati da aktivnosti vađenja nikla pružaju dostatnu maržu za rudarski sektor" ([100]) i dodao da „[naravno], treba imati na umu to da je prosječna cijena minerala nakon izračuna i dalje niža od međunarodne cijene za 30 %. Time se nastoji poticati povoljno okruženje za ulaganja kako bi talionice gradile postrojenja za preradu i rafiniranje u Indoneziji" ([101]). Ta regulirana cijena niklove rude, koja nije u skladu s tržišnim uvjetima, može funkcionirati samo uz istodobnu primjenu zabrane izvoza kojom se rudarskim poduzećima uskraćuju druge mogućnosti prodaje te im se onemogućuje zaobilaženje ograničenja cijena prodajom proizvoda u inozemstvu po višoj cijeni.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf

(464) Podvrgavanjem rudarskih društava ograničenjima izvoza niklove rude, u kombinaciji s drugim vladinim mjerama, koje ponajprije uključuju i. propise o reguliranju cijena kojima su se cijene niklove rude držale na umjetno niskim razinama i ii. zahtjeve u pogledu domaće prerade, koji su doveli do prekomjerne ponude i niskih cijena, indonezijska vlada dovela je rudarska poduzeća koja vade nikal u gospodarski nerazborit položaj prisiljavajući ih da prodaju niklovu rudu na domaćem tržištu po umjetno sniženim cijenama u odnosu na znatno više cijene koje bi inače mogli dobiti od brojnih drugih potencijalnih kupaca da nije bilo obveza povezanih s dobivanjem dozvola i mehanizma određivanja cijena. Stoga je rudarskim poduzećima koja vade niklovu rudu uskraćena mogućnost da donose poslovno razborite odluke te ih se potiče na to da djeluju u skladu s ciljem politike indonezijske vlade o pogodovanju industriji nehrđajućeg čelika.

(465) Na temelju podataka koje je dostavila indonezijska vlada o proizvodnji i potrošnji niklove rude u Indoneziji, pod pretpostavkom da su ti podaci točni kako to tvrdi indonezijska vlada (vidjeti uvodne izjave 348. i 351.), proizvodnja niklove rude znatno je viša od njezine potrošnje.

(466) Drugim riječima, te mjere zajedno čine izričitu i afirmativnu mjeru indonezijske vlade koja uključuje prijenos ovlasti ili izdavanje zapovijedi rudarskim društvima koja vade niklovu rudu s učinkom opskrbe talionica niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene. Uloga indonezijske vlade znatno je nadilazila okvire uobičajenih intervencija koje regulator tržišta provodi u rudarskom sektoru. Relevantnim mjerama nisu se samo regulirali opći aspekti tržišta, već se rudarska društva prisiljavalo na određeno ponašanje uvođenjem obveze da rudu prerađuju u tuzemstvu, zatvaranjem pristupa izvoznim tržištima i reguliranjem cijene uz znatan popust u odnosu na cijenu na međunarodnom tržištu. Sve te mjere poduzimale su se kako bi rudarska društva osiguravala opskrbu niklovom rudom u korist industrije na kraju proizvodnog lanca uz manju naknadu od primjerene. Ta je namjera jasno pokazana brojnim izjavama o politici i mjerama politike.

(467) Uvođenjem obveze za rudarska društva da poštuju te mjere (među ostalim i primjenom sankcija i ukidanjem dozvola, vidjeti uvodne izjave od 337. do 375.), indonezijska vlada uskratila im je mogućnost da slobodno odabiru svoje strategije proizvodnje i prodaje u skladu sa situacijom na tržištu. Drugim riječima, te mjere jasno čine „dokazivu vezu" između postupanja vlade i ponašanja privatnih rudarskih društava. Indonezijska vlada koristila je rudarska društva kao posrednike radi pružanja potpore talionicama i proizvođačima nehrđajućeg čelika. Nadalje, Komisija je već napomenula da indonezijska vlada upravlja vađenjem prirodnih resursa i kontrolira ga, što uključuje vađenje niklove rude, u okviru svojih javnih funkcija (vidjeti uvodnu izjavu 374.). Stoga se opskrbu niklovom rudom može smatrati funkcijom koja je obično povjerena vladi u skladu s izvršavanjem njezinih regulatornih ovlasti.

(468) Naime, umjesto da je industriju nehrđajućeg čelika izravno opskrbljivala niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene radi ostvarivanja svojih ciljeva politike o povećanju kapaciteta za taljenje s pomoću niskih cijena niklove rude, indonezijska vlada poticala je rudarska društva, putem niza pažljivo usmjerenih zakona i propisa, da čine to u njezino ime.

(469) U primjedbama na konačnu objavu indonezijska vlada prvo je prigovorila da je upućivanje na Ustav iz 1945. u uvodnoj izjavi 374. potpuno nevažno u kontekstu utvrđivanja financijskog doprinosa. U tom pogledu indonezijska vlada podsjetila je na načelo državne suverenosti, koje uključuje načelo suvereniteta nad nacionalnim resursima, kako ga je priznalo Povjerenstvo WTO-a u predmetu *Kina – sirovine* ([102]).

(470) Komisija je na početku napomenula da se upućivanjem na Ustav iz 1945. ne dovodi u pitanje načelo suvereniteta države, uključujući načelo suvereniteta nad prirodnim resursima. Naime, Komisija nije dovela u pitanje mogućnost ili sposobnost indonezijske vlade da donosi odluke o politikama i regulatorne odluke. Jedini zaključak koji je Komisija u uvodnoj izjavi 374. donijela na temelju Ustava iz 1945., u kombinaciji sa Zakonom o rudarstvu iz 2009., je da su svi minerali u Indoneziji javni prirodni resursi koje kontrolira i koristi država. Komisija nije utvrdila da je indonezijska vlada pružila financijski doprinos u kontekstu opskrbe niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene na temelju pozivanja na Ustav iz 1945., ograničenog samo na članak 33. stavak 2. Relevantnost Ustava iz 1945. opravdana je činjenicom da se članak 33. dvaput navodi u preambuli Zakona o rudarstvu iz 2009., kojim se zapravo uređuje rudarski sektor i provodi načelo sadržano u Ustavu iz 1945. Nadalje, Komisija je napomenula da načelo suverenosti države ne isključuje mogućnost da se određene odluke o politikama i regulatorne odluke koje je

([102]) Izvješća povjerenstva, *Kina – mjere povezane s izvozom raznih sirovina*, WT/DS394/R, dod. 1. i ispr. 1. / WT/DS395/R, dod. 1. i ispr. 1. / WT/DS398/R, dod. 1. i ispr. 1., donesena 22. veljače 2012., kako su izmijenjena Izvješćima Žalbenog tijela WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, str. 3 501., točke 7.378 i 7.380.

indonezijska vlada slobodno donijela mogu smatrati, zajedno sa svim ostalim dostupnim dokazima, financijskim doprinosom za potrebe obveza indonezijske vlade u okviru WTO-a. Naime, povjerenstvo je u predmetu *Kina – sirovine*, iako je priznalo da je „sposobnost sklapanja međunarodnih sporazuma, kao što je Sporazum WTO-a, ključan primjer ostvarivanja suvereniteta” ([103]), podsjetilo na to da „članovi moraju izvršavati svoj suverenitet nad prirodnim resursima u skladu sa svojim obvezama u okviru WTO-a” ([104]). Stoga je, kad je riječ o sadržaju predmeta, povjerenstvo u predmetu *Kina – sirovine* preporučilo ([105]), a Žalbeno tijelo potvrdilo ([106]), da je Kina morala uskladiti svoju izvoznu carinu i izvoznu kvotu za neke sirovine sa svojim obvezama u okviru WTO-a. Stoga je Komisija smatrala da je upućivanje na Ustav relevantno za razumijevanje pravnog konteksta te je odbacila taj prigovor.

(471) Indonezijska vlada tvrdila je i da zakoni, propisi i politike o rudarstvu koje navodi Komisija nisu relevantni u kontekstu utvrđivanja financijskog doprinosa jer se ne odnose na poslovne transakcije između poslovnih subjekata. Indonezijska vlada tvrdila je da je Komisija pogrešno protumačila značenje riječi „kontrola” koja se navodi u nizu odredaba, a koja bi se zapravo odnosila na aktivnost upravljanja rudarskim poduzećima i nadzora nad njima ili aktivnosti za borbu protiv nezakonitog rudarenja, sprečavanje štete za okoliš uzrokovane rudarskim aktivnostima i osiguravanje potpune usklađenosti rudarskog istraživanja s dobrim rudarskim praksama. U tom pogledu indonezijska vlada uputila je na definicije upravljanja, nadzora, javne zaštite i provedbenih smjernica iz poglavlja XIX. Zakona o rudarstvu iz 2009. i članka 3. Uredbe Vlade br. 55/2010, pozivajući Komisiju da uzme u obzir cjelokupno zakonodavstvo, uključujući provedbene mjere, posebno Uredbu Vlade br. 55/2010. Indonezijska vlada smatrala je da se tim odredbama nije dokazalo da je ona intervenirala u privatne poslovne transakcije i naložila rudarskim društvima da osiguraju opskrbu niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene.

(472) Točnije, indonezijska vlada osporavala je navode da je na tržištu niklove rude imala ulogu koju joj je Komisija pripisala u uvodnoj izjavi 327. upućivanjem na preambulu Uredbe MEMR-a 26/2018 o provedbi dobrih rudarskih praksi i nadzoru nad vađenjem minerala i ugljena, kojom se provodi Uredba Vlade br. 55/2010 i u kojoj se navodi da je jedina zadaća indonezijske vlade vršiti nadzor i pružati smjernice za provedbu dobrih rudarskih načela i praksi.

(473) Osim toga, u pogledu nalaza iz uvodne izjave 374. indonezijska vlada odgovorila je da kontrolira sve prirodne resurse, uz tvrdnju da mora kontrolirati rudarski sektor kako bi spriječila negativan učinak rudarskih aktivnosti, kao što su uništavanje okoliša i onečišćenje u vezi s rudarskim područjima.

(474) Komisija je, kao prvo, smatrala da mora uzeti u obzir svaki relevantni zakon ili propis koji se odnosi na sektor rudarstva, uključujući provedbenu uredbu, kako bi došla do zaključka o financijskom doprinosu u kontekstu opskrbe niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene. Pravna ocjena koja bi se temeljila samo na djelomičnim informacijama i dokazima u dokumentaciji, čime bi se zanemarile moguće relevantne informacije i dokazi, ugrozila bi točnost i primjerenost nalaza Komisije. Stoga je pravna obveza Komisije da analizira sve relevantne dokaze, suprotno tvrdnjama indonezijske vlade. Stoga je taj argument odbačen.

(475) Kad je riječ o ostalim tvrdnjama, navodi da je Komisija pogrešno protumačila značenje riječi „kontrola” te djelomično, ograničeno citiranje određenih dijelova zakonodavstva, ne mogu kao takvi opovrgnuti zaključke Komisije.

(476) Naime, Komisija ne osporava činjenicu da indonezijska vlada vrši kontrolu upravljanjem i nadzorom i radi borbe protiv nezakonitog rudarenja, sprečavanja štete za okoliš i osiguravanja dobrih rudarskih praksi. Međutim, kontrola indonezijske vlade nije ograničena samo na te aktivnosti. Kako su ispitni postupak i dokazi uvjerljivo pokazali, indonezijska vlada provodila je kontrolu i radi općeg cilja razvoja domaće prerađivačke industrije, među ostalim

([103]) Izvješće povjerenstva, *Kina – sirovine*, cit., točka 7.382.
([104]) Izvješće povjerenstva, *Kina – sirovine*, cit., točka 7.381.
([105]) Izvješće povjerenstva, *Kina – sirovine*, cit., točka 8.8.
([106]) Izvješća Žalbenog tijela, *Kina – mjere povezane s izvozom raznih sirovina*, WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, donesena 22. veljače 2012., DSR 2012:VII, str. 3295., točka 362.(b).

kontrolom proizvodnje i prodajnih cijena niklove rude. Činjenica da kontrola može imati druge istodobne i/ili pomoćne ciljeve ne umanjuje to činjenično stanje. To bi već samo po sebi bilo dovoljno za odbacivanje te tvrdnje.

(477) Komisija je radi cjelovitosti analizirala i definicije upravljanja, nadzora i javne zaštite iz poglavlja XIX. Zakona o rudarstvu iz 2009. Komisija je primijetila da se te definicije odnose na aktivnosti upravljanja i nadzora koje središnja indonezijska vlada provodi na razini pokrajine i okruga/grada u okviru svojih nadležnosti u upravljanju rudarskim sektorom. To je jasno iz točaka u kojima su utvrđene definicije koje je indonezijska vlada navela, odnosno iz članka 139.: „Ministar daje upute o upravljanju rudarskim djelatnostima koje provode pokrajinske vlade i vlade na razini okruga/grada u okviru svoje nadležnosti" i članka 140. stavka 1.: „Ministar nadzire upravljanje rudarskim djelatnostima koje provode pokrajinske vlade i vlade na razini okruga/grada u okviru svoje nadležnosti". To dodatno potvrđuje nadležnost središnje indonezijske vlade iz članka 6. stavka 1. Zakona o rudarstvu iz 2009., u kojemu točka (n) uključuje sljedeći navod: „usmjeravati i nadzirati upravljanje vađenjem minerala i ugljena koje provode regionalne vlade". Stoga se aktivnosti upravljanja i nadzora te njihove definicije odnose na upravljanje i nadzor koje središnja indonezijska vlada vrši u odnosu na lokalne razine vlasti. Međutim, to je samo jedna od nadležnosti središnje indonezijske vlade. Komisija napominje da, na primjer, indonezijska vlada u svojim argumentima nije uputila na poglavlje III. Zakona o rudarstvu iz 2009., koje je izričito naslovljeno „Kontrola minerala i ugljena". Ta se kontrola vrši na svim razinama indonezijske vlade (članak 4. stavak 2.: „provodi vlada i/ili regionalne vlade"), za razliku od upravljanja i nadzora iz poglavlja XIX. koje posebno provodi ministar energetike i mineralnih resursa. Nadalje, u članku 5. Zakona o rudarstvu iz 2009., u kojem se dodatno objašnjava pojam „kontrola", navodi se da „u nacionalnom interesu [...] vlada [...] može donijeti politiku o davanju prednosti domaćim potrebama za mineralima i/ili ugljenom" (stavak 1.), da se „nacionalni interesi [...] mogu ostvariti nadzorom proizvodnje i izvoza" (stavak 2.) i da je „u obavljanju nadzora [...] vlada ovlaštena odrediti godišnju količinu proizvodnje bilo koje robe za bilo koju pokrajinu" (stavak 3.). Nadzor iz članka 5. znatno se razlikuje od nadzora iz poglavlja XIX. Naime, u definiciji nadzora koju navodi indonezijska vlada, a koja je uključena u članak 141. poglavlja XIX. Zakona o rudarstvu iz 2009., ne upućuje se na proizvodnju i izvoz. Indonezijska vlada nije dostavila nikakve dokaze o tome da je pojam „kontrola" definiran kao nadzor u članku 141. niti da je nadzor iz članka 5. definiran u članku 141. Naime, u definiciji nadzora u članku 141. jasno se upućuje na „nadzor kako je predviđeno člankom 140.", tj. na nadzor koji središnja indonezijska vlada vrši nad lokalnim razinama vlasti u upravljanju rudarskim sektorom.

(478) Indonezijska vlada ponovno, i s obzirom na članak 3. Uredbe Vlade 55/2010, djelomično tumači zakonodavstvo. Naime, iako Komisija ne osporava definiciju smjernica iz članka 3., napominje da to nije relevantno za ocjenu kontrole. Relevantna je, na primjer, činjenica da „ministar, guverner ili regent/gradonačelnik nadzire provedbu upravljanja rudarskim poduzećima u skladu sa svojim ovlastima..." (članak 13. stavak 2.), da se „nadzor iz članka 13. stavka 2. provodi [se] nad sljedećim: [...] b. stavljanje na tržište" (članak 16. točka (b)) i, naposljetku da „nadzor stavljanja na tržište iz članka 16. točke (b) treba obuhvaćati barem sljedeće: a. ostvarenje proizvodnje i prodaje, uključujući kvalitetu i količinu te cijenu minerala i ugljena" (članak 22.). Indonezijska vlada nije se osvrnula ni na jednu od tih jasnih pravnih osnova za svoju kontrolu i intervenciju u određivanje cijene niklove rude.

(479) Osim toga, upućivanjem na Uredbu MEMR-a 26/2018 Komisija nije osporavala da je, u skladu s preambulom te uredbe, jedina zadaća indonezijske vlade vršiti nadzor i pružati smjernice za provedbu dobrih rudarskih načela i praksi. Komisija smatra da taj navod nije sam po sebi dovoljan za opis uloge indonezijske vlade. Naprotiv, treba napomenuti da definicija dobrih rudarskih praksi „uključuje [...] b. upravljanje rudarskim poslovanjem" (članak 3. stavak 2. točka (b)), koje pak „uključuje provedbu: a. stavljanja na tržište" (članak 3. stavak 4. točka (a)). Te odredbe o stavljanju na tržište provode nositelji dozvola IUP i IUPK za proizvodne djelatnosti i „sadržavaju barem: [...] c. prodajnu cijenu minerala i ugljena utvrđenu prema referentnoj cijeni minerala, referentnoj cijeni ugljena ili prodajnoj cijeni koju je propisao ministar; d. odredbe o određivanju cijena u relevantnim kupoprodajnim ugovorima na temelju referentne cijene minerala ili referentne cijene ugljena" (članak 30. stavak 1. točke (c) i (d)). Indonezijska vlada i u ovom se slučaju oslonila na selektivne citate te namjerno nije uzela u obzir najrelevantnije odredbe dijelova zakonodavstva koje je navela u svojem podnesku. Te su tvrdnje stoga odbačene.

(480) Indonezijska vlada i dalje je smatrala da su društva za rudarenje niklove rude i talionice niklove rude bili potpuno slobodni i neovisni o indonezijskoj vladi u pregovaranju o svojim poslovnim transakcijama, među ostalim o cijeni niklove rude. Prema mišljenju indonezijske vlade, referentna cijena HPM trebala je osigurati i. plaćanja naknada za dozvole i ii. pošteno poslovanje, pri čemu je referentna cijena HPM služila i kao obvezna minimalna cijena niklove rude.

(481) Komisija je na početku primijetila da je samo po sebi proturječno da indonezijska vlada tvrdi s jedne strane da društva za rudarenje niklove rude i talionice niklove rude mogu potpuno slobodno pregovarati o cijeni niklove rude a s druge strane da je referentna cijena HPM služila kao obvezna minimalna cijena. Samo postojanje referentne cijene HPM i njezina uloga pokazuju da društva za rudarenje niklove rude i talionice niklove rude nisu u potpunosti slobodni pregovarati o cijenama niklove rude. Nadalje, tvrdnja da je referentna cijena HPM minimalna cijena u suprotnosti je s uvjerljivim dokazima u dokumentaciji, koji pokazuju da su cijene niklove rude u praksi odgovarale referentnoj cijeni HPM za transakcije između povezanih i nepovezanih strana tijekom cijelog razdoblja (vidjeti uvodnu izjavu 518.). To pokazuje da je referentna cijena HPM bila regulirani i obvezni cjenovni mehanizam koji su slijedile sve strane te da je njegovo funkcioniranje s pomoću proizvoljnog korekcijskog faktora osmišljeno i provedeno kako bi se osigurao znatan popust u odnosu na međunarodne cijene niklove rude. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(482) Kao odgovor na nalaz da se indonezijsku domaću cijenu zadržalo na razini koja je znatno niža od međunarodnih cijena, indonezijska vlada tvrdila je da se nijednim propisom ne intervenira na takav način. Indonezijska vlada tvrdila je da je, naprotiv, u skladu s „Uredbom MEMR-a 7/2017 referentna cijena HPM utvrđena na temelju prevladavajuće tržišne cijene i da obvezno uvođenje te cijene u skladu s Uredbom MEMR-a 11/2020 pokazuje da indonezijska vlada podupire međunarodnu cijenu jer referentna cijena HPM uključuje referentnu cijenu HMA, koja sadržava međunarodni cjenovni element. Unatoč tome, indonezijska vlada i dalje je smatrala da su poslovne odluke u transakcijama u potpunosti ovisile o stranama, odnosno da u vezi s njima nije bilo intervencije indonezijske vlade.

(483) Komisija je odlučno odbacila tvrdnju indonezijske vlade kao neutemeljenu. Naime, iako je točno da se referentna cijena HPM odnosi na referentnu cijenu HMA, koja odražava međunarodnu cijenu nikla prema LME-u, referentna cijena HMA zatim se prilagođava prema proizvoljnom korekcijskom faktoru, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 460. Tim se korekcijskim faktorom uvodi znatan „popust ili premijska vrijednost u odnosu na kvalitetu robe koja se prodaje” (Prilog Uredbi MEMR-a br. 2946 K/30/MEM/2017), čime se osigurava da su domaće cijene niklove rude uvijek niže od međunarodnih razina. Stoga je taj argument odbačen.

(484) Kad je riječ o ulozi rudarskih društava koja djeluju kao javna tijela, indonezijska vlada tvrdila je, pozivajući se na uvodnu izjavu 373., da nikada nije ovlastila rudarska društva za obavljanje vladinih funkcija i da u dokumentaciji nema dokaza za to.

(485) Indonezijska vlada navela je u odgovoru na uvodnu izjavu 375. i da nikad nije odredila kome su rudarska društva trebala prodati niklovu rudu za daljnju preradu. Točnije, indonezijska vlada uputila je na članak 104. stavak 1. Zakona o rudarstvu iz 2009., u kojem izraz „može surađivati s” podrazumijeva da rudarska društva mogu slobodno surađivati s drugim poslovnim subjektima.

(486) Komisija je primijetila da se nalaz da društva za rudarenje niklove rude djeluju kao javna tijela temelji na velikom broju dokaza i posljedičnih nalaza navedenih u uvodnim izjavama od 371. do 445. Kad je riječ o uputama o tome kome rudarska društva trebaju prodavati niklovu rudu, Komisija je potvrdila da indonezijska vlada ne prisiljava izravno rudarska društva na suradnju s drugim nositeljima dozvole za rudarenje ili posebne dozvole za rudarenje. Međutim, rudarska društva imaju obvezu povećati dodanu vrijednost svoje proizvodnje u skladu s člankom 102. Zakona o rudarstvu iz 2009. Stoga, ako to ne mogu učiniti sama, moraju surađivati s drugim nositeljima dozvole za rudarenje ili posebne dozvole za rudarenje. Nakon što odluče surađivati znatno se ograničava broj potencijalnih suradničkih strana u skladu sa Zakonom o rudarstvu iz 2009., u čijem se članku 103. navodi da se rezultat proizvodnje mora preraditi na domaćem tržištu u Indoneziji i koji sudjelovanje u preradi rezultata proizvodnje ograničava na nositelje dozvole za rudarenje ili posebne dozvole za rudarenje. Nadalje, dozvole za rudarenje ili posebne dozvole za rudarenje izdaje indonezijska vlada. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(487) Indonezijska vlada nadalje je tvrdila da nikad nije odredila kojim je društvima i na kojim područjima dopušteno vaditi niklovu rudu. Navela je da dozvole za rudarenje imaju nadzornu i regulatornu funkciju kako bi se osiguralo da aktivnosti nisu u međusobno suprotne i da ne dođe do zlouporabe izdanih dozvola. Kako bi to potkrijepila, indonezijska vlada uputila je na Uredbu MEMR-a 7/2020, u kojoj se navodi da je svrha dozvola za rudarenje zajamčiti pravnu sigurnost, osigurati djelotvornost i učinkovitost rudarskih aktivnosti te potaknuti razvoj poslovanja. Indonezijska vlada ponovno je zatražila od Komisije da razmotri i provedbene uredbe, kao što je Uredba MEMR-a 25/2018 o poduzećima za vađenje minerala i ugljena, u kojima su objašnjeni planiranje i administrativni

koraci za vađenje niklove rude. Točnije, kad je riječ o RKAB-ima, indonezijska vlada podsjetila je na to da količina niklove rude koju treba izvaditi ovisi o nalazima istraživanja i studije izvedivosti koje su pripremila društva. Indonezijska vlada odobrava RKAB sve dok je u skladu sa studijom izvedivosti i dok se prema njemu zahtijeva samo da rudarska društva dodatno prerađuju mineral do određene razine pročišćenosti. Indonezijska vlada tvrdila je da je taj zahtjev uobičajen i da ga nije odredila industrija nehrđajućeg čelika.

(488) Komisija je napomenula da različiti ciljevi izdavanja dozvole za rudarenje nisu utjecali na nalaz da indonezijska vlada, na temelju dozvola za rudarenje, određuje kojim je društvima dopušteno vaditi niklovu rudu. Nadalje, Komisija primjećuje da indonezijska vlada nije osporavala nalaz da indonezijska vlada odlukom o planiranju na nacionalnoj i lokalnoj razini određuje na kojim je područjima dopušteno vaditi niklovu rudu. Osim toga, Komisija je potvrdila da je u svojoj analizi uzela u obzir Uredbu MEMR-a 25/2018 te da to nije dovelo do nalaza koji se razlikuju od nalaza u ovoj uredbi. Naposljetku, kad je riječ o RKAB-ima, Komisija je napomenula da indonezijska vlada nije dostavila cjelovite studije izvedivosti i da je izbjegavala sudjelovati u raspravama o tome kako se određuju proizvodni ciljevi za svako pojedino društvo, a zatim i o tome kako prati stvarno ostvarenu proizvodnju za razdoblje obuhvaćeno studijom izvedivosti i postupa po tom pitanju nakon toga. Zbog nesuradnje u pogledu tog važnog aspekta, Komisija se morala osloniti na zaključke donesene na temelju članka 28. osnovne uredbe. Stoga su te tvrdnje, koje kao takve nisu dodatno potkrijepljene, odbačene.

(489) Kao odgovor na zaključak iz uvodne izjave 393. da je velik dio društava za rudarenje niklove rude u vlasništvu indonezijske vlade, indonezijska vlada podsjetila je na to da su, u skladu s člankom 2. Zakona br. 19 iz 2003., poduzeća u državnom vlasništvu osnovana radi maksimiziranja dobiti u svojem poslovanju.

(490) U tom je pogledu indonezijska vlada tvrdila da bi utvrđivanje da se rudarskim društvima povjeri zadaća i upravlja njima zahtijevalo pisano zakonodavstvo, koje u ovom slučaju ne postoji. Indonezijska vlada istaknula je primjer sektora ugljena, u kojem je Uredbom MEMR-a br. 261 iz 2019. uvedena maksimalna cijena ugljena namijenjenog za proizvodnju javne električne energije. Naprotiv, indonezijska vlada tvrdila je da takva maksimalna cijena ne postoji za niklovu rudu ili industriju nehrđajućeg čelika. Indonezijska vlada ponovno je navela da je jedini zahtjev dodatna prerada niklove rude kako bi se postiglo određeno minimalno pročišćavanje, u skladu s Uredbom MEMR-a 25/2018.

(491) Indonezijska vlada i dalje je tvrdila da se u ovom predmetu ne može utvrditi nijedan od triju elemenata koji bi ukazivali na postojanje povjeravanja zadaće i usmjeravanja, kako je navelo povjerenstvo u predmetu *SAD – izvozna ograničenja* ([107]). Dodala je da se povjeravanje zadaće i usmjeravanje ne mogu utvrditi čak ni na temelju gospodarskih učinaka državne mjere, upućujući na izvješće povjerenstva u predmetu *SAD – kompenzacijske mjere za piljenu građu iz Kanade* ([108]).

(492) Komisija je primijetila da činjenica da su poduzeća u državnom vlasništvu osnovana radi maksimiziranja dobiti u skladu sa zakonodavstvom ne dovodi u pitanje državno vlasništvo i sve ostale elemente na kojima se temelji zaključak da su društva za rudarenje niklove rude djelovala kao javna tijela. Postojanje mjera obvezne domaće prerade, izvoznih ograničenja i obveznog cjenovnog mehanizma upućuje na to da su ta poduzeća u državnom vlasništvu i druga rudarska društva, koja nisu bila ni blizu cilju maksimiziranja dobiti, bila prisiljena slijediti nerazumno gospodarsko ponašanje jer su bila obvezna prerađivati rudu na domaćem tržištu, čime im se onemogućilo da izvoze i time postignu višu cijenu na međunarodnim tržištima. Čak su i na domaćem tržištu mogla prodavati samo po niskoj vladinoj cijeni (tj. po referentnoj cijeni HPM). Stoga pravno okruženje koje je stvorila indonezijska vlada objektivno nije u skladu s navodnim zakonodavnim ciljem tih društava da maksimiziraju svoju dobit.

([107]) Izvješće povjerenstva, *Sjedinjene Američke Države – mjere u kojima se ograničenja izvoza smatraju subvencijama*, WT/DS194/R, doneseno 23. kolovoza 2001., točka 8.29.

([108]) Izvješće povjerenstva, *Sjedinjene Američke Države – kompenzacijske mjere za piljenu građu iz Kanade*, WT/DS533/R, proslijeđeno članovima WTO-a 24. kolovoza 2020., točke 7.600 i 7.606.

(493) Kad je riječ o povjeravanju zadaće i usmjeravanju, Komisija je na početku napomenula da su njezini glavni nalazi pokazali da društva za rudarenje niklove rude djeluju kao javna tijela. Stoga, čak i da je ta tvrdnja indonezijske vlade utemeljena, a nije, ona ne bi nimalo utjecala na zaključak o financijskom doprinosu vlade ili javnog tijela. Komisija je u biti u uvodnim izjavama od 446. do 499. dokazala da je indonezijska vlada povjerila zadaću rudarskim društvima i usmjeravala ih. Smatralo se da utvrđeni dokazi ispunjavaju uvjete i zahtjeve kako su razrađeni u relevantnoj sudskoj praksi WTO-a. Kako je Komisija podsjetila u uvodnoj izjavi 448., nalazi u predmetu *SAD – izvozna ograničenja* moraju se tumačiti zajedno s nalazima Žalbenog tijela, kako je prepoznalo i povjerenstvo u predmetu *SAD – kompenzacijske mjere za piljenu građu iz Kanade*. Kombinacija mjera koje je poduzela indonezijska vlada, uključujući obveze domaće prerade, ograničenja izvoza i obvezni mehanizam određivanja cijena, te s tim povezane izjave, pokazali su da je indonezijska vlada namjerno provela te mjere kako bi dobavljačima niklove rude povjerila, ili ih usmjerila na opskrbu niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene. Stoga učinci ostvareni tim mjerama nisu bili nenamjerni ili samo nusproizvod gospodarskih učinaka tih politika. Te su tvrdnje stoga odbačene.

(494) Kad je riječ o zabrani izvoza iz uvodnih izjava od 405. do 413., indonezijska vlada tvrdila je da ta zabrana nije osmišljena radi narušavanja cijene niklove rude u Indoneziji. Umjesto toga, uvedena je radi očuvanja rezervi minerala i okoliša. Indonezijska vlada ponovila je i da su transakcije povezane s niklovom rudom izvršene neovisno, bez njezine intervencije, pri čemu je referentna cijena HPM bila minimalna cijena, koja se određuje na temelju prevladavajuće cijene i prakse na međunarodnom tržištu.

(495) U tom je pogledu indonezijska vlada podsjetila na izvješće povjerenstva u predmetu *SAD – izvozna ograničenja*, u kojemu je zaključeno da smatrati izvozna ograničenja financijskim doprinosom samo na temelju odgovora na mjeru nije u skladu sa Sporazumom WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama ([109]). Povjerenstvo je navelo da bi se postojanje financijskog doprinosa trebalo dokazati upućivanjem na postupanje vlade. U ovom predmetu indonezijska vlada tvrdila je da samo izvršava svoje funkcije i da njezina politika o niklovoj rudi nije mjera kojoj je cilj pružanje subvencija. Indonezijska vlada potvrdila je da se nalazi Komisije odnose na odgovor na politiku o niklovoj rudi ili njezin učinak.

(496) Komisija je uputila na svoje argumente u uvodnoj izjavi 493. i napomenula da se njezini nalazi o postojanju financijskog doprinosa ne temelje samo na zabrani izvoza koju je uvela Indonezija, nego na nizu mjera i mehanizama koje je provela indonezijska vlada, uključujući, osobito, obvezu domaće prerade, RKAB-e, obvezu prodaje dionica, mehanizam određivanja cijena niklove rude i određivanje rudarskih društava kao „nacionalnih ključnih objekata”. Usklađena primjena svih tih mjera govori o namjernom djelovanju indonezijske vlade, kojim je ona nastojala ostvariti cilj svoje politike u korist industrije prerade nikla, uglavnom proizvođača hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Stoga se ta tvrdnja smatrala neutemeljenom te je odbačena.

(497) Kao odgovor na nalaz iz uvodne izjave 330. u pogledu odnosa između politike indonezijske vlade o niklovoj rudi i suradnje između indonezijske i kineske vlade, indonezijska vlada tvrdila je da Sporazum između indonezijske i kineske vlade o proširenju i produbljivanju bilateralne gospodarske i trgovinske suradnje nije ni na koji način povezan s opskrbom niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene. Naime, prema tvrdnji indonezijske vlade, suradnja s kineskom vladom nije bila ograničena na industriju nehrđajućeg čelika. U svakom slučaju, indonezijska vlada podsjetila je na to da provedba bilo kojeg međunarodnog sporazuma podliježe indonezijskom pravu koje se primjenjuje na sve sudionike na tržištu u Indoneziji.

(498) Komisija je napomenula da je suradnja između kineske i indonezijske vlade, kako je utvrđena u ovom ispitnom postupku, pokazala da je pristup niklovoj rudi indonezijskog podrijetla bio jedan od glavnih ciljeva suradnje Kine u projektu Morowali. Sporazum između indonezijske i kineske vlade o proširenju i produbljivanju bilateralne gospodarske i trgovinske suradnje potpisan je 2011., u vrijeme kad je izvoz niklove rude u Kinu bio intenzivan, kako je prikazano u tablici 2., a zabrana izvoza iz 2014. još nije bila na snazi. Međutim, već se u tom sporazumu navodi da je „industrija čelika” (članak III.) jedno od područja suradnje jer je Zakonom o rudarstvu iz 2009. već predviđena obveza domaće prerade koja podliježe petogodišnjem razdoblju odgode. U svakom slučaju, cilj kineske suradnje ne utječe na nalaze o mogućnosti uvođenja kompenzacijskih mjera za opskrbu niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene jer se odnosi samo na kontekst u kojem je taj program proveden. Za zaključak o tom programu relevantne su bile mjere koje je poduzela indonezijska vlada. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

([109]) Izvješće povjerenstva, *SAD – izvozna ograničenja*, cit., točka 8.34.

Zaključak

(499) Komisija je stoga zaključila da postoje brojni dokazi da su mjere koje je poduzela indonezijska vlada bile konkretno namijenjene tome da se rudarskim društvima koja vade nikal povjeri ostvarivanje ciljeva politike u korist industrije nehrđajućeg čelika ili da ih se usmjeri na ostvarivanje tih ciljeva politike, na način koji čini subvenciju protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere kako je utvrđeno u članku 3. stavku 1. točki (a) podtočkama iii. i iv. osnovne uredbe, kako se on tumači i primjenjuje u skladu s relevantnim standardom WTO-a na temelju članka 1.1. točke (a) podtočaka iii. i iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama.

4.4.3.2.2. Korist

(500) Komisija je zaključila da su rudarska društva koja vade niklovu rudu činila javno tijelo i/ili da im je indonezijska vlada povjerila zadaću opskrbe industrije nehrđajućeg čelika niklovom rudom ili ih usmjeravala na izvršavanje te zadaće.

(501) Komisija je u sljedećem koraku ocijenila jesu li rudarska društva, koja su djelovala kao javna tijela ili im je indonezijska vlada povjerila zadaću ili ih usmjeravala na izvršavanje te zadaće, stvarno dobavljala niklovu rudu uz manju naknadu od primjerene. Za to je bilo potrebno temeljito analizirati tržišna kretanja u Indoneziji i usporediti ih s odgovarajućim referentnim vrijednostima.

(502) U skladu s člankom 3. stavkom 2., člankom 5. i člankom 6. točkom (d) osnovne uredbe Komisija je ocijenila iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere s obzirom na korist za primatelja utvrđenu tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(503) Komisija je stoga prvo ocijenila bi li cijene koje su određivala rudarska društva u Indoneziji mogle činiti odgovarajuću referentnu vrijednost.

(504) Kako je navedeno u uvodnim izjavama od 435. do 437., u ispitnom postupku pokazalo se da je određivanje cijene niklove rude podlijegalo mehanizmu određivanja cijena koji je uvela vlada i drugim vladinim intervencijama kojima se sprečavalo određivanje cijene djelovanjem uobičajene tržišne dinamike ponude i potražnje.

(505) Kako se podsjeća u uvodnoj izjavi 458., indonezijska vlada počela je regulirati određene aspekte cijena niklove rude još 2010.

(506) Indonezijska vlada započela je 2014. postupno uvoditi ograničenja izvoza i druge mjere radi ostvarivanja svojeg cilja uspostavljanja domaće industrije nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca i radi podupiranja uspostavljanja te industrije, među ostalim, s pomoću niskih cijena niklove rude, čime je postupno promijenila način određivanja cijene. Tim politikama indonezijske vlade uspješno je ostvaren njihov cilj stvaranja prekomjerne ponude niklove rude na indonezijskom tržištu u korist industrije nehrđajućeg čelika. Kao posljedica toga, ta je industrija stekla znatnu moć određivanja cijena u odnosu na rudarska društva i tako je znatno snizila cijene niklove rude u Indoneziji.

(507) U tom je kontekstu, kako je prethodno objašnjeno, mehanizam određivanja cijena kako je utvrđen člankom 85. izmijenjen 2017. kad je indonezijska vlada počela regulirati ne samo cijenu niklove rude u odnosu na naknade za dozvole, nego i stvarnu transakcijsku cijenu.

(508) Podsjeća se da je indonezijska vlada posebnim uredbama utvrdila stvarni mehanizam za određivanje referentnih cijena za transakcije između rudarskih društava i talionica kako bi se ostvario znatan popust na cijenu niklove rude na međunarodnim tržištima. Referentna cijena za nikal (HPM) propisana je formulom utvrđenom u Uredbi MEMR-a 2946K/30/MEM/2017 („Uredba MEMR-a 7/2017"), kako slijedi: HPM za niklovu rudu = % Ni x KF x HMA za nikal. „1. Referentna cijena HPM za niklovu rudu je cijena metalnog minerala u obliku niklove rude izražena u USD/DMT. 2. % Ni je udio nikla (Ni) u niklovoj rudi. 3. KF je korekcijski faktor, to jest iznos izražen postotkom koji služi za prilagođavanje popusta ili premijske vrijednosti u odnosu na kvalitetu robe koja se prodaje, na temelju sljedećih odredaba: a. KF za niklovu rudu s udjelom nikla od 1,9 % iznosi 20 %; i b. KF će fluktuirati za 1 % prema gore/dolje za svako povećanje udjela nikla za 0,1 %." U Uredbi MEMR-a 7/2017 HPM se definira kao „cijena metalnih minerala koja se određuje na mjestu prodaje, na razini cijene franko broda, za svaku rudarsku robu koja se odnosi na metalne minerale", a HMA se definira kao „cijena dobivena na temelju prosječnih objavljenih cijena za metalne minerale u prethodnom mjesecu ili cijena na isti datum kad je izvršena transakcija u skladu s kotacijom cijena na temelju objavljenih cijena za metalne minerale". Iznos referentne cijene HMA svaki mjesec određuje ministar, a odnosi se na međunarodne cijene, kao što je cijena nikla na Londonskoj burzi metala (LME).

(509) Nadalje, članak 2. Uredbe MEMR-a 7/2017 glasi kako slijedi: „1. Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala, dozvole IUP za djelatnost proizvodnje ugljena, dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje ugljena moraju se pri prodaji proizvoda od metalnih minerala ili ugljena voditi referentnim cijenama HPM za metalne minerale ili HPB za ugljen”.

(510) Indonezijska vlada tvrdila je da je referentna cijena HPM bila povezana s međunarodnim cijenama i trebala bi se smatrati minimalnom cijenom za stvarne transakcije između proizvođača i kupaca niklove rude. Komisija napominje da, iako je formula za izračun regulirane referentne cijene HPM za niklovu rudu zaista povezana s međunarodnom cijenom niklove rude, ta formula uključuje i znatan korekcijski faktor kojim se osigurava da indonezijska domaća cijena niklove rude bude znatno niža u odnosu na međunarodne cijene. Stvarnom cijenom transakcija, prema samom mehanizmu njezina djelovanja, mora se osigurati znatan popust u odnosu na međunarodne cijene.

(511) Iako referentna cijena HPM u to doba nije bila obvezna cijena, bila je važna za zaštitu rudarskih poduzeća i talionica pri kupovanju i prodaji minerala. Glavni direktor u MEMR-u izjavio je da će vlada uvesti tu cijenu u listopadu 2017. i da će se ona objavljivati svakog mjeseca. Nadalje, navedeno je da će „HPM postati referentna cijena kako rudarska društva ne bi prodavala po višoj cijeni i kako talionice ne bi kupovale nikal po cijeni koja je znatno niža od tržišne cijene. U ovom slučaju vlada ne želi da jedna strana bude u nadređenom položaju u odnosu na drugu pri određivanju cijena robe” ([110]). To je potvrđeno u publikaciji Udruženja indonezijskih industrijskih poduzeća za preradu i rafiniranje (AP3I) iz rujna 2017., u kojoj je navedeno da se cijenom HPM nastoji zaštititi talionice i rudarska poduzeća u prodajnim i kupovnim transakcijama minerala ([111]). Drugim riječima, cijena HPM – utvrđena na razini znatno nižoj od međunarodne cijene – postala je referentna cijena za niklovu rudu u Indoneziji.

(512) Budući da je politika indonezijske vlade usmjerena na razvoj industrije nehrđajućeg čelika djelotvorno provedena i pokazala se uspješnom, znatno snižene cijene niklove rude koje su time nastale, u kombinaciji s kupovnom moći industrije nehrđajućeg čelika koju je poticala vlada, dovele su do pogoršanja teškog financijskog položaja rudarskih društava, od kojih su većina bila suočena s opasnošću od prestanka poslovanja. Rudarska poduzeća organizirala su i prosvjede te je došlo do društvenih nemira zbog te pristranosti u korist industrije nehrđajućeg čelika. Stoga je indonezijska vlada morala primijeniti referentnu cijenu HPM kao sredstvo da se pogoduje industriji nehrđajućeg čelika, ali i da se istodobno izbjegnu stečajevi rudarskih društava ili jačanje društvenog nezadovoljstva koje su ta društva usmjeravala prema vladi. To bi uzrokovalo poremećaje u opskrbi i moguća povećanja cijena na štetu industrije nehrđajućeg čelika, čime bi se ugrozilo ostvarenje općeg cilja politike indonezijske vlade. Referentnom cijenom HPM, kao nuspojava, osigurana je i minimalna razina državnih prihoda od naknada za dozvole, na koje su isto tako znatno utjecale prekomjerna ponuda niklove rude i posljedične znatno snižene cijene do kojih je došlo zbog uspješne pristranosti politike u korist industrije nehrđajućeg čelika.

(513) Indonezijska vlada u siječnju 2020. ponovno je uvela potpunu zabranu izvoza niklove rude svih stupnjeva čistoće. Time se povećala već postojeća neravnoteža na indonezijskom tržištu niklove rude u korist talionica, pa je indonezijska vlada stoga odlučila regulirati cijenu niklove rude posebnim zakonodavstvom i primjenom referentne cijene HPM. Stoga je MEMR u travnju 2020. revidirao Uredbu MEMR-a 7/2017 i izdao Uredbu MEMR-a 11/2020. Tom se uredbom mijenja članak 2. o smjernicama za prodaju metalnih minerala i ugljena. U skladu s novim člankom 2.: „1. Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala, dozvole IUP za djelatnost proizvodnje ugljena, dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje ugljena moraju pri prodaji proizvedenih metalnih minerala ili ugljena koristiti referentne cijene HPM ili HPB”. Stoga su se, prema Uredbi MEMR-a 7/2017, rudarska poduzeća u svojim prodajnim transakcijama morala voditi referentnom cijenom HPM, a prema Uredbi MEMR-a 11/2020 morala su referentnu cijenu HPM koristiti kao cijenu transakcije. Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 508., referentna cijena HPM znači „cijena metalnih minerala koja se određuje na mjestu prodaje”. Drugim riječima, rudarska društva bila su obvezna određivati cijenu u skladu s referentnom cijenom HPM te su to u praksi i činila.

(514) Nadalje, Uredbom MEMR-a 11/2020 dodan je članak 2.A o postupcima i obvezama pri prodaji niklove rude, koji glasi kako slijedi: „1. Nositelji dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala, koji proizvode niklovu rudu moraju pri prodaji te proizvedene niklove rude koristiti referentnu cijenu HPM. 2. Obveza korištenja referentne cijene HPM kako je navedena u stavku 1. primjenjuje se i na nositelje dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala pri prodaji proizvedene niklove rude svojim povezanim društvima. 3. Ostale strane koje rafiniraju niklovu rudu podrijetlom od nositelja dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala obvezni su kupovati niklovu rudu koristeći referentnu cijenu HPM.”

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html

(515) Članak 3. glasi: „1. Referentna cijena HPM za metale kako je navedena u članku 2. je: (a) donja granična cijena u izračunu obveze plaćanja proizvodnih naknada od strane nositelja dozvole IUP za djelatnost proizvodnje metalnih minerala i dozvole IUPK za djelatnost proizvodnje metalnih minerala". U istom članku navodi se i sljedeće: „3. Ako postoji razlika u referentnom razdoblju za referentnu cijenu za metalne minerale u izračunu referentne cijene HPM za metale u odnosu na razdoblje transakcijske kotacije, penali za nečistoće ili premije za određene minerale, prodaja niklove rude izvršit će se prema sljedećim odredbama: (a) ako je transakcijska cijena niža od referentne cijene HPM za metale u razdoblju kotacije prema referentnoj cijeni za metalne minerale ili postoje penali za nečistoće, prodaja se može izvršiti po cijeni nižoj od referentne cijene HPM za metale uz najveću razliku od 3 % (tri posto); ili (b) ako je transakcijska cijena viša od referentne cijene HPM za metale u razdoblju kotacije prema referentnoj cijeni za metalne minerale ili postoje dodaci za određene minerale, prodaja se mora izvršiti po cijeni višoj od referentne cijene HPM za metale".

(516) Kao nastavak mehanizma određivanja cijena uvedenog krajem 2017., u reguliranoj cijeni niklove rude kako je prenesena u zakonodavstvo odražavaju se isti pristup i ista logika. To je cijena koju određuje vlada i čiji je glavni cilj osigurati da se opskrba niklovom rudom odvija uz znatan popust u odnosu na međunarodne cijene na Londonskoj burzi metala (LME) u korist industrije nehrđajućeg čelika. Pritom se u okviru te cijene nastoje uzeti u obzir i interesi rudarskih poduzeća koji se odnose na osiguravanje kontinuiteta opskrbe po toj sniženoj cijeni i izbjegavanje stečajeva i društvenih nemira. Konačno, tom se cijenom osigurava minimalna razina prihoda za državu iako je ta razina mnogo niža od one koja bi postojala kad ne bi bilo nikakvog popusta u odnosu na međunarodnu cijenu. To je potvrdio vršitelj dužnosti glavnog direktora za minerale i ugljen, koji je izjavio, kako je navedeno, da se time nastojalo postići „pravedno rješenje za talionice koje žele što niže cijene. Međutim, s druge strane, [time] se mora osigurati da aktivnosti vađenja nikla pružaju dostatnu maržu za rudarski sektor" ([112]). Drugim riječima, cijena niklove rude u Indoneziji ne određuje se slobodno u skladu s tržišnim uvjetima, već je određuje indonezijska vlada unutar uskog cjenovnog raspona kako bi ostvarila svoje odgovarajuće ciljeve politike.

(517) Činjenica da je referentna cijena HPM, kako je prenesena u zakonodavstvo u travnju 2020., bila nastavak mehanizma iz 2017. potvrđena je i u ispitnom postupku. Glavna razlika bila je ta da se prije stupanja na snagu Uredbe MEMR-a 11/2020 cijena niklove rude u kupoprodajnim ugovorima za niklovu rudu određivala kao apsolutna vrijednost. Nakon stupanja na snagu Uredbe MEMR-a 11/2020 cijena niklove rude u kupoprodajnim ugovorima određivala se kao vladina referentna cijena HPM. Empirijski dokazi prikupljeni u ispitnom postupku (tj. kupnje niklove rude od strane grupe IRNC) potvrdili su to da su cijene tijekom RIP-a, prije i nakon stupanja na snagu Uredbe MEMR-a 11/2020, u suštini bile iste, to jest u skladu s mehanizmom referentne cijene HPM u njegovim verzijama prije i nakon travnja 2020.

(518) U ispitnom postupku otkriveno je i da je formula za izračun cijene od travnja 2020. prilagođena dodavanjem elementa „udio vlage u %". Društvo IRNC navelo je da se vladina formula odnosila na suhu niklovu rudu, pa je, s obzirom na to da se niklova ruda prodavala u mokrom obliku, tu formulu trebalo prilagoditi u skladu s time. U tom slučaju, to je u suprotnosti s tvrdnjom indonezijske vlade da se referentna cijena HPM u prošlosti koristila samo za izračun iznosa naknada za dozvole. Naime, u ispitnom postupku otkrilo se da je kupovna cijena društva IRNC i njegovih povezanih društava tijekom razdoblja ispitnog postupka bila vrlo blizu vladine cijene. Nadalje, nije bilo razlike u cijeni između kupnji niklove rude od povezanih dobavljača u odnosu na kupnje od nepovezanih dobavljača. Konačno, informacije o prodajnim transakcijama koje je tijekom razdoblja ispitnog postupka izvršilo jedino rudarsko poduzeće za vađenje nikla koje je dostavilo takve informacije u okviru ispitnog postupka pokazale su da se vrlo slična cijena naplaćivala svim klijentima za istu vrstu niklove rude. To pokazuje da se u praksi primjenjivala cijena za niklovu rudu koju je odredila vlada.

(519) Na temelju svih prethodno navedenih dokaza Komisija je zaključila da indonezijska vlada intervenira na tržištu niklove rude izričitim reguliranjem transakcijske cijene za niklovu rudu između rudarskih društava i talionica. Ta cijena stoga nije tržišna cijena, već cijena koju određuje vlada vodeći računa o svojim posebnim ciljevima politike. Već i na temelju samo tog razloga Komisija smatra da su cijene niklove rude u Indoneziji narušene i ne mogu se koristiti kao referentna vrijednost za potrebe utvrđivanja koristi.

(520) Međutim, osim vladina reguliranja cijena niklove rude, postoje i drugi poremećaji tržišta koje je uzrokovala indonezijska vlada, a koji konkretno utječu na cijene niklove rude u Indoneziji, što potvrđuje da te cijene ne mogu poslužiti kao referentna vrijednost. Konkretno, obveza domaće prerade niklove rude koju je vlada uvela

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

talionicama, u kombinaciji s konkretnim proizvodnim ciljevima, dovodi do prekomjerne ponude na domaćem tržištu, a time i do sniženih domaćih cijena. Prekomjernoj ponudi niklove rude na domaćem tržištu, a time i snižavanju cijena, pridonijela su i ograničenja izvoza. Činjenica je da razni poremećaji na tržištu izravno ili neizravno utječu na cijene i dovode do toga da su sve cijene niklove rude u Indoneziji narušene, što utječe na sve transakcije u vezi s niklovom rudom.

(521) Stoga je Komisija zaključila da te mjere utječu na cijelo domaće tržište niklove rude i da je nemoguće utvrditi nenarušenu cijenu niklove rude na indonezijskom tržištu u skladu s prevladavajućim domaćim uvjetima. Slijedom toga nije bilo domaćih cijena koje su se mogle upotrijebiti kao odgovarajuća referentna vrijednost.

(522) Stoga je Komisija morala pronaći odgovarajuću referentnu vrijednost izvan zemlje ([113]). Komisija je u tom smislu napomenula da se od prekida izvoza niklove rude iz Indonezije 2014. znatno povećao izvoz niklove rude iz Filipina, naročito na glavno potrošačko tržište, to jest u NRK. Filipinska lateritna niklova ruda ima ista svojstva kao i indonezijska lateritna niklova ruda. Vadi se istim postupkom otvorenog kopa kao i u Indoneziji te ima sličan udio nikla kao i indonezijska ruda. I filipinska i indonezijska ruda vade se u sličnoj vlažnoj klimi, pa imaju relativno visok i sličan udio vode. Stoga, s obzirom na to da na filipinsku niklovu rudu ne utječu vladine mjere koje dovode do narušavanja indonezijskog tržišta i da su prevladavajući tržišni uvjeti u tim dvjema zemljama (uključujući kvalitetu, raspoloživost, utrživost, prijevoz i druge kupoprodajne uvjete) slični, Komisija je smatrala da su filipinska i indonezijska niklova ruda usporedive. Osim toga, postoji i element zemljopisne blizine, koji isto tako pridonosi usporedivosti stanja u pogledu filipinske niklove rude sa stanjem koje bi prevladavalo u Indoneziji kad ne bi postojale narušavajuće mjere indonezijske vlade.

(523) Stoga je Komisija smatrala da, u skladu s člankom 6. drugim podstavkom točkom (d) podtočkom ii. osnovne uredbe, cijena izvoza iz Filipina čini odgovarajuću referentnu vrijednost za ocjenu toga jesu li cijene indonezijske niklove rude činile manju naknadu od primjerene. Cijena koja se smatrala referentnom za filipinsku niklovu rudu je filipinska cijena na razini franko brod kako je navedena na internetskim stranicama FerroAlloyNet s udjelom nikla od 1,8 %. Te je informacije podnositelj pritužbe dostavio na tromjesečnoj osnovi. Osim toga, podnositelj pritužbe dostavio je (isto tako na tromjesečnoj osnovi) referentne vrijednosti za proizvode s udjelom nikla od 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % i 2,0 %. Te referentne vrijednosti upotrijebljene su za utvrđivanje referentnih vrijednosti za ostale razrede kvalitete rude na temelju udjela nikla (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % i 2,4 %) koje je kupovala grupa IRNC.

(524) Te referentne vrijednosti uspoređene su s kupovnim cijenama koje su prijavila društva iz grupe IRNC (IRNC, GCNS, ITSS, SMI i TSI) u RIP-u prema udjelu nikla i odgovarajućem tromjesečju. Razlike dobivene tom usporedbom izračunane su u IDR za svako društvo iz te grupe. Iz prethodnih uvodnih izjava proizlazi da su indonezijske domaće cijene niklove rude stalno bile niže od referentne zamjenske cijene (to jest od filipinskih cijena na razini franko brod). Stoga je Komisija zaključila da se mjerama indonezijske vlade obvezuju rudarska društva koja vade niklovu rudu i koja djeluju kao javna tijela i/ili im je indonezijska vlada povjerila određenu zadaću ili ih usmjeravala na izvršavanje te zadaće da opskrbljuju indonezijsku industriju nehrđajućeg čelika niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene.

(525) Stoga je Komisija usporedila stvarnu domaću kupovnu cijenu niklove rude s nenarušenom referentnom cijenom proizvođača iz Filipina koji surađuju.

(526) U svojim primjedbama na konačnu objavu indonezijska vlada i grupa IRNC nisu se složile s referentnom vrijednošću za niklovu rudu na temelju niklove rude s Filipina jer: i. filipinski laterit ima svojstva niklove rude od Ni < 1,5 % (limonit), a indonezijska lateritna niklova ruda ima svojstva niklove rude od Ni > 1,5 %, ii. količina lateritne niklove rude proizvedene u Indoneziji više je nego dvostruko veća od količine proizvedene na Filipinima i iii. cijena proizvodnje nikla u Indoneziji niža je od cijene na Filipinima jer je prosječna debljina niklova laterita u Indoneziji 30 m, a na Filipinima samo 20 m, a taloženje nikla u Indoneziji na razini je 1,8 % udjela nikla, a na Filipinima 1,6 %. Nadalje, i indonezijska vlada i IRNC tvrdili su da je indonezijska zabrana izvoza, uz snižavanje domaće cijene, povisila cijene niklove rude s Filipina. Ispravna referentna vrijednost trebala bi, prema mišljenju indonezijske vlade, biti stvarni trošak proizvodnje niklove rude IRNC-a, kako je utvrđeno u antidampinškom ispitnom postupku u vezi s uvozom određenih toplovaljanih limova i koluta od nehrđajućeg čelika ([114]), ili bi, prema mišljenju grupe IRNC, to

([113]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – kompenzacijske mjere za određene toplovaljane plosnate proizvode od ugljičnog čelika iz Indije*, WT/DS436/AB/R, doneseno 19. prosinca 2014., točka 4.158.

([114]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2020/1408 od 6. listopada 2020. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz određenih toplovaljanih limova i koluta od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indonezije, Narodne Republike Kine i Tajvana (SL L 325, 7.10.2020., str. 26.).

trebali biti stvarni troškovi proizvodnje, stvarni troškovi prodaje te opći i administrativni troškovi i odgovarajuća dobit indonezijskih proizvođača niklove rude koji su predmet ispitivanja.

(527) Podnositelj pritužbe odgovorio je da je, prema njegovu mišljenju, filipinska niklova ruda i dalje najprimjerenija referentna vrijednost za indonezijsku niklovu rudu. Podnositelj pritužbe dodao je da, ako Komisija smatra da filipinska niklova ruda ne bi bila odgovarajuća referentna vrijednost, podupire upućivanje na međunarodnu cijenu nikla na LME-u kao jedinu postojeću alternativnu referentnu vrijednost. Podnositelj pritužbe podsjetio je na to da se sama objavljena indonezijska referentna cijena HMA za nikal, koja se upotrebljava za određivanje domaće prodajne cijene niklove rude (HPM), temelji na LME-u. Prema mišljenju podnositelja pritužbe, s obzirom na to da se LME odnosi na suhe metričke tone, trebalo bi ga prilagoditi s obzirom na udio vlage. Podnositelj pritužbe pojasnio je da bi to bio konzervativan pristup jer se njime ne uzima u obzir udio željeza u niklovoj rudi.

(528) IRNC je dostavio odgovor na repliku na odgovor EUROFER-a u pogledu upotrebe LME-a kao alternativne referentne vrijednosti. Grupa IRNC prvo je istaknula da su nikal, na koji se LME odnosi, i niklova ruda različiti proizvodi. Prema mišljenju grupe IRNC, različita kretanja podataka o cijeni za nikal na temelju LME-a, koja se smanjivala, i za filipinsku niklovu rudu, koja se povećavala, dovela bi u pitanje njegovu upotrebu jer bi potražnja i ponuda niklove rude i nikla bile različite. Osim toga, grupa IRNC tvrdila je da se formulom koju je predložio EUROFER dobiva previsoka cijena niklove rude: i. jer se ne može sav udio nikla sadržan u niklovoj rudi izvaditi iz niklove rude i dalje preraditi u čisti nikal, nego bi trebalo uzeti u obzir omjer prinosa nikla iz niklove rude; ii. jer cijena čistog nikla odražava sve troškove i izdatke potrebne za stavljanje čistog nikla na tržište (npr. trošak niklove rude, trošak energije, trošak amortizacije strojeva, trošak rada, troškovi prijevoza, troškovi prodaje, opći i administrativni troškovi te dobit proizvođača i trgovaca itd.). Grupa IRNC zaključila je da se, prema njezinu mišljenju, formulom koja se temelji na LME-u dobiva previsoka referentna vrijednost te da bi se odgovarajuća referentna vrijednost temeljila na stvarnim troškovima proizvodnje, stvarnim troškovima prodaje te općim i administrativnim troškovima i odgovarajućoj dobiti indonezijskih proizvođača niklove rude koji su predmet ispitivanja.

(529) Komisija je pažljivo razmotrila sve argumente koje su strane iznijele. Počevši od zahtjeva indonezijske vlade i grupe IRNC da se upotrijebi referentna vrijednost unutar zemlje na temelju troška proizvodnje, troškova prodaje, općih i administrativnih troškova te odgovarajuće profitne marže indonezijskih proizvođača niklove rude, Komisija je zaključila da to ne bi bilo izvedivo te ni u kojem slučaju u skladu s relevantnim zakonodavstvom. Zbog nesuradnje proizvođača niklove rude Komisija u dokumentaciji nije raspolagala podacima o troškovima proizvodnje i troškovima prodaje te općim i administrativnim troškovima indonezijskih proizvođača niklove rude u zemlji niti je raspolagala informacijama o odgovarajućoj profitnoj marži u Indoneziji. Stoga ne bi bilo izvedivo izračunati referentnu vrijednost u skladu sa zahtjevom tih strana. U svakom slučaju, Komisija je napomenula da je, s obzirom na raširene domaće poremećaje na indonezijskom tržištu niklove rude, kako je detaljno opisano u odjeljku 4.4.3.2.2., u uvodnoj izjavi 521. zaključila da ne može utvrditi odgovarajuću referentnu vrijednost unutar zemlje i da je stoga referentnu vrijednost morala utvrditi izvan zemlje. Stoga je ta alternativna referentna vrijednost koja bi se utvrdila unutar zemlje odbačena.

(530) Komisija je zatim pažljivo ocijenila argumente koji se odnose na formulu koja se temelji na cijeni nikla na LME-u. Komisija je na početku smatrala da je LME jedno od najvećih svjetskih financijskih tržišta za osnovne metale. Kad je riječ o cijeni nikla, Komisija je primijetila da se cijena na LME-u temelji na stvarnim transakcijama i da su njezini uvjeti u velikoj mjeri usklađeni s indonezijskim tržišnim uvjetima. Što je još važnije, Komisija je smatrala uvjerljivim argument da je cijena nikla na LME-u početna točka metodologije koju upotrebljava sama indonezijska vlada za određivanje domaće referentne cijene niklove rude jer bi to bila bliža veza s indonezijskim tržištem i situacijom. Stoga cijene nikla na LME-u čine odgovarajuću osnovu za izračun za niklovu rudu u Indoneziji. Komisija je istodobno primijetila da bi formulu koju je predložio podnositelj pritužbe u pogledu cijena nikla trebalo prilagoditi kako bi odražavala neke elemente koje je grupa IRNC navela u svojim protuargumentima. Međutim, zbog nedostatnih dokaza u dokumentaciji u iznimno kasnoj fazi ispitnog postupka Komisija nije mogla provesti prethodno navedenu prilagodbu i stoga upotrijebiti cijene na LME-u kao referentnu vrijednost u ispitnom postupku.

(531) S obzirom na prethodno navedeno, Komisija je zatim razmotrila argumente koje su strane iznijele o referentnoj vrijednosti na temelju stvarnih cijena niklove rude na temelju FOB-a na Filipinima koje su se upotrebljavale za izračun koristi. Komisija je napomenula da indonezijska vlada i grupa IRNC nisu iznijele dokaze o tome kako su elementi na koje upućuju u pogledu različitih tehničkih svojstava i proizvodnih količina između indonezijske i filipinske niklove rude utjecali na te filipinske cijene niti su dostavile dokaze o kvantificiranju mogućih prilagodbi na temelju tih razlika u odnosu na filipinske cijene koje se upotrebljavaju kao referentna vrijednost. Argument da je indonezijska zabrana izvoza umjetno snizila domaće indonezijske cijene i dovela do viših cijena na Filipinima nije utjecala na činjenicu da su cijene na Filipinima predstavljale odgovarajuću referentnu vrijednost jer su odražavale stvarne tržišne cijene niklove rude koje proizlaze iz svih podudarnih tržišnih okolnosti i regulatornih odabira različitih zemalja (uključujući Indoneziju) te stoga nisu umanjile stvarnu tržišnu reprezentativnost tih cijena. Kad je riječ o tvrdnji o različitom udjelu nikla u niklovoj rudi na Filipinima, referentna vrijednost koju je upotrijebila Komisija uključuje tu razliku (Komisija je izračunala referentnu vrijednost za svaku vrstu niklove rude koju je kupila grupa IRNC). Kad je riječ o tvrdnji da je trošak proizvodnje niklove rude u Indoneziji niži nego na Filipinima, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 528., indonezijska društva za rudarenje niklove rude nisu surađivala u ispitnom postupku i stoga Komisija nije mogla procijeniti te troškove. Komisija je stoga potvrdila svoju odluku da upotrijebi filipinsku referentnu vrijednost kao najprikladniju u tim okolnostima, uzimajući u obzir i znatne količine izvezene s Filipina i činjenicu da su glavni kupci niklove rude s Filipina bili kineski proizvođači nehrđajućeg čelika koji za proizvodnju predmetnog proizvoda upotrebljavaju istu tehnologiju kao grupa IRNC. Stoga su argumenti indonezijske vlade i grupe IRNC u tom pogledu odbačeni.

(532) Indonezijska vlada tvrdila je i da niklova ruda nije izravna sirovina za hladnovaljane plosnate proizvode od nehrđajućeg čelika. Naprotiv, niklova ruda bila je sirovina za niklovo sirovo željezo i toplovaljane proizvode od nehrđajućeg čelika, koji su pak ulazni elementi za hladnovaljane plosnate proizvode od nehrđajućeg čelika na početku proizvodnog lanca. Prema mišljenju indonezijske vlade, tu bi činjenicu trebalo uzeti u obzir pri izračunu koristi.

(533) Grupa IRNC tvrdila je da subjekt IRNC prodaje kupljenu niklovu rudu unutar grupe IRNC i da stoga u izračun koristi ne bi trebalo uključiti nikakvu korist koja proizlazi iz njezine kupljene niklove rude. Grupa IRNC ponovno je iznijela tu tvrdnju nakon dodatne konačne objave.

(534) Komisija je potvrdila da je pri izračunu iznosa subvencioniranja grupe IRNC uzela u obzir oba ta aspekta. Prvo je, za povezane dobavljače u pogledu ulaznih elemenata, korist utvrđena u tim društvima raspodijeljena na temelju udjela njihova prometa koji se odnosio na proizvođača izvoznika. Ta je raspodijeljena korist zatim dodana u korist proizvođača izvoznika i uključena u izračune subvencija tog proizvođača. Na razini proizvođača izvoznika nazivnik koristi bio je ukupni promet društva. Detaljna metodologija izračuna objavljena je grupi IRNC u pojedinačnoj objavi jer je sadržavala povjerljive informacije.

(535) Komisija je napomenula da krajnja upotreba kupljene niklove rude, ili za predmetni proizvod ili za prodaju povezanim društvima za daljnju preradu, nije relevantna jer je u izračunu stope subvencije nazivnik ukupni promet grupe IRNC. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(536) Tako izračunan iznos koristi iznosio je 9,64 % za grupu IRNC.

4.4.3.2.3. Specifičnost

(537) Mjere indonezijske vlade bile su usmjerene tako da se njima pogoduje određenim industrijama, a ponajprije domaćoj industriji nehrđajućeg čelika. Naime, iako narušavanja cijene niklove rude idu u korist i drugim proizvodima na kraju proizvodnog lanca koji nisu nehrđajući čelik (to jest proizvođačima električnih baterija koje se koriste u vozilima na nove izvore energije), tu korist mogu ostvariti samo određene industrije u Indoneziji, konkretno one koje posluju u vrijednosnom lancu nikla. Stoga su mjere indonezijske vlade specifične u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) osnovne uredbe. Zbog inherentnih svojstava niklove rude mogućnost upotrebe subvencije ograničena je na određenu industriju, no to ne znači da subvencija, da bi bila specifična, mora biti dodatno ograničena na određenu podskupinu te industrije ([115]).

([115]) Izvješće žalbenog tijela DS 436, točka 4.398.

(538) U svojim primjedbama na konačnu objavu indonezijska vlada tvrdila je da politike o niklovoj rudi nisu specifične jer se nisu primjenjivale samo na sektor nehrđajućeg čelika, nego na različite vrste proizvoda.

(539) Komisija je odbacila tu tvrdnju. Naime, politike indonezijske vlade o niklovoj rudi uvijek su bile usmjerene na niklovu rudu kao sirovinu za sektor nehrđajućeg čelika. Dokumentacija ispitnog postupka zapravo je pokazala da niklova ruda koja se upotrebljava za proizvodnju nehrđajućeg čelika mora imati udio nikla > 1,7 %. S druge strane, niklova ruda s udjelom nikla < 1,7 % ima različite primjene, primjerice u baterijama za električna vozila. To dokazuje činjenica da se od Uredbe Vlade 1/2017 do Uredbe MEMR-a 11/2019 zabrana izvoza odnosila samo na niklovu rudu s udjelom nikla > 1,7 %, tj. samo na niklovu rudu koja se upotrebljava u sektoru nehrđajućeg čelika. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

4.4.3.3. Zaključci

(540) Indonezijska vlada primjenom posebnog skupa mjera, preko rudarskih društava koja djeluju kao javna tijela ili im je indonezijska vlada povjerila tu zadaću ili ih usmjeravala na izvršavanje te zadaće, opskrbljuje industriju nehrđajućeg čelika niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene. Ta opskrba robom čini financijsku korist za primatelja, specifična je i stoga se protiv nje mogu uvesti kompenzacijske mjere.

(541) Nije bilo dovoljno dokaza da se utvrdi u kojoj bi mjeri društvo Jindal Stainless Indonesia moglo ostvariti korist od tog programa, s obzirom na to da društvo Jindal Stainless Indonesia nije vertikalno integrirano i počinje svoj postupak proizvodnje na razini toplovaljanih koluta.

(542) Iznos subvencije utvrđen u pogledu opskrbe niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene tijekom razdoblja ispitnog postupka za grupu IRNC iznosio je:

Društvo	Ukupni iznos subvencije
Grupa IRNC	9,64 %

4.5. **Suradnja između Indonezije i Kine i industrijski park Morowali**

4.5.1. *Uvod i činjenični kontekst*

(543) U pritužbi se navodi da se indonezijska vlada u okviru svojeg plana za razvoj industrije nehrđajućeg čelika oslanjala na financijsku potporu kineske vlade. Ta je potpora bila posebno povezana s razvojem parka Morowali kojim u osnovi upravljaju kineska društva, posebice društvo Shanghai Decent Investment (grupa), holding društvo grupe Tsingshan. Prema navodima iz pritužbe, indonezijska vlada nije samo aktivno tražila, priznavala i prihvaćala kao svoje financiranje od strane Kine, nego je, navodno, vršila pritisak na kinesku vladu da podupre kineska društva koja su prije talila niklovu rudu uvezenu iz Indonezije u niklovo sirovo željezo u Kini u premještanju njihovih aktivnosti taljenja u Indoneziju.

(544) Povijesni i činjenični kontekst vrlo bliske suradnje između Indonezije i Kine radi razvoja potpuno integrirane industrije nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca koja se oslanja na rezerve niklove rude dostupne u Indoneziji te na financijska sredstva i znanje Kine opisan je u odjeljku 4.3. Kako je objašnjeno, Indonezija ima znatne rezerve niklove rude te je jedan od najvećih sudionika na tom tržištu u svijetu. Aktivnosti vađenja i izvoza niklove rude znatno su se povećale od 2005. (vidjeti tablice 1. i 2.). Tablice pokazuju i da je Kina postupno postala uvjerljivo najveći uvoznik niklove rude, s obzirom na to da je indonezijska ruda bila najprikladnija za proizvodnju nehrđajućeg čelika. Indonezijska vlada bila je zabrinuta zbog mogućnosti iscrpljivanja svojih rezerva niklove rude izvozom jer nije imala dovoljno domaćih kapaciteta za daljnju preradu rude, zbog čega Indonezija ne bi od nje imala dovoljno koristi.

(545) Novim je Zakonom o rudarstvu iz 2009. indonezijska vlada odlučila povećati domaću dodanu vrijednost promicanjem domaće prerade minerala, među ostalim i niklove rude, uglavnom nametanjem obveze domaće prerade (vidjeti uvodne izjave od 401. do 404.). Odlučila je i uvesti ograničenja izvoza nakon razdoblja odgode od pet godina kako bi osigurala izgradnju domaćih kapaciteta koji bi bili dovoljni za apsorpciju proizvodnje niklove rude i opskrbu niklovom rudom od strane rudarskih poduzeća uz manju naknadu od primjerene (vidjeti prethodni odjeljak).

(546) U tom je kontekstu indonezijska vlada započela razgovore s potencijalno zainteresiranim trećim zemljama koje imaju domaću industriju nehrđajućeg čelika. Na primjer, indonezijska vlada nastojala je uvjeriti Japan i njegovu industriju prerade niklove rude da ulažu u Indoneziju. Međutim, japanska vlada protivila se planiranim indonezijskim ograničenjima izvoza jer ih je smatrala nespojivima s pravilima WTO-a te je zaprijetila pokretanjem postupka protiv Indonezije pri WTO-u ([116]).

(547) Obraćanje indonezijske vlade kineskoj vladi bilo je uspješno. Kao rezultat bilateralne suradnje potvrđene sporazumima iz 2011. i 2013., koja je zatim dodatno pojačana, Kinezi su počeli graditi i razvijati talionice u Indoneziji. Izvoz u Kinu dosegnuo je vrhunac 2013., kad se povećao na 58 milijuna tona, a domaći kapaciteti u Indoneziji postupno su se povećali sa 7,81 milijun tona 2014., kad su obveza domaće prerade i ograničenja izvoza stupili na snagu, na 61 milijun tona 2019. (vidjeti tablicu 3.).

4.5.1.1. Pravna osnova

(548) Relevantni bilateralni sporazumi potpisani tijekom godina između indonezijske i kineske vlade te zajednički dostavljene izjave uključuju sljedeće:

— Zajedničku izjavu između Indonezije i NRK-a o strateškom partnerstvu, potpisanu u Jakarti 25. travnja 2005.,

— Akcijski plan za provedbu Zajedničke izjave o strateškom partnerstvu između indonezijske i kineske vlade, potpisan u Jakarti 21. siječnja 2010.,

— Sporazum između indonezijske i kineske vlade o proširenju i produbljivanju bilateralne gospodarske i trgovinske suradnje, potpisan u Jakarti 29. travnja 2011.,

— Zajedničko priopćenje indonezijske i kineske vlade o daljnjem jačanju strateškog partnerstva Kine i Indonezije, objavljeno u Jakarti 29. travnja 2011.,

— Protokol o izmjeni Memoranduma o razumijevanju između Ministarstva mora i ribarstva Indonezije i Državne oceanske uprave NRK-a o pomorskoj suradnji, potpisan u Jakarti 29. travnja 2011.,

— zajedničku izjavu, u kojoj se kineska poduzeća pozivaju na povećanje svojih ulaganja u Indoneziji, objavljenu u Pekingu 25. ožujka 2012.,

— Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju, potpisan u Jakarti 2. listopada 2013.,

— Sporazum između indonezijske i kineske vlade o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine, potpisan u Jakarti 2. listopada 2013.,

— Zajedničku izjavu o jačanju sveobuhvatnog strateškog partnerstva između NRK-a i Indonezije, objavljenu u Pekingu 26. ožujka 2015.,

— Akcijski plan za provedbu sveobuhvatnog strateškog partnerstva između indonezijske i kineske vlade za razdoblje od 2017. do 2021., potpisan u Pekingu 14. svibnja 2017.,

— Memorandum o razumijevanju o promicanju suradnje u razvoju regionalnih sveobuhvatnih gospodarskih koridora između koordinacijskog Ministarstva pomorstva Indonezije i Nacionalnog povjerenstva za razvoj i reforme NRK-a, potpisan u Bogoru 7. svibnja 2018., i

— Memorandum o razumijevanju o uspostavi Zajedničkog upravnog odbora za razvoj regionalnih sveobuhvatnih gospodarskih koridora između koordinacijskog Ministarstva pomorstva Indonezije i Nacionalnog povjerenstva za razvoj i reforme NRK-a, potpisan u Pekingu 23. listopada 2018.

(549) Osim toga, prethodno navedeni bilateralni sporazumi provedeni su nekim nacionalnim zakonima koje je donijela indonezijska vlada ili su s njima bili povezani:

— Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje od 2011. do 2025. („MP3EI”), objavljen u svibnju 2011., i

— Uredba Ministarstva industrije Indonezije br. 432/M-IND/Kep/7/2014 o suradničkom timu ili integriranom industrijskom imanju Indonezije i Kine od 22. srpnja 2014.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

4.5.2. *Djelomična nesuradnja i upotreba raspoloživih podataka u vezi s potporom u parku Morowali*

4.5.2.1. Primjena odredaba članka 28. stavka 1. osnovne uredbe u odnosu na indonezijsku vladu

(550) Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi određene informacije o okviru bilateralne suradnje koji su utvrdile indonezijska i kineska vlada, a posebno o uvjetima pod kojima je park Morowali prvobitno uspostavljen te o tome jesu li i u kojoj mjeri park Morowali i financijska pomoć kineske vlade bili obuhvaćeni bilateralnom suradnjom između vlada Indonezije i Kine.

(551) Komisija je od indonezijske vlade izričito zatražila da dostavi dokument koji su 3. listopada 2013. potpisali Xiang Guanda iz društva Shanghai Decent Investment i Halim Mina iz grupe Bintang Delapan u nazočnosti kineskog i indonezijskog predsjednika. Indonezijska vlada nije dostavila taj dokument u kojem je, prema informacijama koje su dostupne Komisiji, utvrđen sporazum o zajedničkom osnivanju IMIP-a i daljnjem razvoju industrijskog parka Morowali ([117]). Nadalje, tijekom provjere na daljinu indonezijske vlade, ta je vlada potvrdila postojanje tog sporazuma, no tvrdila je da ga ne posjeduje.

(552) Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 573., Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi popis prioritetnih projekata koji su odabrani za provedbu na temelju odredaba Programa Indonezije i Kine. Indonezijska vlada umjesto toga dostavila je drugačiji popis projekata, tj. popis projekata suradnje Indonezije i Kine u okviru gospodarskog dijaloga na visokoj razini (HLED).

(553) Nadalje, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 639. i narednim uvodnim izjavama, Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi dokumentaciju koja se odnosi na provedbu dostavljenih sporazuma i mehanizme savjetovanja koje su u tu svrhu uspostavile kineska i indonezijska vlada. Međutim, indonezijska vlada odgovorila je da tim KIT Indonesia koji je uspostavljen u tu svrhu nije izradio smislene politike te je odbila dostaviti bilo kakvu dokumentaciju u tom pogledu.

(554) Stoga je Komisija obavijestila indonezijsku vladu da će možda morati upotrijebiti raspoložive podatke na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe pri ispitivanju postojanja i opsega navodnog subvencioniranja društava u industrijskom parku Morowali.

(555) U nedostatku zatraženih informacija Komisija je smatrala da nije primila ključne i potrebne informacije relevantne za taj aspekt ispitnog postupka. Komisija je stoga primijenila članak 28. osnovne uredbe te se u pogledu tih pitanja oslonila na raspoložive podatke.

4.5.2.2. Primjena odredbi članka 28. stavka 1. osnovne uredbe u odnosu na kinesku vladu

(556) Kako je prethodno navedeno u uvodnoj izjavi 15., Komisija je u Obavijesti o pokretanju postupka pozvala kinesku vladu da postane zainteresirana strana, a tu joj je obavijest istoga dana na koji je objavljena i poslala, izričito joj skrenuvši pozornost na poziv. Kineska vlada je 19. veljače 2021. e-poštom potvrdila da se prijavila kao zainteresirana strana.

(557) Komisija je kineskoj vladi poslala zahtjev za dostavu informacija kako bi prikupila informacije o pregledu financijskog sektora u Kini, informacije koje se odnose na Kinesku bankovnu i regulatornu komisiju te informacije o financijskoj potpori, izvoznim jamstvima i osiguranju u kontekstu parka Morowali i prekomorskih zona trgovine i suradnje. Međutim, kineska vlada odbila je dostaviti te informacije.

([117]) Godišnje izvješće IMIP-a za 2017.;
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html

(558) Stoga je Komisija obavijestila kinesku vladu da će možda morati upotrijebiti raspoložive podatke na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe u vezi s predmetnim programom subvencija. Kineska vlada nije dostavila nikakve primjedbe.

(559) U nedostatku zatraženih informacija Komisija je smatrala da nije primila ključne i potrebne informacije relevantne za taj aspekt ispitnog postupka. Komisija je stoga primijenila članak 28. osnovne uredbe te se u pogledu tih pitanja oslonila na raspoložive podatke.

4.5.3. *Pravni i politički dokumenti u pogledu okvira bilateralne suradnje između indonezijske i kineske vlade*

(560) Suradnja s kineskom vladom koju je potaknula indonezijska vlada, a koja se odnosi na povlašteno postupanje radi uspostave i poticanja stvaranja i razvoja indonezijske industrije nehrđajućeg čelika započela je ranih 2000-ih. Obuhvaća niz bilateralnih dokumenata kojima je uspostavljen pravni okvir i okvir politika za donošenje nekoliko posebnih politika potpore i povlaštenih programa koji čine subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere koje su obuhvaćene ovim ispitnim postupkom.

(561) Ti dokumenti pokazuju da su te dvije zemlje tijekom godina uspostavile okvir suradnje na temelju niza bilateralnih pravnih i političkih dokumenata kako bi postupno povećale svoju suradnju. U njima su sadržani svi uvjeti suradnje te je utvrđeno da je glavni cilj da se s pomoću niza različitih povlaštenih mjera i politika primjenjivih na kinesko-indonezijske subjekte koje odgovarajuće vlade potiču i podupiru radi provedbe te suradnje uspostavi i razvije domaća industrija nehrđajućeg čelika u Indoneziji.

(562) Suradnja između indonezijske i kineske vlade u rudarskom i metalurškom sektoru započela je 2005. potpisivanjem Zajedničke izjave između Indonezije i Kine o strateškom partnerstvu, u kojoj se navodi da će obje strane „pojačati suradnju u području ulaganja povećanjem uzajamnog razumijevanja i umrežavanja među tijelima za ulaganja, uključujući privatni sektor, te stvaranjem povoljnije ekološko-društveno-političke i pravne klime za protok ulaganja". Već je tada kineska vlada zatražila od indonezijske vlade da zajamči interese stranih ulagača u pogledu stjecanja dobiti ([118]). Nadalje, u to je vrijeme istaknuto i da je kineska vlada u posljednjih deset godina gospodarskog razvoja uvijek jamčila isplativost svakog ulaganja u Kini. Ta je suradnja bila u skladu s kineskom politikom ulaganja u inozemstvu koja se počela provoditi 1999., a koja je pogodovala osnivanju poduzeća u inozemstvu te izvozu i internacionalizaciji kineskih poduzeća.

(563) U okviru provedbe Zajedničke izjave iz 2005. Indonezija i Kina potpisale su u siječnju 2010. dokument Akcijski plan Indonezije i Kine („Akcijski plan iz 2010.") kako bi unaprijedile svoje strateško partnerstvo. Taj dokument sadržava plan za poticanje kineskih ulaganja u industrije koje se temelje na resursima u Indoneziji, među ostalim u rudarstvo ([119]). U njegovu članku 3.2.14. u odjeljku 3.2. o trgovinskoj suradnji navodi se da je plan „oblikovati i provesti petogodišnji plan za gospodarsku i trgovinsku suradnju Kine i Indonezije", koji je ubrzo nakon toga potpisan (vidjeti u nastavku). U poglavlju o suradnji u području ulaganja predviđeno je „poticanje" sudjelovanja privatnih sudionika (članak 3.4.3.) i „poticanje ulaganja Kine u industrije koje se temelje na resursima u Indoneziji, kao što su (…) rudarstvo i energija (…)" (članak 3.4.8.). Taj se dokument odnosi i na Memorandum o razumijevanju između indonezijske i kineske vlade o suradnji u području infrastrukture i prirodnih resursa koji je potpisan 25. travnja 2005.

(564) Ispitnim postupkom utvrđeno je da su u Jakarti krajem travnja 2011. predstavnici kineske i indonezijske vlade tijekom posjeta tadašnjeg kineskog premijera g. Wena Jiabaoa potpisali tri memoranduma o razumijevanju i jedan tehnički propis. Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi ta tri memoranduma o razumijevanju i tehnički propis.

(565) Indonezijska vlada dostavila je tri dokumenta. Prvi dokument bio je Protokol o izmjeni Memoranduma o razumijevanju između Ministarstva mora i ribarstva Indonezije i Državne oceanske uprave NRK-a o pomorskoj suradnji potpisan 29. travnja 2011.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf

(566) Drugi dokument bio je Sporazum između indonezijske i kineske vlade o proširenju i produbljivanju bilateralne gospodarske i trgovinske suradnje potpisan 29. travnja 2011. Prema tom sporazumu „dvije su se vlade složile da će poticati poduzeća" na gospodarsku suradnju u različitim oblicima u nekoliko područja kao što su industrija čelika, industrijski park i zona prerade za izvoz.

(567) Treći dokument bilo je Zajedničko priopćenje indonezijske i kineske vlade o daljnjem jačanju strateškog partnerstva Kine i Indonezije potpisano 29. travnja 2011. Prema tom priopćenju „dvije strane izrazile su zadovoljstvo Akcijskim planom za provedbu Zajedničke izjave o strateškom partnerstvu između kineske i indonezijske vlade potpisane 21. siječnja 2010. te su se složile da će poduzeti konkretne mjere za provedbu Akcijskog plana i promicati pragmatičnu suradnju u različitim područjima između dviju zemalja". Nadalje, „kineska strana nada se i jačanju suradnje s indonezijskom stranom u razvoju zone gospodarske i trgovinske suradnje".

(568) Indonezijska i kineska vlada složile su se u Zajedničkoj izjavi objavljenoj 25. ožujka 2012. u Pekingu na kraju službenog posjeta indonezijskog predsjednika Yudhoyonoa da će razviti bilateralni sporazum o gospodarskoj i trgovinskoj suradnji Indonezije i Kine u skladu s posebnim povlaštenim politikama utvrđenima u 12. petogodišnjem planu kineske vlade i glavnom planu MP3EI indonezijske vlade ([120]). Nadalje, indonezijska vlada poticala je kineska poduzeća na sudjelovanje u jačanju industrijskih kapaciteta Indonezije te je obećala da će „i dalje stvarati povoljnu investicijsku klimu za strane ulagače, među ostalim za ulagače iz Kine". Točnije, indonezijska vlada očekivala je da će kineska poduzeća „više ulagati u rudarsku industriju Indonezije" te je „izvijestila Kinu o svojim nastojanjima da poboljša upravljanje svojim rudarskim resursima". Naposljetku, obje su se strane složile da će „usmjeriti napore na daljnje učvršćivanje i proširenje suradnje u […] rudarstvu". Ta izjava pokazuje da su te dvije strane nastojale provesti svoje nacionalne povlaštene politike, posebno kako bi ojačale industrijske kapacitete Indonezije na kraju proizvodnog lanca tako da uključe Kinu i informiraju je o razvoju politike o sirovinama.

(569) Kad je riječ o Indoneziji, u glavnom planu MP3EI prepoznato je da treba dodatno razviti industriju u Indoneziji i da je otok Sulawesi prikladno razvojno područje za industriju. Kako bi poduprla razvoj industrije čelika, indonezijska vlada je, među ostalim mjerama, predvidjela regulatorne promjene radi olakšavanja opskrbe sirovinama, razvoja nacionalnih poslovnih partnerstava na početku i na kraju proizvodnog lanca, razvoja klastera industrije čelika na kraju proizvodnog lanca i davanja prioriteta integraciji taljenja čelika i proizvodnje nehrđajućeg čelika ([121]). To se odnosi i na prirodne resurse, a posebno na rudarstvo i nikal, kako bi se povećala industrijska prerada u Indoneziji i postigla veća dodana vrijednost. Kad je riječ o niklu, naglašava se jačanje industrije nikla na kraju proizvodnog lanca olakšavanjem snažnog partnerstva između industrija na početku proizvodnog lanca i industrija na kraju proizvodnog lanca ([122]).

(570) Kad je riječ o NRK-u, u 12. petogodišnjem planu nacionalnog gospodarskog i društvenog razvoja, koji je bio na snazi u vrijeme osnivanja IMIP-a, istaknuta je strateška vizija kineske vlade za poboljšanje i promicanje ključnih industrija. U njemu se navodi da kineska vlada donosi politike za potporu tehničkom poboljšanju poduzeća radi povećanja konkurentnosti na tržištu. Prethodni ispitni postupci pokazali su da industrija čelika ima istaknuto mjesto među tim ključnim industrijama ([123]). Nadalje, kineska vlada objavila je poseban plan za industriju čelika, tj. 12. petogodišnji plan za industriju čelika („12. petogodišnji plan za čelik"), koji je isto tako bio na snazi u vrijeme osnivanja IMIP-a. U 12. petogodišnjem planu za čelik naglašeno je da je industrija čelika važna temeljna industrija nacionalnog gospodarstva te je istaknuta važnost „jačanja povezanosti politika u području poreza, financija, trgovine, zemljišta, energetske uštede, zaštite okoliša, sigurnosti i drugih politika s politikom o industriji čelika". Prethodni ispitni postupci pokazali su da su ti planovi pravno obvezujući ([124]) te je njima utvrđeno da kineska vlada ima dominantnu

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html

([121]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025., str. 65.–68.

([122]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025.

([123]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2017/969 od 8. lipnja 2017. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL L 146, 9.6.2017., str. 17.), uvodna izjava 49. i sljedeće.

([124]) Isto, uvodna izjava 55.

ulogu u sektoru čelika uz posredstvo poduzeća u državnom vlasništvu ([125]). Dominantna uloga kineske vlade u sektoru čelika i posljedično znatno narušavanje tržišta dodatno su potvrđeni u radnom dokumentu službi Komisije o znatnim poremećajima u gospodarstvu NRK-a u svrhu ispitnih postupaka trgovinske zaštite, u kojem se navodi da je „uz visoku razinu državne intervencije u industriji čelika i visok udio državnih poduzeća u tom sektoru, čak i proizvođačima čelika u privatnom vlasništvu onemogućeno poslovanje prema tržišnim uvjetima" i uviđa da postoji „znatna razina vlasništva, kontrole i/ili državne intervencije u odnosu na navodno privatna društva za proizvodnju čelika" ([126]).

(571) Ministar gospodarskih poslova Indonezije i ministar trgovine Kine potpisali su 2. listopada 2013. u Jakarti „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" („Program Indonezije i Kine"). U Programu Indonezije i Kine predviđeno je „povećanje trgovinskih ulaganja između dviju zemalja i poticanje provedbe zajedničkih prioritetnih projekata" ([127]), za koje se očekivalo da će biti konkretno ostvarenje programa.

(572) U poglavlju III. Programa Indonezije i Kine indonezijska i kineska vlada pojasnile su da će se program ostvariti prioritetnim projektima za koje bi „načelo odabira trebalo biti u skladu sa strateškim interesima i potrebama društveno-ekonomskog razvoja dviju zemalja te sa srednjoročnim i dugoročnim planiranjem za gospodarski razvoj obiju zemalja i prikladno za razvojne planove uključenih poduzeća".

(573) Komisija je zatražila od indonezijske vlade da dostavi popis prioritetnih projekata koji su odabrani za provedbu na temelju odredaba Programa Indonezije i Kine. Međutim, indonezijska vlada umjesto toga dostavila je drugačiji popis projekata tj. popis projekata suradnje Indonezije i Kine u okviru gospodarskog dijaloga na visokoj razini (HLED). Zbog tog odbijanja suradnje Komisija je na temelju primjene članka 28. stavka 1. zaključila da je i projekt Morowali uvršten na taj popis prioritetnih projekata u okviru bilateralne suradnje. To je važan projekt u kojem je prisutnost kineskih društava znatna.

(574) I točka 1.2.3. poglavlja I. Programa Indonezije i Kine, u kojoj se navodi da je jedan od sveobuhvatnih ciljeva bilateralne suradnje bio „potaknuti konkurentna i ugledna kineska poduzeća i financijske institucije na sudjelovanje u razvoju šest gospodarskih koridora u Indoneziji i projektu navedenom u glavnom planu MP3EI indonezijske vlade te potaknuti konkurentna i ugledna indonezijska poduzeća na razvoj 12. petogodišnjeg plana kineske vlade", potvrđuje izjavu iz 2012. da je jedan od glavnih ciljeva suradnje bila provedba povlaštenih politika za sektor čelika ([128]).

(575) Program Indonezije i Kine pokazuje da su obje vlade utvrdile ključna područja ([129]) suradnje koja su, među ostalim, uključivala rudarstvo, metaluršku industriju i industrijske parkove (uključujući posebne gospodarske zone). U okviru djelovanja koja se odnose na rudarstvo indonezijska i kineska vlada izričito su se u odjeljku 2.4.2. složile da će „surađivati u istraživanju, rafinerijama i preradi mineralnih resursa, uključujući …nikal...", „ubrzati i olakšati bilateralnu suradnju u rudarskim i metalurškim projektima", „promicati razvoj mineralnih resursa izgradnjom namjenskih industrijskih parkova i zona u šest gospodarskih koridora...", „surađivati u razvoju mineralnih resursa u Indoneziji".

([125]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2019/688 od 2. svibnja 2019. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na uvoz određenih organski prevučenih proizvoda od čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine nakon revizije zbog predstojećeg isteka mjera u skladu s člankom 18. Uredbe (EU) 2016/1037 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 116, 3.5.2019., str. 39.), uvodne izjave 37. i 70.

([126]) Radni dokument službi Komisije o znatnim poremećajima u gospodarstvu Narodne Republike Kine u svrhu ispitnih postupaka trgovinske zaštite, SWD(2017) 483 final/2, 20.12.2017., str. 360. Vidjeti poglavlje 14. istog dokumenta (Sektor čelika, str. 346.–376.) u kojem se općenitije razmatra sektor čelika u NRK-u.

([127]) „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" (poglavlje I. i poglavlje III.).

([128]) „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" (poglavlje I., točka 1.2.3.).

([129]) „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" (poglavlje II.).

(576) U odjeljku 2.7.8. Programa Indonezije i Kine koji se odnosi na metaluršku industriju indonezijska i kineska vlada izričito su se složile da će „poticati kineske proizvođače koji djeluju u području metalurgije na to da izravno ulažu u Indoneziji, da iskoriste prirodne resurse Indonezije te da ulažu u obliku integriranih metalurških industrijskih parkova kako bi pomogli u poboljšanju njezina lanca metalurške industrije i kako bi se povećala dodana vrijednost projekata u industriji minerala ([130]). Program potvrđuje i da se kineske proizvođače koji djeluju u području metalurgije potiče na uspostavu zajedničkih pothvata s indonezijskim društvima. U odjeljku 2.9. o industrijskim parkovima (uključujući posebne gospodarske zone) indonezijska i kineska vlada složile su se da će promicati industrijske parkove, „poticati kineska poduzeća na ulaganje u indonezijske industrijske parkove...", „...olakšati i pružiti potporu politike u razvoju industrijskih parkova". Stoga je indonezijska vlada aktivno tražila i prihvatila potporu politike koju je kineska vlada odobrila za određene projekte kao što je industrijski park u Morowaliju.

(577) Obje vlade objavile su 27. ožujka 2015. „Zajedničku izjavu o jačanju sveobuhvatnog strateškog partnerstva između NRK-a i Indonezije" ([131]). U toj izjavi „…obje strane obvezale su se na to da će aktivno provoditi Petogodišnji razvojni plan za gospodarsku i trgovinsku suradnju Indonezije i Kine i što prije dovršiti popis prioritetnih projekata kako bi…". Slično tomu, obje su vlade „... smatrale da su inicijativa o Pomorskom putu svile 21. stoljeća koju je predložio predsjednik Xi Jinping i strategija Globalnog pomorskog uporišta koju je pokrenuo predsjednik Joko Widodo u velikoj mjeri komplementarne". Isto tako, obje su vlade „...obećale da će ubrzati izgradnju kinesko-indonezijskih integriranih industrijskih parkova i što prije uspostaviti međuvladin koordinacijski odbor." Indonezijska strana „…. uvest će povlaštene politike za industrijske parkove kako bi se, radi ubrzanja njihova razvoja, kineskim poduzećima osigurao siguran i olakšan način uključivanja u parkove u skladu s indonezijskim zakonima i propisima", a Kina se obvezala na to da će „...i dalje pružati financijsku potporu izgradnji infrastrukture i velikim projektima u Indoneziji putem bilateralnih i multilateralnih financijskih kanala."

(578) Indonezijska i kineska vlada potpisale su 7. svibnja 2018. Memorandum o razumijevanju „o promicanju suradnje u razvoju regionalnih sveobuhvatnih gospodarskih koridora", u kojem su se obje strane složile da će surađivati, među ostalim, u razvoju Sjevernog Sulawesija. U tom Memorandumu obje su se strane složile da će „mobilizirati i koordinirati relevantne vladine agencije, kvalificirana poduzeća i institucije koje će sudjelovati u oblikovanju plana razvoja tih koridora."

(579) Indonezijska i kineska vlada potpisale su 23. listopada 2018. Memorandum o razumijevanju „o uspostavi zajedničkog upravnog odbora za razvoj regionalnih sveobuhvatnih gospodarskih koridora". Tim Memorandumom utvrđena je organizacijska struktura suradnje: zajedničko tajništvo, zajedničke radne skupine, radni mehanizmi, upravni odbor itd. I ta struktura pokazuje da se okvir bilateralne suradnje zajednički provodi uz posredstvo posebnih zajedničkih administrativnih tijela.

(580) Prethodno navedeni bilateralni sporazumi i dokumenti pokazuju da se bilateralna suradnja ostvarila sporazumima u kojima su utvrđeni uvjeti i doprinos svake vlade. Pojedinosti o financiranju, upravljanju u okviru IMIP-a i drugim bilateralnim administrativnim mehanizmima opisane su u sljedećim odjeljcima. Međutim, dokumenti obuhvaćeni u ovom odjeljku potvrđuju da su ove dvije vlade sklopile posebne sporazume za provedbu svojih povlaštenih politika u korist određenih industrija i projekata obuhvaćenih njihovom suradnjom. Oni pokazuju da su tom suradnjom posebno obuhvaćene politike kojima se pogoduje razvoju industrije prerade niklove rude i industrije nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca u Indoneziji poticanjem ulaganja iz Kine u okviru kineske povlaštene potpore. Jasno je da je grupa IRNC bila korisnik tih politika dogovorenih u okviru bilateralne suradnje.

(581) Prethodno navedeni sporazumi i dokumenti opisuju okvir suradnje između Indonezije i Kine te ukazuju na razvoj i stalno produbljivanje te suradnje tijekom godina. Ta suradnja koja se produbljuje omogućuje koristi za kineska ulaganja i društva od indonezijskih sirovina i zemljopisnog položaja Indonezije. Kineska strana financira ulaganja u odabrane „koridore" u okviru inicijative „Pojas i put", a indonezijska strana aktivno održava povoljan zakonodavni i politički okvir te okvir politika za poticanje projekata koji će se provesti u određenim dijelovima njezina državnog

([130]) „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" (poglavlje II., 2.7.8.).
([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm

područja. Kako je detaljnije objašnjeno u sljedećim odjeljcima, u sklopu tog okvira i u tom kontekstu izgrađen je park Morowali u pokrajini Sulawesi te je uspostavljeno sjedište glavnog proizvođača izvoznika koji je u potpunosti integriran u njega.

4.5.4. *Povlaštena financijska potpora u kontekstu bilateralne suradnje*

(582) Povlaštena financijska potpora kineske strane kineskim društvima za razvoj industrije nehrđajućeg čelika u Indoneziji bila je jedan od stupova bilateralne suradnje u području industrije nehrđajućeg čelika. To je bio uvjet koji je nametnula Indonezija kako bi kineskim društvima omogućila pristup svojim velikim rezervama niklove rude prikladne za njihov proizvodni postupak.

(583) Kako je prethodno navedeno, kineska vlada još je 2005. u kontekstu Zajedničke izjave Indonezije i Kine o strateškom partnerstvu istaknula potrebu za zaštitom interesa ulagača radi ostvarivanja dobiti, što pokazuje da je kineska vlada prethodnih godina uvijek osiguravala da će taj cilj biti postignut. To su bile godine u kojima se kineska politika ulaganja u inozemstvu uspješno provodila nakon njezina uvođenja 1999. radi, među ostalim, promicanja i poticanja kineskih ulaganja u inozemstvu i proširenja izvoza.

(584) U članku 3.1.10. Akcijskog plana iz 2010. u kontekstu „Financijske suradnje" navodi se da će dvije strane „ojačati redovita bilateralna savjetovanja i koordinaciju radi ubrzanja iskorištenja i provedbe *povlaštenog izvoznog kredita za kupce, povlaštenog zajma* i drugih razvojnih programa financijske potpore".

(585) U medijima ([132]) je objavljeno da su se Industrijska i komercijalna banka Kine (ICBC) te Banka Kine još 2011. obvezale na to da će društvima sa sjedištem u Kini koja žele ulagati u Indoneziji osigurati kapitalni zajam u iznosu od 8 milijardi USD.

(586) Glavni dokument kojim je odobreno povlašteno financiranje Kine bio je pisani Sporazum između indonezijske i kineske vlade od 29. travnja 2011. o proširenju i produbljivanju bilateralne gospodarske i trgovinske suradnje. U članku VI. nedvosmisleno stoji da se „stranke slažu da će poticati svoje financijske institucije i institucije za osiguranje na davanje prioriteta financiranju i potpori u obliku osiguranja za te projekte […]".

(587) I u Programu Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju od 2. listopada 2013., u točki 5.2.1. poglavlja V. o financijskim uslugama, izričito je navedeno da se „kineske financijske institucije potiču na podupiranje financiranja za ulaganja i izgradnju projekata koje provode poduzeća u Indoneziji financirana iz Kine uz poštovanje nacionalnih zakona i propisa".

(588) Kako je objašnjeno u prethodnom odjeljku, financiranje je osigurano u kontekstu glavnog cilja bilateralne suradnje: „potaknuti konkurentna i ugledna kineska poduzeća i financijske institucije na sudjelovanje u razvoju šest gospodarskih koridora u Indoneziji i projektu navedenom u glavnom planu MP3EI indonezijske vlade te potaknuti konkurentna i ugledna indonezijska poduzeća na razvoj 12. petogodišnjeg plana kineske vlade" ([133]). Upućivanje na odgovarajuće nacionalne povlaštene politike, među ostalim za industriju nehrđajućeg čelika, povezano je s ciljem osiguravanja povlaštenog financiranja radi ostvarenja bilateralnog sporazuma o industrijskom parku Morowali u korist industrije nehrđajućeg čelika.

(589) Tijekom sastanka na vrhu Indonezije i Kine dioničari osnivači društava IMIP, PT Bintangdelapan Investama („BDI") i Shangai Decent Investment Group („SDI") (vidjeti uvodne izjave 626. i 777.) potpisali su 2. listopada 2013. u nazočnosti predsjednika Indonezije i Kine sporazum o ulaganju i financiranju s Fondom za investicijsku suradnju Kine i zemalja ASEAN-a (CAF) radi razvoja aktivnosti u parku Morowali ([134]). Fond Kine i zemalja ASEAN-a (CAF) je *off-shore* dionički fond koji su odobrili Državno vijeće Narodne Republike Kine i Nacionalno povjerenstvo za razvoj i reforme. Osnivanje fonda sponzorira Kineska uvozno-izvozna banka zajedno s drugim kineskim i međunarodnim

([132]) Bisnis, *China-based lenders back investment in Indonesia* (Zajmodavci sa sjedištem u Kini podupiru ulaganja u Indoneziji), 26. travnja 2011., https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

([133]) „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju" (poglavlje I., točka 1.2.3.).

([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

institucionalnim ulagačima. CAF je usmjeren na ulaganja u sektore infrastrukture, energije i prirodnih resursa u zemljama ASEAN-a te je pionir u promicanju „suradnje jug-jug" između Kine i tržišta u nastajanju i olakšava strategiju ulaganja u inozemstvu za kineska poduzeća.

(590) Izviješteno je i da su tijekom posjeta kineskog predsjednika Indoneziji u listopadu 2013. potpisana 23 sporazuma, koji se posebno odnose na nikal. Čak 60 % tih sporazuma odnosi se na ulaganja u sektor prerađivačke industrije u ukupnom iznosu od 32,8 milijardi USD (36,1 bilijun Rp) ([135]). To dodatno potvrđuje da je indonezijska vlada izravno tražila financiranje iz Kine u industriji nikla.

(591) U zajedničkoj izjavi iz ožujka 2015. ponovno je potvrđena predanost kineske vlade „ ...daljnjem pružanju financijske potpore za izgradnju infrastrukture i velike projekte u Indoneziji putem bilateralnih i multilateralnih financijskih kanala."

(592) Nadalje, predsjednik IMIP-a, društva koje upravlja industrijskim parkom Morowali u kojem se nalazi proizvođač izvoznik IRNC, izvijestio je da je „projekt" (park i povezani zakupci) „imao lak pristup srednjoročnom i dugoročnom financiranju. U početcima projekta srednjoročnom i dugoročnom financijskom potporom doprinijele su banke za provedbu državne politike, među ostalima i Kineska razvojna banka, Kineska izvozno-uvozna banka i kineske banke u državnom vlasništvu, uključujući Banku Kine." ([136])

(593) Naposljetku, jasno je da je indonezijska vlada imala saznanja o tome da kineske banke pružaju takvo povlašteno financiranje jer su njezini dužnosnici u nekoliko navrata svjedočili potpisivanju takvog financiranja. Jedan je primjer već naveden u uvodnoj izjavi 589. Drugi primjer odnosi se na oročeni zajam od 170 milijuna USD i Memorandum o razumijevanju s Kineskom razvojnom bankom koje su 7. svibnja 2018. potpisali ITSS i društvo PT. Dexin Steel Indonesia (DSI), još jedno povezano društvo koje se nalazi u parku IMIP. To se zbilo na večeri povodom poslovnog sastanka na vrhu Indonezije i Kine čiji su domaćini bili kineski premijer Li Keqiang i potpredsjednik Indonezije Jusuf Kalla.

(594) Ti pisani dokumenti, izjave i radnje na nedvosmislen način potvrđuju da je indonezijska vlada aktivno tražila, prihvatila i priznavala kao svoju povlaštenu financijsku potporu kineske vlade. Indonezijska vlada nije izravno pružala takvu potporu, nego je uspostavila okvir bilateralne suradnje s kineskom vladom kako bi osigurala da kineska vlada pruži povlašteno financiranje za ulaganja kineskih društava u Indoneziji u kontekstu povlaštenih politika, a kako bi kineska društva osigurala potrebnu opskrbu niklovom rudom. Kako je pokazao ispitni postupak (vidjeti odjeljak o IMIP-u i odjeljak o povlaštenom financiranju), IRNC je bio glavni korisnik tog povlaštenog financiranja koje su osigurali kineska politika i banke u državnom vlasništvu za financiranje izgradnje i operativnih aktivnosti talionica te povezanih proizvođača nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca u industrijskom parku Morowali.

4.5.5. *Industrijski park Morowali*

(595) Kad je riječ posebice o preradi niklove rude i industriji nehrđajućeg čelika, bliska suradnja između indonezijske i kineske vlade unutar državnog područja zemlje izvoznice kulminirala je uspostavom i radom industrijskog parka Morowali. Indonezijska i kineska vlada omogućile su društvima za proizvodnju nehrđajućeg čelika koja se nalaze u tom parku povoljne uvjete koji im donose korist. To udruživanje resursa u okviru takve bliske suradnje služi zajedničkoj svrsi i koristi zajedničkom korisniku, tj. grupi IRNC ([137]).

(596) Park Morowali je industrijski park usmjeren na izgradnju potpuno integrirane industrije nehrđajućeg čelika, što uključuje sve aktivnosti od iskopavanja niklove rude do proizvodnje konačnog proizvoda od nehrđajućeg čelika na kraju proizvodnog lanca. Park se nalazi u Bahodopiju, u okrugu Morowali u pokrajini Središnji Sulawesi.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5

([137]) Društvo Jindal Stainless Indonesia nije imalo koristi ni od jednog programa povlaštenog financiranja jer nije bilo uključeno u bilateralnu suradnju između kineske i indonezijske vlade niti je primalo ikakve zajmove po povlaštenim uvjetima.

(597) Glavni indonezijski proizvođač izvoznik koji surađuje, IRNC, nalazi se u parku Morowali. Park se prostire na površini od 2 500 ha i uključuje 29 zakupaca, od kojih je više od polovine povezano s IMIP-om. Glavni ulagač u IRNC i IMIP kineska je grupa Tsingshan Steel.

(598) Prethodno navedeni relevantni bilateralni regulatorni okvir pokazuje da su se Indonezija i Kina složile da će uspostaviti i razviti posebno područje u industrijskom parku Morowali kako bi poduprle društva koja ispunjavaju uvjete u provedbi njihove suradnje. Park Morowali dobio je status priznatog industrijskog imanja koje podliježe, među ostalim, povlaštenim indonezijskim nacionalnim pravilima za industrijska imanja.

(599) Važno je napomenuti da je kineska vlada klasificirala park Morowali kao zonu gospodarske i trgovinske suradnje u Indoneziji ([138]).

(600) Iako je suradnja radi razvoja IMIP-a prvi put najavljena na sastanku na vrhu održanom 2013. između kineskog predsjednika Xi Jinpinga i tadašnjeg predsjednika Indonezije Susila Bambanga Yudhoyonoa, razvoj IMIP-a počeo je 2007. kad je grupa Bintangdelapan započela svoje rudarske operacije na području pod koncesijom od 47 000 hektara u Morowaliju ([139]). To se društvo obratilo kineskim ulagačima kako bi ih potaknulo na ulaganje u rudarske aktivnosti u industriji nikla jer je Kina u to vrijeme bila najveće tržište za indonezijski izvoz nikla ([140]).

(601) Godine 2009., što se poklapa sa strožim mjerama iz Zakona o rudarstvu iz 2009. kojim se niklovu rudu nastojalo zadržati u Indoneziji, BDI i SDI uspostavili su zajednički pothvat radi razvoja rudarske industrije u tom području. Te dvije strane osnovale su društvo PT Sulawesi Mining Investment (SMI), uključeno u proizvodnju niklove rude i njezin izvoz, uglavnom u Kinu. To je partnerstvo bilo u skladu s politikom ulaganja u inozemstvu SDI-a. Na internetskoj stranici SDI-a objavljeno je da je „SDI, radi aktivne provedbe politike ulaganja u inozemstvu, 2009. uspostavio partnerstvo sa SMI-jem kako bi bio pionir u rudarenju i izvozu indonezijske niklove rude te u taljenju feronikla i uložio u izgradnju PT IMIP-a, koji je od velike važnosti za egzonomsku suradnju između Kine i Indonezije te između Kine i zemalja ASEAN-a” ([141]).

(602) U Zajedničkom priopćenju o daljnjem jačanju strateškog partnerstva Kine i Indonezije od 29. travnja 2011. navedeno je sljedeće: „Kineska strana nada se i jačanju suradnje s indonezijskom stranom u razvoju zone gospodarske i trgovinske suradnje”.

(603) U svibnju 2011. izvješteno je da je Indonezijski odbor za koordinaciju ulaganja (BKPM) zatražio od kineskih ulagača da ulažu u preradu rudarske robe (uključujući nikal u jugoistočnom dijelu Sulawesija): „Odbor za koordinaciju ulaganja (BKPM) potiče potencijalne ulagače na ulaganje u preradu rudarskih proizvoda. (…) Osim toga, BKPM je usto zatražio od Kine da ulaže u preradu nikla u jugoistočnom Sulawesiju”. ([142]) Nadalje, za projekt koji je uključivao izgradnju talionice aluminija istaknuta su ograničenja u vezi s kupnjom zemljišta. I to pokazuje da je indonezijska vlada nastojala osigurati ulaganja iz Kine u Indoneziji.

(604) U Petogodišnjem razvojnom programu za gospodarsku i trgovinsku suradnju indonezijske i kineske vlade od 2. listopada 2013., u odjeljku 2.9. o industrijskim parkovima (uključujući posebne gospodarske zone), navodi se sljedeće: „Poticati kineska poduzeća na ulaganje u indonezijske posebne gospodarske zone, Park za gospodarski i tehnološki razvoj, Park za ekonomsku i trgovinsku suradnju, industrijske parkove, tehnološko demonstracijsko područje i druge oblike industrijskih parkova. Obje su se strane složile da će vlada olakšati razvoj industrijskih parkova i pružiti potpore politike u tu svrhu”.

(605) Te dvije vlade potpisale su 2. listopada i Sporazum o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine. U članku V. navodi se kakve su potpore politike dogovorile te dvije zemlje: „Vlada Narodne Republike Kine potvrđuje da će pružati relevantnu potporu za izgradnju, privlačenje poduzeća i rad industrijskih parkova i olakšavati te aktivnosti, u skladu s važećim zakonima, propisima i politikama obiju zemalja. Vlada Indonezije nastojat će pružiti potporu i olakšati mjere u skladu sa svojim nacionalnim važećim zakonima, propisima i politikama. O pojedinostima politika potpore odlučit će se u okviru bilateralnih razgovora.”

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

(606) Nadalje, osim „Programa Indonezije i Kine”, obje vlade potpisale su istog dana, 2. listopada 2013., još jedan bilateralni sporazum koji se posebno odnosi na razvoj integriranih industrijskih parkova u Indoneziji. Prema članku 1. tog sporazuma, indonezijska i kineska vlada složile su se da će „poduprijeti uspostavu integriranih industrijskih parkova Indonezije i Kine u Indoneziji”, koji „će se prvenstveno uspostaviti u indonezijskim regijama koje su bogate mineralnim resursima”.

(607) U tom sporazumu kineska vlada obvezala se da će „pružati relevantnu potporu za izgradnju, privlačenje poduzeća i rad industrijskih parkova i olakšavati te aktivnosti, u skladu s važećim zakonima, propisima i politikama obiju zemalja” ([143]). Indonezijska vlada izjavila je da će „nastojati pružiti potporu i olakšati mjere u skladu sa svojim nacionalnim važećim zakonima, propisima i politikama” ([144]).

(608) Važan bilateralni dokument kojim se uređuju pitanja koja se odnose na park Morowali bio je Sporazum između kineske i indonezijske vlade o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine iz 2013. („Sporazum o integriranim industrijskim parkovima”). U njegovu članku 1. navodi se da je „cilj ovog Sporazuma poduprijeti uspostavu integriranih industrijskih parkova Indonezije i Kine u Indoneziji” (dalje u tekstu „industrijski parkovi”). „Industrijski parkovi prvenstveno će se uspostaviti u indonezijskim regijama koje su bogate mineralnim resursima.” U članku 3.1. navodi se da „opseg suradnje ovog Sporazuma obuhvaća koordinaciju, olakšavanje i savjetovanje o uspostavi industrijskih parkova.” U njegovu članku 5.1. u poglavlju V. o potpori politike navodi se da „Vlada Narodne Republike Kine potvrđuje da će pružati relevantnu potporu za izgradnju, privlačenje poduzeća i rad industrijskih parkova i olakšavati te aktivnosti, u skladu s važećim zakonima, propisima i politikama obiju zemalja.”

(609) Tijekom bilateralnog sastanka na vrhu 3. listopada 2013. kineski predsjednik Xi iznio je plan o izgradnji Pomorskog puta svile 21. stoljeća. Prethodnog dana sastanka na vrhu, 2. listopada 2013., indonezijska i kineska vlada potpisale su „Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju” i „Sporazum između Vlade Narodne Republike Kine i Vlade Republike Indonezije o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine”. Ti sporazumi o suradnji trebaju biti ostvareni odabranim prioritetnim projektima.

(610) U zajedničkoj izjavi Kine i Indonezije o jačanju strateškog partnerstva iz ožujka 2015. navodi se da će indonezijska vlada „…. uvesti povlaštene politike za industrijske parkove kako bi se, radi ubrzanja njihova razvoja, kineskim poduzećima osigurao siguran i olakšan način uključivanja u parkove u skladu s indonezijskim zakonima i propisima.”

(611) Nastavno na Zajedničku izjavu, indonezijska vlada donijela je Uredbu br. 142/2015 o industrijskim imanjima koja je zamijenila prethodnu Uredbu o industrijskim imanjima iz 2009., kako bi je uskladila s bilateralnom Zajedničkom izjavom iz 2015. i bilateralnim sporazumom iz 2013. o integriranim industrijskim parkovima. U poglavlju 8. te uredbe utvrđeni su glavni poticaji za društva koja su uspostavila svoje poslovanje na tim industrijskim imanjima, kao što je grupa IRNC. U članku 4. točki i. navodi se da ovlasti ministra obuhvaćaju „određivanje smjernica o referentnoj prodajnoj cijeni ili najmu industrijskih blokova i/ili zgrada unutar industrijskog imanja na temelju prijedloga Odbora za industrijska imanja”. U članku 41. stavku 1. predviđeno je da se „društvu koje upravlja industrijskim imanjem i industrijskom društvu koje je smješteno na industrijskom imanju dodjeljuju porezni poticaji”. U članku 45. stavku 1. propisano je da „Vlada može pokrenuti razvoj industrijskih imanja kao industrijske infrastrukture (a) ako privatni sektor nije zainteresiran ili ne može razviti industrijsko imanje; i/ili (b) kako bi ubrzala širenje i ravnomjernu rasprostranjenost industrijskog razvoja”. Nadalje, indonezijska vlada provela je mjere aktivnog uključivanja i praćenja društava koja upravljaju takvim imanjima uz posredstvo tijela predviđenog u članku 51. stavku 1.: „U svrhu podupiranja razvoja industrijskih imanja osniva se Odbor za industrijska imanja.”

(612) Sveobuhvatna integracija prerade u okviru parka u skladu je s ciljevima razvoja politike indonezijske vlade. Točnije, postrojenja za taljenje u skladu su s pravnim zahtjevima iz Zakona o rudarstvu iz 2009. i povezanim propisima u pogledu dodane vrijednosti u odnosu na primarni materijal Ministarstva industrije. Prema tom zakonu i propisima, društva za rudarenje niklove rude moraju izgraditi vlastite talionice radi razvoja industrije s višom dodanom vrijednošću u Indoneziji (vidjeti prethodni odjeljak).

([143]) Sporazum između Vlade Narodne Republike Kine i Vlade Republike Indonezije o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine, 5.1.

([144]) Sporazum između Vlade Narodne Republike Kine i Vlade Republike Indonezije o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine, 5.2.

(613) Razvoj parka Morowali obuhvaća ključne elemente koje je indonezijska vlada postavila kao prioritet u svojim razvojnim planovima. Park Morowali nalazi se na strateškom zemljopisnom području Sulawesija, pripada sektoru čelika koji se potiče, promiče integraciju na početku i na kraju proizvodnog lanca i povećava stvaranje dodane vrijednosti prirodnih resursa i rudarstva, odnosno nikla.

(614) Iz geografske perspektive, park Morowali nalazi se u koridoru Sulawesi ([145]), jednom od šest gospodarskih koridora koje je Vlada Indonezije utvrdila i promicala kao temelje planova gospodarskog razvoja zemlje. Utvrđeno je da je rudarenje nikla jedan od sektora koji su temelj razvoja tog područja.

(615) Indonezijska i kineska tijela dodijelila su parku Morowali poseban službeni status.

(616) Indonezijska vlada službeno mu je dodijelila status nacionalnog strateškog projekta ([146]) („PSN"). To je relevantno iz dviju perspektiva, razvoja prioritetnih industrijskih područja/posebnih gospodarskih zona i projekata razvoja talionica. PSN-i se odabiru u skladu s razvojnim politikama u Indoneziji, vlada ih pomno prati i ispunjavaju uvjete za određene povlastice ([147]). Nadalje, sa statusom PSN-a, IMIP-u je omogućeno da započne razvoj industrijskog kompleksa i počne graditi postrojenja dok čeka građevinsku dozvolu.

(617) Kineska vlada, a posebno njezino Ministarstvo trgovine, službeno je priznala park Morowali kao određenu prekomorsku zonu trgovinske i gospodarske suradnje 2016. ([148]), a *de facto* još 2009. ([149])

(618) Prema informacijama na internetskoj stranici MOFCOM-a ([150]), službeno priznanje prekomorske zone gospodarske i trgovinske suradnje odnosi se na industrijski park s cjelokupnom infrastrukturom, jasnim vodećim industrijama, dobrim funkcioniranjem javnih usluga te koncentriranim i raširenim učincima za ulaganja i izgradnju poduzeća u kineskom vlasništvu koja su registrirana na državnom području NRK-a. Pri izgradnji prekomorske zone gospodarske i trgovinske suradnje, poduzeće je dužno, u skladu s relevantnim odredbama o inozemnim ulaganjima, ispuniti formalne obveze u svrhu vođenja evidencije ili dobivanja odobrenja za strano ulaganje države u Kini, ishoditi potvrdu o inozemnom ulaganju poduzeća koju izdaje nadležni odjel za trgovinu i ispuniti odgovarajuće prijave u skladu sa zakonima zemlje domaćina te osnovati poduzeće u zoni suradnje. Građevinsko poduzeće stječe zemljište kupnjom ili uzimanjem u zakup te ispunjava obveze u okviru svih zemljišnopravnih postupaka. Poduzeća u području izgradnje dužna su oblikovati jasne planove o izgradnji i radu parka te usmjerenju industrije, dovršiti izgradnju infrastrukture za vodu, struju i ceste potrebne za park te oblikovati jasne smjernice o uslugama za poduzeća koja ulaze u zonu kako bi se privuklo poduzeća koja će ulagati i proizvoditi u tom području.

(619) Kako je navedeno u jednom članku: „Na temelju smjernica vlade u okviru inicijative ‚Jedan pojas, jedan put' i u vezi sa strategijom zemlje domaćina na najvišoj razini, prekomorske zone suradnje postale su sredstvo za provedbu inicijative ‚Jedan pojas, jedan put' i međunarodne suradnje u pogledu proizvodnih kapaciteta" ([151]). Taj je koridor prihvatljiv i u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" kao jedno od područja koja se potiču tim instrumentom.

(620) Prethodno navedeni okvir potvrđuje da je park Morowali uspostavljen i razvijen pod posebnim režimom koji je utvrđen zakonima koji se odnose na industrijska imanja radi promicanja industrijalizacije i razvoja Indonezije s pomoću industrijskih parkova. Indonezijska tijela tim pravnim okvirom pružaju razne prednosti i konkretnu potporu, primjerice u smislu olakšavanja dobivanja dozvola, pružanja infrastrukture i poreznih poticaja. To su potvrdili i nalazi ispitnog postupka koji su detaljno navedeni u sljedećim odjeljcima ([152]). Nadalje, indonezijska vlada svojim je djelovanjem nedvojbeno tražila povlaštenu financijsku potporu kineske vlade za društva u parku Morowali te je prihvatila takvu potporu kao svoju.

([145]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025., str. 120.–140.

([146]) Odbor za ubrzanje izgradnje prioritetne infrastrukture (KPPIP) i Uredba predsjednika Republike Indonezije br. 3 iz 2016. o ubrzanju provedbe nacionalnih strateških projekata.

([147]) Kako je propisano Predsjedničkom uredbom br. 3 iz 2016. o ubrzanju provedbe nacionalnih strateških projekata.

([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm

([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf i http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Vidjeti i https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx i https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf

([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml

([151]) Godišnje izvješće o razvoju u Africi, br. 19 (2016.–2017.), Yellow Books of Africa, str. 13.

([152]) „Uredba o industrijskim imanjima br. 142/2015 naspram Uredbe o industrijskim imanjima br. 24/2009" i „Uredba o industrijskim imanjima br. 142/2015".

4.5.6. *Zajedničko upravljanje u okviru IMIP-a*

(621) Subjekt koji razvija park Morowali i upravlja njime je indonezijsko društvo PT Indonesian Morowali Industrial Park („IMIP"). To je društvo osnovano u skladu s indonezijskim pravom u rujnu 2013.

(622) Iako je suradnja radi razvoja IMIP-a prvi put najavljena na sastanku na vrhu održanom 2013. između kineskog predsjednika Xi Jinpinga i tadašnjeg predsjednika Indonezije Susila Bambanga Yudhoyonoa, razvoj IMIP-a počeo je 2007. kad je grupa Bintangdelapan započela svoje rudarske operacije na području pod koncesijom od 47 000 hektara u Morowaliju ([153]). To se društvo obratilo kineskim ulagačima kako bi ih potaknulo na ulaganje u rudarske aktivnosti u industriji nikla jer je Kina u to vrijeme bila najveće tržište za indonezijski izvoz nikla.

(623) BDI i SDI uspostavili su 2009. zajednički pothvat za razvoj rudarske industrije na tom području. Te dvije strane osnovale su društvo PT Sulawesi Mining Investment (SMI), uključeno u proizvodnju niklove rude i njezin izvoz, uglavnom u Kinu. SDI je društvo kći grupe Tsingshan Steel, krovnog matičnog društva glavnih proizvođača izvoznika koji surađuju, IRNC-a. S druge strane, BDI je društvo kći grupe Bintang Delapan, konglomerata koji uključuje rudarska društva s velikim nalazištima niklove rude u Indoneziji.

(624) Trenutačni dioničari IMIP-a su SDI (49,7 %), BDI (25 %) i SMI (25,3 %). SMI je 2015. postao dioničar.

(625) Tijekom sastanka na vrhu u listopadu 2013. SDI i BDI potpisali su sporazum o osnivanju IMIP-a. Tijekom provjere na daljinu indonezijska vlada potvrdila je da je potpisala taj sporazum. Međutim, tvrdila je da nema presliku tog sporazuma. Nadalje, i IMIP je odbio dostaviti taj sporazum tijekom ispitnog postupka.

(626) Tijekom istog sastanka na vrhu osnivači dioničari BDI i SDI potpisali su 2. listopada 2013. i sporazum o ulaganju i financiranju s Fondom za investicijsku suradnju Kine i zemalja ASEAN-a (CAF) radi razvoja aktivnosti u parku Morowali ([154]). Fond Kine i zemalja ASEAN-a (CAF) je *off-shore* dionički fond koji su odobrili Državno vijeće Narodne Republike Kine i Nacionalno povjerenstvo za razvoj i reforme. Osnivanje fonda sponzorira Kineska uvozno-izvozna banka zajedno s drugim kineskim i međunarodnim institucionalnim ulagačima. CAF je usmjeren na ulaganja u sektore infrastrukture, energije i prirodnih resursa u zemljama ASEAN-a te je pionir u promicanju „suradnje jug-jug" između Kine i tržišta u nastajanju i olakšava strategiju ulaganja u inozemstvu za kineska poduzeća.

(627) Park Morowali brzo se razvijao nakon osnivanja društva IMIP. Sukcesivno su građeni infrastruktura, popratni objekti i tvornice za proizvodnju. Procijenjeno je da su ulaganja u park do prosinca 2017. iznosila 6 milijardi USD ([155]). IMIP je dioničar u nekoliko društava osnovanih u parku, uključujući proizvođače izvoznike koji surađuju. IMIP je povezano društvo proizvođača izvoznika.

(628) Iako se čini da je privatno društvo, grupa Tsingshan strogo slijedi politiku kineske vlade, a u Indoneziji i politiku indonezijske vlade zbog okvira bilateralne suradnje. Predsjednik društva Tsingshan Holding Group izvijestio je da je „svaki potez društva usko povezan s nacionalnom strategijom i strukturnom preobrazbom kineskog gospodarstva" ([156]). Nadalje, društvo Tsingshan Steel Group izvijestilo je ([157]) da je aktivno provodilo kinesku inicijativu „Jedan pojas, jedan put" ubrzavanjem razvoja međunarodne strategije, izgradnjom velikih industrijskih parkova u Indoneziji i drugim zemljama. Naposljetku, neovisni izvori opisuju da grupa Tsingshan ima „značajne veze s vladom pokrajine Zhejiang." ([158])

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([155]) *Tenggara Strategics Briefing paper: Belt and Road Initiative: What's in it for Indonesia?* (Tenggara Strategics – informativni dokument: Inicijativa „Pojas i put": Što Indonezija dobiva time?), https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/

(629) IMIP se u svojim godišnjim izvješćima opisuje kao pilot-područje te gospodarske suradnje Indonezije i Kine.

(630) Prema navodima iz godišnjeg izvješća IMIP-a za 2017. (str. 1., str. 18. i str. 80.) i s internetske stranice društva Eternal Tsingshan Group: „Vlasnik kineskog društva Tsingshan Group Xiang Guangda i vlasnik indonezijskog društva Bintang Delapan Group Halim Mina potpisali su 3. listopada sporazum o suradnji radi uspostave parka Indonesia Morowali Industrial Park (‚IMIP') i prvog projekta na tom području, čemu je svjedočio kineski predsjednik Xi Jinping, a zatim i indonezijski predsjednik Susilo Bambang Yudhoyono." U istom izvješću navodi se da „predsjednik Indonezije Joko Widodo i sve razine središnje, pokrajinske i okružne vlade posvećuju veliku pozornost izgradnji IMIP-a, koju podupiru i potiču."

(631) Još jedna poveznica IMIP-a s ovim dvjema vladama činjenica je da njegovo djelovanje i mandat moraju biti u skladu s posebnim pravilima o industrijskim imanjima kako bi mogao ostvariti temeljne koristi i provesti svoju određenu zadaću u okviru širih povlaštenih politika koje su utvrdile te vlade. Okvir u kojem IMIP djeluje okvir je bilateralne suradnje Indonezije i Kine radi provedbe jednog od dogovorenih strateških projekata, a to je razvoj industrije prerade niklove rude u parku Morowali. Stoga IMIP djeluje unutar okvira glavnih dokumenata bilateralne suradnje.

(632) Iz pravne perspektive, IMIP je formalno povezan s ovim dvjema vladama putem sustava za izdavanje dozvola u okviru kojeg se prati provedba vladinih politika koji je predviđen indonezijskim propisima o industrijskim imanjima, tj. važećom Uredbom br. 142 iz 2015. Članak 1.7. odnosi se na poslovnu dozvolu za industrijsko imanje („IUKI"), licencu koju daje vlada za razvoj industrijskog imanja i upravljanje njime. U članku 12. i daljnjim člancima u poglavlju IV. Uredbe br. 142 utvrđena su pravila za dobivanje IUKI-ja od vlade. U Uredbi je predviđeno i osnivanje Odbora za industrijska imanja, organizacije koju je uspostavio ministar radi pružanja pomoći u provedbi politika za razvoj industrijskih imanja i njihovo upravljanje (odjeljak 1.10.). U poglavlju XII. Uredbe br. 142 navedeni su popis upravnih sankcija i odgovarajući postupak koji se provodi u slučaju kad društva koja upravljaju industrijskim imanjem ne poštuju relevantni propis.

(633) Naposljetku, postoje javno dostupni dokazi koji pokazuju da je IMIP u redovitom kontaktu s tijelima indonezijske i kineske vlade, kao što je, primjerice sastanak koji se održao između Ministarstva industrije, glavnog izvršnog direktora društva Tsingshan, kineskog veleposlanika u Indoneziji i IMIP-a 3. ožujka 2017. radi rasprave o razvoju industrijskog parka Morowali ([159]). Drugi je primjer sastanak koji se održao između glavnog izvršnog direktora društva Tsingshan i predsjednika Indonezije u srpnju 2019. radi izvješćivanja o razvoju ulaganja društva Tsingshan u park te o aktivnostima koje IMIP provodi radi promicanja ulaganja u industriju u parku ([160]).

(634) Ti formalni postupci koji ukazuju na blisku vezu između IMIP-a i dviju vlada te okvir bilateralne suradnje i, točnije, Sporazum iz listopada 2013. koji su indonezijska i kineska vlada odbile dostaviti, a koji je temelj zaključaka Komisije u skladu s člankom 28. osnovne Uredbe, pokazuju da IMIP nije privatno društvo koje upravlja parkom Morowali u skladu s tržišnim načelima. Naprotiv, misija je IMIP-a provesti sveobuhvatni cilj politike indonezijske i kineske vlade da se olakšaju uspostava i razvoj industrije nehrđajućeg čelika, a posebno IRNC-a, kako bi se uspješno proveo taj prioritetni projekt koji su dogovorile dvije vlade.

(635) Osim toga, Komisija primjećuje da IMIP olakšava i nabavu zemljišta za društva koja su osnovana u parku Morowali te dobivanje svih drugih poticaja utvrđenih u poglavlju VIII. Uredbe br. 142 iz 2015. (vidjeti odjeljak 4.8.).

4.5.7. *Drugi bilateralni administrativni mehanizmi s pomoću kojih se provodi bilateralna suradnja*

(636) Osim IMIP-a, ove su dvije vlade uspostavile i niz bilateralnih upravnih tijela zaduženih za provedbu i praćenje nekoliko sporazuma koji su sklopljeni kako bi se potvrdila njihova suradnja od 2005.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

(637) Kad je riječ posebice o parku Morowali, kako je prethodno objašnjeno, ove su dvije vlade 2. listopada 2013. potpisale Sporazum o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine u Indoneziji. U članku IV. predviđen je poseban „mehanizam za suradnju" između strana: „Dva imenovana tijela uspostavit će mehanizam za suradnju koji se sastoji od: a. Međuvladinog koordinacijskog odbora za integrirane industrijske parkove Indonezije i Kine; b. koordinacijskog odbora lokalnih tijela; i c. društava za razvoj industrijskog parka".

(638) U svrhu provedbe tog sporazuma Indonezija je izdala Uredbu 432/M-IND/kep/7/2014. Njome je uspostavljen poseban tim za indonezijsku stranu, odnosno suradnički tim za integrirano industrijsko područje Kine i Indonezije („KIT Indonesia"). KIT Indonesia ima zadaću pružati „uputstva o provedbi Sporazuma između Vlade Indonezije i Vlade NRK-a u vezi s integriranim industrijskim imanjem Indonezije i Kine" te „izvješćivati o ishodu priprema za provedbu Sporazuma između Vlade Indonezije i Vlade NRK-a u vezi s integriranim industrijskim imanjem Indonezije i Kine". Nadalje, „tim za potporu politike zadužen je za koordinaciju te za pripremu materijala o politikama i pružanje pomoći u okviru uspostave integriranog industrijskog imanja Indonezije i Kine."

(639) Komisija je zatražila od indonezijske vlade da izvijesti o postignutom napretku u tom pogledu te da dostavi popratne dokumente u vezi s uspostavom tog mehanizma za suradnju. Međutim, indonezijska vlada odgovorila je samo da tim uspostavljen Uredbom br. 432/M-IND/KEP/7/2014 nije izradio smislene politike, ali nije dostavila nikakve dodatne dokumente.

(640) Zbog nesuradnje kineske vlade, Komisija nije mogla dobiti relevantne informacije o tome kako je kineska strana provela taj posebni bilateralni odbor. Međutim, dokazi u dokumentaciji pokazali su da je kineska vlada namjeravala uspostaviti takav odbor, kao što se može vidjeti u Zajedničkoj izjavi o jačanju sveobuhvatnog strateškog partnerstva između Narodne Republike Kine i Republike Indonezije iz 2015., u kojoj stoji da su „dvije strane obećale da će ubrzati izgradnju integriranih kinesko-indonezijskih industrijskih parkova i što prije uspostaviti međuvladin koordinacijski odbor ([161])".

(641) U svakom slučaju, dokazi u dokumentaciji usto su pokazali da su Indonezija i Kina uspostavile druga zajednička upravna tijela u okviru kojih bi se mogla rješavati pitanja upravljanja parkom Morowali i njegove provedbe. Među primjerima su Zajednički odbor za bilateralnu suradnju Kine i Indonezije i Zajednički upravni odbor Kine i Indonezije za razvoj regionalnih sveobuhvatnih gospodarskih koridora između Kine i Indonezije, u kojima se raspravlja o suradničkim projektima u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" te o projektima u okviru sveobuhvatnih gospodarskih koridora. Oba se odnose i na park Morowali.

(642) Komisija se zbog nesuradnje kineske vlade i djelomične suradnje indonezijske vlade u pogledu tog aspekta stoga morala osloniti na raspoložive podatke. Na temelju javnih izjava o uspostavi subjekata koji bi omogućili međuvladinu koordinaciju između indonezijske i kineske vlade te zbog nevoljkosti tih dviju vlada da dostave bilo kakve dokumente u tom pogledu, kao i zbog postojanja više zajedničkih odbora između njih, Komisija je zaključila da postoje bilateralni mehanizmi za provedbu zaduženi za ocjenjivanje uspješnosti razvoja i praćenje parka Morowali za projekt prerade niklove rude. U okviru tih mehanizama provedbe indonezijska vlada može osigurati da će kineska vlada poštovati svoje obveze, uključujući obvezu pružanja povlaštene potpore za društva u parku Morowali, čime se jamči gospodarski uspjeh tog projekta.

([161]) Zajednička izjava o jačanju sveobuhvatnog strateškog partnerstva između Narodne Republike Kine i Republike Indonezije, dostupna na https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm

4.5.8. *Pravna ocjena*

(643) Bliska suradnja između indonezijske i kineske vlade unutar državnog područja zemlje izvoznice kulminirala je uspostavom i radom industrijskog parka Morowali. Indonezijska i kineska vlada udružile su svoje resurse kako bi društvima za proizvodnju nehrđajućeg čelika koja se nalaze u tom parku omogućile povoljne uvjete koji im donose korist. To udruživanje resursa u okviru takve bliske suradnje služi zajedničkoj svrsi i koristi zajedničkom korisniku, tj. grupi IRNC.

(644) Na temelju članka 1.1. točke (a) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama subvencija postoji samo u slučaju financijskog doprinosa vlade, ili javnog tijela, na državnom području članice WTO-a.

(645) U svojem podnesku od 21. listopada 2021. kineska vlada pozvala se na svoje stajalište u predmetu AS656 ([162]) i ustvrdila da je ispitni postupak o takozvanim subvencijama među zemljama protivan i Sporazumu WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i osnovnoj uredbi EU-a. Kineska vlada pozvala se na članke 1. i 2. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i ustvrdila da se financijski doprinosi za subjekte izvan državnog područja članice koja dodjeljuje potpore ne smatraju subvencijom u smislu Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama jer subvencija postoji kad „postoji financijski doprinos vlade ili bilo kojeg javnog tijela na državnom području članice”, a subvencija je specifična samo ako je dodijeljena subjektu „u okviru nadležnosti tijela koje dodjeljuje subvenciju”. Kineska vlada nadalje je uputila na članak 2. osnovne uredbe i ustvrdila da se izraz „vlada” definira kao „vlada ili bilo koje javno tijelo na državnom području zemlje podrijetla ili izvoza”. Citirala je i članak 4.2. osnovne uredbe, u kojem se smatra da je subvencija specifična kad se dodjeljuje „za poduzeće ili industriju … u okviru nadležnosti tijela koje dodjeljuje subvenciju”. Na temelju toga kineska vlada zaključila je da se ovaj ispitni postupak ne može proširiti izvan državnog područja i nadležnosti Indonezije te da nijedan akt kineske vlade ne može postati temelj za utvrđivanje postojanja subvencija indonezijske vlade.

(646) Komisija je primijetila da se u tim primjedbama govori o pitanju je li kineska vlada na temelju Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama odgovorna za davanje subvencija za prekomorsku proizvodnju robe koja se izvozi trećim članicama WTO-a. Međutim, u njima se ne govori o zasebnom pitanju je li, u određenim slučajevima, vlada zemlje izvoznice na temelju Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama odgovorna za proaktivno traženje, priznavanje i prihvaćanje kao svojih takvih subvencija u korist proizvoda koji se tamo proizvode.

(647) Kako je utvrđeno u predmetu AS656 ([163]), izraz „vlade” u članku 3. stavku 1. točki (a) osnovne uredbe i članku 1.1. točki (a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama tumačen, među ostalim, u svjetlu članka 11. Članaka ILC-a o odgovornosti države za međunarodno protupravna djela („Članci ILC-a”) dopušta da se indonezijskoj vladi pripiše financijska potpora koju je kineska vlada dodijelila indonezijskim proizvođačima izvoznicima u industrijskom parku Morowali u Indoneziji.

(648) U skladu s člankom 11. Članaka ILC-a postupanje se može pripisati državi „ako i u mjeri u kojoj država priznaje i prihvaća predmetno postupanje kao svoje”. Primjedbe na Nacrt članaka ILC-a potvrđuju da se izrazom „priznaje i prihvaća predmetno postupanje kao svoje” nastoji razlikovati slučajeve priznanja i prihvaćanja od slučajeva puke potpore ili odobravanja. U tom smislu, postupanje općenito nije pripisivo državi u skladu s člankom 11. ako država samo priznaje činjenično postojanje postupanja ili ga usmeno odobrava.

([162]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 od 12. lipnja 2020. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta i o izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta (SL L 189, 15.6.2020., str. 1.).

([163]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 od 12. lipnja 2020. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta i o izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi na uvoz određenih tkanih i/ili prošivenih tkanina od staklenih vlakana podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Egipta (SL L 189, 15.6.2020., str. 1.).

(649) Nadalje, priznanje i prihvaćanje postupanja od strane države može biti izričito ili se može zaključiti iz postupanja predmetne države (na primjer, u slučajevima u kojima je država barem svjesna predmetnog postupanja i suglasna je s njime). U svakom slučaju, čin priznanja i prihvaćanja, u obliku riječi ili postupanja, mora biti jasan i nedvosmislen. Stoga je u skladu s člankom 11. Članaka ILC-a potrebno *in concreto* ispitati postupanje zemlje izvoznice koje ukazuje na to da je priznala i prihvatila postupanje strane vlade kao svoje.

(650) U tom pogledu Komisija neće ispitati moguću izravnu dodjelu subvencija, nego će ispitati treba li postupanje strane vlade (tj. kineske vlade u pogledu dodjeljivanja povlaštenih zajmova) pripisati zemlji izvoznici (tj. indonezijskoj vladi) u smislu da je neizravno dodijelila subvencije uz posredstvo strane vlade, kako su se dogovorile obje vlade. Mora se utvrditi dokaziva/izričita veza između indonezijske vlade i radnji koje poduzima kineska vlada kako bi se proizvođačima izvoznicima u Indoneziji pružila dogovorena povlaštena potpora. U tom slučaju indonezijska vlada bila bi odgovorna za aktivno traženje, priznavanje i prihvaćanje kao svojih takvih subvencija u korist proizvoda proizvedenih u Indoneziji.

(651) Komisija je stoga imala pravo provjeriti mogu li se resursi dani grupi IRNC razvrstati kao subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere koje je odobrila indonezijska vlada u smislu članaka 2., 3. i 4. osnovne uredbe.

4.5.8.1. Financijski doprinos vlade ili javnog tijela

(652) U skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) osnovne uredbe subvencija postoji ako postoji financijski doprinos vlade zemlje podrijetla ili izvoza. Slično tome, u članku 1.1. točki (a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama navodi se da se smatra da subvencija postoji ako „postoji financijski doprinos vlade”.

(653) Indonezijska vlada osigurala je grupi IRNC niklovu rudu, zemljište i niz dodatnih subvencija. Stoga tim subvencijama izravno upravlja, i dodjeljuje ih, indonezijska vlada.

(654) Međutim, indonezijska vlada je od početka bilateralne suradnje, koja je uspostavljena Zajedničkom izjavom Indonezije i Kine 2005. i Memorandumom o razumijevanju o suradnji u području infrastrukture i prirodnih resursa, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 563. i narednim uvodnim izjavama, proaktivno poticala kinesku državu na pružanje financijske potpore za društva u Indoneziji, a posebno na doprinošenje uspostavi i razvoju industrije nehrđajućeg čelika u Indoneziji u okviru parka Morowali. To je jasno navedeno u Akcijskom planu Indonezije i Kine iz 2010., točnije u poglavlju o suradnji u području ulaganja (vidjeti uvodnu izjavu 563.). Ta je suradnja dodatno ojačana trima dokumentima koje su indonezijska i kineska vlada potpisale 2011. (vidjeti uvodnu izjavu 548. i naredne uvodne izjave). U Sporazumu od 29. travnja 2011. (uvodna izjava 566.) vlade su se „složile da će poticati svoje financijske institucije i institucije za osiguranje na davanje prioriteta financiranju i potpori u obliku osiguranja za te projekte”, među ostalim u industriji čelika i industrijskim parkovima (kao što je park Morowali). Indonezijska vlada putem svojeg Odbora za koordinaciju ulaganja (BKPM) izričito je zatražila od Kine da ulaže u preradu nikla u jugoistočnom Sulawesiju, tj. na području na kojem se nalazi park Morowali (vidjeti uvodnu izjavu 603.).

(655) Godina 2013. bila je ključna godina za jačanje te suradnje. Indonezijska i kineska vlada potpisale su Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju, u kojem su utvrđena ključna područja suradnje, koja su uključivala metaluršku industriju, projekte prerade nikla i industrijske parkove, te su poticale kineska poduzeća i financijske institucije na sudjelovanje u razvoju gospodarskih koridora i posebnih prioritetnih projekata (vidjeti uvodne izjave 604. i 609.). Spomenutim posjetom predsjednika Kine predsjedniku Indonezije u listopadu 2013. ta je suradnja zatim potvrđena na najvišoj političkoj razini.

(656) Kako je prethodno objašnjeno, parkom Morowali upravlja društvo IMIP. To kinesko-indonezijsko društvo službeno je osnovano 2013., nakon čega ga je indonezijska vlada službeno priznala kao nacionalni strateški projekt 2016., a kineska vlada kao projekt ulaganja u prekomorsko područje u okviru kineske inicijative „Pojas i put”. Ta službena državna priznanja podrazumijevaju da društvo djeluje u svrhu provedbe državnih politika i podliježe posebnim propisima i kontrolama u ispunjavanju svojih zadaća od javnog interesa. Sama ta činjenica pokazuje da IMIP nije samo privatno društvo, nego izraz dogovora dviju vlada o provedbi suradnje u razvoju industrije za preradu niklove rude u parku Morowali u korist grupe IRNC. To je potvrdio i sam IMIP, koji se opisao kao pilot-projekt te bilateralne suradnje.

(657) Nadalje, IMIP je subjekt koji ima bliske veze s najvišim političkim razinama u Kini i Indoneziji, na što ukazuje potvrda predsjednika tih dviju zemalja koji su bili prisutni pri potpisivanju Sporazuma o njegovoj uspostavi u listopadu 2013. Značajno je da su i indonezijska i kineska vlada više puta odbile dostaviti taj sporazum. Zbog nesuradnje indonezijske vlade i IMIP-a u pogledu tog aspekta, Komisija je na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe zaključila da je i taj sporazum sadržavao konkretne dokaze o tome da su indonezijska i kineska vlada povjerile IMIP-u provedbu projekta prerade niklove rude kao jednog od strateških projekata koje su te vlade dogovorile. Nadalje, IMIP podliježe zahtjevima indonezijske vlade u pogledu izdavanja dozvola i praćenja u skladu s Uredbom br. 142 iz 2015., prema kojima mora ispuniti svoje obveze koje proizlaze iz njegova statusa priznatog industrijskog imanja.

(658) Na temelju svih tih elemenata Komisija je zaključila da su park Morowali i IMIP izraz zajedničkog upravljanja projektom prerade niklove rude od strane indonezijske i kineske vlade u korist grupe IRNC.

(659) Indonezijska i kineska vlada uspostavile su i zajednička administrativna tijela za suradnju koja su zadužena za osiguravanje nesmetane provedbe njihove bilateralne suradnje, među ostalim u okviru parka Morowali i IMIP-a. Jedno od tih tijela, tim za bilateralnu suradnju koji je uspostavljen u skladu sa Sporazumom između Kine i Indonezije o integriranim industrijskim parkovima Indonezije, uključivao je predstavnike vlade koje su izabrali indonezijska vlada (KIT Indonesia) i, na temelju zaključaka iz članka 28. stavka 1. osnovne uredbe, posebno u pogledu okvira bilateralne suradnje, kineska vlada.

(660) Udruživanje snaga indonezijske i kineske vlade imalo je više ciljeva.

(661) Iz perspektive Indonezije, cilj je bio potaknuti Kinu na pružanje ulaganja, znanja i kapitala kako bi se razvio cijeli vrijednosni lanac industrije nehrđajućeg čelika i time povećala dodana vrijednost velikih rezervi niklove rude za tu zemlju. Indonezija nije mogla sama postići taj cilj i stoga je trebala suradnju i potporu Kine. Indonezijska vlada bila je u povlaštenom položaju jer posjeduje velike rezerve niklove rude koja je kineskoj industriji bila prijeko potrebna i iskoristila je taj položaj kako bi potaknula kinesku vladu na aktivno uključivanje u pružanje potrebne potpore konkretnom projektu. Kao dodatni poticaj, kako je prethodno zaključeno, indonezijska vlada ponudila je opskrbu niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene.

(662) Iz perspektive Kine, s obzirom na situaciju, kineska vlada nije imala drugog izbora nego pristati na zahtjev Indonezije. Kineska industrija nehrđajućeg čelika neko se vrijeme oslanjala na uvoz indonezijske niklove rude, koja je kvalitetom savršeno odgovarala tehnologiji i postupcima proizvodnje koje primjenjuje. To potvrđuju i statistički podaci o izvozu u Kinu u tablicama 1. i 2. Zabranom izvoza niklove rude indonezijska vlada promijenila je svoju politiku kako bi ojačala nacionalni vrijednosni lanac, čime je ugrozila kinesku proizvodnju nehrđajućeg čelika. Kineska industrija pokušala je nabaviti niklovu rudu s Filipina, ali neuspješno. Stoga je Kina pristala na uspostavu okvira bilateralne suradnje s Indonezijom.

(663) Postupnim produbljivanjem suradnje, kineska vlada oslanjala se na svoju inicijativu „Jedan pojas, jedan put” kako bi dala prioritet tom projektu i pružila odgovarajuće povlašteno financiranje i druge oblike potpore. Prema 13. petogodišnjem planu razvoja vanjske trgovine MOFCOM-a, jedna je od glavnih zadaća u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put” jačanje trgovinske suradnje sa zemljama uz pojas obuhvaćen inicijativom „Jedan pojas, jedan put” radi promicanja i proširenja izvoza, kako je navedeno u sljedećoj izjavi: „Stabilizirati izvoz proizvoda koji nam donose koristi kao što su radno intenzivni proizvodi, u prethodno navedene zemlje, iskoristiti mogućnosti izgradnje infrastrukture za takve zemlje i poticati izvoz velikih kompleta opreme, tehnologija, normi i usluga. Prilagoditi se

trendu transformacije i modernizacije industrija tih zemalja i ubrzati izvoz elektromehaničkih i visokotehnoloških proizvoda. ... Intenzivirati širenje tržišta u nastajanju te nakon sveobuhvatnog razmatranja ekonomije razmjera, brzine rasta, dostupnih resursa, razine rizika i drugih čimbenika odabrati nekoliko tržišta u nastajanju za primarno širenje. Proširiti izvoz napredne tehničke opreme, promicati izvoz visokokvalitetnih, naprednih i razmjerno profitabilnih industrija i proizvoda."

(664) Predviđene mjere za ostvarivanje tih zadaća uključuju „razvoj gospodarskih i tehnoloških razvojnih zona na razini države i različitih parkova". Park Morowali obuhvaćen je tim kontekstom. Nadalje, „usmjeriti se na zemlje s dobrim uvjetima u pogledu resursa, jakim potpornim sposobnostima i velikim tržišnim potencijalom duž ‚Pojasa i puta', nastaviti poboljšavati mehanizam za investicijsku suradnju s relevantnim zemljama, jačati koordinaciju […] i uredno promicati izvoz profitabilnih proizvodnih kapaciteta, spriječiti žurbu i nesređeno tržišno natjecanje […] poticati profitabilna poduzeća u industriji čelika na uspostavu baza za proizvodnju čelika te prekomorskih centara za preradu i distribuciju, poticati izvoz napredne opreme, tehnologije i upravljanja" ([164]). Dogovor s Indonezijom koja je bogata resursima savršeno se uklapa u taj cilj.

(665) Nadalje, u 13. petogodišnjem planu o prilagodbi i nadogradnji u industriji čelika navodi se da će Kina „poticati profitabilna poduzeća u industriji čelika na uspostavu baza za proizvodnju čelika te prekomorskih centara za preradu i distribuciju, poticati izvoz napredne opreme, tehnologije i upravljanja". I to ukazuje na pristranost politike kineske vlade u korist industrije čelika s visokom dodanom vrijednošću kao što je industrija nehrđajućeg čelika.

(666) Stoga prekomorske zone, kao što je zona u parku Morowali, služe i za nekoliko strateških ciljeva Kine. Prvo, pridonose povećanju potražnje za strojevima i opremom kineske proizvodnje. Drugo, prekomorskom proizvodnjom i izvozom u Europu ili Sjevernu Ameriku kineska društva mogu izbjeći trgovinska ograničenja i prepreke nametnute izvozu iz Kine (već su uvedene antidampinške pristojbe na uvoz proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Kine, a tržišni udio u uvozu iz Kine gotovo da i ne postoji). Treće, one Kini pomažu u njezinim nastojanjima da potakne vlastito restrukturiranje i da svojim industrijama olakša napredak u domaćem vrijednosnom lancu ([165]).

(667) Kineska grupa Tsingshan, glavni ulagač u grupu IRNC, proizvođača izvoznika, izričito je potvrdila da je aktivno provodila kinesku inicijativu „Jedan pojas, jedan put" (vidjeti uvodnu izjavu 628.).

(668) Iz navedenog proizlazi da je indonezijska vlada potakla Kinu na to da, među ostalim, osigura povlašteno financiranje za proizvođače nehrđajućeg čelika u okviru bliske suradnje unutar parka Morowali. Kako je prethodno objašnjeno, kineska vlada nije imala drugog izbora nego uključiti se u bilateralnu suradnju, koja je uključivala i pružanje financijske potpore, te je iskoristila kontekst inicijative „Jedan pojas, jedan put" za financiranje tog projekta, putem kojeg je, kao što su prethodni slučajevi pokazali ([166]), pružala povlašteno financiranje kineskim društvima.

(669) U tim okolnostima Komisija je smatrala da bi izraz „vlade" iz članka 3. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe trebao uključivati ne samo mjere koje izravno potječu od indonezijske vlade, već i mjere kineske vlade koje se mogu pripisati indonezijskoj vladi na temelju dostupnih dokaza.

(670) Od početka suradnje, još 2005., indonezijska vlada proaktivno je tražila financijsku potporu Kine kako bi potakla svoju industriju nikla i industrije na kraju proizvodnog lanca, što je ostvareno s pomoću parka Morowali. Kako je prethodno detaljno navedeno, posebno u pogledu sporazuma između Indonezije i Kine iz 2011. i 2013. te odredbi Kine o provedbi inicijative „Jedan pojas, jedan put" i politika o čeliku, pružanje povlaštenog financiranja bilo je sastavni dio dogovora između Indonezije i Kine. Na primjer, u sporazumu iz 2011. navodi se da se „stranke slažu da će poticati svoje financijske institucije i institucije za osiguranje na davanje prioriteta financiranju i potpori u obliku osiguranja za te projekte". U točki 5.2.1. Programa Indonezije i Kine navodi se da se „kineske financijske institucije potiču na podupiranje financiranja za ulaganja i izgradnju projekata koje provode poduzeća u Indoneziji financirana iz Kine". Dogovor je zatim zaključen na sastanku na vrhu 2013. uz prisustvo tadašnjeg predsjednika Indonezije Susila Bambanga Yudhoyona i kineskog predsjednika Xija Jinpinga. Petogodišnji razvojni program Indonezije i Kine za gospodarsku i trgovinsku suradnju iz 2013. nedvojbeno pokazuje da je indonezijska vlada priznala i podržala kinesku povlaštenu potporu i za industrijske parkove, kao što je park Morowali.

([164]) Odjeljak IV. – 8. 13. petogodišnjeg plana o prilagodbi i nadogradnji u industriji čelika.

([165]) D. Brautigam & Xiaoyang Tang; *Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas* (Strukturna transformacija i kineske prekomorske posebne gospodarske zone), World Development, svezak 63., 2014., str. 78.–91.

([166]) Antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana i predmet o gumama (odjeljci 4.3.3. i 3.7.).

(671) Obilježja kineske inicijative „Jedan pojas, jedan put” poznata su javnosti. U člancima od 30. do 36. Smjernica Državnog vijeća o promicanju međunarodnog proizvodnog kapaciteta i suradnji u proizvodnji opreme od 13. svibnja 2015. navode se sve potpore politike koje mogu primiti društva koja „odlaze u inozemstvo”. One obuhvaćaju politike fiskalne i porezne potpore, povlaštene zajmove, financijsku potporu u obliku sindiciranih zajmova, izvoznih kredita i financiranja projekata, kapitalna ulaganja te osiguranje izvoznih kredita. Članak 31. odnosi se na „povlaštene zajmove” kojima se „podupire sudjelovanje poduzeća u izvozu velikih kompleta opreme, ugovaranju projekata i velikim investicijskim projektima”. U praksi je ta politika dovela do brojnih programa povlaštenog financiranja koje pružaju banke ili Fond za Put svile, uspostavljen posebno u tu svrhu na temelju članka 35. Smjernica, kako je Komisija nedavno utvrdila u drugom predmetu ([167]).

(672) S obzirom na to da su predsjednici Indonezije bez sumnje bili upoznati s time da kineska inicijativa „Jedan pojas, jedan put” uključuje opsežno državno financiranje putem povlaštenog financiranja i drugih financijskih instrumenata (vidjeti uvodne izjave 577. i 589.), postojao je jasan čin priznavanja i prihvaćanja na najvišoj političkoj razini takvog povlaštenog financiranja od strane kineske vlade putem zajedničke uspostave parka Morowali.

(673) Činjenica da je Indonezija proaktivno tražila povlašteno financiranje od Kine, što je bila jedna od glavnih točaka njihove bilateralne suradnje, potvrđuje da povlaštenu potporu koju daje kineska vlada treba pripisati indonezijskoj vladi. To potkrepljuje zaključak da je Indonezija priznala i prihvatila kao svoje kinesko povlašteno financiranje. To se, među ostalim, temelji na članku VI. bilateralnog Sporazuma iz 2011. i na članku 5.2.1. Programa Indonezije i Kine. Indonezijska vlada složila se i s time da će Kina odrediti da su park Morowali i IMIP „prekomorska područja ulaganja” u skladu s njezinim zakonima u svrhu provedbe inicijative „Jedan pojas, jedan put”, što se odrazilo tako što je taj projekt službeno priznat kao nacionalni strateški projekt u skladu s indonezijskim pravom. S obzirom na to da su „prekomorska područja ulaganja” temelj inicijative „Jedan pojas, jedan put” i da u okviru te inicijative povlašteno financiranje služi kao alat, takvo određivanje parka Morowali i IMIP-a omogućilo je da grupa IRNC ima pravo zatražiti povlaštene zajmove od kineskih banaka za provedbu državne politike i povlaštene uvjete osiguranja izvoza. Kao što je već utvrđeno u brojnim prethodnim ispitnim postupcima ([168]), kinesko povlašteno financiranje ne temelji se na jasnim programima financiranja sa strogim kriterijima prihvatljivosti, već se nekoliko industrija koje će se poticati utvrđuju na najvišoj razini ([169]). Službeno određivanje parka Morowali i IMIP-a u Indoneziji kao prekomorskog područja ulaganja za kineska društva nakon sklapanja zajedničkog sporazuma između dviju vlada radi podupiranja financiranja savršeno se uklapa u uobičajeni kineski uzorak aktiviranja povlaštenog financiranja banaka za provedbu državne politike. To ukazuje na obostrano razumijevanje Indonezije i Kine da kineska vlada nije trebala pružati financiranje po tržišnim stopama, nego proaktivno pružati državne poticaje, ujedno i zbog golemog iznosa potrebnih ulaganja i povezanih rizika od neuspjeha projekta. To je još jedan dokaz dodijeljenih pogodnosti ili povlastica.

(674) Stoga je Indonezija jasno i nedvosmisleno „utvrdila” i „priznala te prihvatila kao svoje” povlaštene mjere Kine u korist kineskih subjekata sa sjedištem u Indoneziji.

(675) Nadalje, indonezijska vlada bila je aktivno uključena u aktivnosti IMIP-a kao sredstva odabranog za upravljanje parkom Morowali davanjem odobrenja za smještanje na području parka i olakšavanjem nabave zemljišta (vidjeti u nastavku). Sustav izdavanja dozvola putem IUKI-ja te aktivnosti praćenja propisani Uredbom br. 142 iz 2015. jednako su važna sredstva državne intervencije koja se provode u okviru djelovanja Odbora za industrijska imanja. Njima se indonezijskoj vladi omogućuje da pomno kontrolira i prati aktivnosti društava koja upravljaju industrijskim imanjima, kao što je IMIP. Nadalje, indonezijski dužnosnici kontinuirano su sudjelovali u mehanizmu za provedbu bilateralne suradnje koji je uspostavljen 2014. u skladu s bilateralnim Sporazumom o integriranim industrijskim parkovima (uvodna izjava 605.). Indonezijska vlada bila je kao upravitelj parka Morowali zadužena za dodjeljivanje službenog statusa prihvatljivog industrijskog imanja IMIP-u izdavanjem privremene dozvole za rad pod tim statusom, a zatim i za provjeru jesu li ispunjeni svi zahtjevi relevantnih zakona i politika za izdavanje trajne dozvole.

([167]) Provedbena uredba Komisije 2018/1690 o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih guma iz Kine (SL L 283, 12.11.2018., str. 1.), uvodne izjave 409.–412.

([168]) Kao što je Provedbena uredba Komisije (EU) 2017/96 od 8. lipnja 2017. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL L 146, 9.6.2017., str. 17.).

([169]) Provedbena uredba Komisije 2018/1690 o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih guma iz Kine (SL L 283, 12.11.2018., str. 1.), uvodna izjava 377.

(676) Nadalje, kad je riječ konkretnije o povlaštenom financiranju, indonezijska vlada uspostavila je postupak praćenja kako bi mogla provjeravati sve financijske tokove za strane ulagače i strani kapital, među ostalim s obzirom na potrebu za usmjeravanjem inozemnih sredstava putem lokalnih indonezijskih podružnica. Osim toga, u slučaju posebnih zajmova i financijske potpore društvima iz grupe IRNC, financijska sredstva osigurale su poslovne banke u državnom vlasništvu ili banke za provedbu državne politike sa sjedištem u Kini, ali u ugovorima o zajmu koje su potpisala društva sa sjedištem u Indoneziji predviđene su i takozvane „posredničke" banke. To su bile lokalne indonezijske podružnice kineskih banaka, koje su trebale djelovati kao posrednici u usmjeravanju financijskih sredstava iz Kine do društava primatelja u Indoneziji. Stoga je indonezijska vlada mogla odgovarajuće pratiti dogovorenu financijsku potporu.

(677) Indonezija je i s pomoću svih tih mehanizama u potpunosti podupirala i pomno kontrolirala povlašteno kinesko financiranje u korist proizvođača nehrđajućeg čelika u parku Morowali.

(678) Iz dostupnih dokaza proizlazi, unatoč nesuradnji indonezijske i kineske vlade u pogledu tog dijela ispitnog postupka, da se povlašteno financiranje kineskih javnih tijela u korist grupe IRNC može pripisati indonezijskoj vladi kao vladi zemlje podrijetla ili izvoza na temelju članka 3.1.(a) osnovne uredbe. Dokazi su pokazali da je indonezijska vlada od Kine proaktivno tražila, i stoga podržala, povlaštenu financijsku potporu za proizvođače nehrđajućeg čelika u parku Morowali u skladu s dogovorenim obvezama za razvoj i potporu razvoju industrije nehrđajućeg čelika u Indoneziji.

(679) U tom kontekstu Komisija je nadalje napomenula da se mogućnost da vlade neizravno pružaju financijski doprinos privatnim tijelima ne kosi ni s osnovnom uredbom ni sa Sporazumom WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama ([170]). U slučajevima kada vlade povjeravaju zadaće privatnim tijelima ili ih usmjeravaju na određeno postupanje ključno je da mora postojati „dokaziva veza" između postupanja vlade i postupanja privatnog tijela ([171]). Slično tome, u ovom slučaju postoji jasna i izričita veza između pozitivnih radnji koje je poduzela Kina kako bi osigurala dogovorenu financijsku potporu grupi IRNC i indonezijskoj vladi.

(680) Komisija je stoga smatrala da je povlašteno financiranje koje je kineska vlada dodijelila proizvođačima izvoznicima hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika u parku Morowali jednako financijskom doprinosu indonezijske vlade u smislu članka 3. stavka 1. podtočke i. osnovne uredbe ([172]).

4.5.8.2. Korist

(681) Komisija je zatim razmotrila bi li grupa IRNC tim financijskim doprinosima koji se mogu pripisati indonezijskoj vladi ostvarila korist u skladu s člankom 3. stavkom 2. osnovne uredbe. Podsjetila je na to da su društva iz grupe IRNC poslovala u Indoneziji i osnovana su u skladu s indonezijskim pravom. Stoga je u načelu bilo primjereno ispitati jesu li ti primatelji financiranje dobili po boljim uvjetima nego što bi ih dobili na indonezijskom financijskom tržištu. Kako je navedeno u uvodnim izjavama 732. i 733., Komisija je provjerila tu točku i uvjerila se da je to bio slučaj.

(682) No Komisija je uzela u obzir i iznimne okolnosti ovog slučaja. Podsjetila je na to da su proizvođači izvoznici povezani s kineskim matičnim društvima. Kineska javna tijela dodijelila su povlašteno financiranje nakon pregovora i potpisivanja relevantnih dokumenata u Kini, a primatelji su ga izravno ili neizravno primili putem svojeg matičnog društva u Kini (zajmovi između povezanih društava). U ugovorima o zajmu određeno je da su financijska sredstva namijenjena za projekte u Indoneziji. Indonezijska vlada tražila je i podržala povlaštenu potporu za te subjekte, uključujući jeftine zajmove u skladu s kineskim pravom, tj. prema kineskim uvjetima, u sklopu uspostave okvira bilateralne suradnje koju je potakla kako bi poduprla premještanje kineskih kapaciteta za taljenje u Indoneziju. Kineska javna tijela pružila su takvo financiranje u skladu s politikama povlaštenog financiranja koje se provode u Kini.

([170]) Vidjeti članak 3. stavak 1. točku (a) podtočku iv. osnovne uredbe i članak 1.1. točku (a)(1) podtočku iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama.

([171]) Izvješće Žalbenog tijela, SAD – DRAM-ovi (WT/DS296/AB/R), točka 112.

([172]) Predmetne činjenice mogu se razmatrati i iz perspektive članka 16. Članaka ILC-a. Bliska suradnja indonezijske i kineske vlade nije samo dovela do toga da indonezijska vlada priznaje i prihvaća kineska postupanja, već je služila i za potencijalno izbjegavanje stvarnih i mogućih pristojbi koje je EU uveo za kineski izvoz predmetnog proizvoda proizvedenog u Indoneziji.

(683) Komisija je stoga zaključila da je indonezijska vlada prihvaćanjem i priznavanjem financijskih doprinosa kineskih javnih tijela za IRNC prihvatila i njihove aspekte povlaštenosti/koristi. Stoga je utvrdila kineske tržišne stope za povlašteno financiranje i u skladu s njima izračunala korist. Pojedinosti o tome dodatno su izložene u odjeljku 4.6. Komisija je napomenula da je taj razuman pristup doveo do nižih iznosa subvencija od onih dobivenih primjenom hipotetske indonezijske referentne vrijednosti.

4.5.8.3. Specifičnost

(684) U pogledu treće točke o specifičnosti, Komisija je ispitala jesu li te subvencije bile specifične u skladu s člankom 4. stavcima od 2. do 4. osnovne uredbe.

(685) Indonezijska je vlada kroz priznavanje i prihvaćanje postala davatelj potpore u odnosu na povlašteno financiranje. Točnije, indonezijska vlada priznala je i prihvatila određivanje parka Morowali i IMIP-a kao prekomorskih područja ulaganja od strane kineske vlade te je poduprla cjelokupnu provedbu bilateralnog sporazuma i drugih njegovih bilateralnih dokumenata, među ostalim pružanjem povlaštenog financiranja kineske vlade.

(686) Te subvencije bile su ograničene na društva koja posluju u parku Morowali. Stoga je Komisija zaključila da je riječ o regionalnim subvencijama u smislu članka 4. stavka 3. osnovne uredbe koje su u nadležnosti tijela koje dodjeljuje subvenciju u skladu s člankom 4. stavcima od 2. do 4. osnovne uredbe.

4.5.9. *Komentari o konačnoj objavi*

(687) Podnositelj pritužbe, indonezijska vlada, kineska vlada i grupa IRNC podnijeli su primjedbe na konačnu objavu u vezi sa suradnjom između indonezijske i kineske vlade.

4.5.9.1. Primjedbe o financijskom doprinosu

(688) Indonezijska vlada, kineska vlada i grupa IRNC tvrdile su da je ovaj ispitni postupak, u mjeri u kojoj se odnosi na subvencije za proizvodnju predmetnog proizvoda koje je dodijelila zemlja koja nije zemlja izvoznica, protivan i Sporazumu WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i osnovnoj uredbi. Prema njihovim tvrdnjama, antisubvencijski ispitni postupak ne može se proširiti izvan državnog područja i nadležnosti Indonezije.

(689) Kineska vlada nadalje je podsjetila na to da je već izrazila svoje stajalište u antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana. U ovom predmetu kineska vlada shvatila je uvodnu izjavu 646. kao potvrdu da Komisija dijeli stajalište kineske vlade da Sporazum WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama ne uključuje odnos između jedne vlade i proizvođača koji se nalaze u prekomorskim područjima.

(690) U tom kontekstu kineska vlada i grupa IRNC tvrdile su da se, prema člancima 1. i 2. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama, financijski doprinosi za subjekte izvan državnog područja zemlje koja dodjeljuje potpore ne smatraju subvencijama u smislu Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama. Točnije, indonezijska vlada navela je da se u članku 1.1.(a)(1) točkama od i. do iv. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama izraz „vlada” navodi i u svim stavcima koji se odnose na isti subjekt iz uvoda i da se ta upućivanja ne mogu tumačiti tako da bi se taj izraz mogao odnositi i na vladu izvan državnog područja zemlje koja dodjeljuje financijski doprinos.

(691) Indonezijska vlada dodala je da se u sudskoj praksi WTO-a članak 1.1.(a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama tumači kao „iscrpni zatvoreni popis” ([173]) kojim se „definira i utvrđuje postupanje vlade koje čini financijski doprinos za potrebe Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama” ([174]) i „koji su njegovi predlagatelji od početka zamislili tako da je njegova namjera upravo ta da se osigura da se ne mogu sve vladine mjere koje su donijele koristi smatrati subvencijama” ([175]). U vezi s tumačenjem članka 1.1.(a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama na temelju članka 11. Članaka ILC-a iz uvodnih

([173]) Izvješće odbora, *Sjedinjene Američke Države – mjere koje utječu na trgovinu velikim civilnim zrakoplovima (druga pritužba)*, WT/DS353/R, doneseno 23. ožujka 2012., kako je izmijenjeno Izvješćem Žalbenog tijela WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, str. 649., točka 7.955.

([174]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – mjere koje utječu na trgovinu velikim civilnim zrakoplovima (druga pritužba)*, WT/DS353/AB/R, doneseno 23. ožujka 2012., DSR 2012:I, str. 7, točka 614.

([175]) Izvješće odbora, *SAD – Izvozna ograničenja*, cit., točke 8.65 i 8.73.

izjava od 647. do 650. indonezijska vlada podsjetila je na sudsku praksu WTO-a u pogledu tumačenja sporazuma WTO-a ([176]). Zatim je ustvrdila da je Komisija, tumačeći izraz „vlade" iz članka 1.1.(a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama tako da uključuje moguće pripisivanje davanja subvencija drugim vladama, dodala riječi koje nisu u tekstu Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama.

(692) Indonezijska vlada, kineska vlada i grupa IRNC nadalje su tvrdile da, s obzirom na to da se izraz „vlada" uključen u članak 2. osnovne uredbe definira kao „vlada ili bilo koje javno tijelo na državnom području zemlje podrijetla ili izvoza", navodne subvencije kineske vlade nisu mogle biti obuhvaćene ovim ispitnim postupkom. Prema tvrdnjama kineske vlade i grupe IRNC, članak 4. stavak 2. osnovne uredbe potvrđuje to stajalište upućivanjem na „nadležnost tijela koje dodjeljuje subvenciju".

(693) Komisija se nije složila ni s jednom od prethodno navedenih tvrdnji. Komisija je primijetila da su se argumenti indonezijske vlade, kineske vlade i IRNC-a uglavnom preklapali, a da se za neka od pitanja svaka od tih strana pozivala na zasebne argumente. Komisija je točke koje su se preklapale analizirala zajedno, a ostale argumente koje je dala svaka strana obradila zasebno.

(694) Komisija se na početku uputila na argumente iznesene u predmetu AS 656, posebno u uvodnoj izjavi 685. i narednim uvodnim izjavama te u uvodnoj izjavi 709. i narednim uvodnim izjavama, što bi samo po sebi bilo dovoljno za odbacivanje tvrdnji tih strana. Međutim, Komisija je iznijela sljedeća pojašnjenja kako bi dodatno poduprla svoje stajalište.

(695) Kad je riječ o tumačenju odredaba WTO-a i odredaba osnovne uredbe, Komisija je primijetila da se strane nisu pozvale na relevantnu sudsku praksu WTO-a. Žalbeno tijelo WTO-a utvrdilo je u predmetu SAD – benzin ([177]) da se pravo WTO-a ne može tumačiti u „kliničkoj izolaciji" od općeg međunarodnog prava. Opća načela međunarodnog prava stoga čine dio pravnog poretka WTO-a, koji nije samostalan ([178]). U skladu s člankom 3.2. Dogovora o rješavanju sporova (DSU) i člankom 31. stavkom 3. točkom (c) Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora („Bečka konvencija"), „u ocjeni konteksta uvjeta ugovora treba voditi računa o „svakom mjerodavnom pravilu međunarodnog prava primjenjivom na odnose između stranaka". Ta „pravila" uključuju međunarodno običajno pravo ([179]), koje je po definiciji obvezujuće za sve članice WTO-a, uključujući Indoneziju, Kinu i Europsku uniju. Članci ILC-a sastavni su i važan ogranak međunarodnog običajnog prava, u skladu s mandatom Opće skupštine UN-a na temelju članka 13. stavka 1. točke (a) Povelje UN-a. Pravila iz Članaka ILC-a „relevantna" su i u smislu članka 31. stavka 3. točke (c) Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora jer pružaju smjernice za tumačenje pojma pripisivanja, tj. kada se određene radnje ili propusti mogu pripisati državi čak i ako te radnje ili propusti ne potječu izravno od države. U tom pogledu pojam pripisivanja postaje važan za tumačenje pojma „od strane vlade" u uvodu članka 1.1. točke (a) podtočke (1) Sporazuma o subvencijama i kompenzacijskim mjerama, osobito radi utvrđivanja točnog pripisivanja postupanja u slučaju suradnje između dviju država u pogledu subvencija, kao u predmetnom slučaju ([180]). Stoga se članci ILC-a mogu koristiti za tumačenje izraza „od strane vlade" u uvodu članka 1.1. točke (a) podtočke (1) Sporazuma o subvencijama i kompenzacijskim mjerama kako bi se postupanje (dodjela subvencije) pripisalo indonezijskoj vladi, čak i u slučajevima kada indonezijska vlada nije izravno dala financijski doprinos.

(696) Kad je riječ o tvrdnjama koje se odnose na članak 2. točku (b) osnovne uredbe, u tom se članku navodi da „‚vlada' znači bilo koje javno tijelo na državnom području zemlje podrijetla ili izvoza". Komisija se složila s tumačenjem da ta odredba obuhvaća djelovanja vlade s čijeg se državnog područja subvencionirani proizvodi izvoze u EU. Upravo je to slučaj u ovom predmetu. Predmetni proizvod proizvodi se u Indoneziji i izvozi iz Indonezije u EU. Međutim, člankom 2. točkom (b) osnovne uredbe ne uređuje se posebno pitanje koje djelovanje vlada može odobriti na vlastitom državnom području i priznati ga kao svoje. Baš kao pojam „javno tijelo", i pojam „vlada" otvoren je tumačenju, uzimajući u obzir njegov kontekst, predmet i svrhu. Dakle, djelovanja koja se mogu pripisati vladi zemlje podrijetla ili izvoza ne moraju biti samo postupanja koja izravno potječu od takve vlade, već i djelovanja

([176]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – kontinuirano postojanje i primjena metodologije nuliranja*, WT/DS350/AB/R, doneseno 19. veljače 2009., DSR 2009:III, str. 1291., točka 268. i Izvješće Žalbenog tijela, *Indija – zaštita patenata za farmaceutske i poljoprivredne kemijske proizvode*, WT/DS50/AB/R, doneseno 16. siječnja 1998., DSR 1998:I, str. 9., točka 45.

([177]) WT/DS2/AB/R – *SAD – reformulirani benzin*, Izvješće Žalbenog tijela doneseno 20. svibnja 1996., str. 17.

([178]) Vidjeti J. Pauwelyn, *The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?* (Uloga javnog međunarodnog prava u WTO-u – koliko daleko možemo ići?), American Journal of International Law (2001.), od str. 535. nadalje; Graham Cook, *Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles* (Sažetak sudske prakse WTO-a o konceptima i načelima javnog međunarodnog prava) (CUP 2015).

([179]) WT/DS379 – Sjedinjene Države – konačne antidampinške i kompenzacijske pristojbe na određene proizvode iz Kine, Izvješće Žalbenog tijela doneseno 11. ožujka 2011., §§308; M.E. Villiger, „Komentari na Bečku konvenciju o pravu međunarodnih ugovora iz 1969." (Martinus Nijhoff, 2009.), str. 433.

([180]) WT/DS379/AB/R, točke 304.–322.

koja se mogu pripisati takvoj vladi. To je dodatno potvrđeno izrazima iz članka 3. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe kad se navodi financijski doprinos „vlade”. Iz istih razloga, ni drugi argumenti u kojima se poziva na odredbe Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama, odnosno na članak 1.1.(a)(1), nisu utemeljeni.

(697) Komisija je stoga, na temelju tumačenja članka 2. točke (b), članka 3. stavka 1. točke (a) i članka 4. stavka 2. osnovne uredbe u skladu s relevantnim odredbama Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i Člancima ILC-a, zaključila da je imala pravo uvesti kompenzacijske mjere za subvencije koje je pružila indonezijska vlada, koja nije samo priznala i prihvatila kao svoje temeljne financijske doprinose kineske vlade protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere, nego ih je čak i proaktivno tražila. Komisija je stoga odbacila te tvrdnje.

(698) Kad je riječ o uvodnoj izjavi 646., grupa IRNC tvrdila je da je Komisija promjenom teme na temu pripisivanja zaobišla preduvjete za poduzimanje kompenzacijskih mjera. Prema tvrdnjama grupe IRNC, Komisija je bez odgovarajućeg objašnjenja i analize, odnosno samo na osnovi pripisivanja na temelju članka 11. Članaka ILC-a, iako se takvo upućivanje ne navodi, zaključila da je indonezijska vlada bila tijelo koje je dodijelilo subvencije. Grupa IRNC tvrdila je da je Komisija prvo trebala dokazati da je navodna financijska potpora koju je dodijelila kineska vlada „međunarodno protupravno djelo” kako bi se financijska potpora kineske vlade mogla pripisati indonezijskoj vladi u skladu s člankom 11. Članaka ILC-a jer, u suprotnom, ne bi postojala cijela osnova argumentacije Komisije. S obzirom na to da WTO smatra da zemlje u razvoju imaju pravo u potpunosti iskoristiti vlastite resurse za gospodarski razvoj, bilateralna suradnja između dviju zemalja u razvoju ne bi mogla biti obuhvaćena definicijom „međunarodno protupravnih djela”. Grupa IRNC dodala je da, čak i ako je Komisija na neki način utvrdila da postoji osnova za pripisivanje, i dalje postoji znatna logička razlika između tvrdnje da je „indonezijska vlada odgovorna” i tvrdnje da je „indonezijska vlada samo tijelo koje je dodijelilo subvenciju”.

(699) Komisija je u svojim upućivanjima na argumente i pravno obrazloženje u predmetu AS656 i daljnjim objašnjenjima u uvodnim izjavama od 647. do 651. opširno objasnila kako je članak 11. Članaka ILC-a primijenjen u ovom ispitnom postupku. Osim toga, u odjeljku 4.5.8.1. detaljno su opisani svi pravni argumenti i temeljni dokazi koji potkrepljuju pripisivanje financijskog doprinosa i relevantnih subvencija indonezijskoj vladi. Komisija je podsjetila na to da se u skladu s člankom 11. Članaka ILC-a postupanje može pripisati državi „ako i u mjeri u kojoj država priznaje i prihvaća predmetno postupanje kao svoje”. Primjedbe na Nacrt članaka ILC-a potvrđuju da se izrazom „priznaje i prihvaća predmetno postupanje kao svoje” nastoji razlikovati slučajeve priznanja i prihvaćanja od slučajeva puke potpore ili odobravanja. Naime, postupanje nije pripisivo državi u skladu s člankom 11. ako država samo priznaje činjenično postojanje postupanja ili ga usmeno odobrava. Čin priznanja i prihvaćanja, u obliku riječi ili postupanja, mora biti jasan i nedvosmislen ([181]). Stoga je u skladu s člankom 11. Članaka ILC-a potrebno *in concreto* ispitati postupanje zemlje izvoznice koje ukazuje na to da je priznala i prihvatila postupanje strane vlade kao svoje. Komisija je učinila upravo to u svojoj detaljnoj analizi u odjeljku 4.5.8.1. te je zaključila da je indonezijska vlada tražila, priznala i prihvatila kao svoje postupanje kineske vlade. Postupanje koje čini dodjela subvencija indonezijske i kineske vlade protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere bilo je protivno odredbama Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i osnovne uredbe i stoga je izravno obuhvaćeno područjem primjene članka 11. Članaka ILC-a. Nevažno je jesu li takvi povlašteni zajmovi (s normativnog stajališta) aktivirali i međunarodnu odgovornost Kine zbog povrede Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama. Drugim riječima, Komisija je kinesko „postupanje” (konkretno davanje povlaštenih zajmova) pripisala indonezijskoj vladi, a ne „protupravnim radnjama”. Stoga su argumenti strana odbačeni. Kineska vlada zatražila je od Komisije da pojasni je li njezino oslanjanje na članak 11. Članaka ILC-a primjenjivo na tumačenje osnovne uredbe, odnosno, prema kineskoj vladi, može li se međunarodno običajno pravo primjenjivati za potrebe tumačenja prava EU-a.

(700) Komisija je ustaljenu sudsku praksu europskih sudova prema kojoj se odredbe osnovne uredbe moraju tumačiti na početku razmotrila, u mjeri u kojoj je to moguće, u svjetlu odgovarajućih odredbi sporazuma WTO-a ([182]). Taj zahtjev da se sekundarno zakonodavstvo EU-a tumači na način koji je u skladu s međunarodnim sporazumom pretpostavlja da je moguće postići sukladnost između različitih odredbi i primjenjuje se samo „u mjeri u kojoj je to

([181]) Primjedbe na Nacrt članaka o odgovornosti država za međunarodno protupravna djela koje je donijela Komisija za međunarodno pravo na svojoj pedeset trećoj sjednici (2001.) („Primjedbe ILC-a”), članak 11., točka 8.

([182]) Vidjeti presudu od 22. svibnja 2014., *Guangdong Kito Ceramics i drugi protiv Vijeća*, T-633/11, EU:T:2014:271, točka 38., presudu od 11 srpnja 2017., *Viraj Profiles protiv Vijeća*, T-67/14, EU:T:2017:481, točka 88. i presudu od 10. travnja 2019., *Jindal Saw*, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, točka 101.

moguće". Komisija je nadalje primijetila da je Sud ranije presudio da primat međunarodnih sporazuma koje je sklopio EU nad sekundarnim zakonodavstvom EU-a zahtijeva da se sekundarno zakonodavstvo EU-a tumači, u mjeri u kojoj je to moguće, na način koji je u skladu s tim sporazumima, među ostalim kad odredbe sekundarnog zakonodavstva EU-a nemaju izravan učinak ([183]).

(701) Odredbe osnovne uredbe o kojima je riječ, odnosno odredbe članka 2. točke (b), članka 3. stavka 1. točke (a) i članka 4. stavka 2., proizlaze iz obveza sadržanih u odgovarajućim odredbama Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama, odnosno u članku 1.1.(a)(1), i stoga se u načelu moraju tumačiti na sukladan način. Činjenica da članak 1.1.(a)(1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i odgovarajuće odredbe osnovne uredbe ne upućuju izričito na mogućnost pripisivanja financijske potpore jedne države drugoj državi ne znači da se odredbe ne mogu tumačiti u skladu s načelima pripisivanja u Člancima ILC-a. Članak 11. Članaka ILC-a relevantan je jer se odnosi na isti predmet kao i odredbe ugovora koje se tumače ([184]). Tumačenje izraza „vlade" u tim odredbama u skladu s člankom 11. Članaka ILC-a dopušta „utvrđivanje zajedničke namjere strana određenog sporazuma" ([185]). Stoga je za ispravno tumačenje članka 1.1. Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama i osnovne uredbe potrebno uzeti u obzir Članke ILC-a, koje je Sud već izričito razmatrao u brojnim slučajevima ([186]).

(702) Grupa IRNC ustvrdila je da Komisija ne bi uspjela utvrditi financijski doprinos u ovom slučaju, čak i da su subvencijski ispitni postupci među zemljama dopušteni prema Sporazumu WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama. Prema tvrdnjama grupe IRNC, činjenica da je indonezijska vlada utvrdila, priznala i prihvatila kao svoje kineske povlaštene mjere (uvodna izjava 674.), tvrdnja o potpunoj potpori povlaštenom financiranju od strane Kine i pomnoj kontroli tog financiranja (uvodna izjava 677.) te tvrdnja da postoje jasne i izričite veze između postupaka kineske i indonezijske vlade (uvodna izjava 679.) logički su manjkave i nisu potkrijepljene utemeljenim dokazima.

(703) U tom je smislu grupa IRNC naglasila da Komisija nije dokazala doprinos indonezijske vlade ili javnog tijela. Komisija nije dokazala potpunu potporu indonezijske vlade, a navodna pomna kontrola podrazumijevala je, prema stajalištu grupe IRNC, nekoliko uobičajenih administrativnih funkcija i uobičajenu kontrolu inozemnih financijskih tokova. Osim toga, sudjelovanje lokalnih podružnica u otplati zajmova uobičajena je poslovna praksa. Komisija je te argumente smatrala neutemeljenima. U cijelom odjeljku 4.5. vrlo je detaljno objašnjeno kako je suradnja dovela do priznavanja i prihvaćanja kao svojeg financijskog doprinosa kineske vlade od strane indonezijske vlade. To je zatim posebno obrađeno u zasebnom odjeljku 4.5.8.1. Suprotno tvrdnji te strane, postoji mnogo utemeljenih dokaza koji potkrepljuju ove zaključke, a te dokaze strane nisu osporile. U procjeni je zaključeno da su financijski doprinos pružile financijske institucije osnovane u NRK-u koje djeluju kao javno tijelo (vidjeti i uvodne izjave od 727. do 731.) i da je indonezijska vlada proaktivno tražila i prihvatila kao svoj taj financijski doprinos. Indonezijska i kineska vlada uspostavile su niz bilateralnih upravnih tijela zaduženih za provedbu projekta Morowali, kako je, među ostalim, detaljno opisano u odjeljku 4.5.7. Naposljetku, Komisija je primijetila da ne samo da se povlašteno financiranje od strane Kine provodilo uz posredstvo indonezijskih „posredničkih banaka" (vidjeti i uvodnu izjavu 751.), nego i da *off-shore* zajmovi povezani s razvojnim projektima kao što je projekt Morowali podliježu posebnom odobrenju i praćenju od strane „međuministarskog tima za *off-shore* komercijalne zajmove" (*Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri* ili „PKLN") u skladu s Predsjedničkom uredbom br. 39 iz 1991., kako je detaljnije objašnjeno u uvodnoj izjavi 752. i narednim uvodnim izjavama. Stoga su te tvrdnje odbačene.

4.5.9.2. Primjedbe o parku Morowali

(704) U odgovoru na nalaze Komisije indonezijska vlada navela je da je otvorena za međunarodnu suradnju i da je sklopila mnogo bilateralnih sporazuma. Međutim, to ne znači da indonezijska vlada daje prednost stranim ulaganjima jer se svako ulaganje u Indoneziji provodi u skladu s indonezijskim pravom. Indonezijska vlada odbila je uvažiti bilo koji od dokumenata koje je Komisija citirala jer ih je sve smatrala neobvezujućima. Osim toga, indonezijska vlada istaknula je da suradnja s kineskom vladom nije usmjerena na industriju nehrđajućeg čelika ni na industrijske parkove.

(705) Komisija je na početku primijetila da indonezijska vlada (i kineska vlada) nije osporavala točnost činjenica i relevantnih dokaza u vezi sa suradnjom između tih dviju vlada kako je opisano u odjeljku 4.5.

([183]) Vidjeti, posebice, presudu od 7. lipnja 2007., *Řízení Letového Provozu*, C-335/05, EU:C:2007:321, točka 16. i presudu od 8. ožujka 2011., *Lesoochranárske zoskupenie VLK*, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, točke 45. i 51., koje se odnose na tumačenje osnovne uredbe u skladu s Antidampinškim sporazumom WTO-a.

([184]) Izvješće Žalbenog tijela WTO-a, *Sjedinjene Američke Države – konačna antidampinška i kompenzacijska pristojba na određene proizvode iz Kine* (WT/DS379/AB/R), doneseno 25. ožujka 2011., točka 308. („Da bi bila relevantna, takva pravila moraju se odnositi na isti predmet kao i odredbe ugovora koje se tumače").

([185]) Izvješće Žalbenog tijela WTO-a, Sjedinjene Američke Države – Konačna antidampinška i kompenzacijska pristojba na određene proizvode iz Kine (WT/DS379/AB/R), doneseno 25. ožujka 2011., točka 312.

([186]) Vidjeti, posebice, presudu od 6. svibnja 2010., C-63/09, *Axel Walz*, ECLI:EU:C:2010:251, točke 27.–29. i presudu od 6. listopada 2020., C-66/18, *Europska komisija protiv Mađarske*, ECLI:EU:C:2020:792, točka 90. Vidjeti i Mišljenje nezavisne odvjetnice Juliane Kokott od 15. travnja 2010., C-334/08, *Europska komisija protiv Talijanske Republike*, ECLI:EU:C:2010:187, točke 29 i 30.

(706) Komisija je nadalje primijetila da činjenica da je indonezijska vlada otvorena za međunarodnu suradnju i da je sklopila mnogo bilateralnih sporazuma s drugim zemljama – iako je na njih općenito upućivala ne navodeći konkretne pojedinosti – ne umanjuje zaključak da je suradnja s kineskom vladom u parku Morowali uvelike nadilazila okvire uobičajene međunarodne suradnje ili drugih nespecificiranih bilateralnih sporazuma. Komisija uviđa da vlade sklapaju sporazume o suradnji ili druge bilateralne sporazume u mnoge svrhe, među ostalim radi predviđanja određenih odredaba kojima se potiču ili promiču ulaganja. Te odredbe same po sebi ne bi bile dovoljne za pripisivanje financijske potpore koju je pružila određena zemlja, a protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere, zemlji izvoznici za potrebe osnovne uredbe. Međutim, Komisija se u ovom ispitnom postupku nije bavila postojanjem puke opće suradnje ili uobičajenog bilateralnog sporazuma (ili više njih) između Indonezije i Kine. Umjesto toga, Komisija je svoju analizu i nalaze koji su pokazali da je kineska financijska potpora pripisiva indonezijskoj vladi temeljila na postojanju velikog broja dokumenata i elemenata koji su, zajedno, ukazivali na to da je suradnja između indonezijske i kineske vlade nadilazila okvire pukog poticanja razvoja i privlačenja ulaganja. Naime, te su se dvije vlade složile da će provesti vrlo specifičan projekt u parku Morowali te su uspostavile detaljne bilateralne administrativne mehanizme kako bi osigurale uspješnu provedbu tog projekta, kako je detaljno objašnjeno u odjeljku 4.5.5. Suradnja na projektu Morowali temeljila se na nizu posebnih bilateralnih sporazuma i dokumenata u kojima je, među ostalim, nedvojbeno predviđena obveza kineske strane da pruži ogromna povlaštena financijska sredstva za kineske ulagače koji ulažu u park Morowali. Naknadna uspješna provedba projekta potvrdila je da su njegov opseg i cilj nadilazili okvire općih sporazuma o razvoju i suradnji. Stoga su te tvrdnje odbačene.

(707) Indonezijska vlada tvrdila je da je sva ulaganja u kontekstu suradnje s kineskom vladom proveo privatni sektor.

(708) Komisija je primijetila da, čak i ako su stvarni ulagači u društva koja proizvode predmetni proizvod i u povezano društvo koje upravlja parkom Morowali bili privatni, to nije relevantno i ne utječe na zaključak da je povlašteno financiranje od strane kineske vlade koje je pripisano indonezijskoj vladi činilo subvenciju protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere. Navodni privatni ulagači bili su samo primatelji tih subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere, a koje su pripisane indonezijskoj vladi koja ih je dodijelila. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(709) Indonezijska vlada nadalje je tvrdila da ne postoji popis prioritetnih projekata u okviru gospodarskog dijaloga na visokoj razini s kineskom vladom.

(710) Komisija je primijetila da je neosporno da je projekt Morowali službeno priznat kao poseban prihvatljiv projekt, i u NRK-u u okviru inicijative „Pojas i put” i u Indoneziji kao nacionalni strateški projekt. Komisija je nadalje primijetila da se u okviru bilateralne suradnje nekoliko puta upućivalo na popis strateških projekata, kako je navedeno, među ostalim, u uvodnim izjavama 577. i 609. Kako je objašnjeno u uvodnim izjavama 552. i 573., indonezijska vlada nije dostavila popis prioritetnih projekata u okviru gospodarskog dijaloga na visokoj razini nego neki drugi popis, a Komisija je na temelju raspoloživih podataka na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe zaključila da je projekt Morowali jedan od prioritetnih projekata koje su utvrdile indonezijska i kineska vlada. Čak i da je tvrdnja indonezijske vlade da ne postoji službeni popis prioritetnih projekata u okviru gospodarskog dijaloga na visokoj razini bila utemeljena i istinita, to ne bi utjecalo na zaključak da je projekt Morowali službeno priznat kao nacionalni strateški projekt od strane indonezijske vlade i u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put” od strane kineske vlade i da se u svakom slučaju smatrao strateškim prioritetnim projektom koji su te dvije vlade pomno pratile i provodile zbog njegove važnosti. Stoga, čak i da je bio valjano utemeljen – što ovdje nije slučaj – taj argument ne bi utjecao na zaključak da je park Morowali bio prioritetni projekt koji su obje te vlade službeno priznale u kontekstu svoje bilateralne suradnje. Prema tome, njegovi ulagači bili su primatelji subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere u ovom kontekstu. Komisija je stoga odbacila tu tvrdnju.

(711) U vezi s uvodnom izjavom 599., indonezijska vlada tvrdila je da ne postoje dokazi da je IMIP bio zona gospodarske i trgovinske suradnje Kine i Indonezije. U svakom slučaju, tvrdila je da takva kvalifikacija ne podrazumijeva nikakvo posebno postupanje indonezijske vlade.

(712) Komisija je primijetila da postoji velik broj dokaza, već iznesenih u uvodnoj izjavi 599., koji potvrđuju da je IMIP doista zona gospodarske i trgovinske suradnje. Osim toga, u odgovoru na tu tvrdnju napominje se da se iste informacije mogu pronaći na drugim internetskim stranicama kineske vlade ([187]). Ta je tvrdnja stoga odbačena. Indonezijska vlada tvrdila je i da se prema IMIP-u nije postupalo na poseban način u vezi s poslovnom dozvolom za industrijsko imanje. Indonezijska vlada pojasnila je da IMIP nije uređen Sporazumom o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine, nego Uredbom Vlade br. 142 iz 2015., koja nije donesena kako bi bila u skladu s bilateralnim sporazumima s kineskom vladom. Prema tvrdnjama indonezijske vlade, i. u njoj se ne upućuje na te sporazume, ii. ona se primjenjuje na sva industrijska imanja i iii. indonezijska vlada samo je pružila poticaje koji su dostupni i društvima izvan industrijskih imanja.

(713) Komisija je primijetila da, osim Uredbe br. 142 iz 2015., postoji i poseban bilateralni sporazum između Indonezije i Kine od 2. listopada 2013. u kojem je utvrđeno da su industrijski parkovi važni za uspješnu provedbu bilateralne suradnje na projektu Morowali, kako je navedeno u odjeljcima 4.5.3. i 4.5.5. Uredba br. 142 pružila je niz posebnih odredbi koje se odnose samo na prihvatljiva društva koja upravljaju industrijskim imanjem pod određenim uvjetima, a koje su se odnosile na IMIP. U svakom slučaju, Komisija nije uvela kompenzacijske mjere za subvencije koje je pružio IMIP, nego za subvencije koje je pružila indonezijska vlada, među ostalim na osnovi toga što joj je pripisala financijsku potporu koju je pružila kineska vlada. Posebni bilateralni sporazum o industrijskim imanjima između Indonezije i Kine činio je integralni relevantni kontekst bilateralne suradnje radi provedbe projekta Morowali. Komisija je na temelju toga ovu tvrdnju indonezijske vlade smatrala nevažnom te ju je odbacila.

(714) Indonezijska vlada pojasnila je da priznavanje određenog projekta kao nacionalnog strateškog projekta ne podrazumijeva pružanje financijskog doprinosa. Indonezijska vlada dodala je da nije pružila nikakav financijski doprinos IMIP-u, nego da je samo pružila opću infrastrukturu u okolici.

(715) Slično kao u slučaju osporavanja argumenata u uvodnoj izjavi 713. i s obzirom na glavne nalaze ispitnog postupka, Komisija je te argumente smatrala nevažnima. Naime, Komisija nije uvela kompenzacijske mjere za financijske doprinose ili druge subvencije koje je pružio IMIP, nego samo za subvencije koje je pružila indonezijska vlada. Priznavanje projekta Morowali kao nacionalnog strateškog projekta činilo je relevantan kontekst koji pokazuje da su i kineska vlada, koja ga je službeno priznala u okviru svojeg programa „Pojas i put”, i indonezijska vlada, koja mu je dala poseban status, poticale i aktivno provodile taj projekt. Komisija je u svojoj procjeni razmotrila specifičnu disciplinu povezanu s priznavanjem projekta kao nacionalnog strateškog projekta u ovom kontekstu, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 616. Kad je riječ o argumentima u vezi s općom infrastrukturom, Komisija nije procjenjivala pružanje opće infrastrukture, protiv kojeg se doista ne mogu uvesti kompenzacijske mjere u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) podtočkom iii. osnovne uredbe. Stoga je Komisija ove tvrdnje odbacila kao nevažne.

4.5.9.3. Primjedbe o specifičnosti

(716) Indonezijska vlada osporavala je nalaze u pogledu specifičnosti jer je tvrdila da suradnja s kineskom vladom nije obuhvaćala samo industrijske parkove, nego niz područja.

(717) Komisija je u svojoj detaljnoj analizi specifičnosti u odjeljku 4.5.8.3., a posebno u uvodnoj izjavi 686. objasnila da su subvencije obuhvaćene suradnjom između indonezijske i kineske vlade protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere regionalno specifične jer su ograničene na prihvatljiva poduzeća koja su formalno osnovana u parku Morowali u okviru provedbe razvojnog projekta koji provode te dvije vlade. Ta je tvrdnja stoga odbačena.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ i http://www.cocz.org/index.aspx.

4.5.9.4. Primjedbe o nesuradnji koje se odnose na indonezijsku vladu

(718) Grupa IRNC tvrdila je da sporazum koji nedostaje, a koji se odnosi na IMIP ne može činiti najbolje raspoložive podatke i biti temelj za zaključak da je IMIP privatno tijelo kojemu je povjerena određena zadaća. Grupa IRNC priznala je da bi sporazum mogao biti jedna od točaka razmatranja, ali ne i jedina, te je ustvrdila da bi Komisija trebala donijeti sveobuhvatan zaključak na temelju svih prikupljenih dokumenata. Prema tvrdnjama grupe IRNC, to pokazuje da nije postojala takva povjerena funkcija. Indonezijska vlada ponovno je ustvrdila da ne posjeduje sporazum koji nedostaje jer su IMIP osnovale i financirale privatne stranke.

(719) Komisija je tu tvrdnju smatrala netočnom i nevažnom. Na osnovi sporazuma koji nedostaje, a koji IRNC namjerno nije dostavio i za koji je indonezijska vlada tvrdila da ga ne posjeduje, izvedeni su određeni zaključci na temelju članka 28. stavka 1. zbog nesuradnje kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 634. Ti su zaključci uzeti u obzir u ocjeni zajedničkog upravljanja parkom Morowali od strane indonezijske i kineske vlade zajedno s nizom drugih dokaza i razmatranja kako je detaljno objašnjeno u odjeljku 4.5., a posebno u pravnoj ocjeni u odjeljku 4.5.8. Oni su doista bili samo jedan od elemenata i jedna od točaka razmatranja na temelju kojih je Komisija došla do zaključka da je IMIP-u, među ostalim, povjereno da kao upravitelj parka Morowali uspješno provede projekt Morowali u skladu sa sveobuhvatnom bilateralnom suradnjom koju su dogovorile indonezijska i kineska vlada. Stoga, suprotno tvrdnjama stranaka, sporazum koji nedostaje nije bio ni jedini ni odlučujući dokaz na temelju kojeg je donesen taj zaključak (ne dovodeći u pitanje da je Komisija smatrala da je mogla doći do istog zaključka čak i samo na temelju tog sporazuma, i to zbog njegove važnosti te odbijanja IRNC-a i indonezijske vlade da ga dostave). Stoga je ta tvrdnja odbačena.

4.5.9.5. Primjedbe o nesuradnji koje se odnose na kinesku vladu

(720) Kineska vlada tvrdila je da nije bila obvezna dostaviti nikakve informacije u ispitnom postupku koji se vodi protiv Indonezije, u kojem su primatelji i korisnici navodnih subvencija indonezijski proizvođači sa sjedištem u Indoneziji.

(721) Komisija je primijetila da su indonezijska i kineska vlada uspostavile nekoliko administrativnih mehanizama u kontekstu svoje bilateralne suradnje, a posebno radi uspješne provedbe projekta Morowali, kako je objašnjeno u odjeljku 4.5.6. U okviru tih mehanizama suradnje indonezijska vlada mogla je prikupiti zatražene informacije od kineske vlade. Činjenica da je jedna strana zajedničke suradnje (tj. kineska vlada) odlučila da neće dostaviti nikakve informacije ne znači automatski da drugu stranu bilateralne suradnje (tj. indonezijsku vladu) ne bi trebalo smatrati odgovornom u pogledu te obveze. U kontekstu zajedničke suradnje, kao što je zajednička suradnja indonezijske i kineske vlade koja je neosporno utvrđena, jedna strana ne može na temelju nedjelovanja druge strane tvrditi da je u potpunosti i u najvećoj mogućoj mjeri surađivala u ispitnom postupku. U protivnom bi u sličnim okolnostima u drugim slučajevima uključene vlade mogle namjerno odlučiti da neće dostaviti informacije koje je zatražila Komisija, bez ikakvih pravnih posljedica zbog nesuradnje.

(722) Komisija nije zatražila od indonezijske vlade da upotrijebi prisilna sredstva kako bi prikupila zatražene podatke od kineske vlade, nego je kineskoj vladi od samog početka ispitnog postupka dala priliku da intervenira i dostavi relevantne informacije tako što je postupala prema njoj kao prema zainteresiranoj strani. Točnije, prema točki 5.3. Obavijesti o pokretanju postupka Komisija je posebno pozvala kinesku vladu da sudjeluje kao zainteresirana strana s obzirom na navode u pritužbi. Kineska vlada zatražila je da bude prijavljena u ispitnom postupku kako bi imala pristup dokumentaciji te je u poruci e-pošte od 19. veljače 2021. izričito potvrdila da je zainteresirana strana. Odredbe članka 28. osnovne uredbe u potpunosti se primjenjuju na sve zainteresirane strane, kako je jasno utvrđeno i u točki 10. Obavijesti o pokretanju postupka. Komisija je podsjetila i na to da je kineska vlada bila dobro upoznata s pravnom situacijom još od predmeta o tkaninama od staklenih vlakana i ojačanjima od staklenih vlakana. Komisija je na temelju svih tih argumenata odbacila tu tvrdnju.

4.5.10. *Zaključak*

(723) Komisija je zaključila da su i subvencije koje je indonezijska vlada izravno dodijelila društvima koja posluju u parku Morowali (osiguravanje niklove rude, ustupanje zemljišta i porezni poticaji) i subvencije koje su neizravno dodijeljene u okviru povlaštenog financiranja koje je pružila kineska vlada subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere u skladu s člancima od 2. do 4. osnovne uredbe. Neizravno dodijeljene subvencije mogu se pripisati indonezijskoj vladi na temelju toga što je priznala i prihvatila mjere kineske vlade kao svoje, primjerice u okviru bilateralnog sporazuma iz 2011., Programa Indonezije i Kine na temelju Sporazuma o suradnji iz 2013. te bliske suradnje i raznih razina mehanizama suradnje. Financijski doprinosi također su donijeli korist i bili su specifični. Komisija je sve relevantne subvencije detaljnije ispitala u nastavku.

4.6. **Povlašteno financiranje**

4.6.1. *Zajmovi banaka za provedbu državne politike IRNC-u i povezanim društvima*

4.6.1.1. Banke u državnom vlasništvu koje djeluju kao javna tijela

(724) Ispitnim postupkom utvrđeno je da su sve zajmove grupi IRNC dale kineske banke (Eximbank, Kineska razvojna banka, Banka Kine, Industrijska i komercijalna banka Kine), osim zajmova IMIP-u, koje je dala banka Eximbank Indonesia. Prvi zajmovi iskorišteni su za financiranje izgradnje postrojenja, a ostali za potrebe obrtnog kapitala.

(725) Komisija je prvo ispitala jesu li te banke bile „javna tijela" u smislu članka 3. i članka 2. točke (b) osnovne uredbe. Stoga je zatražila informacije o državnom vlasništvu te formalne pokazatelje vladine kontrole u bankama u državnom vlasništvu. Komisija je zatražila i informacije o tome je li kineska vlada provodila znatnu kontrolu nad postupanjem banaka u državnom vlasništvu u pogledu njihovih politika davanja zajmova i procjene rizika.

(726) Kako je prethodno navedeno, kineska vlada odbila je surađivati u ispitnom postupku i dostaviti zatražene informacije. Stoga je Komisija pribjegla odredbama članka 28. osnovne uredbe kako bi ocijenila postupanje kineskih banaka koje se prethodno navode kao javna tijela oslanjajući se na raspoložive podatke, odnosno na relevantne informacije iz prethodnih ispitnih postupaka koji obuhvaćaju razdoblje od 2015. do 2020. ([188]), uključujući najnoviji antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana i Provedbenu uredbu Komisije (EU) 2020/870 od 24. lipnja 2020. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe i konačnoj naplati privremene kompenzacijske pristojbe uvedene na uvoz proizvoda od beskonačnih filamentnih staklenih vlakana podrijetlom iz Egipta i o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na evidentirani uvoz proizvoda od beskonačnih filamentnih staklenih vlakana podrijetlom iz Egipta ([189]) („ispitni postupak o ojačanjima od staklenih vlakana").

(727) Kako je navedeno u odjeljcima od 3.4.1.2. do 3.4.1.5. antisubvencijskog ispitnog postupka o tkaninama od staklenih vlakana te u odjeljcima od 3.3.1.2. do 3.3.1.4. ispitnog postupka o ojačanjima od staklenih vlakana, Eximbank (EXIM), Kineska razvojna banka (CDB), Banka Kine (BOC), Industrijska i poslovna banka Kine (ICBC) kineske su banke u državnom vlasništvu i postoje formalni pokazatelji kontrole kineske vlade nad tim bankama. Nadalje, u istim odjeljcima antisubvencijskog ispitnog postupka o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnog postupka o ojačanjima od staklenih vlakana Komisija je zaključila da je kineska vlada stvorila normativni okvir kojeg se moraju pridržavati rukovoditelji i nadzornici koje imenuje kineska vlada i koji su odgovorni kineskoj vladi. Stoga se kineska vlada oslonila na normativni okvir kako bi ostvarivala znatnu kontrolu nad postupanjem banaka u državnom vlasništvu.

(728) Osim općeg pravnog okvira utvrđenog u antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnom postupku o ojačanjima od staklenih vlakana, cjelokupni pravni kontekst naveden u okviru bilateralne suradnje utvrđene u odjeljku 4.6.3.1. te posebna točka koja se odnosi na CDB iznesena u sljedećoj uvodnoj izjavi primjenjivali su se na zajmove koje su te banke dale grupi IRNC.

([188]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2017/969 od 8. lipnja 2017. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih toplovaljanih plosnatih proizvoda od željeza, nelegiranog čelika ili drugoga legiranog čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL L 146, 9.6.2017., str. 17.) („predmet o toplovaljanim plosnatim proizvodima"), Provedbena uredba Komisije (EU) 2018/1690 od 9. studenoga 2018. o uvođenju konačnih kompenzacijskih pristojbi na uvoz određenih pneumatskih guma, novih ili protektiranih, od kaučuka, vrste koja se rabi za autobuse ili kamione i s indeksom opterećenja većim od 121, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i o izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1579 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz određenih pneumatskih guma, novih ili protektiranih, od kaučuka, vrste koja se rabi za autobuse ili kamione, s indeksom opterećenja većim od 121, podrijetlom iz Narodne Republike Kine te o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) 2018/163 (SL L 283, 12.11.2018., str. 1.) („predmet o gumama") i Provedbena uredba Komisije (EU) 2019/72 od 17. siječnja 2019. o uvođenju konačne kompenzacijske pristojbe na uvoz električnih bicikala podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL L 16, 18.1.2019., str. 5.) („predmet o e-biciklima"), antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana.

([189]) SL L 201, 25.6.2020., str. 10.

(729) MOFCOM je 2013. izdao „Obavijest o aspektima povezanima s potporom Kineske razvojne banke uspostavi i razvoju prekomorskih zona gospodarske i trgovinske suradnje”. U skladu s tom Obavijesti MOFCOM i Kineska razvojna banka će „pružiti potporu politikama za ulaganje i financiranje za poduzeća i poduzeća koja ulaze u zonu u prihvatljivim zonama suradnje”. Kineska razvojna banka će „pojasniti osnovne uvjete za prioritetno financiranje u zoni suradnje u skladu sa zahtjevima Ministarstva trgovine i Ministarstva financija” i „selektivno će podupirati projekte u izgradnji i projekte suradnje kojima je MOFCOM posvetio posebnu pozornost s vladama domaćinima zone suradnje”.

(730) Komisija je utvrdila da su sve kineske financijske institucije u državnom vlasništvu primjenjivale prethodno navedeni pravni okvir pri izvršavanju vladinih funkcija u pogledu sektora hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. One su stoga bile javna tijela u smislu članka 2. točke (b) osnovne uredbe, koji se tumači u vezi s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) podtočkom i. osnovne uredbe i u skladu s relevantnom sudskom praksom WTO-a.

(731) Osim toga, čak i da se financijske institucije u državnom vlasništvu ne smatraju javnim tijelima, Komisija je utvrdila da bi se iz istih razloga smatralo da im je kineska vlada povjerila funkcije koje su obično dane vladi i usmjerila ih na njihovo izvršavanje u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iv. osnovne uredbe.

4.6.1.2. Korist i izračun iznosa subvencije

(732) Komisija je smatrala da je u načelu za korisnike koji se nalaze u Indoneziji bilo primjereno ispitati jesu li ti primatelji zajmova dobili bolje uvjete od onih koje bi dobili na indonezijskom financijskom tržištu. Prema informacijama koje je dostavila indonezijska vlada, prosječne kamatne stope na zajmove u američkim dolarima koje su izdale indonezijske poslovne banke tijekom razmatranog razdoblja bile su uglavnom u skladu s kamatnim stopama koje su plaćala društva iz grupe IRNC ([190]).

(733) Međutim, Komisija je smatrala da ti statistički podaci ne odražavaju posebne okolnosti slučaja, točnije čimbenike rizika istaknute u uvodnim izjavama od 737. do 742. Ti statistički podaci odnose se na mnoštvo zajmova, s različitim iznosima (uključujući zajmove malim i srednjim poduzećima), trajanjem, svrhom, kreditnim rizikom itd. Nisu dostavljene ni informacije o zajmovima za pokretanje poslovanja koje zahtijeva znatne iznose financiranja s velikim temeljnim rizikom. S obzirom na to da je indonezijska vlada osigurala da će kineska vlada financirati potrebna ulaganja za kineska društva kako bi premjestila njihove kapacitete za taljenje u Indoneziju, čini se razumnim zaključiti da u Indoneziji nije postojao privatni zajmodavac koji bi dao slične zajmove proizvođačima izvoznicima. Nadalje, informacije o zajmovima u Indoneziji odnose se samo na zajmove koje su domaće banke dale svojim domaćim klijentima i stoga one ne obuhvaćaju zajmove koje su kineske financijske institucije davale inozemnim klijentima u predmetnom slučaju. S obzirom na to da su kamatne stope na pruženo financiranje odredili kineski sudionici na kineskom financijskom tržištu, Komisija je u izračunu u ovom slučaju uzela u obzir tu činjenicu.

(734) S obzirom na iznimne okolnosti navedene u uvodnoj izjavi 682., Komisija je stoga izračunala iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere uzimajući u obzir činjenicu da su primatelji povlašteno financiranje dobili u Kini. Za taj je izračun Komisija procijenila korist za primatelje tijekom razdoblja ispitnog postupka. U skladu s člankom 6. točkom (b) osnovne uredbe smatra se da je korist za primatelje razlika između iznosa kamate koju društvo plaća na povlašteni zajam i iznosa koji bi društvo platilo za usporedivi komercijalni zajam koji bi moglo dobiti na kineskom financijskom tržištu.

(735) Komisija je odlučila utvrditi tržišne stope za povlaštene zajmove kineskih banaka s obzirom na hipotetske referentne vrijednosti iz perspektive ulagatelja na kineskom tržištu u skladu s člankom 6. točkom (b) osnovne uredbe.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx

(736) Stoga je Komisija odlučila upotrijebiti istu metodu izračuna kao za zajmove u stranim valutama, a koje su izdale kineske financijske institucije u NRK-u, te je dodala premiju rizika povezanu s ulaganjem u Indoneziji na sljedeći način.

(737) Komisija je prvo utvrdila kreditni rejting društava u grupi IRNC. Tijekom ispitnog postupka IRNC i ostala četiri povezana subjekta dostavili su informacije o svojem kreditnom rejtingu koji je utvrdila indonezijska agencija za kreditni rejting Pefindo u razdoblju od 2017. do 2020. Rejting je bio u rasponu od BBB do A. Međutim, u jedinom cjelovitom izvješću o kreditnom rejtingu koje je dostavljeno jasno je navedeno da je jedan od čimbenika na kojima se temelji rejting činjenica da je IRNC imao potporu od banke Eximbank China i u obliku zajmova dioničara.

(738) Nadalje, Komisija je primijetila da je ulaganje u Indoneziji bilo *greenfield* ulaganje, koje je podrazumijevalo vrlo visoke rizike. Bez potpore kineske i indonezijske vlade kreditni rizik tih društava bio bi mnogo veći.

(739) Nikal je roba, a cijena robe, uključujući cijenu niklove rude i niklova sirovog željeza, može se brzo promijeniti te na nju utječu brojni čimbenici koji su izvan kontrole društva. Ti čimbenici uključuju svjetsku potražnju za robom, razine troškova proizvodnje, makroekonomske čimbenike kao što su očekivanja u pogledu inflacije, kamatne stope i globalna i regionalna potražnja i ponuda robe te opći globalni gospodarski uvjeti. Ti čimbenici mogu imati negativan učinak na aktivnosti društva te na sposobnost društva da financira te aktivnosti. Kako je objašnjeno u odjeljku o niklu, indonezijska vlada osigurala je s pomoću svojeg mehanizma za određivanje cijena da grupa IRNC ima pristup niklovoj rudi po cijenama koje su znatno niže od međunarodnih cijena.

(740) Nadalje, kako je objašnjeno u odjeljku o zemljištu, društva su počela graditi svoja postrojenja bez potvrda o pravu građenja. Stoga grupa IRNC ne bi mogla uložiti znatne količine novca u izgradnju svojih postrojenja bez potpore indonezijske vlade, a da zapravo nije imala zakonsko pravo na to.

(741) Nadalje, Indonezija je tržište u nastajanju i stoga ulaganje u Indoneziju uključuje veći rizik nego ulaganje u razvijenija tržišta, uključujući, u nekim slučajevima, znatan pravni i ekonomski rizik. Rudarska industrija u Indoneziji strogo je uređena i stalno se mijenja. Grupa IRNC strani je ulagač, a u određenim sektorima indonezijskog gospodarstva postoje ograničenja u vezi s udjelom stranih poduzeća.

(742) Stoga je kreditni rizik tih društava, kao *start-up* subjekata, bio znatan. Kako su društva počela proizvoditi i prodavati svoje proizvode, taj se rizik postupno smanjivao.

(743) S obzirom na te specifične okolnosti slučaja, Komisija je odlučila utvrditi dva kreditna rejtinga. Za početno razdoblje, Komisija je smatrala da su društva bila u situaciji sličnoj početnim ulaganjima privatnog kapitala. Takva ulaganja podrazumijevaju visok rizik i stoga bi odgovarala kreditnom rejtingu CCC ili nižem rejtingu. Za sljedeće razdoblje, u kojem su društva poslovala u uobičajenim uvjetima, Komisija je smatrala da cjelokupna financijska situacija grupe IRNC odgovara ocjeni BB, što je najviša ocjena koja se više ne smatra „investicijskim razredom”. Međutim, Komisija je utvrdila, kako je navedeno u uvodnim izjavama od 757. do 759., da su društva iz grupe IRNC morala nadopuniti svoje potrebe za financiranjem uzimanjem dioničarskih zajmova od svojih matičnih društava te da nisu poštovala plan otplate duga za te zajmove.

(744) Kako bi se uzela u obzir povećana izloženost banaka rizicima, koju dodatno naglašava postojanje dioničarskih zajmova i oprosta dugova, Komisija je odlučila primijeniti nižu razinu na ljestvici procjene rizika te za određivanje tržišne referentne vrijednosti upotrijebiti kreditni rejting B (umjesto kreditnog rejtinga BB).

(745) U skladu s ostalim zajmovima u stranim valutama koje su kineske financijske institucije izdale u NRK-u, za utvrđivanje odgovarajuće referentne vrijednosti za razdoblje uobičajenog poslovanja stoga su upotrijebljene korporativne obveznice s rejtingom B izdane u američkim dolarima tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(746) Za zajmove koji su odobreni tijekom početnog razdoblja poslovanja razmatranih društava, Komisija je smatrala da je opravdana drugačija referentna vrijednost jer su se ti zajmovi odnosili na znatne iznose (nekoliko milijardi USD) za vrlo rizičan prekomorski projekt, a banke nisu imale koristi ni od jednog elementa premije rizika u obliku kapitala (npr. pravo konverzije u dionice). Stoga relevantna referentna vrijednost mora odražavati posebnost situacije, koja je slična početnim ulaganjima rizičnog/privatnog kapitala. Komisija je pretražila javno dostupne informacije, ali nije pronašla dostupne referentne vrijednosti za transakcije rizičnog ili privatnog kapitala. Međutim, Komisija je smatrala da bi stopa za obveznice s visokim prinosom u američkim dolarima (koje bi odgovarale kreditnom rejtingu CCC ili nižem rejtingu) bila istovjetna povratu koji bi fond privatnog kapitala zahtijevao od takvih transakcija.

(747) Naposljetku, kineske financijske institucije zajmove obično dodjeljuju kineskim društvima koja se nalaze na domaćem kineskom tržištu. No grupa IRNC nalazi se u Indoneziji i stoga je njezin kreditni rizik drugačiji od kreditnog rizika kineskih društava u vezi s vanjskim uvjetima koji prevladavaju u samoj zemlji, kako je istaknuto u uvodnoj izjavi 741. Kako bi uzela u obzir specifično prevladavajuće okruženje koje određuje kreditni rizik u Indoneziji, Komisija je referentnoj stopi utvrđenoj za kineska društva u uzorku dodala maržu kako bi se u tržišnu stopu integrirao rizik zemlje.

(748) Premija povezana s rizikom zemlje utvrđena je na temelju klasifikacije rizika zemalja za izvozne kredite OECD-a i odgovarajuće minimalne premijske stope koju je odredio OECD. Utvrđeno je da premija rizika zemlje za zajmove kineskih banaka iznosi između 0,13 % i 0,88 %, ovisno o trajanju zajma.

(749) Tako utvrđena subvencija za potporu za zajmove banaka za provedbu državne politike iznosila je 1,84 %.

4.6.1.3. Komentari o konačnoj objavi

(750) Indonezijska vlada i grupa IRNC dostavile su primjedbe na konačnu objavu u vezi s povlaštenim financiranjem od strane banaka za provedbu državne politike.

(751) Indonezijska vlada tvrdila je da Komisija nije iznijela nijedan relevantan zaključak niti je dokazala tvrdnju da je indonezijska vlada tijelo koje je dodijelilo subvencije u obliku financiranja grupe IRNC, a kamoli povlaštenog financiranja. Prema mišljenju indonezijske vlade, Komisija je indonezijskoj vladi pripisala inozemno financiranje na osnovi „priznavanja i prihvaćanja" na temelju pogrešnog tumačenja „financijskog doprinosa" prema članku 1.1.(a) (1) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama. Indonezijska vlada nadalje je primijetila da se ni u jednom dijelu nalaza ne navodi niti podrazumijeva da su indonezijska vlada ili „javna tijela" indonezijske vlade pružili financiranje te je navela da je nepošteno uvesti kompenzacijske pristojbe na temelju financijskih doprinosa stranih subjekata. Nadalje, indonezijska vlada žalila se da se ne može braniti u pogledu toga jesu li kineske financijske institucije „javna tijela" jer su ti subjekti izvan njezine nadležnosti. Međutim, navela je da je uobičajeno da svako društvo traži financiranje koje smatra primjerenim i da sama indonezijska vlada nije mogla odbiti ni ograničiti tok financiranja od kineskih financijskih institucija ili bilo kojeg izvora.

(752) Kao odgovor na to, Komisija najprije želi istaknuti da su opće primjedbe o „priznavanju i prihvaćanju" indonezijske vlade financiranja iz kineskih izvora već razmotrene u prethodnom odjeljku 4.5.8. Nadalje, Komisija je primijetila da su se financijska sredstva koja su pružile kineske financijske institucije, kao što je banka EXIM, kanalizirala preko takozvanih „posredničkih banaka" koje su odgovorne za svakodnevnu provedbu isplata i otplata zajmova. Te su posredničke banke bile indonezijske podružnice kineskih banaka na koje se primjenjuje indonezijsko zakonodavstvo o bankarstvu i koje se nalaze na državnom području Indonezije.

(753) Kad je riječ o dioničarskim zajmovima, Komisija je utvrdila da se u sporazumima o zajmu za takve zajmove posebno upućuje na „podnošenje periodičnih izvješća Indonezijskoj središnjoj banci, Ministarstvu financija i Timu za *off-shore* komercijalne zajmove (*Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri* ili ‚PKLN')". PKLN je osnovan u skladu s Predsjedničkom uredbom br. 39 iz 1991. o koordinaciji upravljanja *off-shore* komercijalnim zajmovima („Predsjednička uredba br. 39") ([191]) i sastoji se od predstavnika iz različitih ministarstava te iz Indonezijske središnje banke. U skladu s

([191]) Predsjednička uredba br. 39 iz 1991. o koordinaciji upravljanja *off-shore* komercijalnim zajmovima od 4. rujna 1991.

člankom 2. te uredbe PKLN mora odobriti zajmove koji su u njegovoj nadležnosti i ti zajmovi podliježu zahtjevima periodičnog izvješćivanja o njihovoj provedbi i PKLN ih pomno prati. Nadalje, u članku 6. o području primjene tog zakonodavstva navodi se da su zajmovi koji podliježu nadležnosti tog tima samo oni zajmovi koji su „povezani s razvojnim projektima”, što potvrđuje da samo zajmovi povezani s posebnim razvojnim projektima, kao što je Morowali, podliježu tom nadzoru i praćenju.

(754) Iako je u srpnju 2020. Predsjednička uredba br. 39 opozvana Predsjedničkom uredbom br. 82 iz 2020. o Odboru za postupanje u okolnostima bolesti COVID-19 i oporavku nacionalnog gospodarstva, tom je novom uredbom utvrđeno i da će Ministarstvo financija nastaviti izvršavati dužnosti i funkcije tima PKLN u skladu s opozvanom Predsjedničkom uredbom br. 39. To je doista tako u praksi, kako je vidljivo iz primjera posjeta u svrhu praćenja projekata PKLN-a na licu mjesta navedenih na internetskim stranicama Ministarstva financija ([192]).

(755) Komisija je stoga ostala pri svojem stajalištu da je indonezijska vlada priznala i prihvatila povlašteno financiranje iz kineskih izvora te da je mogla intervenirati u pogledu toka financiranja.

(756) Grupa IRNC osporavala je referentnu vrijednost za bankovne zajmove i tvrdila da nije *start-up* poduzeće podložno vrlo visokom riziku jer je bila dio grupe Tsingshan i mogla je iskoristiti razvijene proizvodne tehnike te ključno tehničko i upravljačko osoblje. Nadalje, grupa IRNC napomenula je da ima prednost u pogledu nepodmirenih troškova jer se njezina tvornica nalazi u blizini sirovina, zbog čega su cijene sirovina i troškovi prijevoza niski.

(757) Komisija je napomenula da obično provodi pojedinačne ocjene društava u grupi i utvrđuje jedinstvenu referentnu vrijednost za grupu u cjelini na temelju te ocjene ili prilagođava referentnu vrijednost na temelju posebnih okolnosti pojedinačnih društava u grupi. Činjenica da društvo pripada široj grupi ne utječe na činjenicu da su određeni projekti koje provodi ta grupa (kao što je pokretanje postrojenja) rizičniji od drugih. Kako je istaknuto u uvodnim izjavama od 738. do 744., Komisija je uzela u obzir različite čimbenike rizika, kao što su *greenfield* vrsta ulaganja, količina kapitala potrebnog za ulaganje, rizici povezani sa stjecanjem imovine i materijala te povećana izloženost banaka riziku, što je naglašeno postojanjem dioničarskih zajmova i oprosta duga. Grupa IRNC nije dostavila dodatne dokaze koji bi mogli utjecati na drugačiju Komisijinu procjenu tih čimbenika. Naposljetku, u svakom slučaju, Komisija nije mogla ocijeniti grupu Tshingshan kao takvu jer nijedno matično društvo iz grupe nije surađivalo u ispitnom postupku.

4.6.2. *Zajmovi dioničara društvima iz grupe IRNC*

(758) U razdoblju od 2015. do 2019. matična društva grupe IRNC dala su niz zajmova između povezanih društava (ukupno 13) različitim društvima iz grupe IRNC, u ukupnom iznosu od 380 milijuna USD.

(759) Ti zajmovi bili su podređeni zajmovima banaka. Ispitnim postupkom utvrđeno je da, osim u slučaju zajmova GCNS-u te jednog zajma ITSS-u, IRNC i ostala povezana društva uopće nisu plaćala kamatnu stopu na te zajmove. Osim toga, zajmovi u većini slučajeva nisu imali datum završetka, a društva iz grupe IRNC nisu vratila nikakav kapital za neotplaćene zajmove. Međutim, matična društva nisu poduzela nikakve mjere za usklađivanje kamatnih stopa u skladu sa stvarnim rizikom transakcija niti su zatražila isplatu dospjelih iznosa.

(760) Stoga je Komisija smatrala da su ti zajmovi zapravo jednaki dodatnoj dokapitalizaciji od strane matičnih društava. Takvo postupanje u pogledu tih zajmova dodatno je razmotreno u odjeljku o potpori kapitalnim ulaganjima u nastavku.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 i https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631, posljednji pristup 19. siječnja 2022.

4.6.3. *Troškovi kreditne linije*

(761) Svrha je kreditne linije utvrditi ograničenje zaduživanja koje društvo u bilo kojem trenutku može upotrijebiti za financiranje svojeg tekućeg poslovanja, čime financiranje obrtnog kapitala postaje fleksibilno i odmah dostupno kada bude potrebno. Stoga je Komisija smatrala da bi u načelu sva kratkoročna financiranja društava u uzorku, kao što su kratkoročni zajmovi, bankovni akcepti mjenice itd., trebala biti pokrivena instrumentom kreditne linije.

4.6.3.1. Nalazi ispitnog postupka

(762) Komisija je utvrdila da su kineske financijske institucije u vezi s pružanjem financiranja osiguravale kreditne linije grupi IRNC. One su se sastojali od okvirnih sporazuma prema kojima banka društvima u uzorku omogućuje korištenje različitih dužničkih instrumenata, kao što su zajmovi za obrtni kapital, bankovni akcepti mjenice i drugi oblici trgovačkih zajmova, u određenom maksimalnom iznosu.

(763) Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 760., sva kratkoročna financiranja trebala bi biti pokrivena kreditnom linijom. Stoga je Komisija usporedila iznos kreditnih linija dostupnih društvima koja surađuju tijekom razdoblja ispitnog postupka s iznosom kratkoročnog financiranja koji su ta društva iskoristila tijekom istog razdoblja kako bi utvrdila je li cjelokupno kratkoročno financiranje pokriveno kreditnom linijom. U slučajevima u kojima je iznos kratkoročnog financiranja premašio ograničenje kreditne linije, Komisija je uvećala iznos postojeće kreditne linije za iznos koji su proizvođači izvoznici stvarno iskoristili iznad tog ograničenja kreditne linije.

(764) U uobičajenim tržišnim okolnostima za kreditne linije plaćala bi se takozvana naknada za „obradu" ili „otvaranje" kako bi se bankama nadoknadili troškovi i rizici za otvaranje kreditne linije, ali i naknada za produljenje koja se naplaćuje jedanput godišnje za produljenje valjanosti kreditnih linija. Međutim, Komisija je utvrdila da je grupa IRNC imala koristi od kreditnih linija koje su uglavnom bile besplatne. Stoga je grupama društava obuhvaćenima ispitnim postupkom dodijeljena korist u smislu članka 6. točke (d) osnovne uredbe.

4.6.3.2. Izračun iznosa subvencije

(765) U skladu s člankom 6. točkom (d) podtočkom ii. osnovne uredbe Komisija je smatrala da je korist za primatelje razlika između iznosa koji su platili kao naknadu za otvaranje ili produljenje kreditnih linija koje su odobrile kineske financijske institucije i iznosa koji bi platili za usporedivu komercijalnu kreditnu liniju koju bi dobili po nenarušenoj tržišnoj stopi.

(766) Primjerena referentna vrijednost naknade za obradu utvrđena je u iznosu od 1,5 %, a naknade za produljenje u iznosu od 1,25 % na temelju javno dostupnih podataka ([193]) i referentnih vrijednosti korištenih u prethodnim ispitnim postupcima ([194]).

(767) U načelu se naknada za obradu odnosno naknada za produljenje plaća u paušalnom iznosu u trenutku otvaranja nove kreditne linije odnosno produljenja postojeće kreditne linije. Međutim, za potrebe izračuna Komisija je uzela u obzir kreditne linije koje su otvorene ili produljene prije razdoblja ispitnog postupka, ali su bile na raspolaganju grupama u uzorku tijekom razdoblja ispitnog postupka, te kreditne linije koje su otvorene tijekom razdoblja ispitnog postupka. Potom je Komisija izračunala korist na temelju razdoblja unutar razdoblja ispitnog postupka tijekom kojeg je kreditna linija bila na raspolaganju.

(768) Za grupu IRNC subvencija utvrđena u okviru tog programa iznosila je 0,06 %.

4.6.4. *Potpora kapitalnim ulaganjima*

(769) Osim s pomoću izravnih zajmova i zajmova između povezanih društava, grupa IRNC svoje je financijske potrebe morala pokriti i dokapitalizacijom.

([193]) Vidjeti https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/, posljednji pristup 18. kolovoza 2021., naknade za menadžerska prekoračenja – „za prekoračenja u iznosu većem od 15 000 GBP plaća se naknada za uspostavu od 1,5 % ugovorenog dozvoljenog prekoračenja i naknada za produljenje od 1,5 %".

([194]) Vidjeti predmet o tkaninama od staklenih vlakana, uvodne izjave 354. i 355.

(770) U prethodnim ispitnim postupcima utvrđeno je da su na razini matičnih društava kineskih grupa primljene znatne subvencije za potporu stranim ulaganjima u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" u obliku bespovratnih sredstava, povlaštenog financiranja i dokapitalizacije. To je posebno bio slučaj u antisubvencijskom ispitnom postupku o gumama („predmet o gumama") te u antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnom postupku o ojačanjima od staklenih vlakana ([195]).

(771) U tom pogledu relevantan je sljedeći pravni okvir:

1. 13. petogodišnji plan za razvoj vanjske trgovine, koji je izdalo Ministarstvo trgovine („MOFCOM"), 26. prosinca 2016.;

2. Smjernice Državnog vijeća o promicanju međunarodnog proizvodnog kapaciteta i suradnji u proizvodnji opreme, izdane 2015. („Smjernice");

3. „Made in China 2025", Državno vijeće, 7. srpnja 2015.

4.6.4.1. Dokapitalizacija koju je proveo Fond za investicijsku suradnju Kine i zemalja ASEAN-a („CAF")

(772) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je društvo Reed International Ltd. u listopadu 2013. steklo 24 % udjela u SMI-ju, društvu povezanom s IRNC-om.

(773) Društvo Reed International Ltd. investicijski je instrument za posebne namjene koji je u potpunom vlasništvu i pod kontrolom CAF-a. Kako je navedeno u godišnjem izvješću IMIP-a za 2017., „Reed International Limited posebno je investicijsko društvo Fonda za investicijsku suradnju Kine i zemalja ASEAN-a koje je osnovano radi ulaganja u projekt SMI" ([196]). Kako bi utvrdila može li se CAF smatrati javnim tijelom, Komisija je zatražila od kineske vlade da dostavi posebne informacije u vezi s CAF-om. S obzirom na to da nije dostavljen nikakav odgovor, primjerice o Statutu CAF-a, Komisija se morala osloniti na raspoložive podatke u skladu s člankom 28. stavkom 1. osnovne uredbe kako bi analizirala taj aspekt.

(774) Prema javno dostupnim informacijama, CAF je *off-shore* kvazi-državni dionički fond u američkim dolarima. U vlasništvu je i pod pokroviteljstvom nekoliko banaka u državnom vlasništvu i drugih kineskih financijskih institucija (kao što su Kineska uvozno-izvozna banka („banka EXIM") i kineski državni fond za dobrobit China Investment Corporation („CIC"), koji zajedno imaju više od 76 % udjela u CAF-u) ([197]). CAF podliježe smjernicama Državnog vijeća NRK-a ([198]) i odobrenju Nacionalnog povjerenstva za razvoj i reforme. Banka EXIM i CIC zajedno su osnovali privatni dionički fond vrijedan milijardu dolara. Banka EXIM i CIC pojedinačno su uložili 300 milijuna USD u CAF. Među ostalim dioničarima su Bank of China Group Investment Co., Ltd. i China Communications Construction Co., Ltd., dvije kineske financijske institucije u državnom vlasništvu ([199]). I glavni izvršni direktor i glavni voditelj poslovanja tog društva potječu iz banke EXIM.

(775) Fond je usmjeren na prilike za ulaganje u infrastrukturu, energiju i prirodne resurse u zemljama ASEAN-a ([200]). Posebno je usmjeren na ulaganje u prirodne resurse u sektoru željeznih i obojenih metala ([201]).

(776) Predsjednik kineske banke EXIM Li Ruogu izjavio je u svibnju 2010. da je CAF „velika inovacija u modelu financiranja banke [EXIM]" ([202]). Kineski premijer Li Keqiang izjavio je 9. rujna 2013. da je CAF dio kineske strategije za produbljivanje suradnje između NRK-a i zemalja ASEAN-a. U tom govoru premijer je rekao da će „Kina aktivirati novi krug posebnih zajmova, dobro iskoristiti Fond za investicijsku suradnju Kine i zemalja ASEAN-a i s drugim stranama aktivno istraživati mogućnost stvaranja platforme za financiranje razvoja infrastrukture u Aziji kako bi se financirali veliki projekti" ([203]).

([195]) Vidjeti odjeljak 4.3.3. ispitnog postupka o tkaninama od staklenih vlakana.
([196]) Godišnje izvješće IMIP-a iz 2017., str. 84.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

(777) Nadalje, u točki 35. Smjernica iz uvodne izjave 770. izričito se navodi da je CAF sredstvo za pružanje financijske potpore u okviru inicijative „Pojas i put”: „U potpunosti ćemo iskoristiti ulogu Fonda za Put svile, Kinesko-afričkog fonda, fonda Kine i zemalja ASEAN-a i kineske korporacije za prekomorska ulaganja. Aktivno ćemo podupirati međunarodne proizvodne kapacitete i projekte suradnje u proizvodnji opreme putem ulaganja vlasničkog kapitala i financiranja zaduživanjem. Poticat ćemo domaće agencije za upravljanje privatnim dioničkim fondovima na „globalno djelovanje” i u potpunosti iskoristiti njihovu ulogu potpornih poduzeća koja „ulažu u inozemstvu”, odnosno koja provode *greenfield* ulaganja, ulaganja u spajanja i preuzimanja itd.”. Treba napomenuti da je Komisija u ispitnom postupku o gumama na temelju istih dokaza utvrdila da je sličan fond (SRF) bio javno tijelo ([204]).

(778) Naposljetku, kako je navedeno u uvodnim izjavama 589. i 626., tijekom sastanka na vrhu Indonezije i Kine 2. listopada 2013. osnivači dioničari IMIP-a, BDI-ja i SDI-ja potpisali su u nazočnosti predsjednika tih država sporazum o ulaganju i financiranju s CAF-om radi razvoja aktivnosti u parku Morowali ([205]). Ulaganje vlasničkog kapitala u SMI iz CAF-a točno se vremenski poklapa s potpisivanjem tog sporazuma te odgovara ulaganju u razvoj aktivnosti u parku. Nadalje, kako se može vidjeti iz prethodne uvodne izjave, financijska potpora koju kineska vlada pruža putem CAF-a može obuhvaćati ili ulaganje vlasničkog kapitala ili financiranje zaduživanjem. Stoga bi takva potpora u obliku vlasničkog kapitala na jednak način potpadala pod povlašteno financiranje dogovoreno između Kine i Indonezije u okviru bilateralne suradnje i može se pripisati Indoneziji iz istih razloga koji su prethodno objašnjeni te se može dodijeliti proizvodima izvezenima iz Indonezije.

(779) Unatoč nesuradnji u pogledu tog aspekta, Komisija je na temelju javno dostupnih informacija zaključila da se CAF može smatrati javnim tijelom u smislu članka 3. i članka 2. točke (b) osnovne uredbe, koje pruža financijski doprinos SMI-ju. CAF je u vlasništvu kineske vlade te podliježe njezinoj kontroli. Njegovo djelovanje usmjerava Državno vijeće u skladu s ciljevima politike koje je utvrdila kineska vlada i stoga CAF ima vladine ovlasti.

(780) Komisija je zatim analizirala je li financijski doprinos koji je pružio CAF koristio grupi IRNC. Kako je prethodno navedeno, društvo Reed International Ltd investicijski je instrument za posebne namjene CAF-a, koji je posebno osnovan radi ulaganja u SMI, jedno od društava grupe IRNC. U skladu s uvjetima Sporazuma o pretplati s ostalim dioničarima ([206]) društvo Reed International Ltd trebalo je prodati svoje dionice drugim dioničarima po istoj cijeni pet do šest godina nakon svojeg početnog ulaganja, neovisno o stvarnoj tržišnoj vrijednosti dionica. Nadalje, dionice koje je društvo Reed steklo bile su posebne dionice s vrlo ograničenim upravljačkim pravima. Već sami ti uvjeti pokazuju da, suprotno onome što bi sudionik na tržištu tražio, društvo Reed International Ltd nije očekivalo razuman povrat od kupnje tih dionica niti ulagač traži bilo kakva prava kontrole. Stoga se ne može smatrati da je ta operacija izvršena po tržišnim uvjetima.

(781) Nadalje, ispitnim postupkom utvrđeno je da je nakon početnog razdoblja ulaganje u SMI postalo manje rizično i da je financijski položaj društva ojačao. Stoga je vrijednost njegovih dionica s vremenom rasla, ali se to nije odrazilo na prodajnu cijenu društva Reed International Ltd. To ne ukazuje na racionalno postupanje subjekata u uobičajenim tržišnim uvjetima. Na temelju dokaza u dokumentaciji Komisija je stoga zaključila da je financijski doprinos koji je kineska vlada pružila putem CAF-a, koji djeluje kao javno tijelo, donio korist u smislu članka 3. stavka 2. osnovne uredbe.

4.6.4.2. Pružanje kapitala u naravi uz manju naknadu od primjerene i zajmovi dioničara

(782) Tijekom početnog razdoblja sva društva iz grupe IRNC imala su koristi od dokapitalizacije u naravi u obliku proizvodne opreme.

([204]) Predmet o tkaninama od staklenih vlakana, uvodna izjava 775.; Predmet o gumama, uvodna izjava 357.
([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([206]) Kineska matična društva dio su grupe Tsingshan.

(783) Ispitnim postupkom utvrđeno je da su sve strojeve za postupak proizvodnje grupe IRNC uvezla povezana društva iz Kine, koja nisu bila proizvođači opreme. Komisija je od izvornih proizvođača opreme zatražila račune u vezi s nabavom, ali oni zbog nesuradnje kineskih matičnih društava nisu dostavljeni, zbog čega Komisija nije mogla provjeriti jesu li cijene bile u skladu s tržišnim uvjetima i jesu li strojevi doista podrijetlom iz Kine kako je prijavljeno.

(784) Osim toga, društva su imala koristi od zajmova dioničara koji su bili jednaki dokapitalizaciji, kako je navedeno u uvodnoj izjavi 759.

(785) U nedostatku bilo kakvog odgovora od kineskih matičnih društava koja su pružala predmetnu opremu i zajmove dioničara te od kineske vlade, a nakon primjene odredbi članka 28. stavka 1. osnovne uredbe, Komisija se za svoje nalaze u vezi s nabavom te opreme i dobivanjem tih zajmova dioničara morala djelomično osloniti na raspoložive podatke. Komisija se posebno morala koristiti raspoloživim podacima kako bi utvrdila podrijetlo opreme te izvor financiranja opreme i zajmova koje su kineska matična društva pružala društvima iz grupe IRNC.

(786) U nastojanju da donese zaključak, Komisija je utvrdila da su kineska matična društva jasno izrazila svoju predanost ulaganju u prekomorske industrije koje se potiču. Kako je prethodno navedeno, grupa Tsingshan oglašava se na svojoj internetskoj stranici kao grupa koja je „oduvijek slijedila nacionalnu razvojnu strategiju globalizacije i aktivno se uključivala u inicijativu ‚Pojas i puta'." Čak ima i posebno društvo kći koje upravlja njezinim prekomorskim projektima: „Grupa Eternal Tsingshan jedna je od grupa koja upravlja poduzećima u okviru Upravnog odbora društva Tsingshan Industry i odgovorna je za upravljanje svim prekomorskim projektima koje planira Upravni odbor društva Tsingshan Industry. Grupa Eternal Tsingshan dosad je dovršila međunarodni strateški plan u Indoneziji, Singapuru, Indiji, Sjedinjenim Američkim Državama i drugim zemljama te upravlja društvima kćerima/predstavništvima kojih je više od 15 ([207])."

(787) Nadalje, jedno od glavnih društava uključenih u opskrbu grupe IRNC opremom bila je grupa Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd. („grupa Dingxin"). Ta je grupa jedna od četiriju velikih grupa društava pod upravnim odborom društva Qingshan Industrial. Prema informacijama na internetskoj stranici grupe, ona je bila glavna snaga društva Tsingshan Industrial u promicanju međunarodnih operacija. Grupa Dingxin navela je i da je uglavnom odgovorna za upravljanje prekomorskim projektima ulaganja, izvoz mehaničkih i električnih proizvoda te druge građevinske opreme u park Tsingshan u Indoneziji.

(788) Svi navedeni prekomorski projekti uklapaju se u širi kontekst kineske politike ulaganja u inozemstvu. S tim u vezi predsjednik grupe Tsingshan Holding izjavio je, na primjer: „Industrijski park Tsingshan najveće je i najuspješnije kinesko ulaganje u Indoneziji i obuhvatit će proizvodne kapacitete prenesene iz Kine. Za nas je to velik projekt koji omogućuje da ispunimo svoju društvenu odgovornost i vratimo dug društvu. Važan je i za provedbu inicijative ‚Pojas i put' ([208])".

(789) Nadalje, u planu „Made in China 2025" utvrđeno je deset strateških sektora, koji, među ostalima, uključuju napredne materijale u sektoru željeza i čelika. U pogledu tih ključnih industrija u poglavlju 9. plana „Made in China 2025" izričito se navodi da će Kina:

(a) „pružiti potporu poduzećima pri provođenju spajanja, kapitalnih ulaganja i ulaganja rizičnog kapitala u inozemstvu;

(b) aktivno sudjelovati u međunarodnoj industrijskoj suradnji i promicati je te provesti glavne strateške planove kao što su ‚Gospodarski pojas Puta svile' i ‚Pomorski Put svile u 21. stoljeću' kako bi se ubrzala izgradnja međusobno povezane infrastrukture s okolnim zemljama i duboka industrijska suradnja;

(c) iskoristiti ‚otvaranje' duž granica i izgraditi niz parkova za prekomorsku suradnju u proizvodnji u zemljama koje ispunjavaju uvjete;

(d) poticati **prijenos vrhunske opreme**, napredne tehnologije i snažne industrije **u inozemstvo**" (naknadno istaknuto).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

(790) Nadalje, u „Smjernicama" koje se navode u uvodnoj izjavi 770. čelik je uključen kao prioritetni sektor za međunarodne proizvodne kapacitete i suradnju u proizvodnji opreme (vidjeti poglavlje 3., točku 7.). U njima se navodi i da će se „promicati globalno poslovanje s kineskom opremom, tehnologijom, uslugama i normama", posebno u tim prioritetnim sektorima. U poglavlju 3. točki 8. dodatno se navodi da će se postrojenja za proizvodnju čelika graditi „u prioritetnim zemljama s povoljnim uvjetima u pogledu resursa... i golemim tržišnim potencijalom za izvoz kompleta opreme...". Naposljetku, u točki 32., koja se odnosi na povećanu financijsku potporu, navode se, među ostalim, sljedeći načini podupiranja poduzeća koja „globalno posluju": „poduprijeti poduzeća koja ‚globalno posluju' sa stranom imovinom i udjelom u kapitalu kao kolateralom radi dobivanja zajmova i drugih prava na minerale i poboljšanja njihovih sposobnosti korporativnog financiranja."

(791) Drugim riječima, činjenica da su kineska matična društva pružala dioničarske zajmove i opremu svojim društvima kćerima u Indoneziji u potpunosti se uklapa u cilj politike kineske vlade da se u industriji čelika promiču projekti u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put", a pružanje strane imovine (u ovom slučaju opreme) smatra se sredstvom kineske vlade za povećanje kolaterala kako bi se poboljšale ukupne financijske sposobnosti takvih društava.

(792) Upravo su u tom kontekstu matična društva iz grupe IRNC primila financijski doprinos kineske vlade u obliku bespovratnih sredstava ili povlaštenog financiranja za provedbu tih politika, među ostalim za financiranje svojih ulaganja u Indoneziji za proizvodnju predmetnog proizvoda. Zbog potpune nesuradnje tih društava i kineske vlade u pogledu tog pitanja, Komisija nije mogla utvrditi stvarni izvor financiranja i detaljno potkrijepiti nalaze o tome kojim je sredstvima pružen takav financijski doprinos. Međutim, na temelju raspoloživih podataka u skladu s člankom 28. stavkom 1. osnovne uredbe i na temelju svih prethodno navedenih dokaza o financiranju projekata izvan Kine, uključujući Indoneziju, u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" te na temelju nalaza u predmetu o gumama, antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnom postupku o ojačanjima od staklenih vlakana, Komisija je zaključila da su kineska matična društva primila financijski doprinos u obliku bespovratnih sredstava ili povlaštenog financiranja koji su zatim korišteni za davanje dioničarskih zajmova i kapitala u naravi njihovim društvima kćerima radi pospješivanja njihovih financijskih sposobnosti i poslovanja u Indoneziji. U tom je pogledu korist od bespovratnih sredstava ili povlaštenih zajmova koje su primila kineska matična društva dodijeljena aktivnostima društava kćeri u Indoneziji s pomoću zajmova između povezanih društava bez kamata.

(793) Točnije, u predmetu o gumama Komisija je utvrdila da je financiranje pruženo u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" korišteno za kupnju dionica grupe Pirelli u iznosu izvozne subvencije ([209]). U antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnom postupku o ojačanjima od staklenih vlakana Komisija je, unatoč djelomičnoj suradnji, uspjela utvrditi tok povlaštenog financiranja koje se pružalo iz Kine i uskladiti ga s financiranjem koje je u konačnici doprinijelo egipatskim proizvodnim subjektima. U oba je slučaja Komisija mogla dokazati da su financijske doprinose koji su u Kini dodijeljeni matičnim društvima ta matična društva u potpunosti prenijela na odgovarajuća strana društva kćeri u zemljama izvoznicama. U ovom slučaju Komisija zbog potpune nesuradnje ne može ocijeniti tok financijskih sredstava jer nije uspjela pronaći konkretne financijske podatke u javnom prostoru, unatoč tome što je pretražila i kineske izvore. Stoga je Komisija morala donijeti zaključke na temelju članka 28. stavka 1. na temelju predmeta o gumama, antisubvencijskog ispitnog postupka o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnog postupka o ojačanjima od staklenih vlakana, koji su vrlo slični ovom predmetu jer uključuju projekte koji se financiraju u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" prema potpuno istom obrascu. Nadalje, antisubvencijski ispitni postupak o tkaninama od staklenih vlakana i ispitni postupak o ojačanjima od staklenih vlakana umnogome su slični ovom predmetu po tome što je Kina egipatskim društvima kćerima pružala povlašteno financiranje putem svoje politike i banaka u državnom vlasništvu u kontekstu inicijative „Jedan pojas, jedan put" i bilateralne suradnje s egipatskom vladom. Takvo postupanje identično je postupanju u slučaju iz ovog ispitnog postupka u kojem Kina pruža povlašteno financiranje putem banke EXIM i drugih poslovnih banaka u državnom vlasništvu u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put" za investicijski projekt u Indoneziji.

(794) U nedostatku bilo kakvih dokaza kineskih društava ili kineske vlade, a na temelju javno dostupnih dokaza, odnosno dokaza iz predmeta o gumama, antisubvencijskog ispitnog postupka o tkaninama od staklenih vlakana i ispitnog postupka o ojačanjima od staklenih vlakana, Komisija je stoga zaključila da su opskrba opremom i davanje dioničarskih zajmova od strane dioničara bili samo još jedno sredstvo financiranja indonezijskih društava kćeri te je odlučila takvo postupanje izjednačiti s dokapitalizacijom koju podupire država radi uspostave i proširenja proizvodnih postrojenja grupe IRNC u Indoneziji. Takva potpora na jednak bi način potpadala pod odredbe dogovorene između Kine i Indonezije u okviru bilateralne suradnje i može se pripisati Indoneziji iz istih razloga koji su prethodno objašnjeni te se stoga može dodijeliti proizvodima izvezenima iz Indonezije.

([209]) Predmet o gumama, uvodne izjave 405. i 416.

(795) Komisija je zatim analizirala je li financijski doprinos koji je kineska vlada pružila preko kineskih matičnih društava koristio grupi IRNC. Komisija je ponovno zbog nesuradnje tih društava svoje nalaze morala temeljiti na raspoloživim podacima u skladu s člankom 28. osnovne uredbe. Uvjeti dioničarskih zajmova (uključujući činjenicu da nisu naplaćivane kamate) pokazuju da su kineska matična društva korist od bespovratnih sredstava i povlaštenih zajmova primljenih u Kini u potpunosti dodijelila svojim aktivnostima u Indoneziji.

(796) Kad je riječ o opremi, Komisija je analizirala je li predmetna oprema kupljena po tržišnim cijenama tako što je napravila usporedbu s tržišnim cijenama slične opreme koja se upotrebljava u industriji nehrđajućeg čelika. Na temelju te analize Komisija je utvrdila da je oprema pružena uz znatan popust u usporedbi s cijenama na međunarodnom tržištu za slične, reprezentativne komplete proizvodne opreme za hladne valjaonice. Na temelju dokaza u dokumentaciji i u skladu s člankom 28. stavkom 1. osnovne uredbe ([210]) Komisija je zaključila da je financijskim doprinosom kineske vlade preko kineskih matičnih društava ostvarena korist u smislu članka 3. stavka 2. osnovne uredbe.

4.6.4.3. Izračun iznosa subvencije

(797) Za prvu točku, tj. za dokapitalizaciju koju je pružio CAF, korist je izračunana na temelju razumne stope povrata, tj. vrijednosti koju bi tržišni ulagač očekivao pri prodaji dionica u trenutku kad su dionice kupljene. Kako bi to utvrdila, Komisija je tražila slične transakcije u industriji čelika u prethodnim godinama. Na temelju rezultata 11 prodajnih transakcija društava za proizvodnju čelika u razdoblju od 2006. do 2019. Komisija je zaključila da bi razumna cijena udjela u društvu za proizvodnju čelika bila 8 puta veća od operativne dobiti.

(798) Stoga je korist izračunana kao razlika između vrijednosti udjela od 24 % društva Reed Investment, za koji je procijenjeno da vrijedi 8 puta više od operativne dobiti SMI-ja 2018., i cijene koju je platilo društvo Reed Investment. S obzirom na razdoblje ograničenja kretanja navedeno u Ugovoru o pretplati utvrđeno je kolika korist odgovara razdoblju ispitnog postupka, a to je razdoblje od 5,5 godina.

(799) Za drugu točku, tj. za opskrbu opremom po povlaštenim uvjetima, korist je izračunana kao razlika između nabavne cijene koju su plaćala društva iz grupe IRNC i tržišne cijene za usporedivu kupnju opreme. Komisija je s tim u vezi ispitala slične nabave reprezentativnih kompleta opreme za hladne valjaonice posljednjih godina na temelju kupoprodajnih transakcija društava za proizvodnju čelika. Zatim je utvrđeno kolika korist od izračunane koristi odgovara razdoblju ispitnog postupka na temelju korisnog vijeka trajanja kupljene imovine.

(800) Za treću točku, tj. dioničarske zajmove, Komisija je, s obzirom na to da su se ti zajmovi smatrali *de facto* dokapitalizacijom kojom su kineska matična društva kanalizirala primljena bespovratna sredstva i povlaštene zajmove, smatrala da su nepodmireni iznosi tih zajmova tijekom razdoblja ispitnog postupka bespovratna sredstva. Korist je utvrđena na temelju nepodmirene glavnice zajma koja je umanjena za kamate plaćene tijekom razdoblja ispitnog postupka (ako ih ima). Budući da su zajmovi bili jasno povezani s dugoročnim ulaganjima, glavnica je amortizirana tijekom razdoblja trajanja zajma, a u obzir je uzet samo iznos dodijeljen razdoblju ispitnog postupka. Naposljetku, iznos koristi bio je po potrebi dodatno prilagođen kako bi odražavao samo broj dana tijekom razdoblja ispitnog postupka koji odgovara trajanju zajma.

(801) Tako utvrđena subvencija za potporu kapitalnim ulaganjima za grupu IRNC iznosila je 6,02 %.

([210]) Zbog potpune nesuradnje kineske vlade, Komisija nije mogla zatražiti moguće relevantne informacije o cijenama slične opreme u Kini kako bi utvrdila referentne vrijednosti na temelju službenih statističkih podataka u Kini. S obzirom na to da Komisija nije mogla pronaći nikakve informacije o cijenama u Kini i da nisu dostavljene nikakve informacije o podrijetlu opreme, Komisija je kao zamjenski podatak odlučila upotrijebiti kombinaciju cijena za sličnu opremu iz nekoliko zemalja.

4.6.4.4. Komentari o konačnoj objavi

(802) Grupa IRNC žalila se na neprimjerenu objavu u vezi s referentnom vrijednošću za dokapitalizaciju od strane CAF-a jer su nazivi društava u referentnoj vrijednosti izostavljeni i nije naznačeno odnose li se transakcije na posebne dionice.

(803) Komisija je smatrala da bi se otkrivanjem detaljnih podataka, vrste dionica i pojedinačnih naziva društava otkrile povjerljive informacije o transakcijama koje su izvršila određena društva. Umjesto toga, Komisija je dostavila smislen sažetak podataka, s indeksiranim podacima i naznakom da su sve transakcije izvršila društva u sektoru čelika. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(804) Eurofer je napomenuo da je referentna vrijednost izračunana na temelju operativne dobiti (EBITA), ali da se čini da se iznesene informacije o sličnim transakcijama za društva za proizvodnju čelika odnose na EBITDA-u. EBITA je niža od EBITDA-e. Stoga je, ako je Komisija primijenila izračun na EBITA-u, a ne na EBITDA-u na koju se referentna vrijednost odnosi, procjena koristi za SMI bila niža od stvarne koristi. Podnositelj pritužbe pozvao je Komisiju da ponovno procijeni izračun.

(805) Financijski izvještaji SMI-ja ne sadržavaju EBITDA-u kao takvu. Komisija nije pokušala ponovno izračunati EBITDA-u na temelju dostupnih podataka, nego je za izračun koristi upotrijebila operativnu dobit SMI-ja. To se smatralo razumnim i razboritim pristupom. U svakom slučaju, Komisija je nakon dodatne analize utvrdila da bi ponovna procjena izračuna dovela samo do zanemarive promjene od manje od 0,1 %. Komisija je stoga ostala pri svojem izvornom izračunu.

(806) Kad je riječ o pružanju kapitala u naravi uz manju naknadu od primjerene, grupa IRNC tvrdila je da je IRNC uvezao samo jednu liniju za hladno valjanje i da ostatak opreme nema sličnosti s linijom za hladno valjanje. Grupa IRNC tvrdila je da Komisija nije objasnila zašto su koristi dodijeljene i drugim vrstama opreme.

(807) U tom je pogledu Komisija prvo primijetila da se registar dugotrajne imovine velikog proizvodnog postrojenja kao što je IRNC sastoji od stotina linija. Komisija je stoga odlučila razmotriti uzorak reprezentativnih kompleta opreme kako bi utvrdila korist za cijelo postrojenje. Linije za hladno valjanje činile su ključan dio proizvodnog postupka IRNC-a i stoga se korist za te proizvodne linije može smatrati reprezentativnom za cijelo postrojenje. Nadalje, Komisija u svojem izračunu nije upotrijebila samo jednu vrstu opreme, nego i nekoliko vrsta opreme koje su dio proizvodne linije, kao što su dijelovi reverzibilnog valjačkog stana za hladno valjanje s 20 valjaka, drobilica, dio dizalice mosta, jedinica za namatanje, stroj za rezanje i drugo. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(808) Grupa IRNC zatražila je od Komisije i da objavi dodatne informacije o metodologiji primijenjenoj za utvrđivanje referentne vrijednosti za kupnju strojeva.

(809) U tom pogledu Komisija napominje da je upotrijebljena referentna vrijednost prilagođena za proizvodni kapacitet sličan opremi IRNC-a, da je izvor opreme bio europski ili američki te da je oprema kupljena u razdoblju od 2008. do 2020., tj. prije i nakon uspostave postrojenja IRNC-a. S obzirom na to da u tom vremenskom razdoblju nisu utvrđene znatne razlike u cijeni, Komisija je zaključila da su sve kupnje u tom razdoblju bile razumne zamjenske vrijednosti za kupnje IRNC-a.

(810) U svojim primjedbama na dodatnu konačnu objavu grupa IRNC primijetila je da se dodatne informacije koje je Komisija dostavila o referentnoj vrijednosti za uvezene strojeve odnose na referentnu vrijednost izvan „zemlje nabave ili kupnje”, na koju se upućuje u članku 14. točki (d) Sporazuma WTO-a o subvencijama i kompenzacijskim mjerama. Prema mišljenju grupe IRNC, u ovom slučaju „zemlja nabave ili kupnje” trebala bi biti Indonezija ili Kina, u skladu s Izvješćem Žalbenog tijela u predmetu *SAD – Softwood Lumber IV* ([211]). Prema mišljenju grupe IRNC, Komisija je prije upućivanja na europsku ili američku opremu kao referentnu vrijednost trebala utvrditi da su privatne cijene u Indoneziji i Kini bile narušene.

([211]) Izvješće Žalbenog tijela, *Sjedinjene Američke Države – Određivanje konačne kompenzacijske pristojbe s obzirom na određenu piljenu građu iz Kanade*, WT/DS257/AB/R, doneseno 17. veljače 2004., DSR 2004:II, str. 571, točka 90.

(811) Nadalje, grupa IRNC tvrdila je da, čak i pod pretpostavkom da je Komisija opravdano odbila razmatrati cijene u Indoneziji i Kini, Komisija nije objasnila zašto je odabrala američke i europske cijene opreme za hladno valjanje umjesto indijskih, s obzirom na sličnu razinu gospodarskog razvoja Indije i Indonezije.

(812) Komisija je barem trebala na odgovarajući način prilagoditi cijene kako bi one odražavale prevladavajuće tržišne uvjete u Kini ili Indoneziji.

(813) Kad je riječ o „zemlji nabave ili kupnje" opreme, Komisija je primijetila da sama grupa IRNC nije kupila opremu na domaćem indonezijskom tržištu. Sva je oprema bila uvezena. Stoga referentna vrijednost na temelju tržišnih uvjeta u Indoneziji ne bi odgovarala stvarnoj situaciji grupe IRNC. Kad je riječ o Kini, Komisija podsjeća na to da su strojeve uvezla povezana društva u Kini koja nisu bila proizvođači opreme. Komisija je pokušala utvrditi podrijetlo opreme tako što je zatražila račune od izvornih proizvođača, ali zbog nesuradnje kineskih matičnih društava to nije bilo moguće. Stoga se Komisija u pogledu stvarne zemlje podrijetla kupljene opreme morala osloniti na raspoložive podatke.

(814) Kad je riječ o raspoloživim podacima, podaci od indijskog društva u uzorku u ovom predmetu nisu se mogli upotrijebiti. Od indijskih proizvođača nisu zatraženi potpuni podaci o opremi postrojenja jer nisu bili potrebni za utvrđivanje subvencioniranja u okviru indijskih programa subvencija. Zbog toga nisu bili dostupni relevantni podaci za jedno od društava u uzorku. Za drugo društvo, podaci su se smatrali neprikladnima za utvrđivanje referentne vrijednosti jer su se odnosili na kupnju među društvima. S druge strane, i Europa i SAD imaju uglednu industriju opreme za čeličane, a dobavljači uključeni u referentnu vrijednost prodavali su valjačke stanove za hladno valjanje u cijelom svijetu, među ostalim kineskim proizvođačima čelika. Stoga je Komisija smatrala da bi takvi globalni akteri mogli poslužiti kao razumna zamjenska vrijednost za kupnju uvezene opreme nepoznatog podrijetla.

(815) Naposljetku, isto obrazloženje vrijedi i za prilagodbu cijena kako bi se odrazili prevladavajući tržišni uvjeti u Kini ili Indoneziji. S obzirom na to da nema dokaza da je oprema nabavljena na jednom od tih tržišta, Komisija smatra da dodatne prilagodbe nisu potrebne. Te su tvrdnje stoga odbačene.

(816) Kad je riječ o nesuradnji povezanih društava u pogledu podrijetla opreme, grupa IRNC tvrdila je da je dostavila dostatne informacije o strojevima koje su uvezla povezana društva u Kini i da nema dokaza koji potkrepljuju nalaze Komisije u vezi s time.

(817) Komisija se nije složila s tom tvrdnjom. Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 782., strojeve su uvezla povezana društva u Kini koja nisu bila proizvođači opreme. Suprotno tvrdnjama društva, Komisija je zatražila da joj se dostave računi povezani s kupnjom opreme od izvornih proizvođača od strane povezanih društava, ali zbog nesuradnje kineskih matičnih društava ti računi nisu dostavljeni. Te su informacije bile potrebne u okviru opsega ispitnog postupka kako bi se utvrdila vrijednost navedene opreme po tržišnim uvjetima. Komisija stoga ostaje pri svojem stajalištu da nije pruženo dovoljno informacija o opremi koju su uvezla povezana društva i da se iz tog razloga morala osloniti na najbolje raspoložive podatke.

(818) Kad je riječ o dioničarskim zajmovima, grupa IRNC tvrdila je da Komisija nije dokazala da je kineska vlada pružila financijski doprinos preko kineskih matičnih društava ili da je dodijelila korist grupi IRNC. Prema tvrdnjama indonezijske vlade i grupe IRNC, dioničari IRNC-a privatna su društva, a Komisija nije utvrdila da je grupa Tsingshan javno tijelo ili da joj je kineska vlada povjerila određenu zadaću. Komisija je podsjetila i na to da su dioničarski zajmovi podređeni bankovnim zajmovima iz Kine, tj. da su bili preduvjet za dobivanje bankovnih zajmova. Prema mišljenju grupe IRNC, ako dioničarski zajmovi potječu od kineske vlade, kao i bankovni zajmovi iz Kine, podređenost bi bila nelogična.

(819) Komisija podsjeća na to da se zbog izostanka odgovora kineskih matičnih društava koja su dala predmetne dioničarske zajmove i kineske vlade morala djelomično osloniti na raspoložive podatke kako bi donijela zaključke o tim dioničarskim zajmovima. Komisija se posebno morala koristiti raspoloživim podacima kako bi utvrdila izvor financiranja zajmova koje su kineska matična društva dala društvima iz grupe IRNC. Komisija je u uvodnim izjavama od 785. do 790. detaljno utvrdila da postoji jasna obveza kineskih matičnih društava da ulažu u

prekomorske industrije koje se potiču i da se davanje tih dioničarskih zajmova jasno uklapa u cilj politike kineske vlade da se u industriji čelika promiču projekti u okviru inicijative „Jedan pojas, jedan put”. Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 794., uvjeti dioničarskih zajmova (uključujući činjenicu da nisu naplaćene kamate) pokazuju da su kineska matična društva u potpunosti dodijelila korist od bespovratnih sredstava i povlaštenih zajmova primljenih u Kini svojim aktivnostima u Indoneziji. Činjenica da su dioničari IRNC-a privatna društva nije proturječna tim nalazima. Ni činjenica da su dioničarski zajmovi uvjet za izravne bankovne zajmove kineskih javnih tijela nije proturječna nalazima Komisije. Prema mišljenju Komisije, to samo ukazuje na postojanje različitih kanala za pružanje financijske potpore, što ustvari potvrđuje stajalište Komisije da postoji snažna veza između tih dviju vrsta zajmova. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(820) Nadalje, grupa IRNC tvrdila je da se na dioničarski zajam dvaju društava sa sjedištem u Hong Kongu odnosno u Japanu ne bi trebale uvesti kompenzacijske mjere jer se ta društva ne nalaze u Kini.

(821) Kad je riječ o zajmu društva sa sjedištem u Hong Kongu, Komisija je primijetila da društvo Luck Scenery nije surađivalo tijekom ispitnog postupka i da grupa IRNC nije dostavila nikakve dodatne dokaze kojima bi potkrijepila svoju tvrdnju nakon konačne objave.

(822) S druge strane, utvrđeno je da je tvrdnja u pogledu japanskog društva opravdana. Za razliku od ostalih dioničarskih zajmova, za to su društvo dostavljene informacije iz kojih je vidljivo da je ono zaista imalo sjedište u Japanu s japanskim dioničarima. Za razliku od drugih zajmova, nije bilo moguće pronaći veze s kineskom vladom, kineskim bankama, grupom Tsingshan ili drugim kineskim dionicima. Stoga je Komisija isključila zajmove tog društva iz izračuna koristi.

(823) Kad je riječ o nesuradnji dioničara grupe IRNC, grupa IRNC podsjetila je na to da bi Komisija svoje zaključke trebala temeljiti na najboljim raspoloživim podacima te je tvrdila da dokazi o nesuradnji ne mogu proizlaziti iz informacija koje nikad nisu bile zatražene niti bi se trebale tražiti od grupe IRNC jer su izvan opsega ovog ispitnog postupka.

(824) Komisija je napomenula da je opseg ispitnog postupka obuhvaćao programe subvencija dodijeljene u okviru bilateralne suradnje između Kine i Indonezije. U točki 6. općih uputa navodi se i sljedeće: „Ako je povezano društvo ostvarilo bilo kakve koristi od programa subvencija koji su predmet ispitnog postupka, o pojedinostima treba izvijestiti u skladu s pitanjima u ovom upitniku”. Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 791., matična društva grupe IRNC primila su financijski doprinos od kineske vlade u obliku bespovratnih sredstava ili povlaštenog financiranja kako bi provela povlaštene politike kineske vlade, među ostalim kako bi financirala svoja ulaganja u Indoneziji radi proizvodnje predmetnog proizvoda. Stoga su i dioničari IRNC-a i dioničari drugih subjekata grupe IRNC morali dostaviti svoje odgovore na upitnik. Osim toga, Komisija je tijekom ispitnog postupka zatražila posebne informacije od svih matičnih društava, a nijedan kineski dioničar nije odgovorio na te zahtjeve. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(825) Kad je riječ o koristi, grupa IRNC napomenula je da je datum završetka dioničarskih zajmova u skladu s datumom završetka bankovnih zajmova jer se ti zajmovi ne mogu isplatiti prije bankovnih zajmova. Grupa IRNC pojasnila je i da se dioničarski zajmovi knjiže kao obveze i da društva grupe IRNC stječu kamate. Stoga, prema mišljenju grupe IRNC, Komisija ne bi trebala smatrati nepodmirene iznose svih dioničarskih zajmova tijekom razdoblja ispitnog postupka bespovratnim sredstvima.

(826) U sporazumima o zajmu doista je propisano da se bankovni zajmovi moraju isplatiti prije dioničarskih zajmova. Međutim, za razliku od bankovnih zajmova, koji imaju jasan plan otplate, za dioničarske zajmove nije naveden rok otplate nakon datuma dospijeća bankovnih zajmova. Nadalje, čak i ako se kamate obračunavaju u poslovnim knjigama društva, to ne opovrgava nalaze Komisije da u praksi društvo nije imalo nikakav stvarni novčani odljev i da je moglo slobodno raspolagati svim svojim likvidnim sredstvima i stoga ostvarivati jasnu financijsku korist istovjetnu bespovratnim sredstvima. Stoga je Komisija zadržala svoje stajalište.

4.7. **Opskrba ugljenom uz manju naknadu od primjerene**

(827) Podnositelj pritužbe tvrdio je da su proizvođači izvoznici imali koristi od jeftinog ugljena zbog raznih vladinih mjera na domaćem tržištu ugljena, posebno zbog postojanja najveće domaće cijene, obveze zadovoljavanja potražnje domaćeg tržišta i zahtjeva za akreditiv za izvoznu prodaju. Te bi mjere poslužile za snižavanje domaćih cijena ugljena i pružanje koristi korisnicima ugljena, uključujući industriju nehrđajućeg čelika. Međutim, ispitnim postupkom utvrđeno je da navodne mjere nisu imale navodni učinak, ni pojedinačno ni zajedno.

(828) Ispitnim postupkom utvrđeno je da se najveća domaća cijena nije odnosila na proizvođače izvoznike niti su oni od nje imali koristi. Regulirana najveća cijena termalnog ugljena ograničena na 70 USD po toni odnosila se samo na društva za proizvodnju električne energije koja prodaju energiju krajnjim kupcima („društva od javnog interesa"). Proizvođači izvoznici i s njima povezani dobavljači polugotovih materijala iskorištavali su svu električnu energiju koju su sami proizveli i stoga nisu bili „društva od javnog interesa" niti su imali koristi od ograničene cijene.

(829) Stoga ispitnim postupkom nije moglo biti utvrđeno da su proizvođači izvoznici imali koristi od ove subvencije.

4.8. **Ustupanje zemljišta uz manju naknadu od primjerene**

4.8.1. *Pritužba i program subvencija*

(830) Podnositelj pritužbe tvrdio je da je IMIP izravnu potporu koju je primio od indonezijske vlade, koja je pružila pogodnosti u pogledu zemljišta, usmjerio prema proizvođaču izvozniku s kojim je IMIP povezan. Prema navodima podnositelja pritužbe, stjecanje i razvoj zemljišta te dogovori o najmu zgrada važne su pogodnosti koje je indonezijska vlada dodijelila IMIP-u, a time i povezanom proizvođaču izvozniku.

4.8.2. *Pravna osnova*

(831) Prema člancima 1. i 2. Temeljnog agrarnog zakona br. 5 iz 1960. („Temeljni agrarni zakon"), sva zemljišta i prirodni resursi u Indoneziji shvaćaju se kao „božji darovi" koje „kontrolira država". To „pravo kontrole" države, koje uključuje, među ostalim, uređivanje prisvajanja i korištenja zemljišta, izvršava se kako bi se postiglo „najveće blagostanje ljudi".

(832) U skladu s člankom 28. i člankom 33. stavkom 3. Ustava Republike Indonezije i u skladu s Temeljnim agrarnim zakonom fizičke osobe imaju pravo vlasništva u obliku slobodnog vlasništva nad zemljištem (*Hak milik*). Nadalje, postoji niz manjih imovinskih prava, kao što su pravo iskorištavanja (*Hak guna usaha* – „HGU"), pravo korištenja (*Hak pakai*, koje se prevodi i kao pravo na uzgoj) ili pravo korištenja zgrade (*Hak guna bangunan* – „HGB", koje se prevodi i kao pravo građenja). Posljednje navedeno uključuje pravo korištenja zemljišta i građenja na njemu. Iako je vlasništvo rezervirano samo za Indonežane, HGU i HGB dostupni su i društvima u stranom vlasništvu koja su osnovana u Indoneziji. Međutim, u praksi ta formalna prava još uvijek koegzistiraju s običajnim zemljišnim pravima. To je zbog činjenice da nisu sve zemljišne parcele u Indoneziji službeno registrirane jer pripadnici običajnih zajednica (*Ulaiat*) nisu obvezni uknjižiti svoje zemljišne parcele i da je dokaz o pravima na zemljišnu parcelu odgovarajuća potvrda (*Sertifikat*) koja se dodjeljuje samo za već uknjižene parcele. Postoje različite potvrde, ovisno o pravu koje se njima priznaje, odnosno: *Sertifikat hak milik* – „SHM" za vlasništvo; *Sertifikat hak guna usaha* – „SHGU" za pravo iskorištavanja; i *Sertifikat hak guna bangunan* – „SHGB" za pravo korištenja zgrade.

(833) Kako je objašnjeno u prethodnom relevantnom odjeljku, park Morowali je industrijski park osnovan u Indoneziji koji se posebno kvalificira kao industrijsko imanje. Stoga pri utvrđivanju pravne osnove na temelju koje je uređeno zemljište na kojem je uspostavljen park Morowali ne treba uzeti u obzir samo zakone koji se odnose na vlasništvo nad zemljištem i prostorno planiranje, nego i posebne propise koji se odnose na industrijska imanja.

(834) Kad je riječ o vlasništvu nad zemljištem i prostornom planiranju, zakoni kojima se uređuje područje na kojem se nalazi IMIP uključuju:

— Temeljni agrarni zakon, kojim su zemljišni propisi koji su bili na snazi prije neovisnosti Indonezije stavljeni izvan snage i kojim je uspostavljeno sadašnje uređenje imovinskih prava. Slično pravu korištenja zemljišta u Narodnoj Republici Kini, HGB se može steći samo na ograničeno razdoblje. U Indoneziji je to razdoblje ograničeno na najviše 30 godina, a može se dodatno produljiti za 20 godina;

— Uredbu Vlade br. 40 iz 1996., kojom je uređen prijenos HGU-ova, prava korištenja i HGB-ova;

— Uredbu Vlade br. 24 iz 1997. o zemljišnim knjigama, u kojoj su utvrđeni temelji sadašnjih postupaka uknjižbe i ovjere zemljišta;

— Uredbu Vlade br. 26 iz 2007. o prostornom upravljanju;

— Uredbu Vlade br. 26 iz 2008. o nacionalnom prostornom planu;

— Uredbu o regenciji Morowali br. 10 iz 2012. o prostornom planu regencije Morowali za razdoblje 2012.–2032., kojom se propisuje prostorni plan regencije Morowali, tj. potpokrajinskog entiteta u kojem se nalazi IMIP;

— Predsjedničku uredbu br. 17 iz 2015. o Nacionalnoj zemljišnoj agenciji (*Badan Pertanahan Nasional* – „BPN”), agenciji koja je u sastavu Ministarstva poljoprivrede i prostornog planiranja i koja utvrđuje ulogu BPN-a i njegovih lokalnih podružnica u postupcima uknjižbe i ovjere zemljišta;

— Uredbu Vlade br. 13 iz 2017. o izmjeni Uredbe Vlade br. 26 iz 2008. o nacionalnom prostornom planu;

— Uredbu o vođenju BPN-a br. 1 iz 2018. o smjernicama za izradu regionalnog prostornog plana na razini pokrajina, regencija i općina, kojom su propisane opće odredbe za izradu prostornog plana na razini pokrajina, regencija i mjesnih okruga;

— Uredbu o regenciji Morowali br. 7 iz 2019. o prostornom planu regencije Morowali za razdoblje 2019.–2039.; i

— članke od 34. do 47. Uredbe Vlade br. 18 iz 2021. kojom su nedavno, u vezi s HGB-om, dopunjeni Temeljni agrarni zakon i Uredba Vlade br. 24 iz 1997. o zemljišnim knjigama kako bi se trajanje HGB-a produljilo na razdoblje od 35 godina, koje se može dodatno produljiti za 20 godina.

(835) Osim toga, postoje dva zakona koja su relevantna kao kontekst, ali koja nisu izravno primjenjiva na park Morowali:

— Zakon br. 2 iz 2012. o nabavi zemljišta za razvoj u javnom interesu, kojim su se nastojale riješiti teškoće u kupnji zemljišta, koje su nastale zbog složenog sustava imovinskih prava, za projekte od javnog interesa. I IMIP i indonezijska vlada zasebno su potvrdili da taj zakon nije primjenjiv na park Morowali jer se odnosi samo na 24 poslovna sektora koji ne obuhvaćaju djelatnosti IMIP-a. Zakon br. 2 iz 2012. naknadno je djelomično izmijenjen Zakonom br. 11 iz 2020. o stvaranju radnih mjesta („zakon Omnibus”). Zakon br. 2 iz 2012. proveden je Predsjedničkom uredbom br. 71 iz 2012. o provedbi nabave zemljišta za razvoj u javnom interesu, koja je zatim tri puta izmijenjena, pri čemu je zadnja izmjena provedena Predsjedničkom uredbom br. 30 iz 2015. o trećoj izmjeni Predsjedničke uredbe br. 71 iz 2012.; i

— Predsjednička uredba br. 56 iz 2017. o postupanju u pogledu socijalnih učinaka u postupku otkupa zemljišta za nacionalne strateške projekte, za koju je indonezijska vlada tvrdila da nije primjenjiva na IMIP jer se odnosi samo na nabavu zemljišta za nacionalne strateške projekte na zemljištima na kojima pojedinci koji ondje žive ne mogu dokazati običajna ili imovinska prava. Stoga je taj zakon bio namijenjen ublažavanju učinaka njihova razmještanja. Suprotno tomu, pojedinci koji žive na zemljištu koje je kupio IMIP mogli su dokazati svoja običajna prava, zbog čega su imali pravo na naknadu.

(836) Kad je riječ o pravilima o uređenju industrijskih imanja, relevantno je sljedeće:

— Uredba Vlade br. 24 iz 2009. o industrijskom imanju, koja je bila na snazi u vrijeme osnivanja IMIP-a. Među njezinim odredbama, u članku 3. točki 4. navodi se da se „razvoj industrijskih imanja u regenciji […] provodi u skladu s prostornim planiranjem regencije […]”. Nadalje, u članku 4. dodaje se da su „ministri, povezani ministri, guverneri i regenti/gradonačelnici u skladu sa svojim dužnostima i ovlastima odgovorni za postizanje

cilja razvoja industrijskih imanja". Točnije, prema članku 5. stavku 2. točki (d), „ovlasti [ministra] izvršavaju se: […] (d) određivanjem referentne cijene za prodaju ili zakup parcela i/ili industrijskih zgrada na industrijskim imanjima na prijedlog nacionalnog tima [industrijska imanja]" (Timnas-KI), pri čemu, prema članku 6. točki (b), „[...], guverneri ili regenti/gradonačelnici: […] (b) olakšavaju stjecanje/nabavu zemljišta na području predviđenom za razvoj industrijskog imanja". Nadalje, u članku 10. predviđeno je da površina industrijskog imanja mora iznositi najmanje 50 ha, a u člancima 13. i 14. da svako industrijsko imanje mora podnijeti zahtjev za poslovnu dozvolu za industrijsko imanje nakon dobivanja načelnog odobrenja. Naposljetku, prema članku 18. društva koja upravljaju industrijskim imanjem i posjeduju poslovnu dozvolu za industrijsko imanje mogu steći HGB na kupljenom i izgrađenom zemljištu te mogu podijeliti HGB između parcela zemljišta koje se preprodaju društvima na industrijskom imanju;

— Sporazum između indonezijske i kineske vlade o integriranim industrijskim parkovima Indonezije i Kine, potpisan u Jakarti 2. listopada 2013. (vidjeti uvodnu izjavu 605.);

— Uredba ministra industrije o suradničkom timu za integrirano industrijsko imanje Indonezije i Kine br. 432/M-IND/Kep/7/2014 od 22. srpnja 2014. (vidjeti uvodnu izjavu 638.);

— Uredba Vlade br. 14 iz 2015. o glavnom planu za razvoj nacionalne industrije za razdoblje 2015.–2035., prema kojoj je jedna od glavnih infrastrukturnih potreba indonezijske industrije zemljište za industrijska imanja. Ustupanje industrijskog zemljišta u Indoneziji provodi se u okviru razvoja industrijskih područja, odnosno područja koja su namijenjena za industriju ili zone određene za industriju. Utvrđeno je da unutar industrijskih područja postoji zemljište za industrijska imanja i neindustrijsko zemljište. Model industrijskih imanja ima sljedeće svrhe: razvoj zemljišta kako bi se industrijama osiguralo zemljište spremno za korištenje i/ili gradnju, jamčenje lakog stjecanja prava na zemljište i dozvola te osiguravanje dostupnosti infrastrukture i objekata potrebnih ulagačima ([212]);

— Zajednička izjava o jačanju sveobuhvatnog strateškog partnerstva između Narodne Republike Kine i Republike Indonezije iz ožujka 2015. (vidjeti uvodne izjave 577. i 610.); i

— Uredba Vlade br. 142 iz 2015. (vidjeti uvodnu izjavu 632.), koja je zamijenila prethodnu Uredbu br. 24 iz 2009., prema kojoj subjekt, da bi mogao podnijeti zahtjev za poslovnu dozvolu za industrijsko imanje, mora imati zemljišni list (ili potvrdu o odricanju prijašnjih korisnika od prava) koji se odnosi na njegovu zemljišnu parcelu. Među nekoliko odredaba Uredbe br. 142, u članku 4. točki i. navodi se da: [Ovlasti ministra obuhvaćaju] „određivanje smjernica o referentnoj prodajnoj cijeni ili najmu industrijskih blokova i/ili zgrada unutar industrijskog imanja na temelju prijedloga Odbora za industrijska imanja", a u članku 45. stavku 1. propisano je da „Vlada može pokrenuti razvoj industrijskih imanja kao industrijske infrastrukture ako privatni sektor nije zainteresiran ili ne može razviti industrijsko imanje; i/ili ubrzati širenje i ravnomjernu rasprostranjenost industrijskog razvoja". Članak 48. stavak 1. glasi: „Vlada može provoditi nabavu zemljišta u skladu sa zakonima i propisima o nabavi zemljišta".

4.8.3. *Nalazi ispitnog postupka*

(837) Indonezijska vlada ustupila je IMIP-u, a time i društvima iz grupe IRNC koja su povezana s IMIP-om, zemljište uz manju naknadu od primjerene u okviru bilateralne suradnje s kineskom vladom. Temelj dogovora između indonezijske i kineske vlade bio je pristanak Indonezije na uspostavu posebnog industrijskog imanja u parku Morowali i prepuštanje njegova upravljanja IMIP-u (vidjeti uvodnu izjavu 560. i naredne uvodne izjave). Jedan od uvjeta sporazuma između tih dviju vlada bio je da indonezijska vlada olakša nabavu i stjecanje zemljišta za proizvođače izvoznike sa sjedištem u parku Morowali u skladu sa Zajedničkom izjavom iz ožujka 2015. i Uredbom br. 142 iz 2015.

([212]) Indonezijsko Ministarstvo industrije, *Industry Facts and Figures* (Činjenice i brojke o industriji), 2017., str. 34.–35., https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia

(838) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je indonezijska vlada olakšala IMIP-u stjecanje potrebnog zemljišta počevši od 2013. Predmetno zemljište bilo je vlasništvo indonezijske države. IMIP je s lokalnim vlastima, a uz pomoć tijela okruga Bahodopi, dogovorio da će kao naknadu za pojedince koji su se u to vrijeme koristili tim zemljištem izvršiti jednokratnu prosječnu isplatu po četvornom metru.

(839) Ispitnim postupkom utvrđeno je i da su zakupci u parku Morowali, uključujući grupu IRNC, mogli početi graditi svoja postrojenja prije nego što su stvarno dobili zakonsku potvrdu za pravo korištenja zgrade jer je indonezijska vlada smatrala IMIP nacionalnim strateškim projektom ([213]). Za neke parcele, zakonska potvrda bila je dostupna tijekom razdoblja ispitnog postupka te se odnosila na puno vlasničko pravo ili na HGB. Priznavanjem IMIP-a kao nacionalnog strateškog projekta grupi IRNC dano je službeno pravno jamstvo da može početi graditi na zemljištu koje je dobila, čak i prije stjecanja konačnog vlasništva nad zemljištem. Osim toga, opće je poznato da je rizično kupovati zemljište u Indoneziji zbog teškoća pri stjecanju i dokazivanju vlasništva. Otklanjanjem tog rizika omogućila se presudna prednost za predviđeno ulaganje.

(840) Indonezijska vlada tvrdila je da je prijenos zemljišta IMIP-u bila transakcija između privatnih stranaka. To nije točno. Indonezijska vlada zapravo je bila vlasnik zemljišta. Činjenica da su seljani živjeli na tom zemljištu i da im je IMIP platio dogovorenu naknadu za kupnju zemljišta ne čini takvu transakciju transakcijom između dviju privatnih stranaka.

(841) Stoga je Komisija zaključila da je indonezijska vlada izravno pružila financijski doprinos IMIP-u u obliku ustupanja državnog zemljišta u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke iii. osnovne uredbe.

4.8.4. *Korist*

(842) Tim financijskim doprinosom dodijeljena je prednost jer je IMIP platio samo naknadu za odlazak dosadašnjih korisnika zemljišta sa zemljišta koja je unaprijed dogovorena s lokalnim i okružnim službenicima indonezijske vlade, a koja nije bila povezana sa stvarnom vrijednošću zemljišta ni s bilo kakvim tržišnim razmatranjima. Stvarni vlasnik prava na zemljište, tj. indonezijska vlada, nikada nije IMIP-u ništa naplatio za stvarnu vrijednost zemljišta. Isto tako, nije postojao nijedan dokument koji bi ukazivao na to da je zemljište propisno procijenjeno. U dokumentaciji zapravo postoje dokazi da iznos naknade plaćene seljanima nije bio povezan sa stvarnom tržišnom vrijednošću zemljišta i njegovim potencijalom da se koristi kao industrijsko zemljište.

4.8.5. *Specifičnost*

(843) Slično kao u slučaju povlaštenog financiranja, ovaj je program i sektorski i regionalno specifičan iz istih pravnih razloga.

4.8.6. *Izračun iznosa subvencije*

(844) Kako bi izmjerila prednost koju je dobio proizvođač izvoznik, Komisija je pribjegla referentnoj vrijednosti u zemlji za zemljište. U ovoj je fazi najprimjerenije bilo usporediti vrijednost razvijenog zemljišta spremnog za izgradnju postrojenja. Međutim, Komisija dodijeljenu naknadu nije mogla smatrati usporedivom s cijenama plaćenima za zemljišne transakcije na tržištu. Stoga je Komisija uzela u obzir samo troškove IMIP-a za razvoj, koji su nastali pretvaranjem zemljišta koje je kupljeno kao šuma i plantaža u zemljište spremno za industrijsku upotrebu. Komisija je usporedila te troškove s neovisnim izvješćem o evaluaciji industrijskog zemljišta izrađenim za društvo Jindal Indonesia. Društvo Jindal Indonesia nalazi se u regenciji Gresik u pokrajini Istočna Java, a u izvješću o evaluaciji, koje se izrađuje svakih nekoliko godina u računovodstvene svrhe i na zahtjev banaka zajmodavaca, procijenjena je vrijednost HGB-ova društva Jindal Indonesia, među ostalim, usporedbom s cijenama u transakcijama koje se odnose na HGB-ove na razvijenim zemljištima na tom području. Regencija Gresik u pokrajini Istočna Java područje je koje je usporedivo s regencijom Morowali u Središnjem Sulawesiju zbog sličnog BDP-a i prisutnosti industrijskog parka te zbog toga što su obje te regencije udaljene od glavnog grada Jakarte, čije se cijene zemljišta uvelike razlikuju od cijena u ostatku zemlje. Nadalje, vrijednost u izvješću društva Jindal Indonesia o evaluaciji konzervativna je procjena jer se odnosi samo na HGB-ove, a grupa IRNC, kako je navedeno, stekla je od IMIP-a HGB-ove podložne promjeni i puna vlasnička prava, s višom vrijednosti u usporedbi s HGB-ovima, na različitim parcelama zemljišta.

([213]) Članak 38.4. i članak 39.1. točka (d) Uredbe 142 iz 2015. o industrijskom imanju.

(845) U izračunu se vrijednost iz izvješća o evaluaciji prije svega odnosila na 2020. Stoga je prilagođena prema indeksu potrošačkih cijena kako bi se dobila vrijednost u svakoj godini u kojoj je grupa IRNC kupila parcelu zemljišta. Iznos koristi izračunan je oduzimanjem iznosa naknade koju je platio IMIP od utvrđene koristi.

(846) Zatim su troškovi IMIP-a za razvoj zemljišta po četvornom metru uspoređeni s vrijednošću iz izvješća o evaluaciji prilagođenoj odgovarajućoj godini kako bi se utvrdila korist po četvornom metru. Ta je brojka zatim pomnožena s površinom zemljišta koju je svako pojedinačno društvo iz grupe IRNC zapravo upotrebljavalo kako bi se ukupna korist za grupu raspodijelila na svako društvo u grupi.

(847) Nakon toga je određeno kolika korist odgovara razdoblju ispitnog postupka na temelju korisnog ekonomskog vijeka zemljišta, tj. 30 godina. To odgovara razdoblju trajanja HGB-ova u Indoneziji. Ukupna primljena korist dodijeljena je na temelju stvarne potrošnje po četvornom metru od strane svakog društva iz grupe IRNC u parku Morowali.

(848) Samo je grupa IRNC imala koristi od ovog programa subvencija. Utvrđeno je da društvo Jindal Stainless Indonesia nije imalo nikakve koristi jer je kupilo već postojeće postrojenje kad je počelo s radom.

(849) Stopa subvencije utvrđena s obzirom na ovu subvenciju tijekom razdoblja ispitnog postupka za grupu IRNC iznosila je:

Ustupanje zemljišta uz manju naknadu od primjerene

Naziv društva	Stopa subvencije
Grupa IRNC	0,83 %

4.8.7. *Komentari o konačnoj objavi*

(850) Indonezijska vlada i grupa IRNC tvrdile su da Komisija nije iznijela dokaze da je zemljište u vlasništvu indonezijske države te su podsjetile na to da su zemljište kupili privatni pojedinci. Indonezijska vlada pojasnila je da je to potvrdila regionalna vlada jer zemljište nije bilo upisano u zemljišne knjige, ali da to ne znači da je kupnja dogovorena s lokalnim tijelima. Indonezijska vlada tvrdila je da je država odgovorna samo za upravljanje pravima vlasništva nad zemljištem, uključujući potvrdu prijenosa vlasništva, do upisa zemljišta u registar. Ta je potvrda namijenjena samo za potrebe upravljanja zemljištem. Obje su strane nadalje tvrdile da su IMIP i vlasnici privatnog zemljišta utvrdili i dogovorili cijenu, a indonezijska vlada dodala je da je predmetna transakcija transakcija prodaje i kupnje, a ne naknade.

(851) Komisija je u odgovoru primijetila da je zemljište na području na kojem je osnovan IMIP državno zemljište (*Tanah Negara*) sa statusom nekadašnjeg zemljišta *Swapraja*. Taj se izraz odnosi na zemljište koje je prije neovisnosti Indonezije pripadalo lokalnim sultanatima ili kraljevstvima koji su imali određeni stupanj samouprave. Nakon neovisnosti, ta područja i običajne zajednice koje ondje žive i dalje su zadržali određeni stupanj polusamostalnosti.

(852) U Temeljnom agrarnom zakonu, donesenom 1960., predviđeno je da se zemljište *Swapraja* može prenamijeniti u privatno zemljište do 1980. Ako nije bilo prenamijenjeno u privatno zemljište do 1980., indonezijska vlada stekla je pravo na upravljanje tim nekadašnjim zemljištem *Swapraja*, čime je ono zapravo postalo državno zemljište. S obzirom na to da običajne zajednice nisu obvezne registrirati zemljište, zbog te promjene statusa zemljišta postoje velika područja zemlje u kojima zemljišne parcele nisu registrirane. Nepostojanje registracije znači da pripadnici običajnih zajednica koje ondje žive nemaju potvrdu kojom bi dokazali svoja prava na zemljište na kojem žive. Ta situacija ne sprečava pripadnike običajnih zajednica da dokažu svoju uobičajenu uporabu zemljišne parcele.

(853) Međutim, prava običajnih zajednica, čak i kad su priznata, i dalje postoje zajedno s pravom na upravljanje nekadašnjim zemljištem *Swapraja* koje pripada indonezijskoj vladi. Ustvari, zemljište preneseno na IMIP jasno je označeno kao državno zemljište (*Tanah Negara*). Naime, u članku 1. stavku 3. Uredbe Vlade Republike Indonezije br. 24 iz 1997. o upisu zemljišta u zemljišne knjige jasno se navodi sljedeće: „Državno zemljište (*tanah negara*) ili zemljište **pod izravnim nadzorom** države je zemljište koje **nije** u posjedu na temelju određenog prava na zemljište.”

(854) Zbog toga se pripadnici običajnih zajednica mogu odreći svojeg običajnog prava na korištenje zemljišta i za njega dobiti naknadu, ali indonezijska vlada zadržava pravo na stvarnu prodaju/prijenos zemljišta. Stoga je indonezijska vlada morala dati suglasnost za transakciju.

(855) Osim toga, u članku 43. Agrarnog zakona iz 1960. propisano je sljedeće: „U mjeri u kojoj se odnosi na zemljište pod izravnim nadzorom države, pravo korištenja može se prenijeti na drugu stranu samo uz dopuštenje ovlaštenog službenika”. Komisija je na temelju toga zaključila da je indonezijska vlada trebala odlučiti hoće li zemljište biti preneseno na IMIP.

(856) U kontekstu osnivanja IMIP-a, indonezijska vlada aktivno je intervenirala na nekoliko načina kako bi IMIP-u nabavila zemljište u skladu s člankom 48. stavkom 1. i člankom 45. stavkom 1. Uredbe 142. iz 2015.

(857) Prvo, indonezijska vlada izmijenila je prostorni plan područja Morowali tako što je poljoprivredno zemljište prenamijenila u industrijsko zemljište, konkretno, zemljište povezano s projektom prerade nikla. Naime, člankom 28. Uredbe br. 10 o regenciji Morowali iz 2012. određeno je da je okrug Bahodopi, tj. entitet na podrazini regencije u kojem se nalazi IMIP, područje rudarenja nikla. Nadalje, člankom 29. iste uredbe o regenciji Morowali određeno je i da je okrug Bahodopi industrijsko područje „na temelju rudarskih sirovina”. Općenito, u Uredbi o regenciji Morowali utvrđeno je da je „veliko industrijsko područje u okrugu Bahodopi” „strateško područje regencije za iskorištavanje prirodnih resursa” (članak 37.). Naposljetku, u članku 9. iste uredbe o regenciji Morowali utvrđeno je da je okrug Bahodopi područje na kojem se nalazi poseban lučki terminal za rudarstvo. Zbog te prenamjene zemljišta seljani nisu imali drugog izbora nego se odreći prava na nastanjivanje i korištenje svojeg zemljišta jer ga više nisu mogu upotrebljavati za poljoprivredne aktivnosti.

(858) Drugo, IMIP se obratio lokalnim tijelima na tom području, tj. načelnicima sela koja se nalaze na tom području, te je s njima dogovorio naknadu koju treba platiti stanovnicima za koje su čelnici sela utvrdili da nastanjuju zemljišne parcele na tom području. Potrebno je istaknuti tri elementa u tom procesu: i. IMIP je dogovorio naknadu s čelnicima sela i uz pomoć dužnosnika indonezijske vlade iz okruga Bahodopi jer ugovori pokazuju da su ti dužnosnici poslije svjedočili transakciji i potvrdili pravo korištenja te pravo seljana na naknadu koje iz njega proizlazi; ii. zemljišne parcele na kojima su živjeli stanovnici koje su čelnici sela utvrdili prostiru se na području koje je više ili manje jednake veličine (svaka ima otprilike 20 000 četvornih metara); i iii. naknade u ugovorima zapravo su jedinstvena prosječna cijena po četvornom metru i nisu definirane indonezijskom riječju za „cijenu” (*Harga*), nego indonezijskom riječju za „naknadu” (*Ganti rugi*).

(859) Dokazi su pokazali da je postupak kupnje zemljišta koji je proveo IMIP zapravo bio postupak u kojem je država ustupila zemljište IMIP-u bez ikakvog razmatranja, samo uz obvezu plaćanja dogovorene naknade seljanima. IMIP je s lokalnim tijelima, a uz pomoć tijela okruga Bahodopi, dogovorio jednokratnu prosječnu naknadu po četvornom metru za pojedince koji su vlasnici zemljišta. Tijelo lokalne i područne uprave potvrdilo je pravo na naknadu priznavanjem daljnjeg korištenja zemljišta bez službenog vlasništva.

(860) Na temelju toga odbacuju se tvrdnje indonezijske vlade i IRNC-a.

(861) Indonezijska vlada i grupa IRNC tvrdile su i da se primijenjena referentna vrijednost odnosila na razvijeno zemljište, a da se zemljište koje je stekao IMIP sastojalo od šuma i plantaža.

(862) Komisija je doista upotrijebila referentnu vrijednost za razvijeno zemljište. Međutim, Komisija je u izračun za IMIP uključila izvorni trošak zemljišta uvećan za troškove razvoja tog zemljišta, kako je izvijestio sam IMIP. Komisija je stoga usporedila trošak razvijenog zemljišta za IMIP s javno dostupnim troškom razvijenog zemljišta. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(863) Naposljetku, grupa IRNC osporavala je prilagodbu referentne vrijednosti na temelju indeksa potrošačkih cijena jer je zemljište kapitalno dobro, a ne potrošačko dobro i stoga indeks potrošačkih cijena ne uključuje cijene zemljišta.

(864) Komisija se nije složila s tom tvrdnjom. Indeks potrošačkih cijena dobar je pokazatelj opće inflacije cijena u gospodarstvu u cjelini, među ostalim u odnosu na cijene zemljišta. Indeks potrošačkih cijena sadržava, među ostalim čimbenicima, cijene najma koje su dobar pokazatelj kretanja cijena zemljišta i nekretnina. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

4.9. **Opskrba otpadom od nehrđajućeg čelika uz manju naknadu od primjerene**

(865) Ispitnim postupkom utvrđeno je da proizvođači izvoznici nisu kupovali otpad od nehrđajućeg čelika. Stoga je Komisija zaključila da nema potrebe za daljnjim ispitivanjem tog programa.

4.10. **Opskrba električnom energijom uz manju naknadu od primjerene**

(866) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je jedan proizvođač izvoznik sam proizvodio električnu energiju za svoje potrebe, a da je drugi proizvođač izvoznik kupovao električnu energiju po tržišnim cijenama. Stoga im nije bila dodijeljena nikakva subvencija u vezi s opskrbom energijom te nije bilo subvencioniranja opskrbe energijom protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere.

4.11. **Opskrba plinom uz manju naknadu od primjerene**

(867) Ispitnim postupkom utvrđeno je da jedan proizvođač izvoznik nije kupovao plin, a da je drugi proizvođač izvoznik kupovao plin po tržišnim cijenama. Stoga im nije bila dodijeljena nikakva subvencija u vezi s opskrbom energijom te nije bilo subvencioniranja opskrbe energijom protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere.

4.12. **Otpis ili nenaplata, u uobičajenim okolnostima, dospjelih prihoda vlade**

4.12.1. *Porezni praznik za porez na dobit*

(868) Podnositelj pritužbe tvrdi da indonezijska vlada pruža porezne praznike trgovačkim društvima poreznim obveznicima koji ulažu u takozvane „pionirske industrije”. Podnositelj pritužbe tvrdi da se u odgovarajućoj regulativi „pionirske industrije” definiraju kao „industrije koje obilježava velika povezivost, stvaranje dodane vrijednosti i visoka razina eksternalija, uvođenje novih tehnologija i strateška vrijednost za nacionalno gospodarstvo”. Među ostalim sektorima, te „pionirske industrije” uključuju industrije koje proizvode osnovne čelične i nečelične metale na početku proizvodnog lanca.

(a) *Pravna osnova*

(869) Pravna osnova ovog programa je Uredba ministra financija br. 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) o upravljanju olakšicama za odbitak poreza na dobit trgovačkih društava. Program je 2020. obnovljen MOF-om br. 130/2020.

(b) *Nalazi ispitnog postupka*

(870) Komisija je utvrdila da je IRNC 9. kolovoza 2019. primio poreznu olakšicu od Opće uprave za poreze, koja omogućuje smanjenje neto oporezive dobiti za proizvode od feronikla od 100 % tijekom sedam godina i od 50 % tijekom sljedeće dvije godine.

(871) Drugi subjekti u grupi IRNC koji imaju postrojenje za proizvodnju feronikla nisu se koristili tim programom.

(872) IRNC je objasnio da se taj program primjenjivao samo na jedno njegovo postrojenje, odnosno na postrojenje za proizvodnju feronikla. IRNC je dostavio Odluku glavnog upravitelja za porezna pitanja br. KEP-161/PJ/2020 o korištenju olakšice za odbitak poreza na dobit trgovačkih društava za svoje postrojenje za proizvodnju feronikla.

(873) Taj je program dostupan trgovačkim društvima poreznim obveznicima koji ulažu u „pionirske industrije”. U skladu s člankom 1. MOF-a br. 150/2018 „pionirske industrije” su industrije koje obilježava velika povezivost, stvaranje dodane vrijednosti i visoka razina eksternalija, uvođenje novih tehnologija i strateška vrijednost za nacionalno gospodarstvo. Prema MOF-u 150/2018, pionirska industrija uključuje, među ostalim, industriju osnovnih metala na početku proizvodnog lanca: i. koja proizvodi čelik ili ii. koja ne proizvodi čelik, s postrojenjima za preradu proizvoda od integriranih derivata ili bez njih.

(874) Kako bi imali koristi od smanjenja poreza na dobit, porezni obveznici moraju: 1. imati status indonezijske pravne osobe; 2. izvršiti ulaganje koje je novo ulaganje i koje nije dano/odbijeno radi smanjenja poreza na dobit trgovačkih društava; 3. uložiti u industriju koja se smatra „pionirskom industrijom”; 4. izvršiti novo ulaganje u iznosu od najmanje 100 milijardi IDR; i 5. ispunjavati zahtjeve u pogledu omjera duga i kapitala utvrđene u uredbi.

(c) *Zaključak*

(875) Komisija je smatrala da je taj program subvencija na temelju članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe jer postoji financijski doprinos u obliku prihoda kojih se indonezijska vlada odriče, čime se dodjeljuje korist predmetnom društvu. Korist za primatelje jednaka je iznosu porezne uštede.

(876) Program je specifičan jer je dostupan samo određenim društvima koja su aktivna u određenim sektorima koji se smatraju „pionirskim industrijama", u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) osnovne uredbe.

(d) *Izračun iznosa subvencije*

(877) Iznos subvencije protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere izračunan je kao korist za primatelje tijekom razdoblja ispitnog postupka. Korist je izračunana kao razlika između poreza na dobit koji se plaćaju u slučaju nepostojanja odbitka poreza na dobit i poreza na dobit plaćenih u RIP-u.

(878) Za grupu IRNC stopa subvencije utvrđena za taj konkretni program iznosila je 1,65 %.

4.12.2. *Olakšica za porez na dobit*

(879) Podnositelj pritužbe tvrdio je da se tim programom odobrava olakšica poreza na dobit za ulaganja u određena područja poslovanja i u određene regije kako bi se poticala izravna inozemna i domaća ulaganja u Indoneziji.

(a) *Pravna osnova*

(880) Program se temelji na Uredbi ministra financija br. 89/PMK.010/2015 ([214]) o postupcima odobravanja olakšica poreza na dobit za ulaganje u određena područja poslovanja i/ili u određene regije te o prijenosu imovine i sankcija domaćim poreznim obveznicima s olakšicama poreza na dobit.

(b) *Nalazi ispitnog postupka*

(881) Kako bi imali koristi od programa, korisnici moraju dostaviti plan ulaganja koji uključuje pojedinosti o ulaganju i ukupni iznos ulaganja, koji podliježe odobrenju i praćenju koje provodi indonezijska vlada.

(882) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je SMI, društvo povezano s IRNC-om koje IRNC opskrbljuje sirovinom za proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika, imao koristi od tog programa. SMI je 24. srpnja 2017. na temelju dopisa ministra financija br. 170/KM.3/2017 ostvario poreznu olakšicu za određena kapitalna ulaganja i/ili objekt na određenoj površini za prodaju nehrđajućeg čelika jer je komercijalno proizvodio nehrđajući čelik 31. kolovoza 2018. Na temelju tog dopisa to je društvo, među ostalim, imalo pravo: (a) a. na smanjenje neto oporezive dobiti od 30 % od ulaganja u materijalnu imovinu, uključujući zemljište koje se upotrebljava za glavnu djelatnost društva i naplatu od 5 % godišnje tijekom šest godina od početka komercijalne proizvodnje društva i (b) ubrzanu amortizaciju materijalne imovine stečene u vezi s novim kapitalnim ulaganjem i/ili proširenjem s korisnim vijekom trajanja i tarifom amortizacije.

(c) *Zaključak*

(883) Komisija je smatrala da je taj program subvencija na temelju članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. i članka 3. stavka 2. osnovne uredbe jer postoji financijski doprinos u obliku prihoda kojih se indonezijska vlada odriče, čime se dodjeljuje korist predmetnom društvu. Korist za primatelje jednaka je iznosu porezne uštede.

(884) S obzirom na prethodno navedeno Komisija je stoga smatrala da se u okviru tog programa proizvođaču izvozniku omogućuje korist jer je u boljem financijskom položaju no što bi bio kad ne bi bilo tog programa. Ustvari, da nije korisnik tog programa, platio bi dodatni porez na dobit.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf

(885) Program je specifičan jer je dostupan samo određenim društvima, ovisno o njihovim poslovnim djelatnostima u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) osnovne uredbe.

(d) *Izračun iznosa subvencije*

(886) Iznos subvencije protiv koje se mogu uvesti kompenzacijske mjere izračunan je kao korist za primatelje tijekom razdoblja ispitnog postupka. Korist je izračunana kao razlika između poreza na dobit koji se plaćaju u slučaju nepostojanja odbitka poreza na dobit i poreza na dobit plaćenih u RIP-u.

(887) Za grupu IRNC stopa subvencije utvrđena za taj konkretni program iznosila je 0,06 %.

4.12.3. *Izuzeće od uvozne carine za strojeve*

4.12.3.1. Za izgradnju objekata za proizvodnju

(888) Ovaj program pruža izuzeće od uvoznih carina za uvoz strojeva i opreme koji se upotrebljavaju u izgradnji objekata za proizvodnju.

(a) *Pravna osnova*

(889) Uredba ministra financija 176/PMK.011/2009 o izuzeću od carine na uvoz strojeva, robe i materijala za uspostavu ili razvoj industrije u okviru ulaganja kako je izmijenjena Uredbom MOF br. 76/PMK.011/2012 i Uredbom MOF br. 188/PMK.010/2015.

(890) Prema članku 2. stavku 3. Uredbe 176/2009, izuzeće se može dodijeliti za kupnju strojeva, robe i materijala koji: nisu proizvedeni u zemlji; nisu proizvedeni u zemlji, ali ne udovoljavaju potrebnim specifikacijama; ili se proizvode u zemlji, ali u nedovoljnom broju.

(b) *Nalazi ispitnog postupka*

(891) Ispitnim postupkom utvrđeno je da su IRNC i četiri povezana društva (GCNS, ITSS, SMI i ITS) imali koristi od izuzeća od carine na uvoz strojeva tijekom faze izgradnje postrojenja sve dok nisu započeli proizvodnju. Slijedom toga, uvozne carine nisu plaćene za strojeve uvezene tijekom odgovarajućih razdoblja izgradnje tih postrojenja.

(892) Da bi ostvarilo korist od tog izuzeća, društvo je trebalo dobiti potvrdu lokalnog tijela nadležnog za projekt, a tu potvrdu treba dostaviti lokalnom carinskom tijelu.

(893) Prema članku 2. Uredbe 176/2009, korist je dostupna samo društvima koja proizvode robu ili usluge u određenim sektorima. Za industrije koje proizvode usluge, ti su sektori: turizam i kultura, promet, javno zdravstvo, rudarstvo, građevinarstvo, telekomunikacije.

(894) Tim programom nastoji se olakšati uvoz robe, a posebno strojeva koji nisu dostupni u zemlji. Kako je objašnjeno u glavnom planu za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), koji je namijenjen za provedbu Dugoročnog nacionalnog plana razvoja za razdoblje 2005.–2025., glavne točke razvojnih ciljeva zemlje za 2025. uključuju sljedeće: 1. „povećati dodanu vrijednost i proširiti vrijednosni lanac za postupke industrijske proizvodnje [i] povećati sposobnost industrije za pristup prirodnim resursima i njihovo iskorištavanje”, i 3. „poticati jačanje nacionalnog sustava inovacija u područjima proizvodnje [i] postupaka, […] prema gospodarstvu koje se temelji na inovacijama” ([215]).

([215]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), str. 15.

(895) U glavnom planu nadalje se navodi da je, kad je riječ o izazovima zemlje, „trenutačna gospodarska struktura Indonezije prvenstveno usmjerena na poljoprivredu i industrije u kojima se vade i ubiru prirodni resursi. Postoji samo ograničen broj industrija koje su usmjerene na proizvode s dodanom vrijednošću” ([216]). Prema tom planu, „poticanje gospodarskog rasta u Indoneziji ovisit će o sudjelovanju privatnog sektora koje uključuje poduzeća u državnom vlasništvu te privatne domaće i strane ulagače” ([217]).

(896) Sektor čelika jedna je od 22 glavne gospodarske djelatnosti obuhvaćene u okviru osam glavnih programa koji su uspostavljeni radi pružanja potpore ubrzanju i širenju gospodarskog razvoja u Indoneziji ([218]). Nadalje, u planu se objašnjava da je daljnji razvoj proizvodnje na kraju proizvodnog lanca ključan za zemlju. Prema planu, „bez većeg broja aktivnosti na kraju proizvodnog lanca, Indonezija će propustiti priliku za povećanje zaposlenosti i profitnih marži u vrijednosnom lancu zbog nepostojanja industrije za preradu željezne rude i željeznog pijeska na kraju proizvodnog lanca” ([219]).

(897) U tom kontekstu treba smatrati da je program izuzeća od carine usmjeren na određene sektore gospodarstva jer se u okviru uvjeta koji su u njemu utvrđeni potpora nastoji pružiti odabranom broju industrija, u skladu s ciljem ostvarivanja dodatne dodane vrijednosti od prirodnih resursa. Točnije, zbog kombiniranog učinka zahtjeva za uspostavu novog postrojenja i činjenice da u zemlji nisu dostupni strojevi iz uvoza, program je primjenjiv samo na određene sektore, kao što su proizvodnja čelika i prerada nikla, u kojima se državnom politikom nastoji potaknuti dodatnu preradu prirodnih resursa na kraju proizvodnog lanca.

(898) Stoga taj program, uzimajući u obzir prethodno navedene pravne zahtjeve, prema kojima je dostupan samo proizvodnim društvima ili društvima koja pružaju usluge u određenim odabranim sektorima, treba smatrati specifičnim u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) osnovne uredbe.

(899) Čak i ako se uzme u obzir da bi pravni uvjeti za prihvatljivost u okviru programa izuzeća od carine mogli navesti na zaključak da je riječ o programu opće primjene, program bi se i dalje smatrao *de facto* specifičnim u skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (c) osnovne uredbe jer je, kako je prethodno objašnjeno, osmišljen tako da u praksi bude dostupan samo odabranom i ograničenom broju poduzeća koja su aktivna u određenim industrijskim sektorima u skladu s prethodno navedenim ciljevima industrijske i gospodarske politike Indonezije.

(c) *Primjena odredbi članka 28. stavka 1. osnovne uredbe*

(900) IRNC i s njim povezana društva uvezli su svu opremu od povezanih društava iz Kine. Nadalje, grupa IRNC tvrdila je da zbog Sporazuma o slobodnoj trgovini između Indonezije i Kine ne treba plaćati uvoznu carinu za tu opremu. Ta je tvrdnja odbačena jer nije bila potkrijepljena.

(901) Ispitnim postupkom utvrđeno je da povezana društva od kojih je grupa IRNC uvezla opremu nisu stvarni proizvođači opreme. To je društvo tvrdilo da oprema potječe iz Kine; međutim, nije dostavilo nikakve dokaze o tome. Iako je bilo jasno da je oprema isporučena iz Kine, IRNC je odbio dostaviti fakture iz stvarne zemlje podrijetla opreme.

(902) Stoga je Komisija obavijestila grupu IRNC da će možda morati upotrijebiti raspoložive podatke na temelju članka 28. stavka 1. osnovne uredbe u vezi s predmetnim programom subvencija. Grupa IRNC tvrdila je da kineske povezane stranke nisu bile obuhvaćene opsegom ispitnog postupka jer nisu bile unutar državnog područja niti u nadležnosti indonezijske vlade i da stoga nisu bile obvezne dostaviti fakture izvornog proizvođača ili zemlje podrijetla. Nadalje, navedeno je da je dokaz podrijetla činjenica da je na carinskoj deklaraciji navedena Kina kao zemlja podrijetla robe.

([216]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), str. 19.
([217]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), str. 20.
([218]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), str. 22. I nikal je uvršten na taj popis.
([219]) Glavni plan za ubrzanje i proširenje gospodarskog razvoja Indonezije za razdoblje 2011.–2025. („MP3EI”), str. 67.

(903) Tijekom provjere indonezijske vlade na daljinu od nje je zatraženo da objasni na koji je način u trenutku uvoza utvrđeno podrijetlo strojeva koje je uvezla grupa IRNC. Indonezijska vlada objasnila je da je grupa IRNC Komisiji trebala dostaviti obrazac BC2.3 i službeni dopis kojim se deklarira podrijetlo opreme iz zemlje podrijetla te je zamolila Komisiju da zatraži od grupe IRNC da dostavi te informacije.

(904) Osim carinske deklaracije, grupa IRNC nije dostavila nijedan dokument koji ukazuje na podrijetlo opreme i rezervnih dijelova povezanih s tom opremom. Komisija je u nedostatku zatraženih informacija stoga smatrala da nije primila ključne i potrebne informacije relevantne za taj aspekt ispitnog postupka. Komisija je stoga primijenila članak 28. osnovne uredbe te se u pogledu tih pitanja oslonila na raspoložive podatke.

(d) *Zaključak*

(905) U nedostatku bilo kakvih informacija u dokumentaciji koje bi ukazivale na to da je ta oprema doista proizvedena u Kini, Komisija je stoga zaključila da se primjenjivala uvozna carina, tj. carina od 5 % na temelju oznake Harmoniziranog sustava za opremu.

(906) Ovim programom pruža se financijski doprinos u obliku prihoda kojih se indonezijska vlada odriče u smislu članka 3. stavka 1. točke (a) podtočke ii. jer je grupa IRNC oslobođena plaćanja uvoznih carina koje bi inače morala platiti. Time se poduzećima primateljima dodjeljuju i koristi u smislu članka 3. stavka 2. osnovne uredbe.

(907) Program je specifičan jer od njega mogu imati koristi samo industrije navedene u Prilogu Uredbi 176/2009 i jer za njega može biti prihvatljiva samo roba koja se ne može proizvesti u Indoneziji, koje nema u dovoljnim količinama ili koja je odgovarajuće kvalitete.

(e) *Izračun iznosa subvencije*

(908) Iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere izračunava se u smislu koristi za primatelje za koju je utvrđeno da je postojala tijekom razdoblja ispitnog postupka. Smatra se da korist dana primateljima odgovara iznosu carina čijeg je plaćanja za uvezenu opremu primatelj bio oslobođen. Kako bi se iznos protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere sigurno odnosio samo na razdoblje ispitnog postupka, ostvarena korist amortizirana je tijekom korisnog vijeka trajanja opreme u skladu s redovitim računovodstvenim postupcima društva.

(909) Za grupu IRNC subvencija utvrđena za taj konkretni program iznosila je 0,16 %.

4.12.3.2. Izgradnja/razvoj industrije/uslužne industrije

(910) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je društvo Jindal Indonesia moglo imati koristi od djelomičnog izuzeća od uvoznih carina u skladu s Uredbom ministra financija br. 135/KMK.05/2000. U člancima 2. i 3. te uredbe navodi se da, ako je uvozna carina viša od 5 %, uspješan podnositelj zahtjeva za izuzeće od uvozne carine mora platiti samo uvoznu carinu od 5 %. Međutim, ako je uvozna carina niža od 5 %, ona je i dalje primjenjiva.

(911) Ispitnim postupkom utvrđeno je da je takva potencijalna korist vrlo niska (0,02 %). S obzirom na činjenicu da je to bio jedini program od kojeg je društvo Jindal Indonesia imalo koristi tijekom razdoblja ispitnog postupka te s obzirom na nisku potencijalnu korist, Komisija nije dalje ispitivala taj program.

4.12.3.3. Slobodna carinska zona

(912) Slobodne carinske zone definiraju se kao područja unutar carinskog područja Indonezije na kojima je suspendirana uvozna carina za uvezenu robu. Uvezena roba mogu biti kapitalna dobra, sirovine i popratni materijal.

(a) *Pravna osnova*

— Uredba Ministarstva financija 147/PML.04/2011, izmijenjena Uredbom Ministarstva financija 255/PPMK.04/2011 i Uredbom Ministarstva financija 120/PMK.04/2013,

— Uredba Ministarstva financija br. 131 iz 2018. o slobodnim carinskim zonama.

(b) *Nalazi ispitnog postupka*

(913) Ispitnim postupkom utvrđeno je da IRNC i s njim povezana društva (GCNS, ITSS, SMI i TSI) posluju u slobodnoj carinskoj zoni od rujna 2018. i da se otad koriste ovim programom.

(914) Postupak uvoza suspendira se unutar slobodne carinske zone dok društva ne prodaju gotove proizvode na državnom području Indonezije. IRNC i s njim povezana društva imaju koristi od potpune (stopostotne) suspenzije plaćanja uvoznih carina koje se plaćaju na robu uvezenu u njihovu slobodnu carinsku zonu (strojevi, rezervni dijelovi i sirovine) ako se ta roba i. upotrebljava u naknadnim proizvodnim aktivnostima IRNC-a; i ii. ako su gotovi proizvodi proizvedeni od te robe namijenjeni izvoznom tržištu.

(915) Ako proizvod ostane u slobodnoj carinskoj zoni (na primjer strojevi) ili ga se izravno izveze, uvozna carina nikad se ne plaća.

(916) U skladu s člancima 3., 4., 16. i 20. Uredbe 131/2018 primjenjuju se sljedeći zahtjevi: 1. biti indonezijsko društvo; 2. imati sjedište u industrijskoj slobodnoj carinskoj zoni u Indoneziji; 3. obavljati proizvodne djelatnosti u slobodnoj carinskoj zoni ili biti elektrana u slobodnoj carinskoj zoni; 4. uvoziti sirovine ili (polu)proizvode radi njihove daljnje prerade; 5. izvoziti gotove proizvode proizvedene od uvezene robe.

(917) Tijekom provjere na daljinu indonezijska vlada objasnila je da ne postoje unaprijed definirana područja na državnom području Indonezije koja su određena kao slobodne carinske zone, nego da društva mogu podnijeti zahtjev i da, ako se zahtjev prihvati, njihovi prostori postaju slobodna carinska zona. Nadalje, navedeno je da postoji približno 1 300 slobodnih carinskih zona. Indonezijska vlada objasnila je da park Morowali nije slobodna carinska zona jer industrijskom parku nije dodijeljen status slobodne carinske zone. Svako društvo koje se nalazi u industrijskom parku mora zasebno podnijeti zahtjev za status slobodne carinske zone. Nadalje, objašnjeno je da je uvjet za korištenje ovog programa da se više od 50 % ukupne godišnje proizvodnje izvozi izvan Indonezije.

(918) Grupa IRNC usmjerena je na izvoz. Međutim, male količine proizvoda prodane su i na domaćem tržištu. Ispitnim postupkom utvrđeno je da su društva plaćala uvozne carine za neke uvezene sirovine koje su se upotrebljavale za proizvodnju proizvoda koji su prodani na domaćem tržištu. Društva su dostavila dokaze o plaćanju tih iznosa. Međutim, društva nisu imala uspostavljen odgovarajući sustav za provjeru ispravnosti sadržaja uvezenih sirovina u vrijednosti proizvoda prodanih na domaćem tržištu. Na primjer, IRNC je dostavio datoteku u Excel formatu za izračun dospjelih carina, ali nije mogao objasniti postotke za svaku sirovinu upotrijebljenu u postupku proizvodnje. Navedeno je da su se oni temeljili na vlastitim izračunima društva i da su carinska tijela morala prosuditi jesu li izračuni imali smisla. Osim toga, indonezijska vlada objasnila je da nisu postojale smjernice za takve izračune.

(919) Nadalje, povezana društva prodavala su jedna drugima proizvode koji su uključivali uvezene sirovine, ali subjektu za nabavu nisu prijavila vrijednost carina.

(920) Ispitnim postupkom utvrđeno je i da je TSI plaćao uvozne carine za uvezene strojeve koji su se upotrebljavali za proizvodnju električne energije. Tijekom provjere na daljinu indonezijska vlada objasnila je da je slobodna carinska zona povezana s dozvolom za industrijsko poslovanje i da je to društvo imalo dvije poslovne dozvole, jednu za djelatnost proizvodnje čelika, a drugu za proizvodnju električne energije, pri čemu se slobodna carinska zona odnosila samo na prvu djelatnost. Tijekom provjere na daljinu TSI je pokazao dokument koji ukazuje na granice slobodne carinske zone i potvrdio je da je ona bila primjenjiva samo na strojeve uvezene za proizvodnju feronikla, no ne i za proizvodnju električne energije.

(921) Nadalje je objašnjeno da je ovaj program bio dostupan samo društvima koja su uvozila robu u Indoneziju radi daljnje prerade. Prema tomu, zahtjev za odobrenje statusa slobodne carinske zone ne mogu podnijeti društva koja se bave samo uvozom.

(c) *Zaključak*

(922) Na temelju prethodno navedenoga Komisija je stoga zaključila da indonezijska vlada potpuno samostalno odlučuje o odobravanju prethodno navedenog izuzeća.

(923) Nadalje, Komisija je smatrala da izuzeće od uvoznih carina na ulazne elemente odobreno u okviru programa slobodnih carinskih zona čini financijski doprinos indonezijske vlade proizvođačima izvoznicima u obliku prihoda kojih se ta vlada odriče.

(924) Stoga je Komisija zaključila da je izuzeće od uvoznih carina na ulazne elemente jednako otpisanom ili nenaplaćenom prihodu u smislu članka 3. stavka 1. podtočke ii. osnovne uredbe.

(925) S obzirom na prethodno navedeno Komisija je stoga smatrala da se u okviru tog programa proizvođačima izvoznicima omogućuje korist jer su u boljem financijskom položaju no što bi bili kad ne bi bilo tog programa.

(926) U skladu s člankom 4. stavkom 2. točkom (a) i člankom 4. stavkom 3. osnovne uredbe program je specifičan jer je dostupan tek pojedinim društvima ovisno o njihovoj realizaciji izvoza i lokaciji na određenim geografskim područjima u nadležnosti tijela za dodjelu subvencija.

(d) *Komentari o konačnoj objavi*

(927) Grupa IRNC tvrdila je da ne bi trebalo izračunati korist za ulazne elemente uvezene iz Kine, Australije i Vijetnama jer postoje sporazumi o slobodnoj trgovini između Indonezije i tih zemalja.

(928) Utvrđeno je da je ta tvrdnja opravdana za Australiju i Vijetnam i stoga je Komisija revidirala iznos subvencioniranja odgovarajućeg programa subvencija. Međutim, Komisija nije prihvatila tvrdnju koja se odnosi na rezervne dijelove uvezene iz Kine. Naime, Komisija je primijetila da je većina proizvoda uvezenih iz Kine bila rezervni dijelovi kupljeni od povezanih društava. Kako je istaknuto u uvodnim izjavama 899. i 903., ti su se rezervni dijelovi odnosili na strojeve čije je podrijetlo Komisija osporavala i za koje je Komisija zaključila da podliježu uvoznoj carini, tj. carini od 5 % na temelju oznake harmoniziranog sustava za opremu. To je *mutatis mutandis* primjenjivo i na rezervne dijelove koji su povezani s tom opremom.

(929) Grupa IRNC tvrdila je da je program slobodne carinske zone izvozna subvencija te da bi se stoga trebala izračunati na temelju izvoznog prometa i naknadno oduzeti od kombiniranih dampinških i subvencijskih pristojbi.

(930) Utvrđeno je da je ta tvrdnja opravdana u mjeri u kojoj se odnosi na sirovine koje se upotrebljavaju u proizvodnji gotovih proizvoda koji se izvoze. Stoga je Komisija ponovno izračunala odgovarajuću subvencijsku maržu.

(e) *Izračun iznosa subvencije*

(931) Korist je izračunana kao razlika između iznosa uvoznih carina dospjelih tijekom razdoblja ispitnog postupka i stvarnog iznosa uvoznih carina plaćenih tijekom razdoblja ispitnog postupka. Iznos subvencije utvrđen za ovaj posebni program za grupu IRNC iznosio je 0,28 % za rezervne dijelove i 0,90 % za sirovine.

4.12.4. *Oslobođenje od PDV-a za strojeve*

(932) Podnositelj pritužbe tvrdio je da su proizvođači izvoznici imali koristi od oslobođenja od PDV-a na uvoz strojeva. Ispitnim postupkom utvrđeno je da je indonezijska porezna uprava pravodobno isplatila povrate PDV-a koje su društva tražila tijekom razdoblja ispitnog postupka za preplaćeni PDV. Stoga je Komisija zaključila da u vezi s tim oslobođenjem od PDV-a nije bilo subvencioniranja protiv kojeg se mogu uvesti kompenzacijske mjere.

4.12.5. *Porez na zemljište i zgrade („PBB") za rudarsku industriju*

(933) Podnositelj pritužbe tvrdio je da je indonezijska vlada smanjila oporezivu vrijednost zemljišta i zgrada koji pripadaju rudarskoj industriji i njezinoj industriji na kraju proizvodnog lanca. Međutim, Komisija za te programe nije pronašla dokaze o subvencioniranju.

4.12.6. *Zaključak o subvencioniranju*

(934) Komisija je za društva koja surađuju izračunala iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere u skladu s odredbama osnovne uredbe tako što je ispitala svaku subvenciju ili program subvencija te je zbrojila te iznose kako bi izračunala ukupan iznos subvencioniranja za svakog proizvođača izvoznika tijekom razdoblja ispitnog postupka. Kako bi izračunala ukupni iznos subvencije, Komisija je prvo izračunala postotak subvencioniranja: iznos subvencije kao postotak ukupnog prometa društva. Taj je postotak zatim upotrijebljen za izračun subvencije dodijeljene izvozu predmetnog proizvoda u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka. Zatim je izračunan iznos subvencije po toni predmetnog proizvoda izvezenog u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka, a stope prikazane u nastavku izračunane su kao postotak CIF vrijednosti (troškovi, osiguranje, vozarina) istog izvoza po toni.

(935) Nakon konačne objave podnositelj pritužbe primijetio je da su nalazi Komisije pokazali da većina subvencija utvrđenih za integrirane proizvođače izvoznike utječe na faze postupka proizvodnje hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika na početku proizvodnog lanca. Prema mišljenju podnositelja pritužbe, to znači da je i neintegrirani indonezijski proizvođač hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika, društvo Jindal Indonesia, mogao imati koristi od subvencija dodijeljenih indijskim i/ili indonezijskim proizvođačima na početku proizvodnog lanca. To je bilo moguće u slučaju domaće prodaje proizvoda na početku proizvodnog lanca od grupe IRNC društvu Jindal Indonesia ili u slučaju kupnje subvencioniranih proizvoda na početku proizvodnog lanca podrijetlom iz Indije od strane društva Jindal Indonesia.

(936) Grupa Jindal i društvo Jindal Indonesia odgovorili su da ne postoji pravna osnova za takav prijenos društvu Jindal Indonesia i da u svakom slučaju ne postoji takav prijenos.

(937) Na temelju analize proizvodnog postupka društva Jindal Indonesia i kupnje sirovina tog društva tijekom razdoblja ispitnog postupka Komisija je zaključila da to društvo nije moglo ostvariti korist od kupnje subvencioniranih proizvoda na početku proizvodnog lanca podrijetlom iz Indonezije.

(938) Međutim, društvo Jindal Indonesia kupilo je proizvode na početku proizvodnog lanca, odnosno toplovaljane kolute, od povezanog društva u Indiji, koje je možda imalo koristi od opskrbe kromovom rudom od strane indijske vlade uz manju naknadu od primjerene (vidjeti odjeljak 3.3.2.). U tom pogledu Komisija nije mogla donijeti nikakve zaključke jer u dokumentaciji nije bilo dovoljno informacija o tom pitanju. Stoga je ta tvrdnja podnositelja pritužbe odbačena.

(939) Podnositelj pritužbe nadalje je tvrdio da masovni izvoz iz Indonezije nije sporedna posljedica politike te zemlje u pogledu industrije nehrđajućeg čelika, nego sama svrha te politike. Zbog toga bi mnogi programi *de facto* ovisili o izvozu, posebno o opskrbi niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene i financijskoj potpori dodijeljenoj u kontekstu bilateralne suradnje između indonezijske i kineske vlade. Podnositelj pritužbe zatražio je od Komisije da procijeni *de facto* ovisnost tih programa o izvozu i da za njih uvede kompenzacijske mjere na temelju izvoznog prometa, a ne na temelju ukupnog prometa proizvođača izvoznika.

(940) Kako je istaknuto u uvodnoj izjavi 929., Komisija se složila s tom tvrdnjom o programu koji se odnosi na uvoz sirovina u slobodnu carinsku zonu. Međutim, Komisija se nije složila s tvrdnjom o drugim programima. Opskrba niklovom rudom uz manju naknadu od primjerene proizvodna je subvencija i ne postoji veza s izvoznom prodajom gotovog proizvoda.

(941) Kad je riječ o financijskoj potpori, situacija se razlikuje od situacije u predmetu o gumama koji je naveo podnositelj pritužbe. U tom je predmetu kineska vlada dodijelila subvenciju društvu sa sjedištem u Kini, s posebnom obvezom povećanja izvozne prodaje iz Kine u EU stjecanjem globalnih resursa (prije svega stjecanjem tehničkog znanja i kanala distribucije u EU-u) društva u stranom vlasništvu pod okriljem inicijative „Jedan pojas, jedan put”. Kad bi se to prenijelo u ovaj kontekst, odgovaralo bi subvenciji koju je kineska vlada pružila matičnom društvu grupe Tsingshan u Kini s obvezom povećanja izvoza iz Kine u Indoneziju. Jasno je da to ovdje nije bio slučaj. S druge strane, u sličnom kontekstu, kao što je to bio slučaj u antisubvencijskom ispitnom postupku o tkaninama od staklenih vlakana, za financijsku potporu dodijeljenu u okviru bilateralne suradnje između Kine i Egipta nije se smatralo da je ovisna o izvozu. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

(942) S obzirom na to da je iznos subvencije za društvo Jindal Indonesia ispod praga *de minimis*, tom društvu neće biti uvedene pristojbe.

(943) Iznos subvencije trebalo je utvrditi i za jedinog proizvođača izvoznika u Indoneziji koji surađuje, a nije uključen u uzorak. S obzirom na posebne okolnosti ovog predmeta, to se nije moglo učiniti prema uobičajenoj metodi, na temelju ponderiranog prosječnog iznosa subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere utvrđenog za proizvođače izvoznike u uzorku koji surađuju. Kako je prethodno navedeno, konačni iznos subvencije za društvo Jindal Indonesia bio je ispod iznosa *de minimis*. S obzirom na to da je preostao samo jedan proizvođač izvoznik, Komisija je odlučila primijeniti stopu pristojbe tog proizvođača izvoznika na jedinog proizvođača izvoznika koji surađuje, a nije uključen u uzorak, osim u pogledu programa koji se odnosi na povlašteno financiranje, za koji u dokumentaciji nije bilo dokaza da je predmetno društvo od njega moglo imati koristi. Predmetno društvo nema nikakve veze s Kinom i stoga nije moglo imati koristi od povlaštenog financiranja na način na koji je ono pruženo grupi IRNC.

(944) S obzirom na činjenicu da je Komisija izračunala stopu pristojbe samo za jednog proizvođača izvoznika i da proizvođači izvoznici koji surađuju, a nisu uključeni u uzorak imaju koristi od niže stope, kako je objašnjeno u prethodnoj uvodnoj izjavi, Komisija je iznimno odlučila odrediti razinu pristojbe za „sva ostala društva" na razini grupe IRNC.

Društvo	Ukupni iznos subvencije
Grupa IRNC	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (ispod razine *de minimis*)
Ostala društva koja surađuju	13,5 %
Preostalo	21,4 %

5. **ŠTETA**

5.1. **Definicija industrije Unije i proizvodnje u Uniji**

(945) Istovjetni proizvod tijekom razdoblja ispitnog postupka proizvodilo je 13 poznatih proizvođača iz Unije. Oni su činili „industriju Unije" u smislu članka 9. stavka 1. osnovne uredbe.

(946) Nakon konačne objave konzorcij uvoznika i distributera i jedan nepovezani uvoznik zatražili su da se otkrije identitet 13 proizvođača iz Unije koji su činili industriju Unije tijekom razdoblja ispitnog postupka. Osim tri proizvođača u uzorku i društava koja podupiru pritužbu (Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH, Outokumpu Stainless AB), to su društva Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox i tri postrojenja za ponovno valjanje sa sjedištem u Njemačkoj (SAP Precision Metal, BWS i Waelzholz).

(947) Utvrđeno je da je ukupna proizvodnja u Uniji tijekom razdoblja ispitnog postupka iznosila približno 3,1 milijun tona. Komisija je tu brojku utvrdila na temelju svih dostupnih podataka o industriji Unije, odnosno provjerenog odgovora na upitnik koji je primila od Eurofera i na daljinu unakrsno provjerenih odgovora na upitnik proizvođačâ iz Unije u uzorku.

(948) Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 25., tri proizvođača iz Unije odabrana su u uzorak koji čini više od 60 % ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda u Uniji. Svi su oni vertikalno integrirani proizvođači.

5.2. **Potrošnja u Uniji**

(949) Komisija je utvrdila potrošnju u Uniji na temelju: (a) provjerenih podataka Eurofera o prodaji istovjetnog proizvoda industrije Unije nepovezanim kupcima, izravnom ili neizravnom prodajom, djelomično unakrsno provjerenih s proizvođačima iz Unije u uzorku, kako je dodatno opisano u uvodnoj izjavi 976. u nastavku, i (b) uvoza proizvoda iz ispitnog postupka iz svih trećih zemalja, prema izvješćima Eurostata.

(950) Potrošnja u Uniji tijekom razmatranog razdoblja kretala se kako slijedi:

Tablica 4.

Potrošnja u Uniji (u tonama)

	2017.	2018.	2019.	RIP
Potrošnja u Uniji	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Indeks	*100*	*96*	*89*	*83*

Izvor: Eurofer, proizvođači iz Unije u uzorku i Eurostat

(951) Tijekom razmatranog razdoblja potrošnja u Uniji smanjila se za 17 %.

5.3. **Uvoz iz predmetnih zemalja**

5.3.1. *Kumulativna procjena učinka uvoza iz predmetnih zemalja*

(952) Komisija je ispitala je li uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz predmetnih zemalja potrebno procijeniti kumulativno, u skladu s člankom 8. stavkom 3. osnovne uredbe.

(953) Tom se odredbom propisuje da se uvoz iz više od jedne zemlje kumulativno ocjenjuje jedino ako je utvrđeno sljedeće:

(a) iznos subvencije protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere utvrđene u odnosu na uvoz iz svake od zemalja viši je od subvencije male vrijednosti kako je definirana u članku 14. stavku 5., i obujam uvoza iz svake od zemalja nije zanemariv; i

(b) kumulativna procjena učinaka uvoza primjerena je u svjetlu uvjeta konkurencije uvoznih proizvoda i uvjeta konkurencije između uvoznih proizvoda i istovjetnih proizvoda Unije.

(954) Iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere utvrđen u pogledu uvoza iz svake od dviju predmetnih zemalja naveden je u uvodnim izjavama 302. i 933. Sve su one više od praga *de minimis* utvrđenog u članku 14. stavku 5. osnovne uredbe, osim za društvo Jindal Indonesia.

(955) Obujam uvoza iz svake od dviju predmetnih zemalja nije bio zanemariv. Tržišni udjeli uvoza u razdoblju ispitnog postupka bili su 3,4 % za Indiju i 2,8 % za Indoneziju.

(956) Uvjeti tržišnog natjecanja između subvencioniranog uvoza iz svake od dviju predmetnih zemalja te između njih i istovjetnog proizvoda Unije bili su slični. Zaista, hladnovaljani plosnati proizvodi od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije natjecali su se međusobno kad su bili uvezeni za prodaju na tržištu Unije, ali i s istovjetnim proizvodom koji proizvodi industrija Unije, jer se svi oni prodaju sličnim kategorijama kupaca.

(957) Konzorcij uvoznika i distributera te jedan nepovezani uvoznik osporavali su kumulativnu procjenu učinaka indijskog i indonezijskog uvoza na stanje industrije Unije. Zainteresirane strane tvrdile su da je obujam uvoza iz obiju zemalja nizak u odnosu na tržišni udio industrije Unije, da je uvoz iz Indije ostao stabilan i ograničen zaštitnim mjerama i da nije provedena odgovarajuća analiza uvjeta tržišnog natjecanja između uvezenih proizvoda te između uvezenih proizvoda i istovjetnih proizvoda Unije kako je propisano člankom 8. stavkom 3. osnovne uredbe.

(958) Konzorcij i jedan nepovezani uvoznik zatražili su objavu teorijskih modela upotrijebljenih za procjenu uvjeta tržišnog natjecanja na tržištu Unije za proizvod iz ispitnog postupka i predmetnih zemalja te potvrdu da se o tim uvjetima tržišnog natjecanja savjetovalo s Komisijinim službama za tržišno natjecanje i ekonomsku analizu.

(959) Komisija je provela analizu u kojoj je usporedila vrste proizvoda koje na tržištu Unije prodaju proizvođači izvoznici i proizvod koji prodaju proizvođači iz Unije, na temelju kontrolnih brojeva proizvoda (PCN) koje su dostavila društva u uzorku. Ta je analiza pokazala da je razina podudarnosti visoka. Razina podudarnosti između svakog proizvođača izvoznika i prodaje industrije Unije dostavlja se proizvođačima izvoznicima u uzorku u odgovarajućoj objavi. Nadalje, Komisija je utvrdila i znatnu sličnost vrsta proizvoda koje prodaju proizvođači izvoznici iz Indonezije u odnosu na vrste proizvoda koje prodaju proizvođači izvoznici iz Indije. Komisija je stoga zaključila da su uvezeni proizvodi iz predmetnih zemalja i proizvodi Unije bili u očiglednoj međusobnoj konkurenciji i da je kumulativna procjena učinaka uvoza primjerena. Konzorcij i nepovezani uvoznik nisu dostavili nikakve utemeljene dokaze o tome zašto bi analiza koju je provela Komisija bila netočna ili nedostatna. Činjenica da Indija ima posebnu državnu kvotu u okviru zaštitnih mjera ne utječe na tu analizu s obzirom na uvjete navedene u članku 8. stavku 3. Tvrdnja je stoga odbačena.

(960) Stoga su ispunjeni svi kriteriji utvrđeni u članku 8. stavku 3. osnovne uredbe te se uvoz iz predmetnih zemalja ispitao kumulativno za potrebe utvrđivanja štete.

5.3.2. *Obujam i tržišni udio subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja*

(961) Komisija je utvrdila obujam subvencioniranog uvoza na temelju podataka Eurostata i podataka proizvođača izvoznika. S obzirom na to da je Komisija utvrdila da je izvoz društva Jindal Indonesia subvencioniran ispod razine *de minimis*, taj izvoz nije uzet u obzir u podacima o uvozu. Tržišni udio uvoza stoga je utvrđen usporedbom obujma subvencioniranog uvoza i potrošnje u Uniji.

(962) S obzirom na to da je ograničen broj strana dostavio određene podatke, neke brojke navedene u nastavku izražene su u obliku raspona zbog povjerljivosti ([220]).

(963) Uvoz iz predmetnih zemalja tijekom predmetnog razdoblja kretao se kako slijedi:

Tablica 5.

Obujam uvoza (u tonama) i tržišni udio

	2017.	2018.	2019.	RIP
Indija	114 865	120 729	105 359	108 885
Indeks	*100*	*105*	*92*	*95*
Tržišni udio	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Indeks	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonezija	[0–100]	[10 000–14 000]	[48 000–52 000]	[68 000–72 000]
Indeks	*0*	*100*	*[400–450]*	*[550–600]*
Tržišni udio	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
Indeks	*0*	*100*	*[400–450]*	*[650–700]*
Ukupno za predmetne zemlje	[114 865–114 965]	[130 729–134 729]	[153 359–157 359]	[176 885–180 885]
Indeks	*100*	*[115–117]*	*[136–138]*	*[154–156]*
Tržišni udio	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
Indeks	*100*	*[120–122]*	*[152–154]*	*[186–188]*

Izvor: Eurostat, podaci proizvođača izvoznika

([220]) Podaci o indonezijskom uvozu u ovoj uredbi prikazani su u rasponima jer postoji rizik da bi društva u uzorku mogla primijeniti obrnuti inženjering na podatke svojih konkurenata, posebno s obzirom na ograničen broj proizvođača izvoznika u toj zemlji.

(964) Uvoz iz predmetnih zemalja povećao se za približno 55 % u razmatranom razdoblju, što im je omogućilo da povećaju svoj zajednički tržišni udio s [3,0–3,1] % u 2017. na [5,5–5,8] % tijekom RIP-a. To povećanje, i u obujmu uvoza i u tržišnom udjelu, može se pripisati uvozu iz Indonezije, čiji se obujam povećao gotovo šest puta u razmatranom razdoblju, a njegov tržišni udio povećao se s gotovo nule na [2,1– 2,4] %. Uvoz iz Indije povećao se od 2017. do 2018., ali je nakon toga počeo padati. To je dovelo do ukupnog pada u smislu apsolutne vrijednosti u razmatranom razdoblju. Komisija je 1. veljače 2019. objavila Uredbu o uvođenju konačnih zaštitnih mjera protiv uvoza određenih proizvoda od čelika ([221]). Indija je dobila posebnu carinsku kvotu za proizvod iz ispitnog postupka, čime se uvoz na koji se primjenjuje carina unutar kvote tijekom RIP-a ograničio na razinu nižu od one iz 2018. Kako se na Indoneziju nije primjenjivala posebna carinska kvota, nego kvota za sve ostale zemlje, njezin uvoz nije bio ograničen kao indijski. Međutim, pad indijskog uvoza bio je manje ozbiljan jer se ukupni pad potrošnje u Uniji, a time i indijski tržišni udio, ipak malo povećao s 3 % u 2017. na 3,4 % tijekom RIP-a.

5.3.3. *Cijene proizvoda uvezenih iz predmetnih zemalja i sniženje cijena*

(965) Komisija je cijene uvezenih proizvoda utvrdila na temelju podataka Eurostata. Ponderirana prosječna cijena uvoza iz predmetnih zemalja tijekom predmetnog razdoblja kretala se kako slijedi:

Tablica 6.

Cijene uvoza iz predmetnih zemalja (EUR/tona)

	2017.	2018.	2019.	RIP
Indija	2 080	2 173	2 075	2 073
Indeks	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonezija	nije primjenjivo	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
Indeks	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Prosjek predmetnih zemalja	2 080.	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
Indeks	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Izvor: Eurostat, podaci proizvođača izvoznika

(966) Kad je riječ o Indiji, prosječne cijene uvoza povećale su se od 2017. do 2018. za 4 %, ali su ostale stabilne u ukupnom razmatranom razdoblju, dok su se za Indoneziju povećale za 28 % (uvoz je 2017. bio zanemariv). Ipak, tijekom cijelog razmatranog razdoblja prosječne uvozne cijene iz obiju predmetnih zemalja bile su stalno niže od cijena proizvođača iz Unije (vidjeti Tablicu 10.).

(967) Komisija je sniženje cijena tijekom razdoblja ispitnog postupka utvrdila uspoređujući:

(a) ponderirane prosječne prodajne cijene po vrsti proizvoda triju proizvođača iz Unije u uzorku koje su naplaćene nepovezanim kupcima na tržištu Unije, prilagođene na razinu franko tvornica, i

(b) odgovarajuće ponderirane prosječne cijene po uvezenoj vrsti proizvoda koje proizvođači izvoznici koji surađuju iz predmetnih zemalja naplaćuju prvom nezavisnom kupcu na tržištu Unije, utvrđene na temelju cijena CIF (troškovi, osiguranje, vozarina), uz odgovarajuće prilagodbe za troškove nakon uvoza.

([221]) SL L 31, 1.2.2019., str. 27.

(968) Usporedba cijena izvršena je za svaku vrstu proizvoda za transakcije na istoj razini trgovine, nakon potrebnog usklađivanja i odbijanja rabata i popusta. Rezultat usporedbe izražen je kao postotak prometa proizvođača iz Unije u uzorku tijekom razdoblja ispitnog postupka. Dobivena je marža sniženja cijena od 5,8 % i 13,4 % za indijske proizvođače izvoznike te 12,4 % za indonezijskog proizvođača izvoznika.

(969) Nakon konačne objave konzorcij uvoznika i distributera te jedan nepovezani uvoznik zatražili su od Komisije da objavi podatke i kriterije upotrijebljene za određivanje uvoznih cijena predmetnog proizvoda i izračun marže sniženja cijena.

(970) Cijene uvoza iz predmetnih zemalja, kako su prethodno navedene u tablici 6., temelje se na podacima Eurostata. Te su informacije javno dostupne. Kako je prethodno objašnjeno u uvodnim izjavama 966. i 967., marža sniženja cijena temeljila se na usporedbi prodajnih cijena proizvođača iz Unije u uzorku koje su naplaćene nepovezanim kupcima na tržištu Unije i odgovarajućih cijena proizvođača izvoznika u uzorku naplaćenih prvom nezavisnom kupcu na tržištu Unije, raščlanjenih prema vrsti proizvoda i prilagođenih tako da budu po jednakim uvjetima prodaje. Budući da su detaljne prodajne cijene pojedinačnih društava po definiciji poslovne tajne, dostavljene su samo predmetnim društvima u odgovarajućim objavama.

5.4. **Gospodarsko stanje industrije Unije**

5.4.1. *Opće napomene*

(971) U skladu s člankom 8. stavkom 4. osnovne uredbe ispitivanje utjecaja subvencioniranog uvoza na industriju Unije uključivalo je procjenu svih gospodarskih pokazatelja koji su utjecali na stanje industrije Unije tijekom razmatranog razdoblja.

(972) Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 25., odabir uzorka proveden je radi utvrđivanja moguće štete koju je pretrpjela industrija Unije.

(973) Za utvrđivanje štete Komisija je razlikovala makroekonomske i mikroekonomske pokazatelje štete. Komisija je ocijenila makroekonomske pokazatelje na temelju podataka iz provjerenog odgovora Eurofera na upitnik koji se odnosio na sve proizvođače iz Unije i koji je, kad je to bilo nužno, provjeren usporedbom s odgovorima na upitnik proizvođača iz Unije u uzorku. Komisija je ocijenila mikroekonomske pokazatelje na temelju podataka iz unakrsno provjerenih odgovora na upitnik koje su dostavili proizvođači iz Unije u uzorku. Utvrđeno je da su oba skupa podataka reprezentativna za gospodarsko stanje industrije Unije.

(974) Makroekonomski su pokazatelji sljedeći: proizvodnja, proizvodni kapacitet, iskorištenost kapaciteta, obujam prodaje, tržišni udio, rast, zaposlenost, produktivnost, visina subvencije i oporavak od prethodnih nepoštenih trgovinskih praksi.

(975) Mikroekonomski su pokazatelji sljedeći: prosječne jedinične cijene, jedinični trošak, troškovi rada, zalihe, profitabilnost, novčani tok, ulaganja i povrat ulaganja.

5.4.2. *Makroekonomski pokazatelji*

Proizvodnja, proizvodni kapacitet i iskorištenost kapaciteta

(976) Ukupna proizvodnja u Uniji, proizvodni kapacitet i iskorištenost kapaciteta u razmatranom razdoblju kretali su se kako slijedi:

Tablica 7.

Proizvodnja, proizvodni kapacitet i iskorištenost kapaciteta

	2017.	2018.	2019.	RIP
Ukupna proizvodnja u Uniji (u tonama)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Indeks	*100*	*98*	*91*	*84*
Proizvodni kapacitet (u tonama)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Indeks	*100*	*103*	*103*	*104*
Iskorištenost kapaciteta	84 %	81 %	75 %	68 %
Indeks	*100*	*96*	*89*	*81*

Izvor: makroekonomski upitnik Eurofera, upitnici proizvođača iz Unije u uzorku

(977) Nakon konačne objave konzorcij distributera i uvoznika te jedan nepovezani uvoznik zatražili su od Komisije da objasni na temelju kojih je podataka utvrdila brojke u tablici 7. te su tvrdili da smanjenje iskorištenosti kapaciteta nije povezano s uvozom iz Indije i Indonezije jer je smanjenje bilo veće od povećanja uvoza iz predmetnih zemalja.

(978) Podaci iz tablice 7. temelje se na unakrsno provjerenim odgovorima na upitnik proizvođača iz Unije u uzorku i, kad je riječ o ostalim proizvođačima iz Unije, na provjerenom makroekonomskom upitniku Eurofera. Eurofer je dostavio podatke koje je prikupio od svojih članova i razumne procjene za preostale proizvođače.

(979) Smanjenje proizvodnje doista je bilo veće od povećanja uvoza iz predmetnih zemalja. To je posljedica smanjenja potrošnje, kako je prikazano u tablici 4. Kako je navedeno u odjeljku 6.2.3., Komisija je zaključila da to smanjenje potrošnje nije prekinulo uzročno-posljedičnu vezu između subvencioniranog uvoza iz Indije i Indonezije i materijalne štete koju je pretrpjela industrija Unije.

(980) Konzorcij distributera i uvoznika te jedan nepovezani uvoznik zatražili su da se objavi količina koju su proizvođači iz Unije uvezli iz predmetnih zemalja. Podaci dostupni Komisiji pokazali su da proizvođači iz Unije u uzorku nisu preprodali ni dodatno preradili uvoz iz predmetnih zemalja.

(981) Obujam proizvodnje industrije Unije naglo se smanjio za 16 % u razmatranom razdoblju. Prijavljeni brojčani podaci o kapacitetu odnose se na stvarni kapacitet, što znači da su prilagodbe, koje se smatraju standardom u toj industriji, uzete u obzir za vrijeme potrebno za pripremu strojeva, održavanje, usporavanje proizvodnje i druge uobičajene prekide rada. Nakon uvođenja antidampinških mjera na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika iz Narodne Republike Kine („NRK") i Tajvana 2015. ([222]), neki su proizvođači iz Unije započeli s modernizacijom svojih proizvodnih kapaciteta. Ta modernizacija dovela je do neznatnog povećanja proizvodnih kapaciteta od 4 % u razmatranom razdoblju.

(982) Kao rezultat smanjene proizvodnje i neznatno povećanog kapaciteta, iskorištenost kapaciteta smanjila se za 19 % u razmatranom razdoblju i pala je na razinu ispod 70 % tijekom RIP-a.

Obujam prodaje i tržišni udio

(983) Obujam prodaje industrije Unije i tržišni udio u razmatranom razdoblju kretali su se kako slijedi:

Tablica 8.

Obujam prodaje i tržišni udio

	2017.	2018.	2019.	RIP
Obujam prodaje industrije Unije (u tonama)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Indeks	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/1429 od 26. kolovoza 2015. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL L 224, 27.8.2015., str. 10.).

Tržišni udio	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Indeks	*100*	*103*	*104*	*103*

Izvor: Eurofer i Eurostat

(984) Obujam prodaje industrije Unije smanjio se za 15 % u predmetnom razdoblju.

(985) Međutim, industrija Unije u razmatranom je razdoblju uspjela zadržati i čak malo povećati svoj tržišni udio za 2,1 postotni bod jer je pad potrošnje bio čak i veći od pada obujma prodaje industrije Unije zato što je prodaja u Uniji djelomično zamijenila uvoz iz ostalih zemalja u odnosu na predmetne zemlje.

(986) Nakon konačne objave konzorcij uvoznika i distributera te jedan nepovezani uvoznik tvrdili su da povećanje tržišnog udjela industrije Unije upućuje na nepostojanje štete i da povećanje tržišnog udjela predmetnih zemalja nije negativno utjecalo na tržišni udio industrije Unije. Tvrdili su da je Komisija trebala dostaviti druge pozitivne dokaze o šteti u pogledu ostalih pokazatelja štete.

(987) Kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 963., blago povećanje tržišnog udjela industrije Unije tijekom razmatranog razdoblja nije promijenilo činjenicu da je došlo do porasta subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja od oko 55 % i da je prouzročio materijalnu štetu industriji Unije. Kako je navedeno u uvodnim izjavama 1006. i 1007., i ostali pokazatelji štete ukazivali su na pozitivne dokaze da je industrija Unije pretrpjela materijalnu štetu u razdoblju ispitnog postupka. Stoga se ta tvrdnja morala odbaciti.

Rast

(988) Prethodno navedeni iznosi koji se odnose na proizvodnju i obujam prodaje pokazali su jasno silazno kretanje u razmatranom razdoblju i nemogućnost rasta industrije Unije u apsolutnim vrijednostima. Malen rast u odnosu na potrošnju bio je moguć samo zato što je industrija Unije odlučila odgovoriti na pritisak subvencioniranog uvoza na cijenu snižavanjem svojih prodajnih cijena.

Zaposlenost i produktivnost

(989) Zaposlenost i produktivnost u razmatranom razdoblju kretale su se kako slijedi:

Tablica 9.

Zaposlenost i produktivnost

	2017.	2018.	2019.	RIP
Broj zaposlenika	13 411	13 495	13 968	13 660
Indeks	*100*	*101*	*104*	*102*
Produktivnost (u tonama po osoblju)	277	270	242	228
Indeks	*100*	*98*	*88*	*82*

Izvor: Eurofer

(990) Razina zaposlenosti u industriji Unije koja se odnosi na proizvodnju hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika povećala se za 4 % od 2017. do 2019. te se smanjila za 2 postotna boda od 2019. do RIP-a, što je dovelo do povećanja od 2 % u razmatranom razdoblju. S obzirom na naglo smanjenje proizvodnje, produktivnost radne snage industrije Unije, izmjerena u tonama godišnje proizvodnje po zaposleniku (u ekvivalentu punog radnog vremena), smanjila se za znatnih 18 % u razmatranom razdoblju.

Visina subvencijske marže i oporavak od prethodnih nepoštenih trgovinskih praksi

(991) Sve subvencijske marže, osim subvencijske marže društva Jindal (Indonesia) kako je prethodno navedeno, bile su znatno iznad razine *de minimis*. Utjecaj tih subvencijskih marži na industriju Unije nije zanemariv s obzirom na obujam i cijene proizvoda uvezenih iz predmetnih zemalja.

(992) Osim što je proveden zasebni antidampinški ispitni postupak o hladnovaljanim plosnatim proizvodima od nehrđajućeg čelika iz predmetnih zemalja ([223]), uvoz tih proizvoda već je bio podvrgnut ranijem antidampinškom ispitnom postupku. Komisija je utvrdila da je na stanje u industriji Unije 2013. znatno utjecao dampinški uvoz iz NRK-a i Tajvana, što je dovelo do uvođenja konačnih antidampinških mjera na uvoz iz tih zemalja u listopadu 2015. ([224]) Te antidampinške mjere produljene su u rujnu 2021. ([225]) Stoga nije vjerojatno da su nepoštene trgovinske prakse tijekom razmatranog razdoblja znatnije utjecale na stanje industrije Unije.

5.4.3. *Mikroekonomski pokazatelji*

Cijene i čimbenici koji utječu na cijene

(993) Ponderirane prosječne jedinične prodajne cijene proizvođača iz Unije u uzorku prema nepovezanim kupcima u Uniji u razmatranom razdoblju kretale su se kako slijedi:

Tablica 10.

Prodajne cijene u Uniji

	2017.	2018.	2019.	RIP
Prosječna jedinična prodajna cijena (EUR/tona)	2 252	2 312	2 206	2 175
Indeks	*100*	*103*	*98*	*97*
Jedinični trošak proizvodnje (EUR/tona)	1 958	2 064	2 019	2 013
Indeks	*100*	*105*	*103*	*103*

Izvor: proizvođači iz Unije u uzorku

(994) Nakon što su se prosječne jedinične prodajne cijene malo povećale za 3 % od 2017. do 2018., smanjile su se za 6 % od 2018. do RIP-a, što je dovelo do pada od 3 % u razmatranom razdoblju. U istom su se razdoblju troškovi proizvodnje istodobno povećali za 5 %, nakon čega su se stabilizirali na razinu troškova koja je bila 3 % veća nego na početku razmatranog razdoblja. Kretanje troškova uvelike je potaknuto znatnim poskupljenjem sirovina kao što su nikal i ferokrom. Budući da je zbog subvencioniranog uvoza spriječen rast cijena, industrija Unije to povećanje troškova nije uspjela prenijeti na svoje prodajne cijene i čak ih je bila prisiljena smanjiti.

([223]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/2012 od 17. studenoga 2021. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Indije i Indonezije (SL L 410, 18.11.2021., str. 410.).

([224]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/1429 od 26. kolovoza 2015. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL L 224, 27.8.2015., str. 10.).

([225]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/1483 od 15. rujna 2021. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana nakon revizije zbog predstojećeg isteka mjera u skladu s člankom 11. stavkom 2. Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 327, 16.9.2021., str. 1.).

Troškovi rada

(995) Prosječni troškovi rada proizvođača iz Unije u uzorku u razmatranom razdoblju kretali su se kako slijedi:

Tablica 11.

Prosječni troškovi rada po zaposleniku

	2017.	2018.	2019.	RIP
Prosječni troškovi rada po EPRV-u (EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Indeks	*100*	*98*	*99*	*97*

Izvor: proizvođači iz Unije u uzorku

(996) Prosječni troškovi rada po zaposleniku proizvođača iz Unije u uzorku pali su za 3 % u razmatranom razdoblju. To pokazuje da su proizvođači iz Unije kao reakciju na pogoršanje tržišnih okolnosti uspjeli smanjiti troškove rada u pokušaju ograničenja štete.

Zalihe

(997) Razine zaliha proizvođača iz Unije u uzorku u razmatranom razdoblju kretale su se kako slijedi:

Tablica 12.

Zalihe

	2017.	2018.	2019.	RIP
Završne zalihe (u tonama)	125 626	148 777	125 480	98 835
Indeks	*100*	*118*	*100*	*79*
Završne zalihe kao postotak proizvodnje	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Indeks	*100*	*118*	*110*	*93*

Izvor: proizvođači iz Unije u uzorku

(998) U razmatranom razdoblju razina završnih zaliha smanjila se za 21 %. To je kretanje bilo popraćeno smanjenjem obujma proizvodnje. Većinu vrsta istovjetnog proizvoda proizvodi industrija Unije na temelju posebnih narudžbi korisnika. Stoga se zalihe ne mogu smatrati važnim pokazateljem štete za ovu industriju. To je potvrđeno i analizom kretanja završnih zaliha, izraženih kao postotak proizvodnje. Kao što je prethodno navedeno, taj se pokazatelj u razmatranom razdoblju kretao u rasponu od 5 % do 7 % obujma proizvodnje proizvođača iz Unije u uzorku.

5.4.3.1. Profitabilnost, novčani tok, ulaganja i povrat ulaganja te sposobnost prikupljanja kapitala

Tablica 13.

Profitabilnost, novčani tok, ulaganja, povrat ulaganja

	2017.	2018.	2019.	RIP
Profitabilnost prodaje u Uniji nepovezanim kupcima (% prodajnog prometa)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

Indeks	*100*	*79*	*19*	*6*
Novčani tok (EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Indeks	*100*	*71*	*61*	*48*
Ulaganja (EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Indeks	*100*	*100*	*87*	*87*
Povrat ulaganja	20 %	15 %	6 %	4 %
Indeks	*100*	75	31	20

Izvor: proizvođači iz Unije u uzorku

(999) Komisija je utvrdila profitabilnost proizvođača iz Unije u uzorku iskazivanjem neto dobiti prije oporezivanja od prodaje istovjetnog proizvoda nepovezanim kupcima u Uniji kao postotak prometa od te prodaje.

(1000) Ukupna profitabilnost pala je sa 7,6 % u 2017. na 0,4 % tijekom RIP-a. Kao što je navedeno u odjeljku 5.3.3., taj se pad podudarao s povećanjem obujma uvoza iz predmetnih zemalja i njihovih tržišnih udjela s cijenama nižima od cijena industrije Unije.

(1001) Svi ostali financijski pokazatelji, tj. novčani tok, ulaganja i prinos na imovinu, očito su slijedili isto silazno kretanje.

(1002) Neto novčani tok sposobnost je proizvođača iz Unije da samostalno financiraju svoje aktivnosti. Novčani tok kontinuirano se smanjivao tijekom razmatranog razdoblja, što je dovelo do smanjenja od 52 % tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(1003) Ulaganja su neto knjigovodstvena vrijednost imovine. Bila su stabilna od 2017. do 2018., no može se primijetiti nagli pad od 13 postotnih bodova od 2018. do 2019. Povrat ulaganja označava dobit izraženu kao postotak neto knjigovodstvene vrijednosti ulaganja, što odražava razinu amortizacije imovine. Tijekom razmatranog razdoblja zabilježen je kontinuiran i znatan pad od 80 %.

(1004) Loši financijski rezultati industrije Unije od 2017. do razdoblja ispitnog postupka ograničili su njezinu sposobnost prikupljanja kapitala. Industrija Unije kapitalno je intenzivna i karakteriziraju je znatna ulaganja. Povrat ulaganja tijekom razmatranog razdoblja nije dovoljan za pokrivanje takvih znatnih ulaganja.

5.5. **Zaključak o šteti**

(1005) Ispitni postupak upućuje na zaključak da je industrija Unije na pritiske subvencioniranog uvoza iz Indije i Indonezije na cijene mogla odgovoriti samo snižavanjem svojih prodajnih cijena kako bi zadržala (pa čak i malo povećala) svoj tržišni udio u razmatranom razdoblju. Učinak subvencioniranog uvoza uzrokovao je u smislu članka 8. stavka 2. osnovne uredbe sprečavanje rasta cijena na tržištu Unije u razdoblju ispitnog postupka. Cijene industrije Unije smanjile su se za 3 % tijekom razmatranog razdoblja, dok bi se u uvjetima poštenog tržišnog natjecanja očekivalo njihovo povećanje u omjeru usporedivim s rastom troškova proizvodnje, koji su porasli za 3 %.

(1006) Potrošnja u Uniji u razmatranom se razdoblju znatno smanjila, a i obujam prodaje i obujam proizvodnje industrije Unije slijedili su taj trend. Proizvodni kapacitet neznatno se povećao zbog pozitivnih izgleda za industriju Unije nakon uvođenja antidampinških mjera protiv uvoza proizvoda iz ispitnog postupka podrijetlom iz NRK-a i Tajvana 2015.

(1007) Međutim, proizvođači iz Unije zabilježili su naglo smanjenje produktivnosti i iskorištenosti kapaciteta u razmatranom razdoblju. Ti sve lošiji rezultati donekle se mogu objasniti malim povećanjem zaposlenosti i kapaciteta te su uglavnom uzrokovani smanjenjem potrošnje u Uniji i istodobnim povećanjem uvoza iz predmetnih zemalja.

(1008) Međutim, financijski pokazatelji proizvođača iz Unije u potpunosti upućuju na pretrpljenu štetu. Industrija Unije zabilježila je povećanje troškova proizvodnje u razmatranom razdoblju, što je, uz smanjenje prodajnih cijena, dovelo do pada profitabilnosti sa 7,6 % u 2017. na 0,4 % tijekom RIP-a. Sličan negativan razvoj može se vidjeti u odnosu na ostale financijske pokazatelje: ulaganja (–13 %), povrat ulaganja (–80 %) i novčani tok (–52 %).

(1009) Na temelju prethodno navedenog Komisija je zaključila da je industrija Unije pretrpjela materijalnu štetu u smislu članka 8. stavka 5. osnovne uredbe.

(1010) Informacije koje su Komisiji bile dostupne nakon razdoblja ispitnog postupka dodatno su potvrdile taj zaključak. Na temelju analize podataka koje je industrija Unije spontano dostavila i koji obuhvaćaju posljednja dva tromjesečja 2020., Komisija je primijetila sljedeća kretanja: povećanje proizvodnje, kapaciteta, iskorištenosti kapaciteta i prodaje bilo je neznatno; cijene su i dalje znatno padale bez odgovarajućeg smanjenja troškova proizvodnje; profitabilnost proizvođača iz Unije u uzorku dodatno se smanjila te je postala negativna, a podaci o novčanom toku, neto ulaganjima i povratu ulaganja ukazivali su na daljnji negativan trend u usporedbi s razmatranim razdobljem, kao i podaci o zaposlenosti; tržišni udio industrije Unije neznatno se povećao, kao i tržišni udjeli uvoza iz predmetnih zemalja.

(1011) Nakon konačne objave konzorcij uvoznika i distributera te jedan nepovezani uvoznik tvrdili su da su društva koja su podnijela pritužbu zabilježila povećanje dobiti nakon razdoblja ispitnog postupka. Iako kretanja nakon razdoblja ispitnog postupka nisu izravno relevantna, kako je prikazano u Prilogu 1. ovoj Uredbi, proizvođači iz Unije u uzorku počeli su ostvarivati gubitke u drugoj polovini 2020., suprotno tvrdnjama konzorcija i nepovezanog uvoznika. Stoga je Komisija morala odbaciti tu tvrdnju.

6. **UZROČNOST**

(1012) Komisija je u skladu s člankom 8. stavkom 5. osnovne uredbe ispitala je li zbog subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja industrija Unije pretrpjela materijalnu štetu. Komisija je u skladu s člankom 8. stavkom 6. osnovne uredbe ispitala i postoje li drugi poznati čimbenici koji su istodobno mogli uzrokovati štetu industriji Unije. Komisija je osigurala da se subvencioniranom uvozu ne pripisuje druga moguća šteta prouzročena čimbenicima koji nisu subvencionirani uvoz iz predmetnih zemalja. Ti su čimbenici sljedeći: uvoz iz trećih zemalja, smanjenje potrošnje, izvozni rezultati industrije Unije, povećanje troškova sirovina i praksa industrije Unije u pogledu konkurentnih cijena.

6.1. **Učinci subvencioniranog uvoza**

(1013) Uvoz iz predmetnih zemalja u razmatranom se razdoblju povećao za više od 50 %, a njihov se tržišni udio gotovo udvostručio. To povećanje tržišnog udjela bilo je na štetu uvoza iz trećih zemalja. Međutim, subvencionirani uvoz po niskim cijenama iz predmetnih zemalja stvorio je pritisak na cijene industrije Unije. Cijene uvoza iz Indije i Indonezije u razmatranom su razdoblju bile za 5 % do 19 % niže od cijena industrije Unije. Zbog tih uvoznih cijena proizvođači iz Unije ne samo da se nisu mogli svojim cijenama prilagoditi povećanju troška sirovina nego su čak bili prisiljeni smanjiti svoje prodajne cijene kako bi zadržali tržišni udio.

(1014) Kao rezultat toga, profitabilnost proizvođača iz Unije je s relativno visoke razine 2017. pala na gotovo nulu tijekom RIP-a, što je imalo daljnji nepovoljan učinak na sve financijske pokazatelje predmetnih društava.

(1015) Stoga postoji čvrsta uzročno-posljedična veza između subvencioniranog uvoza iz Indije i Indonezije i štete koju je pretrpjela industrija Unije.

6.2. **Učinci drugih čimbenika**

(1016) Nakon konačne objave konzorcij uvoznika i distributera i jedan nepovezani uvoznik tvrdili su da se financijski pokazatelji industrije Unije nisu pogoršali zbog dampinškog uvoza, nego zbog posljedica pandemije bolesti COVID-19.

(1017) Komisija je utvrdila da su cijene uvoza iz predmetnih zemalja znatno utjecale na cijene industrije Unije i njezine financijske pokazatelje. Kako je utvrđeno u uvodnoj izjavi 965., prosječne cijene uvoza iz obiju predmetnih zemalja bile su dosljedno niže od cijena proizvođača iz Unije tijekom cijelog razmatranog razdoblja, prije pandemije bolesti COVID-19. Pandemija je mogla utjecati na potrošnju na tržištu Unije, ali se taj učinak mogao ostvariti tek u posljednjem tromjesečju razdoblja ispitnog postupka (travanj – lipanj 2020.), dok je znatno smanjenje potrošnje zabilježeno već 2019.

(1018) Nadalje, Komisija je smanjenje potrošnje (neovisno o tome je li djelomično povezano s pandemijom bolesti COVID-19) analizirala u uvodnim izjavama 1028. i 1029. kao mogući drugi čimbenik koji je mogao prouzročiti štetu te je zaključila da ono ne umanjuje uzročno-posljedičnu vezu između subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja i materijalne štete koju je pretrpjela industrija Unije.

6.2.1. *Nesubvencionirani uvoz iz Indonezije*

(1019) Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 933., utvrđeno je da je subvencioniranje jednog od indonezijskih proizvođača izvoznika u uzorku, društva Jindal Indonesia, bilo *de minimis*.

(1020) Obujam i cijena tog uvoza iz Indonezije tijekom razmatranog razdoblja kretali su se kako slijedi:

Tablica 14.

		2017.	2018.	2019.	RIP
Indonezija	Obujam (u tonama)	[20 000–21 000]	[22 000–23 000]	[21 000–22 000]	[19 000– 20 000]
	Indeks	*100*	*[109–111]*	*[107–109]*	*[97–98]*
	Tržišni udio	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Indeks	*100*	*[113–118]*	*[118–123]*	*[113–118]*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	[2 200–2 300]	[2 100–2 200]	[2 000–2 100]	[2 000–2 100]
	Indeks	*100*	*[95–99]*	*[90–94]*	*[90–94]*

(1021) Nesubvencionirani uvoz iz Indonezije u razmatranom razdoblju porastao je 2018. i 2019., ali je u razdoblju ispitnog postupka bio neznatno niži nego 2017. Tržišni udio tog uvoza bio je vrlo ograničen tijekom razmatranog razdoblja i nije iznosio više od 0,65 %. Prodajna cijena tog uvoza bila je viša u odnosu na subvencionirani uvoz iz Indonezije.

(1022) Iako su cijene uvoza društva Jindal Indonesia bile niže od cijena industrije Unije, prodaja tog društva u Uniji neznatno se smanjivala tijekom razmatranog razdoblja i ostala je niska. Stoga šteta uzrokovana tim uvozom nije umanjila uzročno-posljedičnu vezu između subvencioniranog uvoza i materijalne štete koju je pretrpjela industrija Unije.

6.2.2. *Uvoz iz trećih zemalja*

(1023) Obujam i cijene uvoza iz ostalih trećih zemalja tijekom razmatranog razdoblja kretao se kako slijedi:

Tablica 15.

Zemlja		2017.	2018.	2019.	RIP
Tajvan	Obujam (u tonama)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Indeks	*100*	*112*	*93*	*83*
	Tržišni udio	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Indeks	*100*	*116*	*105*	*100*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Indeks	*100*	*105*	*101*	*99*
Republika Koreja	Obujam (u tonama)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Indeks	*100*	*112*	*109*	*112*
	Tržišni udio	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Indeks	*100*	*117*	*123*	*135*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Indeks	*100*	*105*	*100*	*100*
Južna Afrika	Obujam (u tonama)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Indeks	*100*	*91*	*96*	*83*
	Tržišni udio	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Indeks	*100*	*94*	*108*	*100*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Indeks	*100*	*100*	*91*	*89*
Ostale treće zemlje	Obujam (u tonama)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Indeks	*100*	*66*	*52*	*47*
	Tržišni udio	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Indeks	*100*	*69*	*58*	*57*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Indeks	*100*	*114*	*113*	*117*

Ukupno iz svih trećih zemalja osim predmetnih zemalja	Obujam (u tonama)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Indeks	*100*	*84*	*73*	*67*
	Tržišni udio	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Indeks	*100*	*88*	*82*	*81*
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Indeks	*100*	*107*	*103*	*104*

Izvor: Eurostat

(1024) U razmatranom razdoblju uvoz iz trećih zemalja znatno se smanjio u smislu apsolutnog obujma (za 33 %) i tržišnog udjela (s 26 % u 2017. na 21 % tijekom RIP-a).

(1025) Kad je riječ o pojedinačnim zemljama, u razmatranom se razdoblju povećao samo uvoz iz Koreje, što je dovelo do malog povećanja njezina tržišnog udjela (s 3,8 % na 5,1 %). Iako su cijene korejskog uvoza niže od cijena predmetnih zemalja, na njih bi mogle utjecati transferne cijene, nastale kao rezultat odnosa između korejskog proizvođača nehrđajućeg čelika Samsung STS i proizvođača hladnovaljanih proizvoda iz EU-a, Otelinoxa u Rumunjskoj. Nije moguće zaključiti jesu li cijene tog uvoza bile niže od cijena industrije Unije, među ostalim i s obzirom na nepoznate vrste proizvoda iz tog uvoza.

(1026) Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 991., uvoz iz Tajvana trenutačno podliježe antidampinškoj pristojbi od 6,8 % ([226]), a uvoz iz NRK-a pristojbi od 24,4 % do 25,3 %.

(1027) Uvoz iz NRK-a bio je vrlo malen u razmatranom razdoblju. Uvoz iz Tajvana povećao se za 12 % od 2017. do 2018., ali se od 2018. do RIP-a smanjio za 26 % i tijekom razmatranog razdoblja zadržao je tržišni udio od oko 5 %. Prosječna cijena uvoza iz Tajvana bila je ispod prosječnih cijena uvoza iz predmetnih zemalja. Budući da proizvođači iz Tajvana nisu surađivali s Komisijom u okviru revizije zbog predstojećeg isteka mjera koja je završena u rujnu 2021., Komisija nije imala dodatne pojedinosti o tajvanskim uvoznim cijenama. Stoga se ne može isključiti da je taj uvoz nanio dodatnu štetu industriji Unije. Međutim, čak i ako je uvoz iz Tajvana pridonio šteti nanesenoj industriji Unije, smanjio se za 17 % tijekom razmatranog razdoblja i stoga nije mogao biti uzrok rastućih negativnih kretanja utvrđenih u analizi štete.

(1028) Komisija je stoga zaključila da uvoz iz drugih zemalja ne umanjuje uzročno-posljedičnu vezu između subvencioniranog indijskog i indonezijskog uvoza i materijalne štete koju su pretrpjeli proizvođači iz Unije.

6.2.3. *Smanjenje potrošnje*

(1029) Znatno smanjenje potrošnje u razmatranom razdoblju imalo je nepovoljan učinak na neke od pokazatelja štete, posebno na prodaju i obujam proizvodnje. Međutim, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 1004., industrija Unije trpjela je štetu u pogledu cijena, a ne obujma. Unatoč sve manjem tržištu, proizvođači iz Unije uspjeli su neznatno povećati svoj tržišni udio intenzivnim cjenovnim natjecanjem sa subvencioniranim uvozom po nepoštenim cijenama, što je dovelo do pogoršanja profitabilnosti i drugih financijskih pokazatelja industrije Unije kao što su novčani tok, ulaganja i povrat ulaganja.

([226]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/1483 od 13. rujna 2021. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana nakon revizije zbog predstojećeg isteka mjera u skladu s člankom 11. stavkom 2. Uredbe (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 327, 16.9.2021., str. 1.). Uvedena je antidampinška pristojba od 0 % za jedno društvo, Cia Far Industrial Factory Co., Ltd.

(1030) Stoga je Komisija zaključila da smanjenje potrošnje nije umanjilo uzročno-posljedičnu vezu između subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja i materijalne štete koju je pretrpjela industrija Unije.

6.2.4. *Izvozni rezultati industrije Unije*

(1031) Obujam i cijena izvoza industrije Unije u razmatranom su se razdoblju kretali kako slijedi:

Tablica 16.

	2017.	2018.	2019.	RIP
Obujam izvoza (u tonama)	450 587	450 687	410 840	374 378
Indeks	*100*	*100*	*91*	*83*
Prosječna cijena (EUR/tona)	2 369	2 524	2 428	2 394
Indeks	*100*	*107*	*102*	*101*

Izvor: proizvođači iz Unije u uzorku, Eurofer

(1032) Izvozna prodaja proizvođača iz Unije smanjila se za 17 % u razmatranom razdoblju, što je uglavnom uzrokovano mjerama koje su Sjedinjene Američke Države uvele na proizvod iz ispitnog postupka i povećanim tržišnim natjecanjem na trećim tržištima s kineskom prodajom i prodajom iz predmetnih zemalja. Međutim, izvezeni obujam bio je ograničen u usporedbi s ukupnim obujmom prodaje u Uniji – činio je oko 13 % ukupnog obujma prodaje u Uniji, a prosječna cijena izvozne prodaje u razmatranom razdoblju bila je stalno viša od cijena na tržištu Unije.

(1033) Komisija je na temelju toga zaključila da je učinak izvoznih rezultata industrije Unije na pretrpljenu štetu, ako uopće postoji, neznatan.

6.2.5. *Učinak cijena sirovina*

(1034) Jedan nepovezani uvoznik ukazao je na problem povećanja troškova sirovina (nikal, ferokrom) kao razlog štetnog stanja industrije Unije.

(1035) Porast cijena sirovina sam po sebi nije izvor štete jer ga obično prati naknadno povećanje prodajnih cijena. Međutim, smanjenje profitabilnosti proizvođača iz Unije i svih njihovih financijskih pokazatelja nije samo odraz sve većih troškova proizvodnje. Uvozom po niskim cijenama spriječio se rast cijena na tržištu Unije i ne samo da zbog toga proizvođači iz Unije nisu mogli povećati cijene kako bi pokrili povećanje troškova već su morali i sniziti cijene kako bi izbjegli neposredni gubitak tržišnog udjela. To je dovelo do naglog smanjenja njihove profitabilnosti, koje se nastavilo i tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(1036) Na toj se osnovi zaključuje da povećanje cijena određenih sirovina kao takvo nije nanijelo štetu industriji Unije.

6.2.6. *Ponašanje proizvođača iz Unije pri određivanju cijena*

(1037) Nepovezani uvoznik tvrdio je da su unutarnje tržišno natjecanje i ponašanje proizvođača iz Unije u pogledu cijena uzrokovali njihovo pogoršano financijsko stanje.

(1038) Međutim, ispitni postupak nije potvrdio tu tvrdnju. Uvoz iz predmetnih zemalja dosljedno se prodavao po cijenama nižima od cijena industrije Unije, pa je glavni razlog zbog kojeg proizvođači iz Unije ne mogu podići cijene i pokriti sve veće troškove pritisak subvencioniranog uvoza na cijene. Stoga je ta tvrdnja odbačena.

6.3. **Zaključak o uzročnosti**

(1039) Utvrđena je uzročno-posljedična veza između subvencioniranog uvoza iz Indije i Indonezije te štete koju je pretrpjela industrija Unije. Povećanje obujma subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja i pogoršanje rezultata Unije u razmatranom razdoblju vremenski su se podudarali. Industrija Unije nije imala drugog izbora nego slijediti razinu cijena koja je određena subvencioniranim uvozom kako bi izbjegla gubitak tržišnog udjela. To je dovelo do stanja u kojem je industrija Unije ostvarila neodrživu razinu dobiti.

(1040) Komisija je utvrdila da su ostali čimbenici koji su mogli utjecati na stanje industrije Unije sljedeći: nesubvencionirani uvoz iz Indonezije, uvoz iz trećih zemalja, smanjenje potrošnje i izvozni rezultati industrije Unije.

(1041) Komisija je učinke svih poznatih čimbenika na stanje industrije Unije razlikovala i razdvojila od štetnih učinaka subvencioniranog uvoza. Učinak nesubvencioniranog uvoza iz Indonezije i iz trećih zemalja, smanjenja potrošnje i izvoznih rezultata industrije Unije na negativan razvoj industrije Unije, posebno u smislu profitabilnosti i financijskih pokazatelja, bio je samo ograničen.

(1042) S obzirom na prethodna razmatranja, Komisija je utvrdila uzročno-posljedičnu vezu između štete koju je pretrpjela industrija Unije i subvencioniranog uvoza iz predmetnih zemalja. Subvencionirani uvoz iz predmetnih zemalja imao je presudan učinak na materijalnu štetu koju je pretrpjela industrija Unije. Ostali čimbenici nisu umanjili uzročno-posljedičnu vezu ni pojedinačno ni zajednički.

(1043) Kako je prikazano u Prilogu 1., kretanja u drugoj polovini 2020. potvrdila su tu analizu. Tržišni udjeli uvoza iz predmetnih zemalja nastavili su se povećavati, čemu su doprinijele cijene koje su dodatno znatno pale i koje su kontinuirano bile niže od cijena industrije Unije i sprečavale rast cijena na tržištu Unije. S druge strane, nijedan drugi čimbenik ne umanjuje uzročno-posljedičnu vezu. Potrošnja se i dalje smanjivala, a šteta u pogledu cijena se nastavila. Uvoz iz ostalih trećih zemalja i dalje se smanjivao i dodatno gubio tržišne udjele, a nije bilo naznaka da se situacija s uvozom društva Jindal (Indonesia) promijenila. Izvoz industrije Unije tek je neznatno porastao. Zaključno, ostali čimbenici nisu umanjili uzročno-posljedičnu vezu u drugoj polovini 2020., ni pojedinačno ni zajednički.

7. **INTERES UNIJE**

(1044) U skladu s člankom 31. osnovne uredbe Komisija je ispitala može li jasno zaključiti da u ovom slučaju donošenje mjera nije u interesu Unije, iako je utvrđeno štetno subvencioniranje. Pri utvrđivanju interesa Unije u obzir su uzeti interesi svih raznih uključenih strana, uključujući interese industrije Unije, uvoznika i korisnika.

7.1. **Interes industrije Unije**

(1045) Industrija Unije sastoji se od 13 proizvođača koji se nalaze u nekoliko država članica i u njoj je izravno zaposleno 13 660 zaposlenika povezanih s proizvodom iz ispitnog postupka. Nijedan proizvođač iz Unije nije se protivio pokretanju ispitnog postupka. Kako je prikazano u odjeljku 5. u analizi pokazatelja štete, cjelokupna je industrija Unije zabilježila pogoršanje stanja i negativno je pogođena subvencioniranim uvozom.

(1046) Očekuje se da će se uvođenjem antisubvencijskih pristojbi ponovno uspostaviti uvjeti poštene trgovine na tržištu Unije, prekinuti sprečavanje rasta cijena i omogućiti industriji Unije da pokrije svoje sve veće troškove proizvodnje i poboljša svoje financijsko stanje unatoč izgubljenoj prodaji uslijed smanjenja tržišta. Posljedica toga bilo bi poboljšanje profitabilnosti industrije Unije prema razinama koje se smatraju potrebnima za tu kapitalno intenzivnu industriju. Industrija Unije pretrpjela je materijalnu štetu koja je prouzročena subvencioniranim uvozom iz predmetnih zemalja. Podsjeća se da se niz ključnih pokazatelja štete negativno kretao tijekom razmatranog razdoblja. Posebno su ozbiljno pogođeni pokazatelji koji se odnose na financijske rezultate proizvođača iz Unije. Stoga je važno da se cijene vrate na nesubvencioniranu razinu kako bi se svim proizvođačima omogućilo da na tržištu Unije posluju u uvjetima poštene trgovine.

(1047) Stoga se zaključuje da bi uvođenje antisubvencijskih pristojbi bilo u interesu industrije Unije jer bi se njima industriji Unije omogućio oporavak od učinaka utvrđenog štetnog subvencioniranja.

7.2. **Interes nepovezanih uvoznika i korisnika**

(1048) Javio se jedan nepovezani uvoznik. Nadalje, jedan proizvođač iz Unije koji je isto djelovao kao nepovezani uvoznik i krajnji korisnik dostavio je odgovore na upitnik.

(1049) Nepovezani uvoznik istaknuo je moguće negativne učinke antisubvencijskih mjera na tržišno natjecanje na tržištu Unije, koje bi dovele do nestašice u opskrbi, pogoršanja usluge, povećanja cijena i pogoršanja kvalitete materijala.

(1050) Bez obzira na potencijalne antisubvencijske mjere Komisija je zaključila da će u Uniji ostati zdrava razina tržišnog natjecanja s obzirom na to da postoji 13 proizvođača proizvoda iz ispitnog postupka iz Unije, od kojih neki ne sudjeluju u pritužbi. Nadalje, na tržištu je udio uvoza iz trećih zemalja i dalje veći od 20 %. Stoga vjerojatno neće doći do potencijalnih negativnih učinaka koje je uvoznik naveo.

(1051) Mjerama bi se uvoznicima omogućilo i da cijene prenesu na svoje kupce, pa se ne očekuje negativan učinak na profitabilnost uvoznika. Očekuje se da se ponuda proizvoda i kvaliteta usluga neće smanjiti – naprotiv, zaštita od subvencioniranog uvoza industriji Unije omogućuje nova ulaganja i poboljšanje njezine kvalitete.

(1052) Nakon konačne objave konzorcij distributera i uvoznika te jedan nepovezani uvoznik tvrdili su da Komisija nije uzela u obzir stanje na tržištu čelika nakon razdoblja ispitnog postupka i da su mjere povezane s pandemijom dovele do usporavanja aktivnosti vađenja, rafiniranja i prikupljanja otpada, povećanja cijena sirovina i nestašice sirovina. To je dovelo do toga da je Europa postala tržište s najvišom cijenom na svijetu za proizvode od nehrđajućeg čelika.

(1053) Nadalje su naveli da je uvoz iz trećih zemalja nužan za tržište Unije jer proizvođači iz Unije ne mogu zadovoljiti stvarnu potražnju na tržištu Unije, što uzrokuje znatne probleme u opskrbi čelikom.

(1054) Povećanje cijena sirovina utjecalo je na proizvodnju u cijelom svijetu pa tako i na industriju Unije i na uvoz. Nadalje, doista postoje izvori opskrbe hladnovaljanim plosnatim proizvodima od nehrđajućeg čelika u ostalim trećim zemljama, od kojih su najveće Tajvan i Koreja. Uvoz iz Tajvana i dalje ulazi u Uniju uz relativno niske antidampinške pristojbe. Koreja je u razmatranom razdoblju uspjela povećati svoj izvoz u Uniju u apsolutnom i relativnom smislu. Južna Afrika i dalje je prisutna na tržištu Unije unatoč navodnom nadzoru europskih društava nad njezinom proizvodnjom hladnovaljanih plosnatih proizvoda od nehrđajućeg čelika. Osim toga, kompenzacijske mjere uvedene za predmetne zemlje nisu usmjerene na zatvaranje tržišta Unije za predmetne zemlje, već na podizanje cijena na poštenu razinu. Stoga su se te tvrdnje morale odbaciti.

7.3. **Zaključak o interesu Unije**

(1055) Na temelju prethodno navedenog Komisija je zaključila da ne postoje uvjerljivi razlozi za zaključak da su kompenzacijske pristojbe bile takvog opsega da bi to navelo na zaključak da uvođenje mjera za uvoz proizvoda iz ispitnog postupka podrijetlom iz predmetnih zemalja nije u interesu Unije.

8. **KONAČNE KOMPENZACIJSKE MJERE**

(1056) S obzirom na zaključke donesene u pogledu subvencioniranja, štete, uzročnosti i interesa Unije te u skladu s člankom 15. osnovne uredbe, trebalo bi uvesti konačnu kompenzacijsku pristojbu.

8.1. **Razina konačnih kompenzacijskih mjera**

(1057) Člankom 15. stavkom 1. trećim podstavkom osnovne uredbe propisano je da konačna kompenzacijska pristojba ne smije prijeći utvrđeni iznos subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere.

(1058) Zatim se u članku 15. stavku 1. četvrtom podstavku navodi da „ako Komisija na osnovi svih podnesenih podataka može jasno zaključiti da nije u interesu Unije odrediti iznos mjera u skladu sa stavkom 1. trećim podstavkom, iznos kompenzacijske pristojbe niži je ako bi takva manja pristojba bila dostatna za uklanjanje štete nanesene industriji Unije".

(1059) Komisiji nisu podneseni takvi podaci pa će se razina kompenzacijskih mjera utvrditi u skladu s člankom 15. stavkom 1. trećim podstavkom.

(1060) Na temelju prethodno navedenog stope konačne kompenzacijske pristojbe, izražene na osnovi cijene CIF granica Unije, neocarinjeno, trebale bi iznositi kako slijedi:

Zemlja	Društvo	Konačna kompenzacijska pristojba
Indija	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Sva druga indijska društva	7,5 %
Indonezija	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Društvo izvan uzorka koje surađuje	13,5 %
	Sva druga indonezijska društva	21,4 %

(1061) Antisubvencijski ispitni postupak proveden je istodobno sa zasebnim antidampinškim ispitnim postupkom u vezi s istim predmetnim proizvodom podrijetlom iz Indije i Indonezije, u kojem je Komisija uvela antidampinške mjere na razini dampinške marže za proizvođače izvoznike u Indoneziji i za jednog proizvođača izvoznika u Indiji. Dampinška pristojba temeljila se na nižoj marži štete samo za društvo Chromeni. Komisija je osigurala da uvođenje kumulativne pristojbe koja odražava razinu subvencioniranja i ukupnu razinu dampinga ne dovede do dvostrukog prijeboja učinaka subvencioniranja („dvostruko računanje") u skladu s člankom 24. stavkom 1. osnovne uredbe.

(1062) U slučaju obje zemlje Komisija je razmotrila uključuju li neki programi subvencija i subvencije koje ovise o izvozu, čiji je učinak smanjenje izvoznih cijena, a time i povećanje dampinških marži, kako bi se odlučilo je li potrebno smanjiti dampinšku maržu za iznose subvencija utvrđene u pogledu subvencija koje ovise o izvozu u skladu s člankom 24. stavkom 1. osnovne uredbe.

(1063) S obzirom na to da je Komisija uvela kompenzacijske mjere za neke programe subvencija koje ovise o izvozu, u skladu s člankom 24. stavkom 1. osnovne uredbe i kako bi se izbjeglo dvostruko računanje, Komisija je prvo uvela konačnu kompenzacijsku pristojbu na razini utvrđenog konačnog iznosa subvencioniranja. Zatim je Komisija uvela preostalu konačnu antidampinšku pristojbu, koja odgovara relevantnoj dampinškoj marži umanjenoj za iznos subvencija koje ovise o izvozu i do relevantne razine otklanjanja štete utvrđene u zasebnom antidampinškom ispitnom postupku. Budući da je Komisija smanjila dampinšku maržu koja je utvrđena na temelju ukupnog iznosa subvencioniranja povezanog s izvoznim subvencijama, nije došlo do dvostrukog računanja u smislu članka 24. stavka 1. osnovne uredbe.

(1064) Ako je iznos koji proizlazi iz oduzimanja iznosa izvoznog subvencioniranja od dampinške marže veći od marže štete, Komisija je antidampinšku pristojbu ograničila na maržu štete. Ako je iznos koji proizlazi iz oduzimanja iznosa izvoznog subvencioniranja od dampinške marže manji od marže štete, Komisija je utvrdila razinu antidampinške pristojbe na temelju nižeg iznosa.

(1065) Iznos subvencije trebalo je utvrditi i za jedinog proizvođača izvoznika u Indoneziji koji surađuje, a nije uključen u uzorak. S obzirom na posebne okolnosti ovog predmeta, to se nije moglo učiniti prema uobičajenoj metodi, na temelju ponderiranog prosječnog iznosa subvencija protiv kojih se mogu uvesti kompenzacijske mjere utvrđenog za proizvođače izvoznike u uzorku koji surađuju. Kako je navedeno u uvodnoj izjavi 941. i narednim uvodnim izjavama, konačni iznos subvencije za društvo Jindal Indonesia bio je ispod iznosa *de minimis*. S obzirom na to da je preostao samo jedan proizvođač izvoznik, Komisija je odlučila primijeniti stopu pristojbe tog proizvođača izvoznika na jedinog proizvođača izvoznika koji surađuje, a nije uključen u uzorak, osim u pogledu programa koji se odnosi na povlašteno financiranje, za koji u dokumentaciji nije bilo dokaza da je predmetno društvo od njega moglo imati koristi. Predmetno društvo nema nikakve veze s Kinom i stoga nije moglo imati koristi od povlaštenog financiranja na način na koji je ono pruženo grupi IRNC.

(1066) S obzirom na visoku stopu suradnje proizvođača izvoznika u predmetnim zemljama, Komisija je za Indiju utvrdila da bi najviša pristojba uvedena društvima u uzorku bila reprezentativna kao stopa za „sva ostala društva". Pristojba za „sva ostala društva" primjenjivat će se na ona društva koja nisu surađivala u ovom ispitnom postupku. S obzirom na činjenicu da je Komisija izračunala stopu pristojbe samo za jednog proizvođača izvoznika i da proizvođači izvoznici koji surađuju, a nisu uključeni u uzorak imaju koristi od niže stope, kako je objašnjeno u uvodnoj izjavi 1064., Komisija je za Indoneziju iznimno odlučila odrediti razinu pristojbe za „sva ostala društva" na razini grupe IRNC.

(1067) Na temelju prethodno navedenog, stope pristojbi koje će se uvesti određene su kako slijedi:

Društvo	Dampinška marža	Stopa subvencije	Razina uklanjanja štete	Stopa kompenzacijske pristojbe	Stopa antidampinške pristojbe
Indija					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Sva druga indijska društva	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonezija					
PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Društvo izvan uzorka koje surađuje	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Sva druga indonezijska društva	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Pojedinačna stopa kompenzacijske pristojbe za pojedina društva određena u ovoj Uredbi utvrđena je na temelju nalaza ovog ispitnog postupka. Ona stoga odražava stanje utvrđeno tijekom ispitnog postupka u odnosu na predmetno društvo. Ta se stopa pristojbe (za razliku od pristojbe za cijelu zemlju koja se primjenjuje na „sva ostala društva") stoga primjenjuje isključivo na uvoz proizvoda podrijetlom iz predmetne zemlje koje proizvodi navedeno društvo. Korist od tih stopa ne može se ostvariti za uvezene proizvode koje proizvodi bilo koje drugo društvo koje nije izričito navedeno u izvršnom dijelu ove Uredbe, uključujući subjekte koji su povezani s izričito navedenim subjektima, te se na njih mora primjenjivati stopa pristojbe koja se primjenjuje na „sva ostala društva".

(1069) Društvo može zatražiti primjenu tih pojedinačnih stopa pristojbe ako naknadno promijeni naziv subjekta. Zahtjev se mora uputiti Komisiji. Zahtjev mora sadržavati sve relevantne informacije kojima je moguće dokazati da ta promjena ne utječe na pravo društva na ostvarivanje koristi od stope pristojbe koja se na njega primjenjuje. Ako promjena naziva tog društva ne utječe na njegovo pravo na ostvarivanje koristi od stope pristojbe koja se na njega primjenjuje, uredba o promjeni naziva objavit će se u *Službenom listu Europske unije*.

8.2. **Posebna odredba o praćenju**

(1070) Kako bi se rizik od izbjegavanja mjera zbog razlike u stopama pristojbi sveo na najmanju moguću razinu, potrebne su posebne mjere kako bi se osigurala primjena pojedinačnih kompenzacijskih pristojbi. Društva na koja se primjenjuju pojedinačne kompenzacijske pristojbe moraju carinskim tijelima država članica predočiti valjani trgovački račun. Račun mora biti u skladu sa zahtjevima iz članka 1. stavka 3. ove Uredbe. Na uvoz uz koji nije priložen takav račun trebalo bi primjenjivati kompenzacijsku pristojbu koja se primjenjuje na „sva ostala društva”.

(1071) Iako je predočenje tog računa potrebno carinskim tijelima država članica za primjenu pojedinačnih stopa kompenzacijske pristojbe na uvoz, to nije jedini element o kojem carinska tijela trebaju voditi računa. Naime, čak i ako im se predoči račun koji ispunjava sve zahtjeve iz članka 1. stavka 3. ove Uredbe, carinska tijela država članica trebala bi provesti uobičajene provjere i trebali bi, kao u svim drugim slučajevima, zatražiti dodatne dokumente (otpremne dokumente itd.) radi provjere točnosti pojedinosti navedenih u deklaraciji te bi trebala osigurati da daljnja primjena niže stope pristojbe bude opravdana, u skladu s carinskim propisima.

(1072) Ako se obujam izvoza jednog od društava koja ostvaruju korist od nižih stopa pojedinačne pristojbe znatno poveća nakon uvođenja predmetnih mjera, takvo bi se povećanje obujma moglo smatrati promjenom strukture trgovine zbog uvođenja mjera u smislu članka 23. stavka 1. osnovne uredbe. U tim okolnostima i ako su ispunjeni uvjeti, moguće je pokrenuti ispitni postupak za sprječavanje izbjegavanja mjera. U tom se ispitnom postupku među ostalim može ispitati potreba za ukidanjem pojedinačnih stopa pristojbe i naknadnim uvođenjem pristojbe na razini zemlje.

(1073) Kako bi se osigurala ispravna primjena kompenzacijske pristojbe, stopu pristojbe za sva ostala društva trebalo bi primjenjivati ne samo na proizvođače izvoznike koji nisu surađivali, već i na proizvođače koji nisu izvozili u Uniju tijekom razdoblja ispitnog postupka.

(1074) Podnositelj pritužbe u svojim je primjedbama na konačnu objavu tvrdio da postoji rizik od izbjegavanja mjera koji proizlazi iz činjenice da su proizvođači izvoznici velike korporacijske grupe koje se oslanjaju na transakcije unutar grupe i koje su prisutne u nekoliko trećih zemalja. Stoga je podnositelj pritužbe potaknuo Komisiju da pomno prati povećanje izvoza materijala na početku proizvodnog lanca i da bude spremna *ex officio* pokrenuti ispitni postupak za sprečavanje izbjegavanja mjera. Namjera da se to učini, prema mišljenju podnositelja pritužbe, trebala bi biti navedena u ovoj Uredbi.

(1075) Grupa Jindal i društvo Jindal Indonesia odgovorili su da ne postoji rizik od izbjegavanja mjera jer bi to podrazumijevalo carinsku prijevaru, koja je kazneno djelo. Osim toga, pojasnili su da se izvan Indije i Indonezije prerada hladnovaljanih ravnih proizvoda od nehrđajućeg čelika vrši samo u Španjolskoj (društvo Iberjindal S.L.) i da, u svakom slučaju, proizvod iz ispitnog postupka podliježe zaštitnim mjerama koje se primjenjuju na sav uvoz.

(1076) Komisija prima na znanje primjedbe stranaka te će, kao i uvijek, biti na oprezu kako bi djelovala u skladu sa svojom praksom praćenja mjera na snazi.

9. **ZAVRŠNE ODREDBE**

(1077) Uzimajući u obzir članak 109. Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća ([227]), kada se iznos treba nadoknaditi zbog presude Suda Europske unije, trebala bi se primijeniti kamatna stopa koju primjenjuje Europska središnja banka za svoje glavne operacije refinanciranja, objavljena u seriji C *Službenog lista Europske unije* prvog kalendarskog dana svakog mjeseca.

(1078) Kako je objašnjeno u uvodnim izjavama 1060. i 1066., Komisija je od dampinške marže oduzela dio iznosa subvencije u cilju izbjegavanja dvostrukog računanja. Stoga, ako dođe do bilo kakve izmjene ili ukidanja konačnih kompenzacijskih pristojbi, razinu antidampinških pristojbi trebalo bi automatski povećati za isti udio kako bi se odrazio stvarni razmjer dvostrukog računanja kao posljedica te izmjene ili ukidanja. Do promjene antidampinških pristojbi trebalo bi doći od stupanja na snagu ove Uredbe.

(1079) Provedbenom uredbom Komisije (EU) 2019/159 ([228]) Komisija je uvela zaštitnu mjeru za određene proizvode od čelika na razdoblje od tri godine. Provedbenom uredbom Komisije (EU) 2021/1029 ([229]) ta je zaštitna mjera produljena do 30. lipnja 2024. Predmetni proizvod pripada jednoj od kategorija proizvoda koje obuhvaća zaštitna mjera. Prema tome, nakon što se prekorače carinske kvote utvrđene na temelju zaštitne mjere, na isti uvoz plaćala bi se carinska pristojba iznad kvote, antidampinška pristojba i kompenzacijska pristojba. Budući da takva kumulacija antidampinških i kompenzacijskih mjera sa zaštitnim mjerama može imati veći učinak na trgovinu nego što je poželjno, Komisija je odlučila spriječiti istodobnu primjenu antidampinške pristojbe, kompenzacijske pristojbe i carinske pristojbe iznad kvote na predmetni proizvod tijekom trajanja primjene zaštitne pristojbe.

(1080) To znači da, ako se carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 počne primjenjivati na predmetni proizvod i premašuje razinu antidampinških i kompenzacijskih pristojbi na temelju ove Uredbe, naplaćuje se samo carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159. Tijekom razdoblja istodobne primjene zaštitnih, antidampinških i kompenzacijskih pristojbi suspendira se naplata pristojbi uvedenih u skladu s ovom Uredbom. Ako carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 postane primjenjiva na predmetni proizvod, a određena je na razini nižoj od razine antidampinških i kompenzacijskih pristojbi u ovoj Uredbi, carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 naplaćuje se povrh razlike između te pristojbe i više razine antidampinških i kompenzacijskih pristojbi uvedenih na temelju ove Uredbe. Suspendira se dio iznosa antidampinških i kompenzacijskih pristojbi koje nisu naplaćene.

(1081) Mjere predviđene ovom Uredbom u skladu su s mišljenjem Odbora osnovanog člankom 15. stavkom 1. Uredbe (EU) 2016/1036 ([230]),

([227]) Uredba (EU, Euratom) 2018/1046 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. srpnja 2018. o financijskim pravilima koja se primjenjuju na opći proračun Unije, o izmjeni uredaba (EU) br. 1296/2013, (EU) br. 1301/2013, (EU) br. 1303/2013, (EU) br. 1304/2013, (EU) br. 1309/2013, (EU) br. 1316/2013, (EU) br. 223/2014, (EU) br. 283/2014 i Odluke br. 541/2014/EU te o stavljanju izvan snage Uredbe (EU, Euratom) br. 966/2012 (SL L 193, 30.7.2018., str. 1.).

([228]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2019/159 od 31. siječnja 2019. o uvođenju konačnih zaštitnih mjera protiv uvoza određenih proizvoda od čelika (SL L 31, 1.2.2019., str. 27.).

([229]) Provedbena uredba Komisije (EU) 2021/1029 od 24. lipnja 2021. o izmjeni Provedbene uredbe Komisije (EU) 2019/159 radi produljenja zaštitne mjere protiv uvoza određenih proizvoda od čelika (SL L 225I, 25.6.2021., str. 1.).

([230]) SL L 176, 30.6.2016., str. 21., kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EU) 2018/825 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2018. o izmjeni Uredbe (EU) 2016/1036 o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije i Uredbom (EU) 2016/1037 o zaštiti od subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL L 143, 7.6.2018., str. 1.).

DONIJELA JE OVU UREDBU:

Članak 1.

1. Uvodi se konačna kompenzacijska pristojba na uvoz plosnatih valjanih proizvoda od nehrđajućeg čelika, samo hladnovaljanih (hladnoreduciranih) i dalje neobrađenih, trenutačno razvrstanih u oznake KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 i 7220 90 80, podrijetlom iz Indije i Indonezije.

2. Konačna kompenzacijska pristojba koja se primjenjuje na neto cijenu franko granica Unije, neocarinjeno, za proizvod opisan u stavku 1. koji proizvode društva navedena u nastavku, jest sljedeća:

Zemlja	Društvo	Konačna kompenzacijska pristojba	Dodatna oznaka TARIC
Indija	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Sva druga indijska društva	7,5 %	C999
Indonezija	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Društvo izvan uzorka koje surađuje	13,5 %	Vidjeti Prilog 2.
	Sva druga indonezijska društva	20,5 %	C999

3. Uvjet za primjenu pojedinačnih stopa kompenzacijske pristojbe utvrđenih za društva navedena u stavku 2. podnošenje je carinskim tijelima država članica valjanog trgovačkog računa na kojem se nalazi datirana izjava koju je potpisao službenik subjekta koji izdaje račun, uz navođenje njegova imena i funkcije, koja glasi kako slijedi: „Ja, niže potpisani, potvrđujem da je (obujam) (predmetnog proizvoda) iz ovog računa koji se prodaje za izvoz u Europsku uniju proizvelo društvo (naziv društva i adresa) (dodatna oznaka TARIC) u [predmetna zemlja]. Izjavljujem da su podaci na ovom računu potpuni i točni.” Ako se takav račun ne predoči, primjenjuje se pristojba koja se primjenjuje na sva ostala društva.

4. Ako nije drukčije određeno, primjenjuju se važeće odredbe o carinama.

5. U slučajevima u kojima je kompenzacijska pristojba oduzeta od antidampinške pristojbe za određene proizvođače izvoznike, zahtjevi za povrat na temelju članka 21. Uredbe (EU) 2016/1037 pokreću i procjenu dampinške marže za tog proizvođača izvoznika koja je prevladavala tijekom razdoblja ispitnog postupka u vezi s povratom.

Članak 2.

Provedbena uredba (EU) 2021/2012 mijenja se kako slijedi:

1. Članak 1. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Stope konačne antidampinške pristojbe koje se primjenjuju na neto cijenu franko granica Unije, neocarinjeno, za proizvod opisan u stavku 1. koji proizvode društva navedena u nastavku, jesu sljedeće:

Zemlja	Društvo	Konačna antidampinška pristojba	Dodatna oznaka TARIC
Indija	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Sva druga indijska društva	35,3 %	C999
Indonezija	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Druga društva koja surađuju u antisubvencijskom predmetu, ali ne i u antidampinškom predmetu	19,3 %	Vidjeti Prilog 2.
	Sva druga indonezijska društva	19,3 %	C999”

2. Umeće se novi članak 1. stavak 6.:

„6. Ako se konačne kompenzacijske pristojbe uvedene člankom 1. Provedbene uredbe Komisije (EU) 2022/433 izmijene ili uklone, pristojbe utvrđene u stavku 2. povećavaju se u istom omjeru ograničeno na utvrđenu stvarnu dampinšku maržu ili utvrđenu maržu štete, kako je primjereno za društvo, od stupanja na snagu ove Uredbe.”

3. Umeće se novi članak 1. stavak 7.:

„7. U slučajevima u kojima je kompenzacijska pristojba oduzeta od antidampinške pristojbe za određene proizvođače izvoznike, zahtjevi za povrat na temelju članka 21. Uredbe (EU) 2016/1037 pokreću i procjenu dampinške marže za tog proizvođača izvoznika koja je prevladavala tijekom razdoblja ispitnog postupka u vezi s povratom.”

Članak 3.

1. Ako se carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 počne primjenjivati na plosnate valjane proizvode od nehrđajućeg čelika, samo hladnovaljane i dalje neobrađene, iz članka 1. stavka 1. i ako ona premašuje istovjetnu ad valorem razinu kombinirane kompenzacijske i antidampinške pristojbe iz članka 1. stavka 2. i članka 2. stavka 1., naplaćuje se samo carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159.

2. U razdoblju primjene stavka 1. suspendira se naplata pristojbi uvedenih na temelju ove Uredbe.

3. Ako se carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 počne primjenjivati na plosnate valjane proizvode od nehrđajućeg čelika, samo hladnovaljane i dalje neobrađene, iz članka 1. stavka 1. i ako se ona utvrdi na razini nižoj od istovjetne ad valorem razine kombinirane kompenzacijske i antidampinške pristojbe iz članka 1. stavka 2. i članka 2. stavka 1., carinska pristojba iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159 naplaćuje se uvećana za razliku između te pristojbe i više istovjetne ad valorem razine antidampinške pristojbe iz članka 1. stavka 2.

4. Suspendira se dio iznosa kompenzacijskih i antidampinških pristojbi koji nije naplaćen u skladu sa stavkom 3.

5. Suspenzije iz stavaka 2. i 4. vremenski su ograničene na razdoblje primjene carinske pristojbe iznad kvote iz članka 1. stavka 6. Uredbe (EU) 2019/159.

Članak 4.

Ova Uredba stupa na snagu sljedećeg dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 15. ožujka 2022.

Za Komisiju
Predsjednica
Ursula VON DER LEYEN

PRILOG 1.

Informacije koje se odnose na drugu polovinu 2020.

(izvori i jedinice jednaki su onima u odgovarajućim tablicama u tekstu, osim ako je drukčije navedeno; indonezijski podaci odnose se na sav uvoz; indeksi su ekstrapolirani prema potrebi i uspoređeni s 2017.)

Potrošnja (u tonama)	Druga polovina 2020.
Potrošnja u Uniji	1 536 525
Indeks	*79*

Obujam uvoza (u tonama) i tržišni udio	Druga polovina 2020.
Indija	45 541
Indeks	*79*
Tržišni udio	3,0 %
Indeks	*100*
Indonezija	49 425
Indeks	*715*
Tržišni udio	3,2 %
Indeks	*901*
Ukupno za predmetne zemlje	94 966
Indeks	*148*
Tržišni udio	6,2 %
Indeks	*208*

Cijene uvoza iz predmetnih zemalja (EUR/tona)	Druga polovina 2020.
Indija	1 886
Indeks	*91*
Indonezija	1 792
Indeks	*99*
Prosjek predmetnih zemalja	1 846
Indeks	*94*

Proizvodnja, proizvodni kapacitet i iskorištenost kapaciteta	Druga polovina 2020.
Ukupna proizvodnja u Uniji (u tonama)	1 585 965
Indeks	*86*
Proizvodni kapacitet (u tonama)	2 308 350
Indeks	*105*
Iskorištenost kapaciteta	69 %
Indeks	*82*

Obujam prodaje i tržišni udio	Druga polovina 2020.
Obujam prodaje industrije Unije (u tonama)	1 241 088
Indeks	*86*
Tržišni udio	75 %
Indeks	*106*

Zaposlenost i produktivnost	Druga polovina 2020.
Broj zaposlenika	10 018
Indeks	*75*
Produktivnost (u tonama po osoblju)	158
Indeks	*115*

Prodajne cijene u Uniji	Druga polovina 2020.
Prosječna jedinična prodajna cijena (EUR/tona)	2 007
Indeks	*89*
Jedinični trošak proizvodnje (EUR/tona)	1 946
Indeks	*99*

Zalihe	Druga polovina 2020.
Završne zalihe (u tonama)	93 392
Indeks	*74*

Profitabilnost, novčani tok, ulaganja, povrat ulaganja	Druga polovina 2020.
Profitabilnost prodaje u Uniji nepovezanim kupcima (% prodajnog prometa)	– 2,4 %
Indeks	*– 31*
Novčani tok (EUR)	24 276 139
Indeks	*13*
Ulaganja (EUR)	47 332 854
Indeks	*100*
Povrat ulaganja	– 2 %
Indeks	*– 7*

Uvoz iz trećih zemalja		Druga polovina 2020.
Tajvan	Obujam (u tonama)	63 040
	Tržišni udio	4,1 %
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 399

Republika Koreja	Obujam (u tonama)	74 131
	Tržišni udio	4,8 %
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 742
Južna Afrika	Obujam (u tonama)	98 063
	Tržišni udio	2,5 %
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 675
Ostale treće zemlje	Obujam (u tonama)	117 361
	Tržišni udio	7,6 %
	Prosječna cijena (EUR/tona)	2 217
Ukupno iz svih trećih zemalja osim Indije i Indonezije	Obujam (u tonama)	293 037
	Tržišni udio	19,1 %
	Prosječna cijena (EUR/tona)	1 850

Izvozni rezultati industrije Unije	Druga polovina 2020.
Obujam izvoza (u tonama)	190 097
Indeks	*84*
Prosječna cijena (EUR/tona)	2 221
Indeks	*90*

PRILOG 2.

Indonezijski proizvođač izvoznik koji surađuje, ali nije uključen u uzorak

Zemlja	Naziv	Dodatna oznaka TARIC
Indonezija	PT Bina Niaga Multiusaha	C765